

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The truth changes
everything.

the
**PERFECT
ILLUSION**

WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR
WINTER RENSHAW

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MÜKEMMEL ILLÜZYON

KIŞ RENSHAW

İçindekiler

[Telif Hakkı](#)

[Winter Renshaw Tarafından](#)

[Yazılan Kitaplar Açıklama](#)

[Epigraf](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Sonsöz](#)

[ACI RAKİPLER](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfa Açıklama](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Kibirli Playboy](#)

[Telif Hakkı](#)

[Açıklaması](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39 Sonsöz](#)

[Winter Renshawın Kitapları](#)

['Bana Her Şeyi Sor](#)

[Mükemmel Yanılsama için Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

TELİF HAKKI

COPYRIGHT 2017 WINTER RENSHAW TÜM
HAKLARI SAKLIDIR

KAPAK TASARIMI: Louisa Maggio

KAPAK MODELİ: Forest Harrison

FOTOĞRAFÇI: Wander Aguiar

EDİTÖR: Wendy Chan, The Passionate Proofreader

PROOFREADERS: Janice Owen ve Carey Sullivan

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da gerçek bir yer ise hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Bu e-kitap sadece kişisel zevkiniz için lisanslanmıştır. Yazarın çalışmalarına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

WINTER RENSHAW'IN KİTAPLARI

ASLA SERİSİ

Asla Bir Yabancıyı

Öpme Asla Söz Verme

Asla Asla Deme Acı

Rakipler: bir roman

Kibirli Serisi Kibirli

Piç Kibirli Efendi

Kibirli Playboy

RIXTON FALLS SERİSİ: ROYAL

Bachelor

Filthy

Amato Kardeşler Serisi

Kalpsiz

Pervasız

Paha Bıçilemez (bir Rixton Falls geçişi)

Bağımsızlar

Karanlık Cennet

Vegas Bebek

Soğuk Kalpli

AÇIKLAMA

AÇIKLAMA

Sadece rol yapıyorum.

Ve sadece üç ay oldu.

Patronum beni köşeye sıkıştırdığında, onun süslü antetli kağıdına "İSTİFA EDİYORUM!" yazmanın tam ortasıydım. Bir iyiliğe ihtiyacı olduğunu söyledi. Sonra da ne kadar iyi rol yapabildiğimi sordu.

Hudson Rutherford'un bir nişanlıya ihtiyacı vardır.

Eski paralı ailesi onu şımarık bir otel varisiyle evlenmeye zorlarken ve hedonist, playboy yaşam tarzı tehlikedeyken, onları geri çekmenin tek yolu gerçekten, delice, derinden aşık olduğunu düşünmelerini sağlamaktır... bana - bu yılki üçüncü kişisel asistanına.

Ama zaten onun için çalışmaya zor dayanıyorum.

Hudson çok ateşli ve her şeyin farkında. Kibirli, şımarık ve gümüş kaşıklıdır. Bakmadığımı düşündüğü zamanlarda beni kontrol ediyor ve hayatı güzel kadınlardan oluşan bir döner kapı. Ayrıca, adımı bile doğru telaffuz edemiyor - ailesini bana aşık olduğuna nasıl ikna edecek?!

O kendine özgü gamzeli sırıtışını gösterip bana içinde bir sürü sıfır olan bir numara verdiğinde ona "hayır" dememe saniyeler kalmıştı...

Bir daha düşündüm de, sanırım gururumu bir kenara bırakabilirim.

Ama, *ah bebeğim*, ona söylemediğim bir şey var, bunu birazcık karmaşık hale getirebilecek minicik bir şey...

Umarım tüm bunlar yüzümüze patlamaz.

Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylerler ve bıraktığın izler soluyor. Parmaklarımla izlerini sürüyorum ve sen gittiğinde hissettiklerimin bir kısmını bile hissetmeye çalışıyorum. Bu aşk olmayabilir ama şimdiye kadar hissettiklerimin en fazlasıydı. -S_Stepp

BÖLÜM 1

MARI

SEVGİLİ BAY RUTHERFORD,

Bunu iki haftalık bildirimim olarak kabul etmenizi rica ediyorum. 26 Mayıs Cuma günü itibariyle kişisel asistanınız olarak görevimden ayrılacağım. Bunun şirket için sorunsuz bir geçiş olmasını sağlamak için elimden geleni yapacağım.

*Saygılarımla,
Maribel Collins*

Kalemimi onun kalın kâğıtlarına bastırıyorum, elimdeki kâğıdı buruşturup masamın köşesine itmeden önce düzgünce yazılmış istifamı karalıyorum. Bu çok nazik bir davranış ve Hudson Rutherford nazik olmayı hak etmiyor.

Saat yedi buçuk, yani bundan daha iyi bir şey bulmak için otuz dakikam var - kalıcı bir etki bırakacak bir şey.

Bu yıl onun üçüncü kişisel asistanıyım ve daha Mayıs ayındayız. Kimsenin onun için bir ya da iki aydan fazla çalışmaya tahammül edememesinin bir nedeni var ve birinin bunu ona göstermesi gerekiyor.

Ben de olabilirim.

Boğazımı temizleyerek tekrar deniyorum.

HUDSON,

KABASINIZ VE TUTARSIZSINIZ ve artık sizin için çalışmak istemiyorum. Dünyanın sizin etrafınızda döndüğünü sanıyorsunuz. Aşırı zenginliğiniz beni tiksindiriyor, tıpkı masanızın soldan üçüncü çekmecesinde sakladığınız kadınların telefon numaralarından oluşan gizli Rolodex'iniz gibi. Yakışıklılığınız, kibir ve küstahlığınızın gölgesinde kalıyor ve nezaketinizin var olmadığına ikna oldum. Çalışanlarına sözleşmeli hizmetçiler gibi davranıyorsun ve tanıdığım en ikiyüzlü pisliksin.

Bir teşekkür, zam ya da parlak bir performans değerlendirmesi almadan sizin için haftada altmış saat çalışıyorum. Senin basit işlerini yapmaktan yoruldum.

ayak işleri, ve ben üniversitede dört yılımı fotokopi ve kahve yapmak için harcamadım.

Bunun için kaydolmadım.

Bana yalan söyledin.

SIFIR BAĞLILIKLA ve kesinlikle minnettarlık duymadan,

Mari

İç çekerek, bunu da buruşturup atıyorum. Sanırım mesajım tüm bu kin kusan kelimelerin arasında kayboldu ve yapmak istediğim son şey basmakalıp olarak görünmek.

Ben bıktım. Yoruldum.

Az kullanılıyor, az maaş alıyor ve çok çalışıyorum. Ama basmakalıp değil.

Buruşuk kâğıtları çöp sepetine atıyorum ve son bir antetli kâğıt alıyorum. Formaliteleri bir kenara bırakıp daha doğrudan bir yol izlemeye karar verdim. Annem bir keresinde bana ne söylediğinin değil, ne söylemediğinin önemli olduğunu söylemişti. Babam da her zaman eylemlerin kelimelerden daha yüksek sesle konuştuğunu söyler. Belki de tüm bu istifa mektubunu fazla düşünüyordum? Kalemimi sıkıca kavrayıp, son halini karaladım.

HUDSON,

ISTIFA

EDİYOR

UM. MARI

MÜKEMMEL OLMUŞ.

Sırtarak çalışmamı hayranlıkla inceliyor, üçe katlıyor ve sol üst köşesinde Rutherford Architectural'ın logosu bulunan krem rengi bir zarfın içine koyuyorum. Mührü yalayarak ve ön yüzüne adını karalayarak, geldiği anda ona vermeyi planladığım posta yığınının üstüne yapıştırıyorum. Okuması için ona biraz zaman tanıyacağım ve o bunu yaparken ben de eşyalarımı toplayıp o beni durdurmaya fırsat bulamadan asansöre doğru yola çıkacağım.

"Mary." Çalışma masamdan başımı kaldırdığımda Hudson'ın kendine özgü lacivert takım elbisesi ve ince siyah kravatıyla işe girdiğini görüyorum. Bugün erken gelmiş.

"Adım Mari," diye milyonuncu kez düzeltiyorum onu, sedir ve yosun kolonyasını içime çekerek. Bu adamda sevdiğim tek şey bu. "Rhymes

Özür dilerim, hatırladın mı?"

Gözleri bana doğru kısılıyor ve bana doğru eğilirken sağ elini kulağına götürdüğünü görüyorum. Telefonla konuşuyor.

Hudson hiçbir şey söylemiyor, sadece masamın köşesindeki postaları topluyor ve koridordan aşağı, o yöne doğru her yürümek zorunda kaldığımda midemi bulandıran devasa cam duvarlı ofise doğru adım atıyor.

Tüm bu ofis alanı onun tasarımıydı. Cam duvarlar. Sıfır mahremiyet. Her şey temiz hatlı ve modern. Kestane rengi deri koltuklar, beyaz duvarlar, geri kazanılmış ahşap ve özel yüzyıl ortası modern aydınlatma tesisatları, yaratıcı ilhamla uğuldayan bir alan yaratmak için burada birlikte çalışıyor ve tüm dekoratif aksesuarların baş patronun kendisi tarafından onaylanması gerekiyor. Geçen ay dendrobium orkidelerim için gri seramik bir saksı getirmeye çalıştım ve Hudson bunun çok sıkıcı ve endüstriyel olduğunu söyledi. Enerjisini bozacağını iddia etti - "bozmak" ve "enerji" gibi kelimeler kullanıyor çünkü kendini bir tür rönesans patronu sanıyor.

Kalbim deli gibi hızlı atıyor ve şimdi kaçmalı mıyım yoksa beklemeli miyim diye düşünüp duruyorum. Hudson genellikle sabah ilk iş olarak maillerini kontrol eder ama bildiğim kadarıyla hâlâ telefon görüşmesi yapıyor.

Parmaklarımı cam masaüstüme vururken, ayaklarım donmuş gibi olsa da ahşap zemine sıkıca basmaya devam ediyor. Telefonum çaldığı anda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ondan korkmuyorum, sadece dramdan nefret ediyorum. Hudson'ın bunu büyük bir olaya dönüştürmeye çalışacağına dair içimde bir his var.

"Evet?" Cevap veriyorum, gözlerim arayanın kimliğini tarıyor. Hudson'ın dahili numarası ekranda yanıp sönüyor.

Nefes

veriyor.

Oh, Tanrım.

Okumuş.

Ve şimdi, gerçek an. "Mary, bu nedir?" diye sorar.

"Ne... ne, efendim?" Ben soruyorum. Bu da başka bir şey - ne tür yirmi dokuz yaşında bir mimar kendisine "efendim" denmesini ister ki?

"Brown-Hauer Galası için bu davetiye mi? Bunu ne zamandır saklıyorsun? LCV'lerin iki hafta önce gönderilmesi gerekiyordu. Çok geç olmadıysa ara ve öğren," diyor sesi monoton. Kağıt yırtıkları arka planı dolduruyor. Adam sessiz.

"Gitmek istemediğini söylediğini sanıyordum?" diye soruyorum. Bunu neden bir soru olarak ifade ettiğimden emin değilim çünkü gitmek istemediğini söylemişti. Aslında bakarsanız, bir e-postamda olduğunu biliyorum...

"Bunu ben mi söyledim?" diye soruyor, sorusunda alaycı bir kıkırdama var. "Evet."

"Bunu söylediğimi hatırlamıyorum." Nefes verir. "Bunu asla söylemezdim. Brown-Hauer'e değil. O gala mimarlık dünyasının en önemli isimlerini ağırlıyor, benimle dalga mı geçiyorsun?"

Sesi hafifçe yükseliyor ve nefesim kesiliyor. Telefonu kapatıp buradan defolup gitmeliyim.

"Mary," diyor.

"Mari," diye düzeltiyorum. "*Rhymes with sorry.*"

İki dakika önce beni duymadıysa diye...

"Bir saniyeliğine buraya gelebilir misin?" diye soruyor, sesi de kazanan kişiliği kadar sert. "Konuşmamız gereken bir şey var. Derhal."

Endişe çenemi gergin bir duruma sokuyor. Bu pisliğin beni etkilemesine izin vermemeliyim, bunu biliyorum ama o kelimenin tam anlamıyla cehennemden gelen bir patron. Onun gibi insanlar happy hour'un yaratılma sebebi.

En azından uzun süre patronum olmayacak.

Notumu okuduğundan neredeyse eminim ve beni vazgeçirmeye çalışmak için geri arıyor ama reddediyorum.

Midem bulanıyor ve hasta olacağımı düşünüyorum ama gergin olduğum için değil.

Beni korkuttuğu için değil.

Hamile olduğum için.

Ve sabah bulantıları tam bir baş belası.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diyorum, önümdeki oda sıcaklığındaki su şişesine uzanıyorum, ancak onu görmek mide bulantımı şiddetlendiriyor. Bu sabah buraya gelirken tuzlu kraker ve zencefilli gazoz almak için durmak istemiştım, ancak ufukta bekâr annelik görünürken işimden aniden ayrılma kararımı sorgulamaya dalmış olduğum için ara vermiştım.

"Sizin ayıracak bir dakikanız olabilir ama *benim* yok," diyor. "Her ne ise, eminim bekleyebilir. Ofisime. Şimdi."

Hudson itiraz etmeme fırsat vermeden telefonu kapatıyor ve ben kendimi durduramadan Darth Vader gibi nefes nefese ofisine doğru yürüyorum.

Bunu yapıyorum.

Yerimde duruyorum. İşi

bırakıyorum.

Ve buradan başım dik bir şekilde çıkıyorum.

Normalde kapısını üç kez çalar ve içeri girmemi söylemesini beklerdim ama buradaki tüm duvarların kristal berraklığında camdan yapıldığını görünce doğrudan bana bakıyor. İşi bırakmama saniyeler kaldı, o yüzden gerek görmüyorum.

Aceleyle ofisine giriyorum, ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve kendimi kapı aralığına yerleştiriyorum. Hudson sandalyesine yaslanmış, ellerini boynunun arkasında birleştirmiş, dolgun dudaklarında birkaç dakika önce bana karşı takındığı alaycı tavırla tamamen çelişen küçük, eğlenceli bir gülümseme var.

Bu adamla ilgili her şey yürüyen bir çelişki ve bu beni deli ediyor.

"Bu tavır da neyin nesi Mary?" diye soruyor, gözleriyle beni tepeden tırnağa tarayarak. "Bugün Cuma. Rahatla biraz."

Mektubumun posta yığınının üstünde durduğu masasına bakıyorum.

Henüz açmamıştı...

"Neye ihtiyacın vardı?" Soruyorum, ama sadece merak ettiğim için. Aslında şu andan itibaren bu kendini beğenmiş pislik için hiçbir şey yapmaya niyetim yok.

"Bu sabah e-postamı aldın mı?" diye soruyor.

Ah, evet. Sabahın beşinde koşu bandından gönderdiği meşhur iş öncesi e-postaları. Onları kaçırmayacağım.

Kaşlarım buluştu. "Henüz kontrol etme fırsatım olmadı."

"Saat 10'da kuru temizlemeden çamaşırlarımı almanı istiyorum. Daha sonra her şeyi evime bırak, sonra Palmetto's Deli'ye uğrayıp bana hardalsız bir dört numara al. Ve gitmeden önce kontrol ettiğinden emin ol. Geçen sefer yapmamıştın ve ıslak ekmekten ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Oh. Yemekten sonra Brown-Hauer vakfını arayıp beni gala için listeye almanı istiyorum. İşin biter bitmez bana e-posta gönder ki unutmadığını bileyim..."

Abuk sabuk konuşuyor ama onu duymazdan geliyorum. Yumruklarım iki yanımda sıkılıyor ve görüşüm kararıyor. İsteklerini hakaretle nitelendirmesine gerek yok.

Bu ...

İşte bu yüzden bu adamdan nefret ediyorum.

Bu yüzden istifa etmeliyim. Derhal.

O bir mikro yönetim kontrol manyağı.

Ne dediği umurumda değil, beni bundan vazgeçirmesine izin vermeyeceğim.

Manhattan'a gözümde bir parıltıyla geldim, küçük Nebraskan kalbim iyimserlik ve umutla doluydu. Başarılı olmak istiyordum. Önemli biri olmak istiyordum.

New York'ta kimsenin, İncil kuşağının kuzeyinde kimsenin adını bile duymadığı özel bir üniversiteden sınıf birincisi olarak mezun olup olmamanızla ilgilenmediğini bilmiyordum. Burada önemli olan tek şey kimi tanıdığınızdır. Peki ya kimseyi tanımıyorsanız? O zaman iki seçeneğiniz var: Zirveye giden yolu becermek ya da kışınızı yırtarak çalışıp birinin size bir kemik atmasını ummak.

Bu işi dürüstlükle yapmaya niyetliydim ama Rutherford Architectural'da bir pozisyonu kabul etmenin yanlış yönde atılmış kötü bir adım olduğu açıktı.

Saygın bir özgeçmiş oluşturmak buraya kadarmış.

"Mary, dinliyor musun?" diye soruyor, sandalyesinde öne doğru eğilmiş, dirseklerini cam masasına dayamış. Arkasında, Manhattan şehir merkezinin geniş bir manzarası ve bu manzarayı çevreleyen tavandan tabana kitap rafları, bilinen tüm mimarlık fakültesi metinleri, dergiler ve sehpa kitaplarıyla dolu. Hudson Rutherford hakkında söyleyebileceğim olumlu bir şey varsa - para gibi kokması ve görünüşe göre benden başka kimsenin göremediği iğrenç bir çekiciliğe sahip olması dışında - o da mimarlık konusunda tutkulu olması. Adam tasarımla yaşıyor, uyuyor ve nefes alıyor.

Hudson'dan nefret etmekle meşgul olmasaydım, muhtemelen onun yoğun tutkusunu seksi bulurdum ...

"Hayır," dedim.

"Pardon?" diye alay ediyor, omuzlarını düzeltmeden önce ince siyah kravatını kaslı göğsünde düzeltiyor.

"Benimle böyle konuştuğunda," diyorum başımı dik tutarak, "seni duymazdan gelmek istiyorum. Elimde değil. Bu otomatik bir tepki."

Çenesi kasılıyor ama gözleri parlıyor ve daha önce hiç bir asistanının konuşup konuşmadığını merak ediyorum.

Şüpheliyim.

"Seninle benim seviyemdeymişsin gibi mi konuşmam gerekiyor? Eşitmişiz gibi mi?" diye soruyor. "Mary, ben senin patronunum. Senin *üstünüm*."

"İşte tam da bu yüzden benimle biraz daha saygılı konuşmalısın. Buna profesyonel olmak denir." Dudaklarım gergin ve uyuşuk. İnanamıyorum.

Şunu söylüyorum... "Kahvenizi ben yapıyorum. Telefonlarına bakıyorum. Öğle yemeğini hazırlıyorum. İstedğin her şeyi yapıyorum çünkü kabul edelim ki bu işe giren aptal benim ama sen bana şamar oğlanı gibi davranıyorsun. Bir şey unutursan, hep benim hatam oluyor. *Başkası* bir şey unutursa, hep benim hatam oluyor. Eğer kötü bir gün geçiriyorsan, bu benim hatam. Planladığım kırk saat yerine sadece altmış saat çalışıyorsam, kendimi tembel gibi hissetmeme neden oluyorsun. Bir gün izin istesem, onda dokuzunda 'hayır' cevabını alıyorum. Senin için çalışmak çok yorucu, Hudson. Sadece iki ay oldu ve ben artık bunu yapamıyorum."

"Yani ne diyorsun?" diye soruyor. İfadesiz yüzünü anlamaya çalışıyorum ama bu imkânsız. Kartlarını her zaman göğsüne yakın tutan bir adam. Paniklemiş mi, rahatlamış mı ya da tamamen başka bir şey mi emin değilim.

Posta yığınının tepesindeki mektubu işaret ederek, "İstifa ediyorum" diyorum.

Topuklarımın üzerinde dönerek ofisinden çıkıyorum ve son iki aydır Pristine Palace olarak adlandırdığım yerden bir an önce çıkmak için acele ediyorum.

Eşyalarımı toplamak için masama doğru ilerlerken arkamdan "Bekle," diye sesleniyor. Arkama baktığımda onu cam kapı aralığında dikilirken görüyorum. "Gitmeden önce sana bir teklifte bulunmak istiyorum."

Ha. Tam da beklediğim gibi.

Yürümeye devam ederken gözlerimi devirerek sırttım. "Hayır, teşekkürler."

"Mary." Sesinde derin bir boğukluk var, ama topuklarım eski ahşap zeminde tıkırdayarak kasıla kasıla yürümeye devam ediyorum.

Masama ulaştığımda, alt çekmecedен çantamı alıp içine birkaç kişisel eşya atıyorum: el kremim, dudak kremim, küçük bir acil durum çikolatası ve yedek su şişem. İçine birkaç şirket kalemi de atardım çünkü çok süslüler ama Rutherford Mimarlık logosuna bir daha asla bakmamayı tercih ederim. Unutmadan, onun çatı katındaki dairesinin asansör anahtarını anahtarlığımdan çıkarıp masaüstüne yapıştırıyorum.

"Tamam." Hudson'ın ani ve yakın sesi kalbimi yerinden oynatıyor. Başımı kaldırdığımda karşımda dikildiğini görüyorum, pürüzsüz elleri masamın üzerinde yayılmış ve sırtı kavisli. Safir mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor ve onları bırakmayı reddediyor. "İstifa edebilirsin. Keyfine bak. Yarın öğleden sonra yerine birini bulacağım."

Sahte bir gülümseme sunuyorum. "Her şeyin senin için yolunda gitmesine sevindim."

Çantamı omzuma atıp dik duruyorum, gözlerim omzunun üzerinden kapıların ayrıldığı ve Muhasebe'den Hannah'nın indiği asansör bölmesine doğru kayıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve bana açıkça "Kahretsın..." ifadesini veriyor.

Ne yazık ki ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyecek kadar uzun kalamayacağım. Her şey kesinlikle yolunda.

"Güle güle Hudson. Yerine uygun birini bulmada iyi şanslar. İhtiyacın olan şey olamadığım için üzgünüm." Masamdan kalkıp ona alaycı bir gülümseme gönderiyorum ama elini bileğime dolayıp beni kendisine yaklaştırdığında buna hazırlıklı değilim. "Ne halt ediyorsun sen?"

Elimi onunkinden çekip göğsüme bastırıyorum, parmaklarım sıkı bir yumruk haline geliyor.

"Gitmeden önce son bir şey..." diyor, gözleri onu tanıdığımdan beri ilk kez samimi olduğuna neredeyse inanacağım kadar yumuşuyor.

Yüksek sesle gülmemeye çalışarak başımı sallıyorum.

"Hayır." "Beni dinle," diyor.

"Neden dinlemeliyim?"

"Çünkü buna değmesini sağlayacağım."

Gözlerimi devirerek derin bir nefes alıyorum ve merakımın boyutunu düşünüyorum. Benden ne isteyebilirdi ki, ofisini hışımla terk eden hoşnutsuz bir çalışan?

Midem gurulduyor ve bir başka sabah bulantısı dalgası etkileyici bir sıcak basmasına dönüşüyor. Alnımda bir ter tabakası oluşuyor. Sanırım hasta olacağım ve eğer yolumdan çekilmezse, onun tertemiz Prada takımının her yerine hasta olmak üzereyim.

Dalga geçip yok oluyor ve Hudson'ın "enerjisini temiz tutmaya" yardımcı olduğu için ofis havalandırmalarından geçirmekte ısrar ettiği hastane sınıfı havayı temiz bir nefesle içime çekiyorum.

"Üzgünüm," diyorum, "ama şu anda beni senin yanında bir gün daha çalışmaya ikna edecek hiçbir şey söyleyemez ya da yapamazsın. Sana iyilik yapmış olmayacağım Hudson. Beni iğrendiriyorsun."

Oh, Tanrım. İşte bir kelime kusmuğu daha geliyor, göğsümde durdurulamaz bir güçle yükseliyor.

"Herkesten daha iyiymişsin gibi ortalıkta dolaşıyorsun," diye ekliyorum. "Benmerkezcisin. Ve kibirlisin. Ve soğuksun. Ve düşüncesiz. Ve kaba. Ve

Beni burada tutacağını sanıyorsan hayal görüyorsun, o yüzden hoşça kal."

Ağzının köşesi sırtıyor, yarım saniyelik bir gamze parlaması dizlerime uygunsuz ve beklenmedik bir güçsüzlük gönderiyor. Yakışıklılığının bu kadar dikkat dağıtıcı ve silahsızlandırıcı olmasından nefret ediyorum.

"Sakin ol, Mary." Sesi alçak ve yakınımına eğildiğinde kendimi teninden yayılan sıcak, misk kokusunu içime çekerken ve bundan zevk alırken buluyorum. "Çalışmak için tam bir baş belası olduğumu biliyorum. Farkındayım."

"O zaman neden bunu değiştirmeye çalışmıyorsun?"

"Neden yapayım ki? Senin gibi burada çalışmak için yalvaran bir şehir dolusu kız var. Neden onlara uyum sağlamak için kim olduğumu değiştireyim ki? Ayrıca, dışarıda beni bekleyen benim gibi -hayır, benden daha kötü- bir dünya pislik var. Çalışanlarım benimle baş edemiyorsa, bir sonrakiyle de baş edemeyeceklerinden eminim. Gördüğüm kadarıyla, hepinize iyilik yapıyorum. Sizi gerçek dünyaya hazırlıyorum."

"Sizin gibi patronların normal olduğuna inanmayı reddediyorum."

"O zaman son derece safsın." Ofluyor, çivit mavisi gözleri önce tavana sonra tekrar bana bakıyor. "Her neyse, üç milyon dolar."

"Üç milyon dolar *ne*?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, nereye varmaya çalıştığından emin değilim.

"Eğer bana yardım etmeyi kabul edersen, sana üç milyon dolar veririm. Nakit. Sonra da bir daha asla bu çekilmez pislikle çalışmak zorunda kalmazsın."

Şaka yapıyor olmalı.

"Resmen kaybettiğin gerçeğini bir kenara bırakırsak, burada kalmayacağım. Kişisel asistanın olarak değil. Ben bundan daha iyiyim."

"Senden kişisel asistanım olmanı istemiyorum."

"Tamam, her neyse, ilgilenmiyorum. İş analitiği ve uluslararası pazarlama diplomam var, yan dal olarak da finans okudum." Kollarım göğsümde geriliyor. Onun yem parasıyla ya da yapmaya çalıştığı her ne haltsa onunla ilgilenmiyorum. "Değerimi biliyorum ve bir işin buna değmeyeceğini de biliyorum."

"Yani üç milyon doların oldukça cömert bir para olduğunu anlıyorsun, değil mi? Finans eğitimi aldığınıza ve değer hakkında her şeyi bildiğinize göre?" Beni ciddiye almıyormuş gibi gülümsemeye çalışıyor.

"Yapamaz mısın?" Elimi sağ kalçama götürüyorum.

"Neyi?"

"Bu kadar patronluk taslamasan olmaz mı? Seninle hiç bitmiyor." "Üzerinde çalışacağım," diyor. "Eğer burada kalırsan."

"Gerek yok," diye hatırlatıyorum ona. "Kalmayacağım."

"N" "Gururunu bir kenara bırak ve bana yardım etmeyi kabul et," diyor. "Pişman e?" olmayacaksın

"Hayır," diyorum elimden geldiğince inandırıcı bir şekilde. Bir dalga mide bulantısı bir kez daha üzerime çöküyor, artık bunun benimle ilgili olmadığını sessiz bir şekilde hatırlatıyor. "Her neyse... hayır."

Yaklaşık bir ay önce, yirmi beş yaşındaki hiçbir gencin katlanmak zorunda kalmaması gereken cinsel açıdan zayıflatıcı bir kuraklık döneminden sonra, herkesin aslında sadece takılmak için kullanıldığını bildiği o aptal flört uygulamalarından birini indirdim ve kendime mükemmel tek gecelik ilişkiyi buldum.

Bu konuda akıllı olduğumu sanıyordum. Doğum kontrol hapı kullanıyorum. O prezervatif kullandı. Tüm önlemler alınmıştı.

Ivy League eğitiliydi, ya da öyle olduğunu iddia ediyordu, ve şu zengin insan isimlerinden birine sahipti, Hollis. Fotoğraflarının hepsi Nantucket ve yelkenlilerden oluşuyordu ve biyografisinde F. Scott Fitzgerald'dan alıntılar yapıyordu. Tanıştığımızda Hollis arkadaş canlısı, iyi huylu, bakımlı ve temiz kesimliydi. Büyüleyici bal kahverengisi gözleri ve gür, kumral saçlarıyla kendini gösterdiği her şeye sahipti. Ve gece biraz sıkıcı olmasa da yeterince tatmin ediciydi. Ama boşluğu doldurdu ve görevi tamamladı ve ikimiz de yolumuza devam ettik.

Ama birkaç gün önce, doğum kontrol paketimi açtım ve Flo Teyze'den hiçbir iz olmadan şeker hapı haftamı üç gün geçtiğimi fark ettim. Bir saat sonra, yerel Duane Reade'den çeşitli yüksek hassasiyetli gebelik testleri satın aldım, kendimi sayısız soluk mavi artı işareti ve pembe mutlu yüzlerle yüz yüze bulacağıma bir milyon yıl boyunca asla inanmadım.

İşte o gün dibe vurdum.

İlk aradığım kişi Hollis'ti - babası olduğu için bu doğru görünüyordu. Ama numarası artık kullanılmıyordu. Ona ulaşmamın ve soyadının ne olduğunu öğrenmemin hiçbir yolu yoktu. Onu arkadaşlık uygulamasında tekrar bulmak için saatlerimi harcadım ama sanki bir anda ortadan kayboldu.

Yani şimdi sadece biz varız.

Ben ve artık tamamen tek başıma sorumlu olduğum bu küçük hayat.

Bu hafta sonu evimi toplayacağım, MasterCard'ımda ne kadar kredi kaldıysa onunla bir nakliye kamyonu kiralayacağım ve Nebraska'ya geri döneceğim. Bu şehirde bir bebek büyötmeye gücüm yetmez, en azından tek başıma. Ve artık bir işim olmadığına göre, ayakkabı kutusu stüdyomun kirasını da karşılayamam.

"Sen bir aptalsın." Hudson çantamı omzuma atmamı izliyor ve sonra uzaktaki asansör bölümüne bakıyor. "Bu parayla, doğru yatırımlarla ve biraz zamanla son derece zengin bir kadın olabilirdin. Şimdi hayatının geri kalanını benim gibi pislikler için çalışarak geçireceksin çünkü bu küçük iyiliğe evet diyemeyecek kadar gururluydun."

"Kafama şüphe tohumları ekiyorsun," diyorum. "Beni manipüle etmeye çalışıyorsun. Senin içini görebiliyorum Hudson. Her zaman da gördüm. Sen kendine hizmet eden bir pislikten başka bir şey değilsin. İstesen de kapatamazsın."

"Haklısın. Ben ve bu şehirdeki diğer tüm erkekler." Yumuşak, güçlü elleri pantolonunun ceplerine kayıyor ve davranışlarını utanmadan sahiplenerek ve özür dilemeyen bir adam gibi nefes veriyor. "Her neyse, merak etmiyor musun? Senden ne istediğimi bilmek istemiyor musun?"

"Pek sayılmaz." Dudaklarım bir köşede toplanıyor. "Bana yılda kırk bin dolar ödüyorsun, ki bu şehirde yaşanabilir bir ücret olmadığını da eklemeliyim. Ve beni iliklerime kadar çalıştırıyorsun. Üç milyon doların ne kadar çalışma gerektireceğini düşündükçe ürperiyorum."

"Rol yapabilir misin, Mary?" diye soruyor, reddetmeme aldırmadan. "Bu rastgele."

"Hiç de rastgele değil. Oldukça açık. Vaktimi harcamayı bırak ve cevap ver."

"Lisede tiyatro kulübündeydim," diyorum saçlarımı yüzümden ayırıp gururlu bir tiyatro ineği gibi omuzlarımı geriye çekerek. "Üniversitede de birkaç yıl. Halk tiyatrosu da yaptım."

Hudson *gölümüyor*.

Onu daha önce hiç böyle gülümserken görmemiştim.

"Mükemmel." Mavi gözlerinin köşesi kırışıyor. "Sana sahip olmalıyım, Mary. İşe alındın."

Çenem kilitlendi. "Ben... ne? Ben ... istemiyorum ... hayır demedim."

Hudson elini bileğime doluyor ve beni ofisin ön kapısının hemen dışına, çalışanlarının duymayacağı bir yere çekiyor.

"Dinle," diyor, alçak sesle. Aramızdaki mesafeyi daraltıyor. "Eminim ne teklif edeceğimi merak ediyorsundur, haklı olarak da. Ama hayatınızı değiştireceğini söylediğimde bana inanın. Ve benimkini de.

-Çünkü ben çıkarıcı bir piçim ve bunu ikimiz de biliyoruz. Ama bu hayatında kazanacağın en kolay üç milyon dolar olacak ve her şey bittiğinde beni bir daha asla görmek zorunda kalmayacaksın -ya da benim gibi biri için çalışmak zorunda kalmayacaksın. Kazan-kazan, Mary. Ve sen de çekip gitmekle aptallık etmiş olursun."

Nefes alıyorum, bırakmadan önce bir nefes tutuyorum. Gözlerimiz buluştuğunda, bu şeytanla bir anlaşma yapmayı uzaktan bile olsa düşündüğüm için sessizce kendimi azarlıyorum.

Elbette, yontulmuş çenesi, gamzeli gülüşü, kahve rengi saçları, masmavi gözleri, koşucu yapısı, tasarımcı gardırobu ve dahi IQ'suyla inanılmaz derecede yakışıklı - daha önce *varlıklarının* envanterini çıkardığımdan değil ... ama bunların hiçbirisi mükemmel, cilalı cephesinin altında yatan çirkinliği bastırmaya yetmiyor.

Tek kelime etmeden topuklarımın üzerinde döndüm ve en yakın asansörün çağrı düğmesine bastım.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi telaşlı.

Kapılar açılıyor ve ben sırtarak ve omuzlarımı silkerek asansöre biniyorum. "Lanet bir aptal olmak."

BÖLÜM 2

HUDSON

Binasına girdiğimde köri ve kızarmış paket servisin aşırı güçlü kokusu yüzüme çarpıyor ve üçüncü kata çıkan merdivenler zayıf bir şekilde aydınlatılmış ve dar - açıkça kurallara uygun değil. Telefonumdaki e-postayı bir kez daha kontrol edip doğru yerde olduğuma emin olduktan sonra merdivenlerin başındaki köşeyi dönüyorum.

Bakışlarım koridorun sonundaki çarpık beş numaraya takılıyor ve boğazımı temizleyip devam etmeden önce kravatımın düğümünü düzeltiyorum.

Bu kadın benden nefret ediyor -kelimenin tam anlamıyla nefret ediyor- ve ben ondan muazzam bir iyilik istemek üzereyim. Ama tam da bu yüzden bu iş için mükemmel.

Bir süre sonra kapısını üç kez çalmama rağmen cevap alamayınca tekrar deniyorum. Ve tekrar. Bu bina gürültülü ve kalabalık, ama yemin ederim kapının diğer tarafında birinin ayaklarını sürüyerek dolaştığını duyuyorum.

Bu sabah erken saatlerde ofisimden hışımla çıktı ve soru saatlerdir dilimin ucundayken ve "hayır "ı cevap olarak kabul etmeye alışık değilken, ona tekrar yaklaşmadan önce biraz zaman ve alan tanımam gerektiğini düşündüm.

"Orada olduğunu biliyorum. Aç kapıyı," diye sesleniyorum kapıya doğru, bir kez daha vurarak. "Cidden, bütün gün bekleyemem, ben-"

Kapı açılıyor ve müstakbel nişanlım diğer tarafta duruyor, bir eli kavisli kalçasında ve boğucu, kapüşonlu mavi gözleri bana doğru bakıyor.

"Burada ne işin var?" diye soruyor, Scarlett Johansson'ın o daracık kalem eteği ve neredeyse şeffaf beyaz düğmeli bluzuyla ofisime girdiği günden beri beni çılgına çeviren hırıltılı sesiyle.

Omzunun üzerinden bakarak, yaklaşık olarak gömme dolabım büyüklüğünde bir stüdyo daireye göz atıyorum. Bit pazarı buluntuları ve hiç mantıklı olmayan cafcıflı bir renk düzeniyle döşenmiş bu ev tüylerimi diken diken ediyor, ama bunu bir kenara bırakıyorum çünkü buraya onun yaşam alanını tasarlama şeklini eleştirmeye gelmedim. Ayrıca, buraya

yakında benimle yaşayacak ve burası uzak bir anıya dönüşecek.

"Konuşmamızı daha önce bitiremedik." Omuzlarımı dikleştirip aşağıya bakıyorum. Üzerinde dar siyah bir tayt ve göbeğinin hemen altında biten, karnını hafifçe açıkta bırakan pembe bir tişört var. Aletim pantolonumun içinde zonkluyor. "İçeri girebilir miyim?"

Burnu kırışıyor ama Orta Batılı terbiyesi kapıyı yüzüme çarpmasına izin vermiyor. İç çekerek geri adım atıyor, kapının biraz daha açılmasına izin veriyor ve ben de içeri giriyorum.

"Teşekkür ederim Mari," diyorum.

"Bekle. Yani adımı biliyorsun."

"Elbette adını biliyorum. Ben embesil değilim." "Peki neden hep-"

"-Benim nedenlerim var." Kibirli bir gülümseme sunuyorum. "Kişiler arası mesafe yaratıyor, ki bence bu işyeri ilişkileri için ideal. Bir asistan asla işverenine çok yakın olmamalı. Ya da çok rahat. Ayrıca sabrınızı test etmek, sinir bozucu koşullar altında ne kadar iyi çalıştığınızı görmek istedim."

Alaycı bir of çekti. "Görev tamamlandı Hudson. Bravo.

Aferin."

Birkaç adım arkasında ramen yapıyor gibi görünen ocağa bakıyorum.

"Aç mısın Mari?" diye soruyorum.

Zamanlayıcı bip sesi çıkarıyor ve yakındaki bir kâseyi kapıp kaynar suyu ve ıslak eriştelere tek bir hareketle boşaltıyor. Islak bir plop ile yere düşüyor.

"Evet," diyor gözlerini kısarak. "Ama şu anda bununla başa çıkabilirim, o yüzden lütfen. Buraya ne söylemeye geldiyseniz onu söyleyin çünkü ben yemeğimi yemek, biraz *Game of Thrones* izlemek ve bugün hayatımın en sinir bozucu günlerinden biri değilmiş gibi davranmak üzereyim."

Mari iki küçük bar taburesinin ancak sığabileceği büyüklükteki derme çatma adaya oturuyor ve eriştelere çatalına sarıp bir ısırık almadan önce dolgun, kiraz dudaklarıyla üflüyor.

Kıkırdıyorum. "Pekâlâ. Güzel. Buraya geldim çünkü seninle evlenmek istiyorum.

Bana."

Öksürmeye başladı, elleriyle ağzını kapattı ve ben de yanına gittim, Elimi sırtının küçük kısmına koydum. "İyi misin?" diye sordum.

Başını sallıyor, nefesini tutmaya çalışıyor. Bir peçeteye uzanıp ağzını sildikten sonra peçeteyi elinde eziyor.

"Kendini övme," diye cevap veriyor sonunda. "Seninle asla evlenmem."

"İşte anlaşma," diyorum. "Yaza yaklaşıyoruz, bu da Rutherford ailesinde düğün sezonu ve Montauk'taki aile malikanesinde dört haftalık zorunlu konaklama anlamına geliyor. Gelecek ay otuz yaşına giriyorum ve ailemin Sheffield ailesiyle bir tür anlaşması var; otuzuma kadar evlenmezsem kızları Audrina ile sözleneceğim. Annelerimiz kelimenin tam anlamıyla bebekliğimizden beri gün sayıyor, yüzyılın düğününü planlamak için can atıyor."

"Kimse seni istemediğin biriyle evlenmeye zorlayamaz." "Ah, belki çoğu kişi için öyledir, Mari. Ama benim ailemde değil. Benim ailem yolları var," diyorum. "Eğer uymazsam hayatımı... *zorlaştırmakta* tereddüt etmeyecekler."

"Yani senin zaten nişanlı olduğunu düşünmelerini mi istiyorsun? İş işten geçtikten sonra hâlâ otuz yaşında ve evlenmemiş olduğunda ne olacak?"

"İşte bu yüzden sana üç milyon dolar teklif ediyorum," diyorum. "Önümüzdeki üç ay boyunca, düğün sezonu ve Montauk'taki aile ayı boyunca, benim itaatkâr, sırlıslıkam aşık nişanlım rolünü oynamanı istiyorum. Sen ikna edici olmalısın, *biz* de ikna edici olmalıyız. Üç ayın sonunda ödemenin yarısını alacaksın."

Kaşlarını kaldırdı. "Peki, geri kalanını nasıl kazanacağım?" "Benimle evlenerek." Boğazımı temizliyorum. "Kağıt üzerinde."

Yüz ifadesi düştü. Belli ki bu fikir hiç çekici gelmiyor.

"Audrina kendini bağlayacak başka bir zavallı bulana kadar karım olmanı istiyorum. *Yasal* eş. Bu yazdan sonra benimle yaşamak zorunda değilsin. Hatta beni bir daha görmene bile gerek yok. Sen sadece evlilik cüzdanında aileme piyasadan yüzde yüz çekildiğimi garanti eden isim olmalısın."

"Ya birini bulması yıllar alırsa? Ya hiç birini bulamazsa? Hayatımı öylece askıya mı almalıyım?"

"Sayılır," diyorum hafifçe irkilerek. "İdeal olmadığını biliyorum ama ödemenin diğer yarısı da burada devreye giriyor. Bu arada, istediğin kişiyle çıkmakta özgür olacaksın. Aşık olmakta özgür olacaksın. Sadece biz anlaşmamızı sessizce feshedene kadar yasal olarak evlenmekte özgür olmayacaksınız."

"Peki ya tatiller? Ailen Noel'de nerede olduğumu merak etmeyecek mi?"

"Ailem Noel'de Aspen'e gider. Kayaktan nefret ederim, bu yüzden onlara hiç katılmam. Her yaz Montauk'ta geçirdiğimiz bir ay, aile birlikteliğimizin kapsamı hakkında. Önümüzdeki yıllarda senin için bahaneler üretmekten mutluluk duyarım. Her neyse, Audrina'nın piyasada uzun süre kalacağını sanmıyorum. Benim için bekletiyor ama söylentilere göre arka cebinde bekleyen taliplerinin kısa bir listesi varmış ve bebek ateşi onu fena halde sarmış."

Yarısı yenmiş ramen kasesini itiyor, başını ellerinin arasına alıyor ve sanki gerçekten bunu düşünüyormuş gibi boş gözlerle önüne bakıyor.

"Ne? Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Kaşları kalktı. "Tüm bunların kulağa delice geldiğini. Ve *sen de* delice."

"Belki de öyledir. Belki de öyleyim. Ama işe yarayabileceğini biliyorum."

Bana dönüyor, gözleri benimkileri tutuyor. "Neden ben? Sana katlanamıyorum ve sen de bunun farkındasın."

"İşte tam da bu yüzden sen olmalısın."

"Son iki aydır hayatına girip çıktığını gördüğüm onca kadın arasından bir tanesinin bile sana bu konuda yardım etmek için can atmayacağını söyleyemezsin."

"Haklısınız. Olabilirlerdi. Ama o zaman daha fazlasını isterler ve açıkçası benim soyadımdan ve rahat bir yaşam tarzından başka verecek bir şeyim yok," diyorum kol saatimi kontrol ederek. "Sen, Mari... benden daha fazlasını istemezsin ve işte tam da bu yüzden güvendiğim tek kişi sensin."

"Senin gibi içime işleyen birine aşık olduğuma birini nasıl inandırabilirim bilmiyorum Hudson."

"Rol yapabildiğini söylemiştin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ben... evet... sanırım? Ama sen yapabilir misin?"

Ona doğru bir adım atarak bileğinden tutup bar taburesinden indiriyorum, vücudunu kendime doğru çekiyorum ve meraklı bakışlarını kendi boğucu bakışlarımla karşılıyorum. Yumuşak yanağını sağ elimle kavrayıp parmaklarımın ensesini sıyırmasına izin vererek ağzını kaldırıyorum ve benimkini onunkinden birkaç santim uzakta tutuyorum.

Beni içine çekiyor, gözlerini kırpmadan bakıyor. Sol elim belinde dolaşıyor, dokunuşumla belinin büküldüğünü hissediyorum.

"Bunu sana daha önce hiç söylemedim... ama seninle tanıştığım gün, sende özel bir şeyler olduğunu anladım. Ve bir şey bana senin başıma gelen en iyi şey olmak üzere olduğunu söylüyor," diyorum, gözlerimiz kilitlenirken sözlerim yavaş ve nazik. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum, yaşlanıp saçlarımız ağarana kadar. Birbirimizi delirtebiliriz, yolumuz bazen biraz engebeli olabilir, ama her dakikasını seveceğiz. Evlen benimle, Maribel Collins. Karım ol. Senden başka kimseyi istemiyorum."

Aramızda bir durgunluk oluyor ve sonra gözlerini kırpmadan önce titreyen bir nefes veriyor. Benden sıyrılarak gür sarı saçlarını kulaklarının arkasına topladı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Bu..." Mari birkaç adım geri çekilirken düşüncesini yarım bıraktı. "Bu... *sevimsizdi*. Ama idare eder." Kendini toparladığında dudakları ısırılmış bir sırtışa dönüşüyor. "Bu konuda iyisin." Bana bakarken yüzündeki ifade dağılıyor. "Şaşırdığımdan değil. Sen profesyonel bir manipülatörsün."

Gözlerimi devirerek nefes veriyorum. "Parayı istiyor musun, istemiyor musun?"

Elini kısa bir süre karnına götürüyor ve sonra volta atmaya devam ediyor. Bitirdiğinde ahşap zeminde yıpranmış bir yol açacak.

"Beş milyon dolar." Kollarımı kavuşturuyorum. "Son teklif."

Mari olduğu yerde durdu, bakışları benimkilere kaydı. "Bunu yapmak istemiyorum. Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum. Ama hayır dememi imkânsız hale getiriyorsun."

Ağzım kenarlarından kıvrılıyor.

"Benim gibi düşüneceğini biliyordum." Kapıya doğru ilerleyerek kendimi göstermeye başlıyorum, gitmeden önce durup ona dönüyorum. "Avukatım evlilik öncesi anlaşmayı size e-posta ile gönderecek. Lütfen yarına kadar imzalayıp geri gönderin, ancak avukatınızın üzerinden geçmesini isterseniz size birkaç gün daha verebilirim. Ayrıca Pazartesi günü programımı boşaltacağım, böylece sizi alışverişe götürebilirim."

"Alışverişe mi?" Başını eğdi.

"Bir nişan yüzüğüne ihtiyacın olacak." Kapıyı aralayıp koridora çıkıyorum. "Pazartesi sabahı dokuzda şoförüm seni alacak."

"Tamam." Gözlerini kırıştırıyor, sanki bunun olduğuna inanamıyormuş gibi gözleri kocaman.

Ama inanabiliyorum.

Ben her zaman istediğimi alırım.

Ama adil olmak gerekirse, ödölüm onun için fazla sıyladır değerli. Kendine hizmet eden bir pi olabilirim ama cömert bir piim.

Her dediğimi, her söylediğimde yaptığı sürece... bu küçük anlaşmamız parkta bir yürüyüş olacak.

BÖLÜM 3

MARI

"Artık sana 'efendim' demeyeceğim." Pazartesi sabahı yeni cilalanmış limuzininin arka koltuğuna tırmanıyorum ve araç dairemin önünde yavaşça rölantide çalışıyor. Esnek deri ve Hudson's Creed kolonyasının kokusu, içime çektiğim anda ciğerlerimi baş döndürücü bir lezzetle dolduruyor. "Bütün hafta sonu bunu düşündüm." Takıntılıydım, gerçekten. "Tüm bunlara dalmadan önce seninle konuşmak istediğim şeylerin bir listesini yaptım. Benim de beklentilerim var, biliyorsun. Ve bence bu gerçekten önemli."

"Sıcak çay?" Hudson, kapağından küçük buhar tutamları yükselen kâğıt bardağı bana uzatırken sıcak bir gülümseme takınıyor. "Seninkini bir fiske süt ve bir şekerle iç. Ya da bana öyle söylendi."

"Oh. Um. Teşekkür ederim." Fincana uzandım, parmaklarım onunkilere değdi. Her şey düşünüldüğünde, bu onu tanıdığımdan beri bu adamın bana karşı yaptığı en nazık jest olabilir.

Koltuğuma yerleşiyorum, omuzlarım hafifçe gevşiyor. Çaba gösteriyor. Bu iyi bir şey. Bu doğru yönde atılmış bir adım. Bu bana bu işin gerçekten yürüyebileceğine dair umut veriyor.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin," diye devam ediyorum, fincanımın kapağını üflerken gözlerim ona kayıyor. "Ben bu işe para için girdim, sadece para için. Ve senin için çalışmıyorum. Seninle birlikte çalışacağım. Yan yana. Bir takım gibi. O yüzden artık bana asistanınmışım gibi davranma. Sana kahve ya da kuru temizleme getirmemi isteme. Kız arkadaşın falan olsam bile ayak işlerini ben yapmayacağım. Bu benim tarzım değil."

Dolgun dudakları utangaç bir sırıtışa dönüşüyor ama dikkatini çektim. Dinliyor.

"Bunun gerçekçi görünmesi için gerçekçi hissettirmesi gerekir," diyorum çayımı bir kenara bırakarak. "Eğer istediğin bensem, alacağın da benim - şeker yerine geçen bir versiyon değil."

Araba köşedeki bir binanın önünde duruyor ve kırmızı tentelerle kaplı bir dizi pencere gözüme çarpıyor ve yorumumu susturuyor.

"Geldik," diyor şoförü kapıya doğru gelirken.

Cartier için çok az giyinmişim ama Hudson tek kelime etmiyor. Elini sırtıma koyuyor, kulağıma eğiliyor ve "Altı rakamın altında tutmaya çalış" diye fısıldıyor.

Boğazımdaki gergin yumruyu yutarak başımı sallıyorum ve üç parçalı takım elbise giymiş silahlı bir adam hoş bir gülümsemeyle ön kapıyı açıyor.

"İşte orada!" parlak gümüş rengi saçları ve kırmızı, Jackie O tarzı elbisesiyle bir kadın kollarını açarak bize doğru ilerliyor. "Hudson, aşkım. Nasılsın? Seni görmek çok güzel. Gel, gel."

"Guinevere." Sarılmak için eğiliyor, yanağını öperken gülümsüyor ve sonra elime uzanıyor. "Bu benim güzel nişanlım, Maribel Collins."

Hudson Rutherford'la el ele tutuşmak yüz milyar yıl geçse de hayal edebileceğim bir şey değil ama boğazımı temizleyip omuzlarımı geriye atıyorum ve kırmızı elbiseli kadını özel asansöre kadar takip ederken pırlanta mücevherlerle dolu kasaların önünden adım adım ilerliyorum.

Bir süre sonra üçüncü kata vardığımızda kadın hâlâ gevezelik ediyordu. Görünüşe göre Hudson'ın ailesini iyi tanıyor, yıllar önce annesiyle birlikte hazırlık okuluna gitmişler.

"Bugün burada olacağız," diyerek çift maun kapıdan içeri giriyor. Bu binanın eski bir sanayicinin yüzyıl başında inşa edilmiş bir malikânesi olduğunu tahmin ediyorum ve bu oda özel bir sergi salonuna dönüştürülmeden önce çalışma odası ya da kütüphane olarak kullanılmış gibi görünüyor. Duvarlar koyu cilalı tahta ve çitalarla kaplı, pencereler uzun ve dar, ince perdelerle kaplı ve odayı kaplayan kanarya elmasları, zümrütler ve safirlerin küratörlü sergilerine göz kamaştırıcı bir parıltı göndermek için yeterli doğal ışığı içeri alıyor. "Siz ikiniz oturun. Ben aldığım birkaç parçayı getireceğim. Hemen döneceğim."

Guinevere kapıları arkasından kapatarak odadan çıkıyor ve Hudson ile ben geniş bir masanın karşısındaki iki kırmızı kadife sandalyede yerimizi alıyoruz.

Hâlâ el ele tutuşuyoruz ve Hudson bunun farkında mı bilmiyorum ama kıpırdamıyorum. Bunun yerine kendime "aşık" olmamız gerektiğini hatırlatıyorum. Birbirini seven insanlar böyle yapar. El ele tutuşurlar. Dokunurlar. Birbirlerine doyamazlar.

Midem bulanıyor.

Sabah bulantısından mı yoksa her şeyin bu kadar hızlı olmasından mı bilmiyorum.

"Pekâlâ." Guinevere elinde kırmızı kadife bir kumaşla kaplı bir çantayla geri dönüyor. Masanın diğer tarafındaki koltuğa oturuyor ve elmasları büyüklük sırasına göre dizmeye başlıyor ve tam daha fazla büyütemeyeceklerini düşündüğümde, başparmağımın tırnağı büyüklüğünde son bir taşı alıp ucuna oturtuyor. "Ve bu adama karşı koyamadım. Sadece eğlence için. Sekiz kusursuz, yastık kesim karat."

Hudson'a doğru gülümseyerek göz kırpmıyor.

"Ne kadar büyük o kadar iyi," diye takılıyor elini sıkarak. "Ben de hep böyle derim. Değil mi bebeğim?"

"Aşkım, bilmiyorum." Guinevere gözlüklerini burnundan çıkarıp bir kenara koyuyor ve iç çekiyor. "Bana Park Avenue Prensesi diye bağırıyorsun. Çok klasik ve abartısız görünüyorsun. Ben olsam senin için üç karattan fazlasını seçmezdim. Bu çok fazla olabilir ama al." Elini uzatıyor. "Devam et ve dene."

Sadece şaka yapıyordum ama bibloyu aldım ve sol yüzük parmağıma geçirdim.

Eldiven gibi oturuyor.

Elimi ışığın altına eğiyorum, bu şeyin saçtığı ateş ve ışıltıdan büyüleniyorum. Guinevere haklı. Gösterişli bir Park Avenue Prensesi değilim ve böyle bir yüzüğü *asla* istek listeme koymazdım, ama bir rol oynuyorum. Hudson'ın boş zamanlarını lüks çatı katında eğlendirdiği kızları gördüm. Kızlar böyle yüzükleri sever, bundan eminim.

Ben bir oyuncuyum.

... ve bu bir dekor. Bu

kadar basit.

"Oh, bebeğim, bayıldım!" Elimini göğsümde gezdiriyorum ve kirpiklerimi kırıştırıyorum.

Hudson'ın gözleri benimkilere takılıyor, sanki sessizce şaka yapıp yapmadığımı sormaya çalışıyor, ama ben vazgeçmiyorum.

"Çok güzel değil mi?" Elimini yüzüne doğru sallıyorum. "Ve sekiz karat! Ocak ayının sekizinde tanıştık. Böyle olması gerekiyordu."

"Senin zevkine göre biraz... fazla.... Sence de öyle değil mi?" diye dikkatle soruyor.

"Hayır. Hiç de değil. Hiç." Yüzüğü yaklaşıtıyorum, sanki hayatım boyunca gördüğüm en güzel şeymiş gibi inceliyorum. Belki de öyledir. "Aradığım bu. Bundan eminim."

Guinevere dik oturuyor, gözleri ikimizin arasında dans ediyor, sessiz kalıp izliyor.

"Lütfen?" Yalvarıyorum. Gerçek Mari yalvarmazdı. Omuzları çeken bir elbise ya da ayak parmaklarına büyük gelen bir ayakkabı gibi doğal gelmiyor.

"Bu yüzüğü gerçekten istiyor musun?" Sol kaşını kaldırıyor, elini yontulmuş çenesinde gezdiriyor.

Başımı sallıyorum, ellerimi birbirine kenetliyorum.

Hudson iç çekerek Guinevere'e dönüyor. "Bu bana ne kadar patlayacak?"

Bir parmağını dudaklarına götürüyor, nefes alıp veriyor. "Şey. Bu özel bir şey. Bir zamanlar 19. yüzyılda Guildford Düşesi'ne aitti. Miras koleksiyonumuzdan. İsterseniz size Estate koleksiyonumuzdan birkaç parça gösterebilirim. Onlar daha yeni ve daha az... tarihsel öneme sahipler."

"Bebeğim, bu bir *kraliyet* elması." Elimi onunkinin üzerine koydum, suratımı astım. "Bu, ailemizde nesiller boyu sahip olabileceğimiz bir parça. Bir gün bunu çocuklarımızın çocuklarına devredebiliriz. Hayal edebiliyor musun?"

Sesimin böyle çıkmasından nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

Hudson iç geçirdi. "Pekâlâ. Bana ne kadar olduğunu söyleyecek misin?"

"İki yüzün biraz altında," diyor Guinevere. "Emlak koleksiyonumuzdan karşılaştırılabilir yüzükler oldukça daha az olacaktır. Bütçenizin ne kadar olduğundan emin değilim ama-"

"Sorun değil. Biz alırız." Hudson elime uzanıyor ve cüzdanına dalıp siyah AmEx'ini almadan önce sertçe sıkıyor. "Müstakbel eşim için her şeyi yaparım."

"Sen akıllı bir adamsın Hudson." Guinevere ayağa kalkarak kartını ve nişan parçalarının geri kalanını topladı. "Ve sen de çok şanslı bir hanımsın, Maribel. Hudson New York'un en gözde bekârlarından biri ve Rutherfordlar da evlenmek için harika bir aile. Ailen seninle gurur duyuyor olmalı."

"Çok heyecanlandılar," diye yalan söyledim.

Ailemin hiçbir şeyden haberi yok ve ideal olarak da böyle kalmasını istiyorum.

Onlar doğup büyüdükları Orchard Hill, Nebraska'dan hiç ayrılmamış çocukluk aşıkları. Alçakgönüllü ve kibarlar. Her Pazar ayın için St Mary's'e giderler ve hafta sonlarını Cornhusker temalı oturma odalarında HGTV'nin tekrarlarını izleyerek geçirirler.

Beni düz bir çizgide yürümem, çok çalışmam ve saygın bir hayat yaşamam için yetiştirdiler.

Bunu anlayamazlar.

Ve gurur duymayacakları da kesindi.

"Guinevere," diyor Hudson, "annemle babamın henüz nişandan haberi yok, onları bir daha gördüğünde bundan bahsetmezsen..."

"Dudaklarım mühürlü. Söz veriyorum. Hemen döneceğim." Gülümsüyor, gözlüklerini burnuna geri takıyor ve çift kapının arkasında kayboluyor.

"Yapamaz mısın?" Hudson bana dönüyor, kız gittiği anda yüz ifadesi soluyor.

"Neyi yapamaz mıyım?"

"Bu kadar boş ve materyalist davranamaz mısın? Sekiz karat mı? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Şakaklarını ovuşturuyor ve sandalyesinde geriye doğru çöküyor, dar pencerelerden birinin önünden dümdüz karşıya bakıyor. "Ve bana 'bebeğim' deme. Lütfen."

"İstedığinin bu olduğunu sanıyordum?"

"İstedüğimin bu olduğunu düşündüren şey ne?" Sözleri hızlı ve sinirli.

"Bilmiyorum," diye omuz silkiyorum. "Senin ilişki kurduğun türden kadınlar gördüm. Ben sadece onlar gibi olmaya çalışıyordum."

Ofluyor. "Eğer öyle bir kadın isteseydim, uzun zaman önce yuva kurmuş olurum Mari. Bunun için seni seçmemin bir nedeni var. Sen onlar gibi değilsin."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Öne doğru eğildim, kaşlarım ortada buluştu.

"Belki de benden ne istediğini daha önce söylemeliydin. Beni buraya sen getirdin. Ben zihin okuyucu değilim. Nasıl davranmamı istiyorsun?" "Kendin gibi. Otantik ol. Karikatür gibi değil."

Burnumu kırıştırıyorum, tam da Guinevere elinde iki küçük kırmızı kutuyla geri döndüğünde cevap vermeye hazırlanıyorum. Küçük yüzük kutusunu bize doğru kaydırıyor.

"Yüzük sana tam uyuyor," dedi bana. "Doğru mu?" Başımı

sallıyorum.

"Harika." Gülümsüyor ve Hudson'a imzalaması için bir makbuzla birlikte kartını uzatıyor. "Ve eğer ölçüye ihtiyacınız olursa, lütfen geri getirmekten çekinmeyin. Ayrıca, özel bir teşekkür olarak, fazladan küçük bir şey daha veriyorum."

Guinevere iki kutudan büyük olanı aramızda kaydırıyor.

"Bu bir aşk bileziği," diyor ve kutuyu hafif bir patlamayla açıyor. Kalın altın bir bileklik kadife bir yastığın üzerinde, ona uygun altın bir tornavidayla birlikte duruyor. "Bu bir imza parçası. Çok zamansız ve klasik. Hudson, bunu onun bileğine takman ve tornavidayı tutman gerekiyor. Onu çıkarabilecek tek kişi sensin."

Boğazım kurudu. Bana ortaçağdan kalma bir bekâret kemeri de sunabilirdi. Akli başında kim buna romantik diyebilir ki?

"Vay canına," diyor Hudson. "Teşekkür ederim. Mari, sen ne düşünüyorsun?" Başımı kaldırıp bakıyorum, gözlerimiz buluşuyor ve huzursuz bir gülümsemeye zorluyorum kendimi.

"Bayıldım," diye yalan söylüyorum, tereddütle sol bileğimi uzatıyorum.

"Devam et," diyor Guinevere, gümüş rengi saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırarak. "Üzerinde göreyim aşkım."

Hudson bu onuru yerine getiriyor ve saniyeler içinde sadece onun çıkarabileceği güzel bir bilezik takıyorum. Elimi dudaklarına götürüp bir öpücük kondurmadan önce tornavidayı ceketinin iç cebine yerleştiriyor.

"Yüzüğünü unutma!" Guinevere yüzük kutusunu bana doğru kaydırıyor. "Çok güzel bir parça. Sana ömür boyu mutluluk getirsin."

"Teşekkür ederim." Yüzüğü parmağıma geçiriyorum ve küçük kırmızı kutuyu çantama bırakıyorum. Ağır ve dikkat çekici, daha önce rol yapmakla meşgulken fark etmediğim bir şey. Otuz dakika geriye gidebilseydim, daha küçük ve daha az Kardashian bir şeyle yetinirdim.

Çok geç.

"Gidelim mi?" Hudson dirseğini uzatarak ayağa kalkıyor ve ben de elimi kolunun altına sokarak onu takip ediyorum. Guinevere bize kapıyı gösteriyor ve sokağın köşesinde bekleyen limuzinine bir an göz atıyorum.

Şoförü dışarı fırlıyor, aceleyle rölantideki arabanın etrafında dönüyor ve bizim için kapıyı tutuyor.

"Nişan yüzüğünüzden memnun musunuz?" Hudson bir süre sonra, Beşinci Cadde'de ilerlerken ve gizlilik bölmesi kaldırılmışken soruyor.

Aşağı bakıyorum. Karanlıkta o kadar da parıldamıyor. Sanırım bu mantıklı -elmaslar parlamak için ışığa ihtiyaç duyarlar.

"Çok güzel bir yüzük," diyorum. "Evet, ama onu seviyor musun?"

"Fark eder mi?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor. Onun yerine saatine bakıyor. "Ben ofise gidiyorum. Şoförüm seni Henri Bendel'e bırakacak."

stilistim Elle ile buluşacağım. Yaz için Montauk'ta senin için bazı parçalar seçecek. Sanırım hiç gitmedin?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Hamptons gardırobuna ek olarak seni birkaç temel parçayla donatması için talimat aldı."

"Şu anki gardırobumun nesi var?" Çenemi aşağı eğip gözlerimi kısıyorum. "Ofiste bu konuda hiç sorun yaşamadın."

"Artık bir asistan gibi giyinmeni istemiyorum."

"Kendim olmamı istediğini sanıyordum?" Gri pantolonuma ve beyaz bluzuma bakıyorum.

"Kendin olmanı istiyorum." Boş orta koltuğa uzanıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Ama rolüne uygun giyinmeni isterim."

"Bu doğru. Tasarımdan anladığımı unutmuşum." O bakmıyorken gözlerimi deviriyorum.

"Tasarım her şeydir. Estetik her şeydir." Sağ tarafındaki pencereden dışarı bakıyor, eli benimkinde kalıyor. İlerideki caddeyi tanıyorum. Ofise yaklaşıyoruz. Geçen hafta bu zamanlar, son dakikada ofisinde ağırlamaya karar verdiği bazı İngiliz mimarlar için öğle yemeği siparişi vermekle uğraşıyordum. Yemek bittiğinde bana daha iyi bir restoran seçmem gerektiğini söyledi, daha sofistike damaklara hitap eden bir restoran.

"Güzellik sadece derindedir."

Araba Rutherford Architectural'ın binasının önünde yavaşça durdu.

"Güzellik umurumda bile değil." Bana döndü. "Tasarım mı? Önemli olan bu. Bir binaya ya da sanat eserine baktığınızda size bir şeyler hissettiriyorsa? İşte bu tasarımdır. Birisi eserini kasıtlı olarak, yalnızca ona baktığınızda bir şeyler hissetmenizi sağlamak amacıyla yaratmıştır. Güzellik ikincildir. Güzellik taş, mermer ya da kumaştır. Tasarımın yorumlanmasıdır."

"Bunun benim giyim tarzımla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Sen güzel bir kadınsın Mari," diyor. "Ve eğer benim olacaksan, ucuz tasarımların altına saklanmana izin vermeyeceğim. Derhal gardırobunu yenileyeceğim."

Gülüyorum. "Neden? Bana baktığında bir şeyler hissedebilesin diye mi?"

Şoför Hudson'ın kapısını açıyor ama Hudson kalıyor, biz geçici sessizliğin tadını çıkarırken bakışlarını benimkilere dikeyor. Bana cevap vermiyor. Sadece bir saniye sonra dışarı çıkıyor.

Takım elbisesinin ceketini düzeltiyor, son bir kez bakışlarıyla buluşmak için eğilmeden önce bir elini ince siyah kravatında gezdiriyor.

"Elle bugün sana çok iyi bakacak." Dudakları birbirine yapışıyor ve burnundan nefes veriyor. "Öğle yemeği için seni saat bir gibi alırım."

"Öyle mi? Hiç bilmiyordum. O zaman arkadaşlarımdan biriyle buluşmam gerekiyor. Böyle şeyleri bana önceden söylemelisin."

"Yeniden planlaman gerekecek."

"Sana yardım edeceğimi söyledim Hudson. Tüm hayatıma el koyabileceğini söylemedim."

"Hiçbir şeye el koymuyorum. Bir randevuya ihtiyacımız var. Birbirimizi tanımamız lazım. Yakında Haziran ayı boyunca Montauk'ta bana eşlik edeceksin, bu da o zamana kadar her boş anımızı birlikte geçirmemiz gerektiği anlamına geliyor."

Nefes veriyorum, parmaklarım parmağımdaki gülünç yüzüğü döndürüyor. "Birde görüşürüz," diyor ayrılmak için dönmeden önce.

Şoför kapıyı kapatıp ön tarafa dönüyor ve ben de telefonumu kapıp en yakın arkadaşım Isabelle'e mesaj atarak erteleme talebinde bulunuyorum ve en kısa zamanda her şeyi açıklayacağıma söz veriyorum.

Pürüzsüz deri koltuğa yaslanıp elimi karnımın alt kısmına koyarak renkli camdan Manhattan'a bakıyorum.

"Bunu senin için yapıyorum bebeğim," diye fısıldıyorum.

BÖLÜM 4

HUDSON

Şoförüm çantalarını bagaja yüklerken MARI arka koltuğa tırmanıyor.

"Merhaba." Bir tutam sarı saçını bir kulağının arkasına sıkıştırıyor ve ellerini eteğiyle kaplı kalçalarının arkasında gezdiriyor.

Bu yeni bir şey.

Onu tepeden tırnağa tarıyorum.

Saçları eskisinden daha açık renk, bir tarafı derin bir şekilde ayrılmış ve hafifçe kıvrılmış, dudakları koyu vişne kırmızısına boyanmış. Önden düşük kesimli söğüt rengi bir bluz omuzlarına yapışıyor.

Şık görünüyor. Zahmetsizce klas. Ve ben gözlerimi ondan alamıyorum.

"Güzel görünüyorsun," diyorum, bakışlarımın normalden biraz daha uzun süre kalmasına izin verirken ağzımda çarpık bir gülümseme oluşuyor.

Elini gevşek bir dalın üzerinde yumuşatıyor. "Teşekkürler. Bugün biraz makyaj yaptım. Elle konusunda haklıydın. Harika bir gözü var. Kıyafetler için de teşekkür ederim. Katılıyorum... gardırobumun ciddi bir yenilenmeye ihtiyacı vardı."

Mari'nin mavi gözlerinde beklemediğim bir parıltı var. Örtülü bir gülümseme de. Şimdiden kendini farklı bir şekilde taşıdığını görebiliyorum. Biraz daha çekicilik mi? Biraz daha zarafet? Eskisinden biraz daha fazla özgüven? Eksik olduğundan değil. Mari'yi her zaman sessiz bir fırtına olarak düşünmüşümdür; iddialı, güzel ve düzgün bir şekilde ele alınmazsa potansiyel olarak yıkıcı.

Yine de bu onun suçu değil. Onun yaşı, onun nesli. Dünyayı küçük parmaklarının ucunda istiyorlar. Her şeyi istiyorlar ve dün istiyorlar.

Ama hazır değiller.

Bir bakıyorsunuz yönetim kurulu odalarında dünya standartlarında sunumlar yapıyorlar, bir bakıyorsunuz bir şey istedikleri gibi gitmediğinde dış çıkaran bir çocuk gibi öfke nöbetleri geçiriyorlar.

Bu deneyim Mari için iyi olacak. Sanırım benim kanatlarım altında gerçekten kendini bulacak ve bittiğinde kendini biraz daha

Biraz daha sabırlı davranırsa, dünyanın eskisinden çok daha fazla ulaşabileceği bir yer olduğunu görecektir.

"Umarım çok aç değilsinizdir. Rezervasyonlarımızı değiştirdim, böylece yolda küçük bir mola verebiliriz," diyorum saatimi kontrol ederek.

"Nereye gidiyoruz?"

"Senin dairene. Sonra da restorana."

"Peki neden benim dairemde duruyoruz?" Burnu kırılıyor. "Yakında anlayacaksın."

Mari uzun bacak bacak üstüne atıyor ve yoğun gün ortası trafiğine karışırken koltuğa geri kayıyor. Yarım saat içinde binasının önünde, bir kamyonun arkasına park etmiş halde oturuyoruz.

Öne doğru eğilerek gözlerini kısıyor ve mobilya parçalarını rampa yukarı taşıyan üniformalı adamlara bakıyor.

"Bu benim ..." sesi kesiliyor. "Bu... bu benim şifonyerim mi?"

Kapı koluna uzanarak aceleyle limuzinden inmeye çalışıyor. Eşyaları yüklenirken gözlerini dikmiş bakarken elimi omzuna koyarak onu takip ediyorum.

"Eşyalarımın ne yapıyorsun?" Bana döndü. "Ve daireme nasıl girdin?"

"Benim yanıma taşıyorsun."

"Peki bu neden bana bildirilmedi?" Bakışlarını bana doğru çevirdi, elleri kalçalarında.

"Öyleydi. Hafta sonu imzaladığın sözleşmeyi okumadın mı?" "Elbette okudum."

"O zaman ince yazıları da okumuşsundur?" diye soruyorum.

Omzumun üzerinden uzaklara bakarken yüz ifadesi soluyor.

"Birlikte yaşama maddesini fark edeceğime eminim," diyor dudağının iç kısmını çiğneyerek. Mari nefes veriyor ve ben de onun hayal kırıklığının kendine yönelmesini izliyorum.

"Her halükarda, bu bir anlaşma. Gerçekleşiyor. Benimle yaşayacaksın - tabii ki misafir odasında," diyorum. "Birbirimizin alışkanlıklarını, deyim yerindeyse kendimize has özelliklerimizi tanımamız önemli. Bir tür gerçek ilişki görüntüsüne sahip olmamız gerekiyor. Hepsi rol olamaz. Şimdi yukarı çık ve kişisel eşyalarını topla. Geri kalan her şey depoya gidecek. Ben burada arabada bekleyeceğim."

Mari nefes veriyor, topuklarının üzerinde dönüp Rutherford öncesi hayatının büyük boy sandıklarını taşıyan iki nakliyecinin arasından sıyrılmadan önce hiçbir şey söylemiyor.

Sırtarak tekrar arabaya bindim. İyi bir seçim yaptığımı biliyordum.

BÖLÜM 5

MARI

"BİR ŞEYE İHTİYACINIZ OLURSA, telefonunuzdan yediyi tuşlayın. Marta size yardımcı olacaktır. Ben çalışma odamda olacağım. Yerleştikten sonra bana katılabilirsin."

Hudson yatak odamın kapısını arkasından kapatarak gözden kayboluyor ve ben bu anın gerçeküstülüğünün tadını çıkarıyorum. Bir dakika önce işimden ayrılıyorum, bir dakika sonra kendi dünyamdan koparılıp alınıyorum, *Pretty Woman'ı andıran* bir makyaj ve ayakkabı kutusu dairemin iki katı büyüklüğünde lüks bir yatak odası süiti veriliyor.

Odanın etrafında dönerek doğu penceresinin önünden geçiyorum ve dünyanın tepesindeymişim gibi hissettiren şehir manzarasını seyrediyorum. Şimdi yağmur yağıyor, küçük damlalar kristal berraklığındaki cama vuruyor. İki başucu lambası, Metropolitan Home dergisine uygun büyüklükte bir yatağı çevreliyor ve ayak ucuna koşup ortasına çöküyorum. Yatak takımı kaşmir yumuşaklığında ve hafifçe lavanta spreyi kokuyor.

Kapımın çalınması beni bu büyümlü andan koparıyor ve ayağa fırlıyorum.

"Evet, içeri gel," diye sesleniyorum.

Kapı açılıyor ve Hudson'ın şoförü kollarında Henri Bendel çantalarıyla orada duruyor.

"Eşyalarınız, Bayan Collins," diyor.

Yoldan çekilip onu içeri alıyorum. Bir an için bugünkü alışveriş gezisini tamamen unutmuştum. Hiçbir zaman materyalist bir insan olmadım ve olmak da istemem. Ama hiçbir şey kişisel bir stilistin saçımı ve tenimi güzelleştirecek renklerde, vücut tipime göre şekillendirilmiş parçalar seçmesinin yerini tutamaz. Elle olmasaydı, fuşyanın benim rengim olduğunu asla bilemezdim. Ve eğer Fekkai salonundaki Manuel olmasaydı, saçımdan birkaç santim kesmenin ve saçımın bir kısmını değiştirmenin tüm görünümümü daha iyi hale getireceğini asla düşünemezdim.

Bu sıradan Pazartesi günü, bu mütevazı Orta Batılı kız günün kraliçesiydi ve yaşadığım sürece bunu asla unutmayacağım.

"Teşekkür ederim Rocco," diyorum, elinde bir kucak dolusu poşetle dönüp onları şifonyerin yanına bıraktığında.

Birkaç dakika sonra düzinelerce kâğıt poşet parke zemini kaplıyor ve ben yeni gardırobumu gömme dolaba asıp bir düzine ayakkabı kutusunu ahşap raflar boyunca düzenlerken kendi kendime usulca mırıldanıyorum.

İşim bittiğinde şifonyerin yanından geçip aynadaki yansımamı yakalıyorum. İlk geçişte, arkamdan bakan kızın

... benim. Duruyorum, kendime meraklı bir bakış atıyorum. Bir tutam saçımı büküp kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve bakışlarım soluk kırmızı dudaklarıma takılıyor. Günün yorgunluğu geçmeye başladı bile ve bu Dior kalem etek ve Chanel bluzdan sıyrılıp yüzümdeki makyajın geri kalanını yıkadığım anda Sindirella anım sona erecek.

Ama sorun değil.

Bu deneyimin beni değiştirmesini istemiyorum.

Ben böyle iyiyim. Benim yaşımdaki çoğu kadının aksine ben kendimi seviyorum. Ayrıca Nebraska'ya geri döndüğümde ve bebeğimi doğurduğumda kimse dolabımın hangi etiketlerle dolu olduğunu ya da ayakkabılarımın altının kırmızı olup olmadığını umursamayacak.

Çıkmak için dönerken ışık düğmesine basıyorum ve koridorda Hudson'ın çalışma odasına doğru ilerliyorum.

O haklı. Birlikte zaman geçirmeli ve birbirimizin sinir bozucu küçük alışkanlıklarını öğrenmeliyiz. Tek bir hatalı ifadeyle her şey durma noktasına gelebilir ve o zaman tüm bunlar boşa gitmiş olur.

Daha önce hiç fark etmediğim bir portre galerisinin önünden geçiyorum. Bu koridorlarda daha önce onlarca kez dolaştım, Marta ayak işlerini halletmeye gittiğinde her zaman kuru temizlemecisine uğrar ya da paketleri imzalardım. Bir kez olsun kendimi burada yaşarken hayal etmemiştim. Fotoğraflarda arkadan bakan yüzler onun ailesi olmalı. Ve yakında benim de ailem olacaklar - en azından kâğıt üzerinde.

Tuhaf.

Her şey yepyeni geliyor, sanki burayı ilk kez yeniden görüyormuşum gibi: oturma odasının pencerelerinden görünen şehir manzarası, parlak mermer mutfak, tavandan tabana şömine, fuayedeki özel avize. Buranın her santimetre karesi bir amaç ve niyetle planlanmış, Hudson'ın detaylara verdiği önem düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değil.

Çalışma odasına doğru ilerliyorum, kapı aralığında oyalanıyorum ve onu çalışırken izliyorum. Beni fark etmiyor. Çizdiği eskizle çok fazla ilgileniyor.

üzerinde çalışıyor, zaman zaman kalem dolgun dudaklarının arasına yerleştiriyor ve ellerini saçlarında gezdiriyordu.

Onu çalışırken izlemek için hiç zaman ayırmamıştım - en azından bu şekilde. Kendini ciddi ve düşünceli hissettiğinde aslında çok seksi oluyor.

"Bunu senin için yapan bir yazılım yapmıyorlar mı?" Odaklanmasını eğlenceli bir soruyla böldüm.

Elindeki çizim kalemini düşürdü. "Bilgisayarım ofiste. Ayrıca, en iyi CAD programı bile eski usul elle çizimin yerini tutamaz."

Ayağa kalkıyor ve elindeki kağıdı bana doğru uzatıyor. Bir tür ev gibi görünüyor, sahildeki bir arsada durmaktan son derece memnun görünecek eski bir tanıdıklık.

"Bu ne için?" diye sordum. Onu daha önce sadece ticari projelerde çalışırken görmüştüm.

"Kuzenim Cape Cod'daki evini tasarlamam için beni görevlendirdi" diyor. "Ne düşünüyorsun?"

Yaklaşıp elindeki kâğıdı alıyorum ve dikkatle inceliyorum. "Bunların hiçbiri için uygun terimleri bilmiyorum ama çatı çizgilerini beğendim. Dış cephe kaplamasını da beğendim. Sanırım buna shake deniyor, değil mi? Ve ön verandanın evin etrafını sarmasını seviyorum, böylece güneş gökyüzünün neresinde olursa olsun oturmak için her zaman gölgeli bir yer bulabilirsin. Çift ön kapı hoş bir dokunuş ve garajın üstündeki küçük pencereler. Ev gibi ama bir o kadar da iddialı. Eğer bu evin önünden geçiyor olsaydım, sanırım biraz yavaşlar ve daha uzun süre bakardım."

"Mükemmel." Kağıdı geri alır. "Ben de tam olarak bunu yapacağım. için."

Çizimini bir kenara bırakarak ofisinin arkasından bir ceket alır sandalyeye oturur ve omuzlarına geçirir.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Dışarı." Kaşlarını kaldırıyor, kollarını düzeltiyor ve duruşunu düzeltiyor.

"Birlikte vakit geçirmemiz gerektiğini söylediğini sanıyordum."

"Sadece birkaç içki alacağım, Mari. Bu benim Pazartesi gecesi ritüelim. Houston'daki Cypress Taproom'da benim için ayrılmış bir masa var."

"İngiltere Kraliçesi'nin Buckingham Sarayı'nda senin için bir masa ayırtmış olması umurumda değil... Bensiz dışarı çıkmayacaksın." Ukalalıkla savaşıyorum-

sırıtarak sözlerimin onun soğuk tavrını kesmesine izin verdi. "Otantik mi istiyorsun Hudson? Bu gerçek. Artık senin kız arkadaşımın. Nişanlın. Her neyse. Beni evde bırakıp bir şeyler içmeye gidemezsin. Bu kabalık olur. İlişkisi olan insanlar bunu yapmaz."

Çenesini ovuşturarak sırtıyor. "Sanırım haklısın."

"Haklı olduğumu biliyorum," diye tükürüyorum sözlerime. "Beni kendi dünyamdan çekip çıkaramazsın, oyuncak bebek gibi giydiremezsin ve benimle oynamaya hazır olana kadar dairende bir rafa oturtamazsın. Eğer bunu yapacaksak, yapalım."

Hudson avucunu havaya kaldırır. "Bana ders verme, Mari. Lütfen. Bu uygunsuz."

"Asıl uygunsuz olan, birlikte olabildiğince çok zaman geçirmemiz gerektiği için hemen senin yanına taşınmamda ısrar etmen ve ben yerleşir yerleşmez buradan çıkıp tek başına bir şeyler içmeye gidecek olman."

"Nokta. Alındı." Çenesi sıkıştı, bakışları sertleşti. "Beni affet. Eski alışkanlıklar zor ölür. Sosyal yükümlülüklerimin başkalarınınkine bağlı olmasına alışkın değilim. Bana katılmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Zaten istesem de katılamazdım. Çenemi dik tutuyorum. "Bu gece evde kalacağız. Sıradan, sıkıcı bir çift gibi."

Yüz ifadesi soluyor. Belli ki bu fikir ona çekici gelmiyor.

"Hiç kız arkadaşın oldu mu Hudson? Ciddi, uzun süreli bir ilişki gibi?" diye soruyorum.

"Bir kere," diyor. "Üniversitedeyken.

Berbattı." Kıkırdıyorum. "Anlaşıldı."

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye soruyor.

İçimi çekerek tavana bakıyorum ve şu an için tek bir uygun eylem planı olduğu sonucuna varıyorum.

"Sen bana senin dünyanda nasıl yaşanacağını öğreteceksin," diyorum, "ben de sana nasıl iyi bir nişanlı olunacağını öğreteceğim."

Hudson sırtıyor. "Tabii ki. Ben şimdi ne yapacağımızı kastetmiştim... yani bu gece."

"Oh." Benim yanaklar Sıcak. "Doğru. Biz olabilir değişim içine rahat kıyafetler giyip kanepede oturup Netflix izleyebilir miyim?"

Yüzündeki tiksintiyi gizleyemeyerek dümdüz önüne bakıyor. "Bunun nesi yanlış?" Soruyorum. "Sen hiç kendini kapatıp gerçekten bağımlılık yapan bir televizyon izlemeye ne dersin?"

"Netflix için zamanım yok."

"Artık var." Onu kolundan tutup oturma odasına götürüyorum.
"Televizyonun nerede?"

"Burada değil."

"Unutmuşum. Zengin insanlar televizyonlarını göz önünde tutmazlar." Gözlerimi devirip elimi kolundan çekiyorum. "Senin odanda mı?"

"Ana süitte bir tane var, evet," diyor. "Bakalım kumandayı bulabilecek miyim? Marta'nın nereye koyduğunu bilmiyorum..."

"Tamam, git bul. Bu eteği çıkarıp üzerime rahatça giyebileceğim bir şeyler giyeceğim. Sen de öyle yapmalısın. On dakika sonra odanızda buluşalım, sonra da *Orange is the New Black*'i izleyeceğiz."

"*Orange is the new ne?*"

"Bir dizi. Seveceksin. Güven bana." Kahkahalarımı bastırıyorum. Hudson Rutherford'un bir grup hapisteki kadının birbirlerini becermesini (ve ara sıra birbirlerini becermelerini) izlemesi fikri beni kıkırdatıyor. Bu onun tarzı değil, ama lanet olsun bu şov bağımlılık yapıyor.

Odama geri dönüp kapıyı arkamdan kapatıyorum ve beyaz şeritli lacivert ipek pijamalarımı giyip yatmak için elimi yüzümü yıkıyorum. Neredeyse bitirmiştik ki, şifonyerin üzerindeki telefonum çaldı.

En iyi arkadaşım.

"Hey, Isabelle," diye cevap veriyorum. "N'aber?"

"İyi misin? Beni hiç iptal etmiyorsun."

"Her şey yolunda." Dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum. Buna asla inanmayacak.

"Bebek yüzünden mi?" diye soruyor.

Elimi karnıma koyuyorum. Bugün her şeye kendimi o kadar kaptırmışım ki neredeyse unutuyordum ...

"Bebek iyi," diye fısıldadım.

"Neden iptal ettin?"

"Patronumdan yeni bir görev kabul ettim." Alt dudağımı ısırıyorum ve gözlerimi sıkarak ders vermesini bekliyorum. "Bu beni biraz... meşgul etti."

"İstifa edeceğini söylemiştin." Isabelle ahizeye doğru iç geçirir. "O pislik seni hak etmiyor. Onun için çok fazla şey yapıyorsun ve ne için? Gülünç bir maaş için mi? El altından hakaret mi? Bir de yakaladığını söylemiştin."

Bir keresinde kışına bakmıştı. Ne kadar da profesyonel olmayan bir dallama. Adamla hiç tanışmadım bile ve ondan nefret ediyorum."

"Onunla evlenmemi istiyor," diye fısıldıyorum.

Isabelle diğer tarafta sessiz. Bu asla iyiye işaret değildir.

"Bu bir iş anlaşması," diyorum. "Onu piyasadan çekmem için bana para ödüyor."

"Neden?" Sesi kızgınlıkla karışık. Anlamayacak, o yüzden bunu açıkça ifade etmem gerekecek.

"Ailesi ona bir kızla evlenmesi için baskı yapıyor ve o da istemiyor. Onun yerine benimle evleniyor. Yazı onunla ve ailesiyle geçireceğim ve sonra yollarımızı ayıracağız. En azından fiziksel olarak. Yasal olarak bir süre evli kalacağız. Ne kadar süreceğinden emin değilim. Her şey biraz karışık ve her şey çok hızlı geliyor."

"Mari, bunu yapamazsın."

"Ben de öyle düşünmüştüm, ama teklifini oldukça güzelleştirdi ve ben de teklifini geri çevirecek durumda değilim."

"Peki. Ruhunu sat."

"Izzy." Kalbim sıkışıyor. Bu onun yapacağı bir şey değil. İyi niyetli olduğunu ve kafasını yüzlerce Hudson Rutherford korku hikâyesiyle doldurduğumu biliyorum ama onun desteğine şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var. "Lütfen anlayın. Bunu kendi geleceğim için yapıyorum, bebeğin geleceği için. Ruhumu satmıyorum. Beni bunu yapmaya zorlamıyor. Günün sonunda o kadar da büyük bir mesele değil. Sadece rol yapıyorum. Bir rol oynuyorum. Her şey yoluna girecek."

"Peki ya yürümezse?" diye soruyor.

"Bilmem ki?"

"Biri gerçekten aşık olmadığınızı, bu ilişkide numara yaptığınızı anlarsa ne yapacaksınız? Ya yüzünüze patlarsa? Ve aman Tanrım, Mari. Hamile olduğunu biliyor mu?!"

Nefes veriyorum. "Hayır."

"Mari! Neden ona söylemedin? Vay anasını. Bu çok kötü. Bu gerçekten çok kötü."

"Izzy, dur. Bir şey olmaz. Ben 1.80 boyundayım. Yaz sonuna kadar çok fazla şey göstereceğimi sanmıyorum ve sadece kabarık üstler ve dökümlü elbiseler giyeceğim. Beni çıplak görecek değil ya. O kadar ileri gitmiyoruz."

"Bu konuda çok iyimser davranıyorsun."

"Beş milyon dolar için bu konuda iyimser olmaz mıydın?!" diye soruyorum, sesim hızlı ve kısık.

Bir kez daha sessizleşti.

"Sahte karısı olman için sana beş milyon dolar mı ödüyor?" Isabelle sorar

"Evet."

"Bir bit yeniği olmalı," diyor.

"Hayır, yok. Bir şey yok. O sadece derin cepleri olan çaresiz bir adam."

"Peki. Kahretsin. Um. Tamam. Evet. İşini yap. Umarım her şey

Sen. Ve bana ihtiyacın olursa, burada olacağım."

"Gerçekten mi? Desteğini aldım mı?" diye sordum.

"Bunu sormak zorunda mısın, Mar? Sen benim en iyi arkadaşımsın. Pislik patronunla sahte bir evlilik yapmaktan çok daha kötüsünü yapabilirsin ve ben yine de arkanda olurum."

"Bir an için beni bundan vazgeçirmeye çalışıyormuşsun gibi geldi." "Tabii ki seni bundan vazgeçirmeye çalışıyordum. Bence bu delilik. I korkunç bir fikir olduğunu düşünüyorum. Ve bence senin için çok kötü sonuçlanabilir. Ama beş milyon dolar için, sanırım yapman gerekeni yapmalısın."

"Bu kesinlikle bir kumar," diyorum. "Ama bunu yapıyoruz. Kontratı imzaladım. Gerçekleşiyor."

"Bir sözleşme mi var?"

"Tabii ki var." Telefonumu kulağımdan çekip saate bakıyorum. "Her neyse, şu anda beni odasında bekliyor, o yüzden gitmene izin vereceğim. Yarın beni arar mısın?"

"Odasında mı?" Beni görmezden geliyor. "Onunla seks yapmayacağını söylediğini sanıyordum."

"Yapmayacağım. Netflix izleyeceğiz," diyorum.

"Bir hafta önce bu adamdan nefret ediyordun. Nefret ediyordun. Ve şimdi onun yatağında rahatlayıp televizyon izleyeceksin." Isabelle nefes veriyor. "Bu sadece... garip."

"Nişan yüzüğünü görene kadar bekle. Sana sonra bir resmini gönderirim," diye gülüyorum. "Çok abartılı ve bana göre değil ve sen öleceksin."

"Sadece hayal edebilirim."

BÖLÜM 6

HUDSON

"RAHATSIZ GÖRÜNÜYORSUN." Mari bacaklarını göğsüne doğru çekiyor, vücudu beyaz süslemeli saten pijamalarla kaplı. "Bana bir iyilik yapıp bunu olduğundan daha da garip hale getirmez misin?"

Alay ediyorum. "Tuhaflaştırmıyorum."

Uzaktan kumandayı bulmayı başardım ve televizyon yatağın ayak ucundan sessizce yükseliyor. Hâlâ çalıştığını görmek güzel.

"Sen. Yatağın şu tarafındasın." İşaret ediyor. "Ben de buradayım. İsteddiğimden değil ama belki de senin kollarında yatıyor olmalıyım?"

Alnı kırışıyor ama bir sonraki hamleyi yapmamı bekliyor gibi görünüyor.

"Pekâlâ. Peki," diyorum ve yorganı yukarı çekiyorum. Kolumu uzatıyorum ve ona yaklaşmasını işaret ediyorum.

Mari hiç tereddüt etmeden kendini evinde gibi hissediyor, bana sokuluyor, arkamızdaki yastıklara gömülürken başını omzuma yaslıyor. Daha önce bir kadına bu şekilde sarıldığımı hiç sanmıyorum - en azından cinsel olmayan bir şekilde ve üniversiteden beri.

"Kumandanız nerede?" diye soruyor.

Kumandayı veriyorum, kılavuzu bir profesyonel gibi yönetmesini ve Netflix'i açıp oturum açmayı başarmasını izliyorum. Bir dakika içinde açılış jeneriği oynamaya başlıyor ve ekranda bir sürü kadın yüzü yanıp sönüyor. Işıklıandırma cafcacflı, müzik yüksek tempolu ve iğrenç ama fikrimi kendime saklıyorum. İçimden bir ses onun için fark etmeyeceğini söylüyor zaten.

"Güzel kokuyorsun," diyor Mari sessizce, bana dönerek. "Ne?"

"Kolonyanı beğendim. Her zaman sevmişimdir. Sadece sana söyleme fırsatım olmadı."

"Teşekkürler." Yarım bir gülümseme sunuyorum. "Yıllardır kullanıyorum. Bu benim imza kokum."

"Daha önce imza kokusu olan bir erkek tanımamıştım," diyor ama ben dalga geçtiğini düşünüyorum. "Enerjinize yardımcı oluyor mu?"

"Pardon?"

"Seninle dalga geçiyorum." Beni nazıkçe itiyor. "Her zaman bir şeylerin yaratıcı enerjini nasıl etkilediğinden bahsediyorsun." Mari eline vurdu. "Boş ver. Kafamda daha komikti."

"Eminim öyledir." Gözlerimi deviriyorum. "Neden bağımlılık yaptığını iddia ettiğin şu diziye izlemiyoruz?"

"Sence el ele tutuşmalı mıyız?" diye soruyor birkaç dakika sonra, tam da ben ekranda olup bitenlere biraz olsun ilgi duymaya başlamışken.

"Kolum senin etrafında."

"Belli ki," diyor nefes vererek. "Ama belki de el ele tutuşmalıyız? Bir süre sonra belki gerçekten doğal hissetmeye başlarız? Bilirsin, şimdiye kadar sahip olduğum her erkek arkadaşım ellerini benden uzak tutamazdı ve burada temelde bana dokunman gerektiğini sana hatırlatmak zorundayım."

"Ben o diğer erkekler gibi değilim."

"Belli ki."

"Ben dokunaklı bir tip değilim," diyorum. "Hiç olmadım."

"Bu çok kötü." Gözlerini üzerimde hissediyorum. "Biliyorsun, araştırmalar birine dokunduğunda iyi hissettiren hormonların ya da endorfin gibi bir şeyin harekete geçtiğini gösteriyor. İnsan dokunuşu güçlüdür. Bazen beyninizi aşık olduğunuzu düşünmesi için kandırabilir."

Bakışlarım onunkilere kayıyor. "İhtiyacım olan son şey beynimin sahte karıma aşık olduğum konusunda ısrar etmesi."

"Güven bana Hudson," diyor yarı gülümseyerek. "Bana aşık olmayacaksın. Buna izin vermeyeceğim."

BÖLÜM 7

MARI

"KALP ATIŞI GÜÇLÜ. Ölçümler iyi görünüyor. Yaklaşık altı hafta iki günlük olduğunuzu söyleyebilirim." Çilek sarısı hemşire sonogram Doppler'ini yerine yerleştiriyor ve ayağa kalkmadan önce lateks eldivenlerini çıkarıyor. "Tebrikler. Doktorunuz sorularınızı yanıtlamak üzere birazdan burada olacak."

Kapıyı kapatmadan önce ışığı tekrar yakarak odadan çıkıyor ve Isabelle odanın diğer ucundan bana bakıyor. Gelmek zorunda değildi ama yalnız kalmamam için ısrar etti.

"Peki ne yapacağına karar verdin mi?" diye soruyor. "Onu saklayacağım."

"Bunu biliyorum. Yani, şehirde mi kalacaksın? Brooklyn'in oldukça aile dostu olduğunu duydum" diyor.

"Hayır." Muayene masasından kalkıp lavaboya doğru ilerliyorum ve karnımdaki pisliği temizlemek için bir kağıt havlu alıyorum. "Şehirde bir bebek büyütme param yetmez. Eve dönmem gerekecek, belki kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar ailemle yaşayabilirim. Belki Omaha'ya taşınır ve şehirde bir iş bulurum? Ne derler bilirsiniz, Omaha yeni Manhattan'dır."

"Kimse öyle demiyor," diye kıkırdıyor Isabelle, parlak oniks saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "Ailenden bahsetmişken, onlara henüz söylemedin mi?"

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. "Henüz söylemedim." "Onlara ne zaman söyleyeceksin?"

"Yakında."

"Pantolonunun içinde uçan varlığıyla beni öldürüyorsun. Senin kadar anı yaşayan biriyle daha önce hiç tanışmamıştım." Isabelle çantasından telefonunu çıkarıp saati kontrol ediyor.

"Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor." Omuz silkiyorum. "Her seferinde bir gün yaşadığında hayatın çok daha kolay olduğunu düşünüyorum."

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

Dr. Gupta elinde bir tablet ve boynunda bir stetoskopla içeri girmeden önce kapıya üç kez vuruyor. Ben muayene masasına dönmeden önce gözleri ikimizin arasında dans ediyor.

"Nasıl hissediyorsun, Maribel?" diye soruyor.

"Biraz midem bulanıyor, biraz yorgunum. Ama onun dışında iyiyim," diye cevap veriyorum. "Doğum öncesi vitaminlerini alıyormusun? Doğum öncesi vitaminlerini?"

"Daha geçen hafta başladım."

"Güzel, güzel," diyor, tırnaklarını tabletine geçirerek. "Yani altı hafta iki gününüz var, bu da doğum tarihinizin gelecek yılın altı Ocak'ına denk geldiğini gösteriyor."

"Oh, vay canına." Hem çok yakın hem de çok uzak görünüyor. Ve üzerine gerçek bir doğum tarihi koymak her şeyi daha da gerçek kılıyor.

"Hemşire size derslerimizden bahsetti mi? Doğum tekniklerinden yeni doğan bebeklerin bakımına ve ebeveynliğe kadar her şey var."

"Bana birkaç broşür verdi," diyorum.

"Şiddetle tavsiye ederim. Eşinizi de getirebilirsiniz." Isabelle'e bakar.

"Oh, o benim değil-"

Isabelle gülümseyerek, "Orada olacağım," diyor ve bana zümrüt gözlü bir göz kırptırıyor. Onu çok seviyorum.

"Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?" Dr. Gupta kapıya bakarak soruyor. Nedense bunun daha uzun sürmesini bekliyordum. Sanırım insanların her gün hamile kaldığı ve benim iyi doktorun tüm zamanını çalması gereken özel bir kar tanesi hamile kadın olmadığım hiç aklıma gelmemişti.

Başımı salladım. "Aklıma gelen bir şey yok."

"Ultrasonda her şey harika görünüyor. Neden çıkarken laboratuvara uğramıyorsun, böylece senden hızlıca bir numune alabiliriz, tamam mı? Birkaç seviyeye bakarız ve bir sorun çıkarsa sizi ararız. Tüm hamile hastalarımıza uyguladığımız bazı standart testler."

"Elbette."

"Harika, Maribel." Kapıya doğru giderken elini omzuma koydu. "On iki haftalık ultrasonunuz için Haziran sonunda tekrar görüşürüz."

Bununla birlikte, Dr. Gupta ayrılıyor.

"Aç mısın?" Isabelle ayağa kalkıp eşyalarını toplarken soruyor.

"Her zaman."

"Her zamanki yer

mi?" Başımı

sallıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor. "Birdenbire sessizleştin."

Gülümseyerek, "Her şeyi sindirmeye çalışıyorum. Gerçek gibi hissetmiyorum. Kalp atışları ve doğum tarihi bile gerçek değil."

"Göstermeye başladığında belki gerçek gibi gelir? Ya da belki tekmelediğini hissettiğinde?" Kapıya doğru ilerlerken Isabelle kolunu bana doluyor.

"Belki mi?"

"Ne olduğunu öğrenecek misin?" diye soruyor. "Bekle, bu nasıl bir soru böyle. Tabii ki öğrenmeyeceksin."

Gülüyorum. "Beni iyi tanıyorsun."

BÖLÜM 8

HUDSON

"Ailenle tanışmak isterim, Mari." Cuma akşamı Yukarı Doğu Yakası'ndaki romantik bir Michelin yıldızlı restoran olan Villa Moreno'da mum ışığında bir akşam yemeği yerken ona bir kadeh kırmızı şarap dolduruyorum. Still Creek Township, New Jersey'deki bir halk kütüphanesinin planlarını bitirmek için normalden daha uzun saatler çalıştığım için bu hafta birbirimizi pek göremedik, ama tekrar yola koyulma zamanı geldi.

En yakındaki su bardağına uzanarak, ürkek bir boğulmayı gizlemeye çalışarak birkaç yudum geri attı.

"Ailemle tanışmakla ilgili hiçbir şey söylememiştin," diyor nefes almak için ayağa kalktığı anda. "Onları bu işe bulaştırmak istemiyorum. Bunu onlara yapamam."

Şarabımdan bir yudum alıyorum, önce döndürüyorum, sonra milyon dolarlık bir gülümseme yayıyorum. "Neden bunun bir parçası olmasınlar ki? Onların kızıyla evleniyorum."

"Onların kızıyla evleniyormuş gibi yapacaksın, yani sen benim sahte kocam olacaksın, onlar da senin sahte kayınvaliden olacak. Muhtemelen seninle tanışmamaları daha iyi olur."

"Nedenmiş o?"

İç çekiyor. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen benim için düşündükleri şey sen değilsin. Senden hoşlanıp hoşlanmayacaklarını bile bilmiyorum. Ve eğer beni hak etmeyen biriyle evlendiğimi düşünürlerse, bu onların kalbini kırar."

"Ah."

"Sadece dürüst davranıyorum, Hudson." Önünde duran yüz dolarlık pinot bardağını tamamen görmezden gelerek suyundan bir yudum daha alıyor. "Cana yakın ya da arkadaş canlısı değilsin. Küçük bir kasaba değilsin. Soğuk, mesafeli ve kendini beğenmişsin. Sadece iş yapıyorsun ve hiç eğlenmiyorsun. Oldukça büyük umutları var ve tek çocuklarının büyüüp süslü püslü bir mimarın ödüllü karısı olmasına bayılacaklarını sanmıyorum."

"*Süslü püslü bir mimarın ödül karısı mı?*" Kıkırdıyorum. "Benim için sadece bu kadar mı olacağını düşünüyorsun?"

Başını sallıyor. "Temel olarak."

"Senin ailenin müstakbel eşinden beklentileri olduğu gibi, benimkilerin de var. Annem bir hayat arkadaşı olarak tek istediğimin boş bir eş olduğuna inansaydı incileri boğazında kalırdı. Ben kendime denk birini arıyorum, Mari. Zeki birini. Saygın. Güçlü. Dikkate alınması gereken bir güç." Gözlerim onunkilere kilitlendi. "Ve bu sensin. Tek yapman gereken kendin olmak, ailem seni sevecek ve benim için kesinlikle mükemmel olduğunu düşünecek."

Mari boğazını temizliyor ve kucağındaki peçeteye bakıyor. "Vay canına. Bunu... bunu söylemen çok hoş... Şimdi kendimi kötü hissediyorum."

"Üzülme. Sadece dürüst davranıyordun. Dürüst bir kadına saygı duyarım." Şarabımdan bir yudum daha alıyorum.

Servis elemanımız siparişlerimizi almak üzere masaya yaklaşıyor ve bakışlarını Mari'nin hâlâ dokunulmamış şarap kadehine takılıyor.

"Bu gece şarap içmek istemiyor musun?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Pek içen biri değilim. Üzgünüm."

"Senin hakkında bunu hiç bilmiyordum."

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var." Bir an için onu iki aydan çok daha uzun süredir tanıyormuşum gibi hissettiren bir gülümseme yayıyor yüzüme. "En azından henüz değil."

Şarabımı kaldırıp onun su bardağına doğru başımı sallıyorum.

"Kadeh kaldıralım mı?" Kendi içkisini benimkiyle tokuşturuyor.

"Birbirimizi tanımaya," diyorum.

"Birbirimizi tanımaya," diye taklit ediyor.

Bakışlarımı ondan ayıramadan bir yudum daha alıyorum. Titrek mum ışığının altında ısıltılı, içten içe parlıyor. Sarı saçları ensesinden geriye doğru taranmış ve kulaklarını ince elmas küpeler süslüyor. Dudakları yumuşak pembeyle gölgelendirilmiş ve kirpikleri koyu ve kıvrık. Dar, küçük siyah bir elbise ve onu neredeyse benim kadar uzun yapan topuklu ayakkabılarla fısıldanan zarafetin ve ortaya çıkan inceliğin görüntüsü.

Rutherford ailesinin en yeni üyesi olarak çok iyi uyum sağlayacak.

Bundan hiç şüphem yok.

Elimi masanın üzerine koyup onunkine götürüyorum. Gözlerimiz bir kez daha buluştu.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun Mari," diyorum. "Bunu daha önce seni aldığımda söylemek istemişim."

"Teşekkür ederim." Dolgun dudaklarını birbirine bastırarak alçakgönüllü bir gülümsemeyi bastırıyor.

Birdenbire ve hiçbir uyarı olmadan, kendimi umutsuzca tatlarının nasıl olduğunu, nasıl hissettirdiklerini merak ederken buluyorum. Ve Mari duruşunu yeniden ayarlayıp öne doğru eğildiğinde, göğüslerinin yastık yumuşaklığındaki üst kısımları neredeyse elbisesinden dışarı taşıyor ve sikim pantolonumun içine doğru geriliyor.

Masa örtüleri için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Neyse, günün nasıl geçti?" diye soruyor, başını yana eğerek.

Ama günüm hakkında düşünemiyorum ve zihnimi uyuşturan küçük konuşmalar beni ilgilendirmiyor. Tek yapabildiğim önümdeki seksi küçük şeye bakmak. Ve seksin tamamen masanın dışında olduğunu ve Mari'nin dünyada sevişmek isteyeceği son kişi olduğumu bilmek onu daha çok istememe neden oluyor.

BÖLÜM 9

MARI

Cumartesi sabahı erkenden mutfak adasının yanında uzanırken "ANNEM SELAM VERİYOR" diyorum. Dün gece şehir dışında mum ışığında bir akşam yemeği yedik ve eve dönerken arabada elime uzandı, elimi tuttu. Bana dokunmasını hatırlatmama bile gerek kalmadı, kendiliğinden dokundu. "Hem de çok. Seni uyarmadığımı söyleme."

"Sanırım onunla başa çıkabilirim."

"Onun adı Margo," diyorum. "Babam Abel. Bu yüzden bana Maribel adını vermişler."

"Çok şirin," diye mırıldandı.

"On dört yaşından beri birlikteler."

Arkasından bir bacağına tekmeliyor, ayak bileğini kavıyor ve diğer tarafta tekrarlamadan önce dörtlüsünü geriyor. Hudson saate bakıp buzdolabından bir şişe Smart su aldığı anda ona katılmadığım için kendimi suçlu hissediyorum.

Dün gece bir düve gibi yedim - hamile bir düve yani. Masadaki İtalyan ekmeğinin dörtte üçünü ve lahana salatamı yedikten sonra bir tabak marsala tavuğu bitirip Hudson'a bir parça çikolatalı ahududulu pastayı bölüşmeyi önerdim.

Yine de tek kelime etmedi, o küçük soğuk kalbi sağ olsun.

"Babam muhtemelen seninle üniversite futbolu hakkında konuşmak isteyecektir. Ya da aletler. Ya da arabalar," diyorum o kapıya doğru ilerlerken. "Yani... derslerine çalış."

"Çalışacağım." Sırıttırıyor. Ona inanmıyorum. "Hızlı bir koşuya çıkıyorum. Yarım saate dönerim."

"Tamam... Ben... burada olacağım."

Marta, o gider gitmez mutfağa koşuyor ve lavabonun altından küçük bir temizlik malzemesi seti çıkarıyor. Odaklanmış bir öfkeyle, zaten pırıl pırıl olan tezgahları parlatmaya ve ayna gibi olan paslanmaz aletleri silmeye başlıyor.

"Yardım ister misin?" Teklif ediyorum. O hayatı buna bağılıymış gibi temizlik yaparken, burada, adada hiçbir şey yapmadan oturmak tuhaf hissettiriyor. Birkaç gün önce buraya geldiğimden beri parmağımı bile kıpırdatmadım ve bu bana yanlış geliyor.

"Hayır, hayır." Marta elini sallayarak tertemiz tezgâhları mavi bir bezle ovuyor. "Siz rahat olun Bayan Collins. Ben sadece işimi yapıyorum."

Hudson ona planı anlatıp taşınacağını haber verdiğinden beri yanında farklı davranıyordu.

"Bana Bayan Collins demek zorunda değilsiniz," diyorum. "Daha bir hafta önce ben onun asistanıydım ve sen bana Mari diyordun."

"Evet," diyor. "Ve şimdi burada yaşıyorsun. Bay Rutherford için çalışıyorum ve sizin için çalışıyorum. Bu evde formaliteler beklenir."

"Benim için çalışmıyorsun." Gülüyorum. Benim bir hizmetçim olması fikri çok saçma. "İstemiyorsan odamı temizlemek zorunda bile değilsin."

"Evet, zorundayım," diye tersliyor. Kendisine ihtiyaç duyulmadığını söylememin ya da buraya gelip maaşını kesen adamın kuyusunu kazmamın kırıcı olabileceğini fark ediyorum. "Benim bir sistemim var Bayan Collins. Banyoları pazartesi, çarşamba ve cuma günleri temizliyorum. Yatak odalarını gün aşırı, tüm katları günde bir kez ve-"

"Sorun yok." Elimi kaldırıyorum. "Bir rutinin olduğunu tamamen anlıyorum. Ben sadece yükünü hafifletmeye çalışıyordum."

Marta ovalamayı bıraktı ve bana baktı. "İşimi seviyorum Bayan Collins. Bay Rutherford bana iyi davranıyor, ben de ona iyi davranmak için elimden geleni yapıyorum. Burada bir toz zerresi ya da buzdolabında bir gram bozulmuş yiyecek bulamazsınız, size bunun sözünü verebilirim."

Hudson ona iyi mi davranıyor? Bunu asla tahmin edemezdim.

Bar taburesinden kayarak odama dönmeden önce Marta'nın mermerden paslanmaza, mikrodalganın içine ve ötesine geçişini izliyorum. Marta'nın bana karşı bu kadar mesafeli olduğunu daha önce hiç görmemiştim.

Sanki artık benden hoşlanmıyor gibi.

Daha birkaç hafta önce Hudson'ın hangi kuru temizlemeciye kullanacağından, ellerinde bulundurdıkları nişasta markasına kadar ne kadar titiz olduğu konusunda şakalaşıyorduk ve şimdi sanki yabancıymışız gibi davranıyor.

Odama döndüğümde karnım dönüyor ve son birkaç gecedir sevmeye başladığım yumuşacık, kaşmir yumuşaklığındaki yatağıma yığılıyorum. Ya açım ya da kusmam gerekiyor -belki ikisi de, ama hareket edemeyecek kadar bitkinim.

Komodinin üzerindeki telefonuma uzanıp can sıkıntısından her zamanki uygulamalarımı kontrol ettikten sonra Safari'yi açıp bir bebek ismi bloguna giriyorum. Son zamanlarda bunu yapıyorum... bu küçük bebeğe ne isim vereceğimi düşünüyorum.

Planım, onunla tanışana kadar beklemek, neye benzediğini görmek ve oradan devam etmek. Ama elimde birkaç seçenek ya da kısa bir liste olsun istiyorum.

Mesajlarımı açıp Isabelle'e bir mesaj gönderiyorum.

BANA: Adelia?

O: Hayır.

Ben: Nuriel?

O: Geç!!

Ben: Cammelia? O:

Idk... belki. Ben:

Zasarn?

Bir bebeğe mi yoksa bir uzaylıya mı isim veriyorsun? Cidden, Mar.

Kıkırdayarak bloga geri döndüm ve onu rahatsız edecek yeni isimler aramaya başladım. Kafasını karıştırmak ve bu bebeğe alışılmışın dışında bir isim vereceğimi düşünmesini sağlamak istiyorum. Onu biraz diken üstünde tutuyorum.

Sırt üstü dönüp dağınık saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. Duş almam lazım. Temizlenmeli ve bugün yapacak verimli bir şeyler bulmalıyım. Çalışmamaktan nefret ediyorum ama sanırım bu bir süreliğine benim işim. Zaten yaz sonunda Nebraska'ya geri dönecekken dışarı çıkıp bir şeyler aramak anlamsız.

Kapıya hafifçe vuruluyor, bu da orta yerime hızlı bir şok gönderiyor.

"Evet?" diye seslendim.

"Bayan Collins?" Bu Marta. Belki özür dilemeye geliyordur? Ya da banyo çöpümü boşaltmaya. Bu noktada her iki şekilde de olabilir. "Bir ziyaretçimiz var."

Midem bulanıyor. Bir ziyaretçiyle ne yapacağımı bilmiyorum. Çay mı koydurmalıyım? Kurabiye mi koyayım? Onları çalışma odasında mı yoksa oturma odasında mı karşılamalıyım?

Yataktan kalkıp odanın karşısına geçerek kapıyı açıyorum. "Hudson koşudan döndü mü?" diye soruyorum.

Marta başını sallıyor. "Kim

o?" Ben soruyorum.

"Annesi."

"Ah." Dudağımı ısıyorum, başıma hücum eden kanın nabzını hissediyorum. Bunu beklemiyordum. "Tamam. Sadece temizlenmem gerekiyor ve ben-"

"Bekletilmekten hoşlanmaz." Marta beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Berbat görünüyorum.

Çok hoş.

"Beş dakika," diyorum ve kapıyı kapatıp banyoya doğru koşuyorum.

Dünden kalma, çok az giyilmiş bir kot pantolon ve beyaz bir bluz giyerek yüzüme biraz renkli nemlendirici sürüyorum, biraz maskara ve allık sürüyorum ve dudaklarıma biraz şeffaf, gül rengi ruj sürerek tamamlıyorum. Saçlarımı geriye doğru tarayıp düşük bir topuz yapıyorum ve adını bile telaffuz edemediğim süslü bir parfümden mütevazı bir miktar sıkıyorum.

Yedi dakikadan biraz fazla bir sürede işim bitti. Yeterince yakın. Ve kesinlikle benim için bir rekor.

Kalbim kulaklarımda uğuldayarak koridordan aşağıya, zarif çene çizgisinde duran simsiyah saçları, kuğu gibi boynu, kalın incileri ve pembe Chanel elbisesiyle bir kadının beklediği fuayeye doğru ilerliyorum. Elleri önünde kenetlenmiş, manikürlü parmak uçlarından bir Dior clutch sarkıyor.

"Merhaba," diyorum. Sıcak bir gülümsemeyle ona doğru yürüyorum ve sağ elimi uzatıyorum. "Siz Hudson'ın annesi misiniz? Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Bakışları sağ elime takılıyor ve kendi eliyle karşılamadan önce duraksıyor. Benden çekiniyor. Ya da belki de şokta, hiç tanımadığı yabancı bir kadının, o dışarıdayken neden oğlunun evinde kaldığını anlamaya çalışıyor.

"Evet. Helena Rutherford," diyor isteksiz bir gülümsemeyle. "Peki siz kimsiniz?"

"Mari," diyorum tekrar. "Mari Collins."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Mari." Gözlerini kısarak beni inceliyor. "Peki oğlumla olan ilişkiniz nedir?"

"Ah. Doğru." Ayaklarımdan üzerine düşmeden önce kalbim sertçe çarpıyor. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Onunla bu kadar erken tanışmamam gerekiyordu. Henüz benden söz edip etmediğini bile bilmiyorum ve bunu mahvetmek istemiyorum. "Ben onun-"

Helena şok olmuş bir şekilde nefesini tutup sol elime uzandı. Nişan yüzüğünü fark etmesi uzun sürmedi.

Oh, kahretsin ...

Çenem kilitlendi. Kelimeleri arıyorum, kendimi bir şeyler söylemeye zorluyorum -herhangi bir şey- ama ne yapacağımı bilemiyorum. Sözsüz, suskun bir aptaldan başka bir şey değilim.

Kapı kilidinin yumuşak tıkırtısı dikkatimizi başka yöne çekiyor ve sihirli bir dokunuşla Hudson parlak spor şortuyla terden sıırılsıklam olmuş bir şövalye gibi içeri giriyor. Ter gömleğinin yakasını ıslatıyor ve siyah saçları ıslak, parmakla geriye taranmış. Times Meydanı'ndaki Nike reklam panosundan çıkmış gibi görünüyor, oysa ben ne zaman spor yapsam, işim bittiğinde bir lağım faresini andırıyorum.

"Anne." Marta'nın getirdiği kabarık havluyu alıp alnını silerken olduğu yerde duruyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Şehirdeydim," diyor Marta, sesi biraz önce olduğundan daha yumuşak. "Bir uğrayıp seni ziyaret edeyim dedim."

Ona yaklaşıyor ve çekine hızlı bir öpücük konduruyor. "Harika. Bu durumda, nişanlımla yeni tanıştığınızı varsayıyorum?"

Helena yutkunuyor, pürüzsüz çenesi kırışksız alnından daha gergin. "Şimdi tanıştım."

Hudson gülümsüyor. "Duyuruyu bu yaz yapmayı planlıyordum ama madem buradasınız... müstakbel eşim Maribel Collins'le tanışın."

Başımı sallayıp gülümsüyorum, kendimi Hudson'a aya bakar gibi bakmaya zorluyorum ve annesinin uzak kahverengi bakışlarına geri dönüyorum. Rutherford ailesinde elma kesinlikle ağaçtan uzağa düşmüyor.

Tek yapmam gerekenin kendim olmak olduğunu ve ailesinin beni seveceğini söylerken neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok. Annesinin buz gibi tavrına bakılırsa, şu anda ya şokta ya da sinir krizi geçiriyor.

Yanına gidip kolumu onunkinin içine sokuyorum ve safir gözlerine bakıyorum.

"Oğlunuzla evlenmek için sabırsızlanıyorum, Bayan Rutherford." Ona geri dönüyorum. "O bir eşten bekleyebileceğim her şeye sahip. Zeki. Hırslı. Çalışkan. Artık onun gibilerini yapmıyorlar."

"Siz ikiniz ne zamandır ...?" Annesinin bakışları aramızda dolaşüyor.

"Çok olmadı," diye cevap veriyorum.

"Onunla Ocak ayında tanıştım," diye yalan söylüyor. "Korkarım ilk görüşte aşk gibi bir şeydi. Böyle bir şey olduğu kimin aklına gelirdi ki?"

"Doğru," diye yankılanıyor annesi, sanki kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibi. "Kimin aklına gelirdi ki?"

Hudson eğilip başının üstünü öpüyor. "Bu yaz Mari'yi tanıman için sabırsızlanıyorum anne. İçi de dışı kadar güzel."

Helena dikkatle bizi izliyor, dikkatle inceliyor, sonra birden toparlanıp boğazını temizliyor.

"Evet, evet," diyor, şok beyazı yüz ifadesine bir gülümseme geri dönüyor. Gözleri canlanıyor ve sanki bir düğmeyi çevirmiş gibi oluyor. "Sanırım tebrikler sırayla. Hudson, Montauk'a gitmeden önce babanı arayıp haberi paylaşacak mısın? Son öğrenen olmaktan nasıl nefret ettiğini bilirsin."

"Elbette," diyor.

"Küçük bir kutlama planlayacağız. Bir nişan partisi de diyebilirsiniz. Küçük bir şey" diyor, kapıya doğru yöneliyor ve sonra durup geri dönüyor. Birdenbire gidecek bir yer bulması bana ilginç geldi. Belki de bunu sindirmesi gerekiyordur? "Eminim Sheffield'lar çok sevinecektir." Gözleri tepeden tırnağa vücudumu tarıyor. "Özellikle Audrina." Kendi kendine kıkırdıyor, komik bir şey bulmuş gibi başını sallıyor.

Başını yukarı kaldırarak kapıya doğru yürüyor, kırmızı topuklu ayakkabıları antrenin mermer döşemesinde tıkırdıyor.

O gider gitmez Hudson'a bakıyorum.

"Şimdiden benden nefret ediyor," diyorum.

Alay ediyor. "Senden nefret etmiyor, şokta. Muhtemelen senden de şüpheleniyor ama seni tanıdıkça bu şüpheleri zamanla azalacaktır."

"Neden?" Yüzüm sıkışıyor, dudaklarım kıvrılıyor. "Neden benden şüphelensin ki?"

"Beni koruyor. Ve ailenin parasını. Ama bunların hiçbirisi için endişelenmene gerek yok Mari. Sen Amerika'nın sevgilisi ya da ABD başkanının kızı olsaydın da aynı şekilde davranırdı." Nemli tişörtünü vücudundan sıyrarak, aile mücevherlerini işaret eden iki kaslı okla tamamlanmış parıldayan bir karın kaslarını ortaya çıkarıyor. "Ama sen bunların hiçbirisiyle ilgilenme. Sadece kendin ol ve gerisini bana bırak. Bu arada, kendini iyi idare ettin. Şaşırdığımdan değil."

Koridordan geçip süitine doğru ilerliyor ve ben de peşinden gidiyorum çünkü bu konuşmayı henüz bitirmedim.

"Bütün yaz böyle mi olacak?" diye sordum.

"Neden? Bu bir şeyleri değiştirir mi?" "Belki."

Kara kaşlarını çatıyor. "Güven bana, yakında bunu atlatacaktır. Ayrıca yaz boyunca tüm arkadaşları ve ailesi gelip gittiği için iyi bir yüz ifadesi takınacaktır. Senden gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığına gelince, bu şartlar altında bunun ne önemi var anlamıyorum. Ayrıca insanların senden hoşlanıp hoşlanmamasını umursamayı gerçekten bırakmalısın Mari."

"İnsanların bana bir kez bakıp benden hoşlanmadıklarına karar vermelerine alışık değilim. Geldiğim yerde böyle şeyler yapmayız."

Spor şortunun ipini çekiştiriyor, duşa girebilmek için gitmemi bekliyor ama ben hâlâ bitirmedim.

"Bak, burada oturup seninle daireler çizmek istemiyorum Maribel. İnan bana Helena Rutherford'un senden hoşlanıp hoşlanmaması önemli değil. *Ben* senden hoşlanıyorum. Sen benden hoşlanmasan bile. Bence sen iyi bir insansın. Akıllı birisin. Güzel bir insan. Ve benim için yaptığın fedakârlığı takdir ediyorum. Senden çok şey istiyorum ve bu benim için bir kayıp değil." Omzumun üzerinden kapıya doğru bakıyor.

Sessizim, muhtemelen bu adamın bana söylediği en güzel sözleri içime çekiyorum.

"Peki, tamam. Sadece, eğer gerçek bir çift olsaydık, annesine karşı gelemeyen bir adama asla saygı duymazdım. Eğer gerçekten aşık olsaydık ve sen buna izin verseydin? Seninle kalabilir miydim bilmiyorum," diyorum.

"Seni bir şekilde kırdı mı? Bütün bu yaygara ne için anlamıyorum." Parmakları şortunun kemerinin altında geziniyor ve duruyor. "Bir şey mi kaçırdım yoksa bunun nasıl sonuçlanacağı konusunda endişeli olduğun için mi bunu bir mesele haline getiriyorsun?"

"Üşümüştü," diyorum. "Ve sözde ziyaret için uğradı ama buradan yeterince hızlı çıkamadı. Bu bana çok garip geldi."

"Ondan kalmasını istemeli miydim?" Kaşlarını kaldırdı. "Rahatsız görünüyordun Mari. Sanki senin de onun kadar nefes almaya ihtiyacın varmış gibi." "Hayır." Alt dudağımı baş ve işaret parmakları arasına alıp nefes veriyorum. "Bilmiyorum. Her şey beni huzursuz hissettirdi. "Bilmiyorum. Kibar falan... ama bilmiyorum... bilmiyorum."

"Bunu söyleyip duruyorsun," diye kıkırdıyor. "Gerginsin. Gergin olma. Bırak endişelenme işini ben yapayım. Sadece gülümsemeli, başını sallamalı ve benim için deli oluyormuşsun gibi davranmalısın."

Ağzımın kenarı kalkıyor. Aylardır bu adamı el pençe divan beklemek, beni kanatlarının altına almak ve yüklerimi taşımak istemesiyle çelişiyor. Belki de o kadar da pislik biri değildir? Onun bu kurtarıcı tarafına alışabilirim.

"Güven bana. Bu yaz yerimde durmaya niyetliyim. Sen benim bir numaram olacaksın. Herkesin yanında rahat olmanı sağlayacağım ve sana aileden biri gibi davranılmasını bizzat sağlayacağım," diyerek bana doğru ilerliyor. Ellerini omuzlarıma koyup nefes veriyor ve ben de feromonlu erkeksi kokusunu ciğerlerime çekiyorum. "Tek yapman gereken onları bana aşık olduğuna ikna etmek. Geri kalan her şey benim elimde. Bunu benim için yapabilir misin? Gerisini bana bırakabilir misin?"

Boğazımdaki gergin yumruyu yutarak başımı sallıyorum, Hudson kokulu nefesimi dışarı veriyorum ve sonra kendimi dışarı atıyorum.

"Ah, Maribel?" diye sesleniyor ben kapıyı kapatmadan birkaç saniye önce. "Evet?" Tekrar içeri bakıyorum.

"Bugün bize Omaha'ya giden bir uçak bul, olur mu? Mümkün olduğunca çabuk gitmek istiyorum."

"Omaha mı?"

"Evet. Orchard Hill, Nebraska'dansınız, değil mi? Anladığım kadarıyla Omaha'nın hemen dışında," diyor. "Bu sabahki olay bana ailenle bir an önce tanışmak istediğimi düşündürdü."

BÖLÜM 10

HUDSON

"BU ÇOK ..." Uçağımız alçalırken pencereden dışarı bakıyorum. Havaalanını kontrol ediyorum ama henüz göremiyorum. Sadece bir sürü şey görüyorum... hiçbir şey.

"Çiftlik mi?" Mari cümlemi bitiriyor.

"Ben düz diyecektim ama çiftlik gibi de olur."

Uçak sallanmaya ve alçalmaya başlıyor, her hareket bu uçağın inanılmaz derecede küçük boyutuyla abartılıyor. Mari kucak kemerini sıkıyor ve koltuğunun kollarını kavrayarak gözlerini kapatıyor. Başımı iki yana eğip gergin boynumu esnetiyorum. En son ne zaman ekonomi sınıfında uçtuğumu hatırlamıyorum ve tropik bir ada cennetine gitmeyen bu kadar küçük bir uçakta uçup uçmadığımı da hatırlamıyorum ama ne yazık ki JFK'den Omaha'ya giden tek uçak buydu.

"İyi misin?" Uçak bir başka türbülانstan geçerken soruyorum. Tuvaletin kapısı duvara çarparak açılıyor ve bir uçuş görevlisi aceleyle kapıyı kapatmaya çalışıyor. İçimden onun eline uzanmak geliyor çünkü gerçekten sıkıntıda görünüyor ama bu işleri daha da kötüleştirir mi bilmiyorum.

Uçak irtifa kaybederken Mari başını sallar. "Ben iyiyim. Bu türbülانs ... midemi bulandırıyor."

Kaptanın sesi hoparlörlerden geliyor ve bize şu anda Omaha üzerinde havanın yetmiş iki derece olduğunu ve yaklaşık yedi dakika içinde ineceğimizi söylüyor.

"İşte." Hava tutması torbasına uzanıp ona uzatıyorum ama elinin tersiyle itiyor.

"İyi olacağım," diyor.

"Sen sarısin. Daha önce hiç sarı bir insan görmemiştim." Yarı kıkırdıyorum.

Tek kelime etmeden çantayı elimden çekip alıyor, burnunu ve ağzını kapatıp gözlerini sıkıyor. Uçak bir kez daha alçalıyor ve Mari simit dolu midesini mide bulandırıcı bir öğürmeyle boşaltıyor.

Mari terminalimizin hemen dışındaki kadınlar tuvaletinden çıkarken telefonumdan saati kontrol ediyorum. Saçları taranmış, dudaklarına merhem sürülmüş ve dudaklarından hafif bir nane kokusu yayılıyor.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye soruyorum.

Elini karnının alt kısmına koyuyor ve başını sallıyor.

"Hadi bavullarımızı alalım. Bizim için bir araba servisi sipariş ettin mi?" diye soruyorum. "Ailem bizi alacak."

"Bekle, ne?"

"Israr ettiler. Babam harika bir şofördür. Takım elbise giymediğini ya da limuzin kullanmadığını fark etmezsin bile." Gülümsemekle savaşıyor.

"Ukala."

Bagaj bölümüne giden tabelaları takip ediyoruz ve bagajlarımızın geçtiğini görmek için tam zamanında varıyoruz. Aynı anda hamle yaparak neredeyse birbirimizi deviriyorduk ki, gür gri-sarı saçlı bir kadının kollarını açmış bize doğru koştuğunu gördük.

"Mari!" diye haykırır kadın, mutlu bir şekilde. Kollarını Mari'ye doluyor ve onu sıkıca sarıyor, aynı mavi gözleri yaşlarla dolup taşıyor. "Seni görmek çok güzel. Şu haline bak! Harika görünüyorsun! Seni çok özledik. Hadi, baban arabayı park etti. Ona yapmamasını söyledim ama nasıl biri olduğunu bilirsin. Adam hayatını kurtarmak için dinlemiyor." Bir saniye sonra gülümsemesi kayboluyor ve dikkatini bana çeviriyor, görünüşe göre onlarla birlikte miyim yoksa sadece onları mı takip ediyorum emin değil.

"Anne, bu Hudson," diyor Mari. "Hudson, bu annem Margo." Margo bana doğru bakıyor, sanki daha önce hiç büyük bir-
Daha önce de takım elbise giymiştim.

"Mari, bir sürpriz getireceğini söylemiştin ama eve bir erkek arkadaş getireceğini kastettiğini bilmiyordum." Margo'nun ince kırmızı dudakları bir gülümsemeye dönüşürken ifadesi de hafifliyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan kollarını bana dolamış, yüzünü ceketime bastırmıştı. "O çok yakışıklı, Mar. Ve çok da güzel kokuyor!"

Kıkırdıyorum. Ben de ona sarılacaktım ama kollarımı iki yanına sıkıştırdı.

"Teşekkür ederim," diyorum beni bıraktığında.

"Aslında, anne. O benim erkek arkadaşım değil, biz nişanlıyız." Mari yüzünü buruşturuyor, gergin bir eliyle güzel dudaklarını yarı kapatıyor.

"Ne yaptınız?" Annesinin dikkatli bakışları aramızda geziniyor.

"Biz evleniyoruz." Mari sekiz karatlık nişan yüzüğünü gösteriyor, ağzı yanlara doğru açılıyor.

Margo onun elini tutuyor ve yüzüğü incelemek için yaklaştırıyor. "Bu gerçek mi?"

Mari başını sallıyor.

"Güzel, Tanrım." Margo kızının elini bırakıyor ve geri çekiliyor. "Bu çok güzel. Vay canına. Nutkum tutuldu."

Mari bana döndü. "Bilgin olsun, annemin neredeyse hiç nutku tutulmaz, o yüzden..."

"Arabaya gidelim mi?" diye sordum. "Buradaki havaalanı güvenliği New York'a benziyorsa, muhtemelen ceza almasına saniyeler kalmıştır."

Margo gülüyor. "Oh, tatlım. Burada hiçbir şey New York'a benzemez."

Dört kabinli bir Ford pikabın arka koltuğunda Abel'in arkasında oturuyorum. Her fırsatta dikiz aynasını kontrol ediyor, yine de bana baktığından şüpheleniyorum. Şimdilik iyi birine benziyor. Biraz sessiz ama iyi. Kesinlikle kafamda canlandırdığım pompalı tüfek kullanan, tehditler savuran küçük kasaba babası değil.

"Ee Hudson, aslen nerelisin?" Margo ön koltuktan seslendi. Abel'in camı açık ve kamyonun gürültüsü neredeyse kendi düşüncelerimi duymamı engelliyor.

"Manhattan'da doğdum, okula çoğunlukla Connecticut'ta gittim. En azından üniversiteye kadar," diye cevap veriyorum.

"Üniversiteyi nerede okudun?" diye soruyor.

"NYU," diye cevapladım.

"Baba, burası çok gürültülü. Camını açabilir misin?" Mari saçlarını geriye doğru tutarak yüzüne doğru savrulmasını engelliyor.

Bir an sonra ortalık sessizleşti ama bu garip bir sessizlikti. Neredeyse kaotik yol gürültüsünü tercih ederdim.

"Yaklaşık yirmi dakika içinde evde oluruz," diye anons etti Margo, kimse sormadı.

Abel radyoya uzanıyor, bir country kanalına ayarlıyor ve şimdiye kadar duyduğum en iç karartıcı şarkıyı açıyor. Derin bir nefes alarak pencereden dışarı bakıyorum ve hayatımda gördüğüm en düz arazinin manzarasını seyrediyorum. En azından buraya fazladan birkaç ağaç dikme nezaketini gösteremezler miydi? Bakacak bir şey yok. Hiçbir şey yok.

Mari dışında.

Dikkatimi çaktırmadan nişanlığa çevirerek gözlerimin onun vücudunun kıvrımlarını baştan aşağı takip etmesine izin veriyorum. Yumuşak sarı saçlarını. Dolgun, gül rengi dudakları. Çapraz bacakları ve başını cama yaslarken elini bacaklarının arasından geçirisi.

Onu izlediğimi hissetmiş olmalı çünkü birden duruşunu düzeltti, bana doğru döndü ve "Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye karşılık veriyorum. "Bakmayı kes," diyor. "Bakmıyorum."

Sırıtmaya karşı koyarak gözlerini deviriyor, ama birkaç saniye daha öyle kalmalarına izin vermeden önce değil.

"HUDSON, özür dilemek zorundayım." 1970'lerden kalma iki katlı bir evin girişinde dururken Margo ellerini kalbinin üzerinde kavırıyor. Dış cephe krem rengine boyanmış, bebek mavisi panjurlar ve muhtemelen onlarca yıldır orada duran yüksek bir meşe ağacı var. İki arabalık garajın üzerine bir basketbol potası yerleştirilmiş ve park edilmiş, muşamba kaplı bir araba yerlerden birini kaplıyor. "Geleceğinizden haberimiz yoktu, o yüzden yatak durumu biraz ... şey, Abel geçen hafta belini incittiği için kanepede uyuyordu. Misafir odasını da Noel'den hemen sonra erkek mağarasına çevirdik. Mari'yle birlikte onun odasında kalman gerekecek."

"Sorun değil," diyorum. "Özür dilemene gerek yok."

"Çift kişilik bir yatak." Margo yüzünü buruşturdu. "Dar olacak."

"Sadece iki gece. Bize bir şey olmaz," diyor Mari. "Hudson zaten kucaklaşmayı seviyor. Sen sevmiyor musun?"

Bana doğru göz kırpmıyor.

"Beni iyi tanıyorsun," diyorum.

Abel göz ucuyla bana bakıyor. Eminim yabancı bir adamın kızının yatağında onunla yatması fikri ona pek cazip gelmiyordur ama olan oldu. Bir otelde kalmayı teklif ederdim ama onları aşağılamak istemem.

Bavullarımızı yarım merdivenden yukarı kaldırıp sola dönüyoruz ve bir yatak odası koridoruna giriyoruz.

"Mari'nin odası soldaki son oda." Margo işaret ediyor. "Banyo şurada sağda. Hepimiz bir tanesini paylaşıyoruz ve kilidi kırık, o yüzden sadece

İçeri girmeden önce kapıyı çal. Akşam yemeğini hazırlayacağım, beklerken kendinizi evinizde gibi hissedin."

Annesi gidiyor ve biz de güneşli bir sarı tonuna boyanmış, poster ve fotoğraflarla kaplı bir duvara sabitlenmiş küçük bir çift kişilik yatağın bulunduğu küçük bir yatak odasına giriyoruz. Köşede birçoğunun daha iyi günler gördüğü belli olan bir yığın doldurulmuş hayvan duruyor ve çizik beyaz bir komodinin üzerinde bir gökkuşağı lambası duruyor.

"Çocukluk odamda olduğuna inanamıyorum." Mari yatağın kenarına oturuyor, elleri çiçekli yorganın üzerinde kayıyor.

"Bu oda sanki iki binli yılların başında bir bebek doğurmuş ve o bebek her yere kusmuş gibi görünüyor." Kolaj duvarı incelemek için yaklaşıyorum. "Backstreet Boys, Mari? Ciddi misin? Ninety-Eight Degrees?"

"Benim de bir erkek grubu dönemim vardı. Ne olmuş yani?"

Yanına oturuyorum. "Burası ... meyve ... gibi kokuyor."

"Bu Bay Çilek olmalı." Köşeyi işaret ediyor. "Doldurulmuş ayım. Bunca yıldan sonra hâlâ rüya gibi kokuyor." "Bay

Çilek mi? Ne orijinal bir isim." "Sekiz

yaşındaki ben buna alındım."

"Sekiz yaşındaki sen alınmalısın. Bu bir ayı için iğrenç bir isim."

"Çilek gibi kokuyor ve tişörtünde bir çilekle geldi.

Mantıklı geldi," diyor omuz silkerek.

"Eğer bu sahte evlilikten sahte bebeklerimiz olursa, hatırlat da onlara isim vermene izin vermeyeyim," diye takılıyorum.

"Sahte bebekler sözleşmenin bir parçası değildi," diyor parmağını sallayarak. "Eğer benimle üreme ayrıcalığına sahip olmak istiyorsan, bu sana pahalıya patlar."

"Seninle üremek mi? Nesin sen, köpek mi?"

"İyi genlerim var Hudson. Annemle babamı gördün. Annem kırklı yaşlarının sonunda ve bazen Los Charros'ta margarita almaya çalışırken karttan geçiriliyor." Mari yine omuz silkiyor.

"Her neyse. Genler ve bebekler hakkındaki tüm bu konuşmalar iştahımı kaçırıyor. Hafta sonu için kıyafetlerimi nereye asayım?" Yataktan kalkıp küçük odayı tarıyorum ve dolabına doğru yöneliyorum. "Burada yer var mı?"

Mari irkildi. "Muhtemelen yoktur."

Kapıları açtığımda, kıyafet üzerine kıyafetten oluşan bir duvarla karşılaştım, hepsi o kadar sıkıştı ki, bir insanın arasına bir kağıt parçası sığdırabileceğinden şüpheliyim.

Onlar.

"Nedir bu? Sahip olduğun her kıyafet mi?" Başıımı sallıyorum.

Ayağa kalkıp kapıları kapatıyor. "Ben tek çocuktum. Ve ailem beni şımartmayı severdi. Onları atamazdım. Onları bana alabilmek için çok çalıştılar."

"Yani onları sonsuza dek saklayacak mısın?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Onları ne zaman atacağımı hiç düşünmedim. Açıkçası içlerinden birinin bunu önermesini bekliyordum ama kimse bir şey söylemedi, o yüzden şimdilik dolapta öylece duruyorlar." Mari şifonyeri işaret ediyor. "Altındaki iki çekmeceyi kullanabilirsin. Onlar boş olmalı."

"O zaman ne kullanacaksın?"

"Her şeyi bavulumu koyacağım. Önemli bir şey değil." Bavulumu yatağının üzerine koyup boşaltmaya başlamamı izliyor. "İki gün için tüm bu eşyalara gerçekten ihtiyacın var mı?"

"Hazırlıksız olmaktan nefret ederim," diyorum. "Bu yüzden Marta'ya bavulunu hazırlatıyorum." Mari yatağın kenarına oturuyor, bacaklarını altına alıyor.

"Marta'dan bahsetmişken... ona ne yapacağımızı söylediğinde garip davrandı mı?"

Sol tarafa bakıyorum. "Hayır. Hiç de değil.

Neden?" "Nedeni yok."

"Sana bir şey söyledi mi?" "Tabii ki hayır."

"O zaman neden soruyorsun?" diye sordum.

"Önemli bir şey değil. Sadece bu konuda hemfikir olup olmadığını merak ettim," diyor. Saçmalık diyorum.

"Marta'nın ne düşündüğü önemli mi?" diye soruyorum. "O benim çalışanım. Eminim benim hakkımda pek çok fikri vardır ama bunları kendine saklamak onun görevi. Profesyonel olmayan bir davranışta bulunursa bana haber verin."

"Marta harika biri." Mari gülümsemeye zorluyor. "Her neyse, yemek muhtemelen birazdan hazır olur. Burada daha fazla kalırsak dalga geçtiğimizi düşünecekler ve o zaman yemek de eve dönüş yolculuğu kadar garip olacak."

"Garip değildi."

"Çok garipti. Babamın tüm bunlardan ne çıkaracağını bildiğini sanmıyorum. Onu suçladığımı söyleyemem." Mari kapıya doğru ilerliyor, eli kapı kolunda. "Hadi ama. Bütün hafta sonu burada saklanamayız. Onlara birbirimize ne kadar aşık olduğumuzu gösterelim. Bebeğim."

Sırıtarak ona doğru ilerliyorum. Onun bu eğlenceli yanını ve içimde ortaya çıkardığı her şeyi seviyorum. Garip bir şekilde, tüm bu durumu ben düzenlemiş olsam da, sanki dünyaya karşı biz varmışız gibi hissediyorum.

Aramızda bir sır var, o ve ben... Ve aramızdaki güven, hala bir çeşit kaynaşma olsa da, aslında biraz ateşli.

Elimi onunkine dolayarak, onu koridorda annesinin kızarmış kıyma ve taze sebze kokan mutfağına doğru götürüyorum. Yolun yarısında durup koridorda sıralanmış çocukluk fotoğraflarına hayranlıkla bakıyorum. Mari anaokulu öğrencisiyken tombul bir yüze ve o zamandan beri solmuş hafif çillere sahipti. Birinci sınıftayken ön iki dişi eksikti, ama bu onu gülümsemekten alıkoymuyordu. İkinci sınıftaki fotoğrafına bakılırsa, evde perma yaptırmayı denemiş olmalıydı.

"Dur." Mari elimi çekti. "Hadi ama." "Çok tatlı bir çocuktun," dedim.

Bana dönüyor, gözleri gülümsüyor. "Gördün mü, zaten ailemle ortak bir noktadan var. Yeryüzünde yürüyen en sevimli çocuk olduğuma ikna olmuşlardı. Bana bir yetenek ajansı bile tuttular. Bir sonraki Hilary Duff olacağıma ikna olmuşlardı."

"Nasıl sonuçlandı?"

"Bir JC Penney kataloğunda oynadım. Bir keresinde."

Beni mutfığa çekerken "Çok tatlı," diyorum. Annesinin yemeklerinin kokusunu bir kez daha içime çekerken karnım gurulduyor. En son ne zaman ev yemeği yediğimi hatırlamıyorum.

Margo ocakta cızırdayan bir tavanın üzerinden "İşte buradalar," diye anons ediyor. "Oturun çocuklar. Yemek birazdan hazır olur."

Hâlâ yüzünde boş bir ifadeyle beni süzen Abel'ın yanında yerimi alıyorum. İnsanları okumakta iyi olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor ama bu adam taş gibi, kıpırtısız.

"Baba," diyor Mari, dikkatini çekerek. "Dükkânda işler nasıl? Meşgul müsün?"

Margo bir tabak bisküvi getiriyor ve meşe masanın ortasına bırakıyor. Abel bir tane çalıyor ve yarısını ağzına atıyor.

"Babamın bir tamir atölyesi var," diyor Mari. "Hemen hemen her şeyi restore edebilir. İnsanlar her zaman saatlerini, çim biçme makinelerini, ot biçme makinelerini ve ekmek yapma makinelerini getirir. Rastgele şeyler. Tamir edemeyeceği pek bir şey yok."

"Öyle mi?" Abel'a dönerek soruyorum. "Her zaman bazı insanların doğuştan bir şeyleri parçalarına ayırma ve doğru şekilde bir araya getirme eğilimiyle doğduğuna inanmışımdır. Bir şeylerin nasıl çalıştığını görmek için doğuştan gelen bir merak da var. Ben de bu tür şeyleri büyüleyici buluyorum. Eşyalara çok temel bir seviyeden bakmayı, tüm parçalarına ve parçalarına bakmayı ve onları bir araya getirmeyi seviyorum."

"Hudson, ne iş yapıyorsun?" Margo mutfaktan sesleniyor. "Mimarım," diyorum.

Abel'ın gözleri benden kızına kayıyor ve çiğnerken işaret ediyor. "Şehirde şerefsiz bir mimar için çalışmıyor muydun? Bu o değil, değil mi?"

Mari'nin yüzündeki rengin çekilmesini izliyorum.

"Hayır, hayır," diyor, sesi neredeyse çılgınca. "Bu o değil. Bu farklı bir mimar. Bir iş toplantısında tanıştık... Ben de oradaydım. O da oradaydı. Ve tanıştık."

"Güzel," diyor Abel oflayarak. "O pisliği buraya getirseydin, onu kaldırıma atardım."

"Baba." Mari başını eğiyor ve gergin bir kıkırdama çıkarıyor. "Nebraska'nın ne kadar güzel bir yer olduğunu anlatıp duruyorum. Beni yalancı durumuna düşürme."

"İşte geldik," diye araya giriyor Margo, bir tavada peynirli bir sosun içinde boğulmuş erişte ve hamburger gibi görünen bir şey getiriyor. "Umarım çizburger makarna senin için sorun olmaz, Hudson? Herhangi bir alerjin yok, değil mi?"

"Yok," diyorum kucağıma bir kâğıt peçete koyarak. "Harika kokuyor Bayan Collins."

"Lütfen bana Margo deyin," diyor. "Başlayın. Siz iki muhabbet kuşunun nasıl tanıştığını dinlemek için sabırsızlanıyorum!"

Mari ve ben bakışıyoruz.

"Onlara anlatmak ister misin?" Ben soruyorum.

"Belki de anlatmalısın?" Kırpıklarını kırıştırıyor, çenesini ellerinin üstüne koyuyor. "Hikayeyi çok iyi anlatıyorsun."

Birkaç kepçe çizburger makarna hazırlarken sırtıyorum. "Tamam, Ocak ayında karlı bir gündü. Aşağı Doğu Yakası'ndaki bu otelde bir mimarlık konferansına gidiyordum. İçeri girdim, ceketimdeki karın tozunu aldım ve yönümü bulmak için etrafa bakındım. Ancak, elinde bir kucak dolusu ozalit tüpü tutan sarışın bir kadının, sıkı çalışmasını takdir etmediği her halinden belli olan patronunun peşinden koşarken dikkatimi dağıttığını fark ettim." "Her neyse, onu izledim. Gerçekten büyülenmiştim. Kendini öyle bir duruş ve zarafetle taşıyordu ki. Onu tanıdığı biriyle sohbet ederken gördüm, belki başka bir yardımcı çalışanla? Emin değilim. Her neyse, gülümsedi ve ben gidici oldum."

Elimi göğsümün üzerine koyuyorum.

"O anda onunla tanışmam gerektiğini anladım," diyorum. "Onu tanımam gerekiyordu. Onun o güzel gülümsemesini sadece kendime saklamak istiyordum. Bu yüzden kendimi tanıttım."

Abel kıpırdamadan beni izliyor ve Margo'nun hikâyemden büyülendiği belli.

Elimi masanın diğer tarafına uzatıp Mari'ninkinin üzerine koyuyorum.

"Doğru an geldiğinde ona yaklaştım," diyorum. "Ona adımlı söyledim. Onunkini de sordum. İlgiilenmedi. İlk başta ilgilenmedi. Kolay olmadı. İlk görüşte aşk olduğunu söyleyemem, en azından onun için. Ama biraz daha konuştuk ve bazı ortak noktalar bulabildik. Ondan sonra birlikte vakit geçirmeye başladık. Ve şimdi buradayız."

"Bize soruyu nasıl sorduğunu anlat!" Margo elini bana doğru salladı, hoppa ve kıkırdarak.

"Bir öğleden sonra, en sevdiğimiz restoranda harika bir öğle yemeğinden sonra Beşinci Cadde'de dolaşıyorduk ve bir Cartier mağazasının önünde durduk. Vitrinde gözüne çarpan bir vitrin vardı ve bana ne oldu bilmiyorum ama hemen o anda ona evlenme teklif etmeye karar verdim," diyorum.

"Ona deli olduğunu söyledim," diye araya giriyor Mari. "Sonra beni içeri sürükledi ve hayatımda gördüğüm en güzel yüzüğü seçmeye zorladı." "Gerçek hikâye." Elini sıkıyorum. "Her neyse, kaçmadan önce bunu kilitlemek zorundaydım. Bu kadın çok özel. Bunu en başından beri biliyordum. Onu gördüğüm an."

Margo gözlerini siliyor ve Abel'ın yüz ifadesi tüm öğleden sonra ilk kez yumuşuyor.

"Seni tanıdığımız için çok heyecanlı olduğumuzu söyleyebilir miyiz Hudson?" diyor Margo. "Kızımızı bu kadar aşık görmek kesinlikle harika ve belki her şey biraz hızlı geliyor ama bilmeni isterim ki ailemize katıldığın için çok heyecanlıyız."

Margo sandalyesini masadan iterek yanıma geliyor ve bana bir kez daha sarılıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Abel boğazını temizliyor. "Evet. Ailemize hoş geldiniz. İkinizi de tebrik ederim."

"Düğün ne zaman?" Margo soruyor.

Mari bana doğru bakıyor, sanki o da meraklıymış gibi kaşlarını kaldırıyor.

Elini dudaklarıma götürüp yumuşak tenine bir öpücük kondurarak, "Hâlâ bir tarih belirleme aşamasındayız," diyorum. "Ama ne kadar erken olursa o kadar iyi."

BÖLÜM 11

MARI

"Hudson Rutherford'un bu kadar çekici olabileceğini kim bilebilirdi?" O gece odama girerken sesimi alçaltarak soruyorum. Çoktan pijamalarımı, eski bir tişörtümü ve eşofmanlarımı giymiş, çift kişilik yatağımın yarısında rahatıma bakıyordum. O da bulaşık yıkamaktan yeni dönmüştü.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sırtarak ışığı söndürdü.

Hudson annelere fırtınalı aşkımızın hikâyesini anlattıktan sonra, içimin ve dışımın ne kadar güzel olduğunu ve günlerinin geri kalanını bana iyi bakılması için nasıl geçirmeyi planladığını ballandıra ballandıra anlatmaya başladı.

"Annem senin gelmiş geçmiş en harika şey olduğunu düşünüyor," dedim, "babam da sana tamamen ısındı. Süslü elektrikli aletlerini herkese göstermez, bilirsin. Sadece özel olanları."

"Öyle mi?" İçeri girmeden önce yorganı kendi tarafına doğru çeviriyor.

"Ailemi deli olduğuna ikna etmiş olman harika bir şey."

"Ama yollarımız ayrıldığında ne olacak?" diyorum. Ezilecekler. Bundan hoşlanmıyorum. Onlara yalan söylemekten hoşlanmıyorum."

Başını ellerinin üzerine koyarak yan döner. Nefes verirken alını çizgilerle kaplanmıştı.

"Özür dilerim," diyor. "Böyle olması gerektiği için üzgünüm. Ben de bundan hoşlanmıyorum ama onların da yalana ortak olmasını mı tercih ederdiniz? Onları senin için yalan söylemeye zorlamayı mı tercih edersin?"

"Onları hiç dahil etmemeyi tercih ederim." İçimi çekiyorum, yorganın içine gömülüyorum. "Her neyse, artık geri dönmek için çok geç. Ben sadece... Bilmiyorum. Bu gece onları izlerken ve gülümsemelerinin ne kadar büyük olduğunu ve söylediğin her şeyle ne kadar büyülendiklerini görünce... Sanırım bunu kabul ettiğimde, bunun onları nasıl etkileyeceğini düşünmedim."

"Söylediklerimde ciddiye aldım," diyor. "Hayatının geri kalanında sana bakılmasını sağlayacağım. Akıllıca yatırım yaparsanız bu para size çok şey katacaktır ve ben de sektördeki en iyi finansal planlamacılarla çalışmanızı sağlayacağım. Ve yollarımız ayrıldığında, sadece yakalandığımızı söyle,

işleri aceleye getirdik ve dostça bitirmeye karar verdik. Hepsi bu kadar. Anlayacaklardır."

Yanıma dönerek ona bakıyorum, derin maviliklerine bakıyorum. "Her zaman tüm cevaplara sahip olmak zor olmalı."

"İyi bir bulmacayı, iyi bir meydan okumayı severim."

"Bir şeyleri parçalara ayırıp tekrar bir araya getirmeyi seviyorsun," diyorum, daha önce yemekte söylediklerini hatırlayarak.

"Severim."

"Ben de senin bir şeyler tasarlamayı sevdiğini sanıyordum." "İkisi de aynı şey sayılır," diyor.

Yatak odamın penceresinden içeri sızan ay ışığının parıltısıyla yıkanarak onu izliyorum. Bu an tamamen gerçeküstü. Benim pislik patronum, çocukluk yatağında yatıyor, yanımda uyuyakalmak üzere.

"Beni parçalara ayırabilseydin, nasıl düzeltirdin?" Vücudum sonsuza kadar dayanan eski masaüstü bilgisayarlardan biri gibi gece için kapanmaya başlarken kirpiklerim hafifçe titreyerek soruyorum. Dönen çarkla savaşıyorum.

"Uzun bir gün oldu Mari."

"Uyumadan önce şuna cevap verebilir misin?" diye soruyorum. "Yoksa makyaj, yüzük ve diğer şeylerle yaptığın şey bu muydu? Beni düzeltmenin yolu bu muydu?"

"Hiç de değil," diyorum. "O şeyler kostümdü. Sahne dekorları. Mari, senin düzeltilmeye ihtiyacın yok. Şimdi git uyu."

Yuvarlanırken dudaklarımın uykulu bir sırıtişa dönüştüğünü hissediyorum. Birbirimize dokunmuyoruz ama vücut ısınısını hissedebiliyorum ve nefes alış veriş yavaşladığında çoktan bayıldığını anlıyorum.

Uykuya dalarken nazik sözleri kafamda tekrarlanıyor.

Belki... sadece belki... o kadar da pislik biri değildir.

Şafak vakti penceremin dışındaki kuşların tatlı cıvıltısı ertesi sabah beni uyandırıyor, ancak döndüğümde yatağın diğer yarısını soğuk ve boş buluyorum. Doğrulup etrafıma bakmadan önce gözlerimi ovuşturuyorum.

Yorganı fırlatarak yataktan çıkıyorum ve annemin tavada domuz pastırması kızartırken avazı çıktığı kadar Fleetwood Mac şarkısı söylediği koridora doğru ilerliyorum.

"Hudson nerede?" Onu şaşırtarak sordum.

Arkasını dönüyor, gülerken elini kalbinin üzerine bastırıyor. "Günaydın tatlım. Babanla birlikte garajda. Bir şeylerle uğraşıyorlar. Bilmiyorum."

Elini havada savurduktan sonra yemekle ilgilenmek için arkasını dönüyor ve ben saate bakıyorum. Bir şeylerle uğraşmak için çok erken. Yarımada'daki eski döner bar taburelerinden birine oturup annemin yemek pişirmesini izliyorum.

Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Annem şarkı söylemeye devam ediyor, *Rhiannon*'u o kadar yüksek sesle söylüyor ki köşedeki McKenzie'lerin onu duyabileceğinden eminim, ama ben sadece gülümsüyorum.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun anne?" Onu yalnız yakalamışken soruyorum. Etrafında dönüyor. "Kim? Hudson mı?"

Gülüyorum, başımı sallıyorum. "Evet. Başka kim olabilir?"

"Ondan hoşlandım," diyor. "Bana palavracı biri gibi gelmedi. Palavracılardan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin. Çok zeki olduğunu söyleyebilirsin. Çok çalışkan. Baban buna saygı duyuyor. İyi seçim yapmışsın, Maribel. Şok olduk ama gurur duyuyoruz."

Bu an düşündüğümde daha acı ve tatlı. Bir gün gerçekten nişanlandığımda ve gerçekten aşık olduğumda, bir gün aileme gerçekten evleneceğimi söylediğimde -gerçekten- bu ikinci kez olacak. Ve o zaman geri çekilebilirler. Beni ciddiye almayabilirler. Ya da umutlanmak istemeyebilirler.

Bir daha asla ilk sefer olmayacak.

"Neden gidip onlara yemek vaktinin geldiğini söylemiyorsun?" Annem pastırmayı tabakladikten sonra bir kâsenin üzerine yumurta kırıyor. "Eminim açlıktan ölüyorlardır; bir saattir dışarıdalar."

"Bir saat mi?" Hangi cehennemdeydim ben?

Garaja yöneldim, ağır ahşap kapıyı açtıktan sonra paravan kapının önünde durup babamın tezgâhının başına toplanmış ikisini izledim. Hudson'ın parmaklarında bir kalem var ve işaret ediyor. Babam kaşlarını kaldırarak başını sallıyor. Babamın eski şarkılar çalan radyosundan onları duyamıyorum ama derin bir tartışmaya dalmış gibiler.

Kapıyı geçip boğazımı temizleyerek dikkatlerini çekiyorum. "Hey, meleğim," diyor babam.

"Merhaba," Hudson'ın gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Hudson arkada inşa etmek istediğim kulübe için bana yardım etmeye çalışıyor. Evimize uygun bir tane tasarlayabileceğini söylüyor. Minyatür bir versiyon gibi. Annen her zaman, gözümüze batan o hazır barakalardan istemediğini söyler." Babam Hudson'a bakarken gülümsüyor. Her nasılsa, Hudson yirmi dört saatten kısa bir süre içinde babamın özenle çekingen tavrını eritmeyi başarmış... bu adam hakkında bildiğim her şeyi göz önünde bulundurduğumda bu tamamen delice.

"Annem kahvaltının hazır olduğunu söylüyor," diyorum içim burkularak.

Hudson'ın ailemi etkilemesi, onları bana aşık olduğuna ikna etmesi bir şey.

Tutmaya niyetli olmadığı sözler vermesi tamamen başka bir şey. New York'a döner dönmez, Manhattan'ın en çok aranan mimarlarından biriyle sıranın kendisine gelmesini sabırsızlıkla bekleyen yüksek profilli, büyük paralı müşterilerden oluşan bir liste varken, baraka planları hazırlayacağından şüpheliyim.

Topuklarımın üzerinde dönerek içeri giriyorum ve kapının arkamdan çarpmasına izin veriyorum.

BÖLÜM 12

HUDSON

"İYİ MİSİN?" O gece yemekten sonra Mari'yi evin ön merdivenlerinde buldum.
"Bütün gün sessizdin."

Yukarı baktı. "Sen ve annemlerin arasında bir kelime bile edemiyorum."

Kıkırdıyorum. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun. Ailen beni seviyor.
Mutlu olmalısın."

"Seni sevmeleri güzel Hudson, ama babamın kulübesini tasarlayacağına söz vermek? Anneme Hamilton'a bilet göndereceğine söz vermek?" Arkasını dönüyor. "Onların sevgisini satın almak zorunda değilsin. Hediyeler ve vaatlerle kalplerine girmeye çalışmana da gerek yok."

Yanındaki yere oturuyorum, beton ellerimin altında serin ve çakıl taşlı.

"Bütün bunların ne anlama geldiğini anlamıyorum, Mari. Her şey yolunda gidiyor," diyorum, çevremden onu izleyerek.

"Çok iyi."

"Yani...?"

"Onlara zarar verme," diyor. "Verdiğin sözleri tut. Hepsini."

Gülüyorum. "Hepsi bu kadar mı? Sözümü tutmayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Pek nazik ve cömert biri olarak bilinmezsin," diyor. "En azından seni tanıdığımdan beri. Bu da bana bütün bunların samimiyetsiz olduğunu hissettiriyor." Elini uzatıyor. "Yani, *bunun* numara olduğunu biliyorum. Ama benim ailem? Onlar gerçek duyguları olan gerçek insanlar."

Elini kendi elime alıyorum. "Onlar için endişelenmen çok tatlı. Ama seni temin ederim Mari, onlara verdiğim sözleri tutmaya niyetim var. Endişelenmene gerek yok."

"Peki ya tutmazsan?" diye soruyor. "*Tutacağım.*"

Nefes alıyor, yavaşça bırakıyor ve uzaktaki bir çocuk parkının altına düşen gün batımına doğru bakıyor.

"Yürüyüşe ihtiyacım var," diye duyuruyor. "Yürümek ister misin?" Mari ayağa kalkıyor, ellerinin tozunu alıyor.

"Yalınayaksın," diyorum.

"Sokaklarda yalınayak dolaşmayalı uzun zaman oldu." Dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Sen de denemelisin."

"Beton ayak tabanlarını yırtacaktır."

Mari omuz silkiyor. "Yine de *çok* iyi hissettiriyor. Sadece dene. Güven bana."

Tereddüt ediyorum ve o da dizlerinin üzerine çöküp bağcıklarını çekiyor ve ayakkabılarımı zorla çıkarıyor. İşi bittiğinde onları çimlere fırlatıyor.

"Hadi, şehir çocuğu." Kolumdan çekiştiriyor ve ben de onu takip ederek garaj yolundan aşağıya, yıllardır bakılan yemyeşil çimlerle yan yana duran ot dolu çatlaklarla dolu kırık bir kaldırıma iniyorum.

"Orchard Hill'de eğlenmek için böyle şeyler mi yapıyorsun?" Alay ediyorum. "Dalga geçme. Bu hiç kibar değil." Yol boyunca ilerlerken beni dürtüyor.

Beton. İtiraf etmeyeceğim ama garip bir şekilde de olsa iyi hissettiriyor. Neredeyse... özgürleştirici. "Peki buralarda başka ne yapıyorsun?"

"Um." Kollarını sallıyor, uzun ve yavaş adımlar atıyor. "Genelde birbirimizle takılırız. Arkadaşlar, aile. Geniş ailemin çoğu hâlâ buralarda yaşıyor. Büyükannem, büyükbabam, iki teyzem ve bir amcam beş blokluk bir yarıçap içinde yaşıyorlar."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır." Bana bakıp gülümsüyor. "Sence bu garip mi?" "Garip değil.

Sadece farklı," diyorum.

"Gidene kadar Orchard Hill'in ne kadar farklı olduğunu hiç fark etmemiştim," diye düşünüyor. "Buralarda kimse kapısını kilitlemez. Muhtemelen istediğin her eve girebilirsin."

"Bu delilik."

"Biliyorum! Ama neredeyse hiç suç işlenmiyor. Herkes herkesi tanıyor. Sanırım daha güvenilir bir topluluk. Şimdi, bildiklerimi ve birkaç yıldır şehirde yaşadığımı bilseydim, asla böyle bir şey yapmazdım. Ama burada durum böyle. Norm bu."

Köşeyi dönüyoruz, yüzyıl ortası modern evler ve şirin küçük çiftliklerle çevrili küçük bir tepeye tırmanıyoruz. Uzakta malikane tipi evlerden oluşan bir blok görünüyor: Viktoryenler, Avrupa romantikleri ve yüzyıl başı Queen Ann'leri. Eminim bir zamanlar bu evlerde kasabanın doktorları ve avukatları oturuyordu. Umarım şimdiki sahipleri onları eski ihtişamlarına kavuşturmuşlardır.

"Nerede büyüdün? Aileme Manhattan'da doğduğunu söylemişsin ama orada mı büyüdün?" diye soruyor.

Duraksıyorum. "Anaokulundan sekizinci sınıfa kadar Connecticut'ta yatılı okula gittim. Lisede ailem beni bir hazırlık okuluna gönderdi - ki bu da başka bir yatılı okuldu. Ondan sonra üniversiteye gittim. Öğretmenler ve okul yöneticileri dışında birileri tarafından yetiştirildiğimden emin değilim."

"Ah. Özür dilerim." Suratını astı ve biz de kendi sessizliğimiz içinde düşüncelere daldık. "Geleneksel bir çocukluk geçirmemiş olman çok kötü."

"Evet," diyorum acı tatlı bir kahkahayla. "Gerçekten... berbat."

"Korkunç olmalı," diyor usulca, "çocukken uzaklara gönderilmek ve nedenini anlamamak."

"Ailem her zaman bunun benim için en iyisi olduğunu söylerdi. Geleceğim içindi. Bunu benim için yapıyorlardı." Başımı sallıyorum. "Bunu kendilerinden başka kimse için yapmıyorlardı. Her an Maldivler'de yat gezintisine çıkabilmek ve Fransız Alpleri'nde kayak yapabilmek istiyorlardı. Bir çocuk hayatlarını daha da karmaşık hale getirecekti. Beni uzaklara göndermek daha kolaydı, orada 24 saat gözetim altında olacaktım, üç öğün yemek yiyecektim, dünya standartlarında bir eğitim alacaktım ve bol bol sosyalleşecektim."

"Size böyle mi söylediler?"

"Yazlarımızı hep Montauk'ta geçirirdik. Bu bizim aile zamanımızdı."

"Onlardan tüm alabildiğin bu mu? Yılın birkaç ayı ve sonra

Seni tekrar gönderdi mi?" "Evet."

"Bu korkunç," diyor nefes vererek. "Özür dilerim. Ailenizi yargılamak istememiştim."

"Bunun için endişelenme. Hayatım boyunca onları yargıladım." Öfkelendim. "Onlar oldukları kişiler. Onları değiştirmek mümkün değil. Yaptıklarını geri alamazlar."

"Bu yüzden mi kendini işine veriyorsun?" diye soruyor.

Önüne bakıyorum. Antika evlerin olduğu sokağa yaklaşıyoruz. Tek düşünebildiğim onlar. Artık çocukluğumdan bahsetmek istemiyorum. Ailem tarafından hiçbir zaman gerçekten istenmediğimi hissetmemin bir sonucu olarak terk edilme sorunlarım olabileceği ya da olmayabileceği gerçeği hakkında konuşmak ya da düşünmek istemiyorum.

Ne burada ne de orada. Gerçekten.

"Şu beyaz evi görüyor musun?" Kuzeyi gösteriyorum. "Üçgen alınlıklı, kırma çatılı ve çatı pencereleri var. Bu bir Queen Anne."

"Oh," diyor. "Biz ona hep Pauley Evi derdik. Perilidir. Ya da herkes öyle söylüyor. 1920'lerde orada bazı çocuklar ölmüş. Dadının onlara göz kulak olması gerekirken havuzda boğulmuşlar. Çok üzücü."

"Ne kadar trajik."

"Peki ya şu taş ev? Her zaman bir kaleye benzediğini düşünmüşümdür," diyor. "Küçük bir kızken bisikletimle bu sokakta bir aşağı bir yukarı gider, bir prenses olduğumu ve buranın da benim evim olduğunu hayal ederdim."

"Bu bir Avrupa romantığı," diyorum. "Asimetrik kompozisyonundan ve yarı ahşap vurgularından anlayabilirsiniz. Açık renk taş da oldukça tipik. Bazen sıva da görebilirsiniz."

Ilık yağmur damlaları kaldırımı ıslatmaya başlıyor ve bu sırada giysilerimizi de ıslatıyor. Uzaktan bir gök gürültüsü inliyor. Bahar huysuz bir kadındır: Bir an sizi sever, bir an sonra kovar.

Tek kelime etmeden geri dönüyoruz, pitoresk caddeyi uzakta bırakıyoruz ve evin yolunu yarıladığımızda yağmur hızlanıyor ve bardaktan boşanırcasına yağmaya başlıyor. Üzerimizdeki eski meşelerde hışırdayan yapraklar bizi korumak için çok az şey yapıyor ve ön kapıya ulaştığımızda ikimiz de sırlıklam oluyoruz.

Antrede dururken göz göze geliyoruz. Mari gülüyor, saçları yanaklarına ve boynuna yapışıyor ve yağmur suyu çıplak ayaklarımızda birikiyor. Ayakkabılarım bahçede ama şu anda onlarla ilgilenmiyorum.

Ona bakmadan duramıyorum, ıslak ve savunmasız.

Bu sahte bir ilişki olabilir ama bu kadın olabildiğince gerçek.

Gözlerim dudaklarına takılıyor, ellerim çenesine uzanmak ve tam da öyle bir açı vermek için can atıyor.

"Gidip üstümü değiştireceğim," diyor, sanki niyetimi anlamış gibi.

Merdivenleri hızla çıkararak köşede kaybolur.

BÖLÜM 13

MARI

"MARI?" Hudson karanlık odama giriyor. Nemli giysilerini çıkarıp kuru bir şeyler giydiğini duyuyorum ve sonra yanıma yerleştğinde yatağın eğimini hissediyorum.

Ne oldu bilmiyorum.

Fuayede durana kadar her şey yolunda gidiyordu, yağmurdan sırlıklam olmuşuk ve gözlerimiz sabit duruyordu. İçimden bir ses beni öpmek üzere olduğunu söylüyordu ve bunun olmasına izin veremezdim, o yüzden kaçtım.

Saklandım.

Kendimi odama kapattım, yorganın altına girdim, burnumu telefonumdaki bir kitaba gömdüm.

"Az önce beni terk ettin. Geri geleceğini sanıyordum" dedi. "İyi misin?"

Hayır. Hayır, iyi değilim.

Hayır, iyi değilim çünkü bir yanım onu da öpmek istiyordu. Ve bir yanım da ondan hoşlanmaya başladı... romantik olarak değil, ama bir insan olarak.

Ondan bir milyon Alevli Sıcak Cheetos öfkesiyle nefret ederken tüm bu anlaşma çok daha kolaydı.

"Özür dilerim. Uzanmam gerekiyordu," dedim. "Seni asılı bırakmak istememiştim."

"Sorun değil. Baban bana birkaç kulübe fikri daha anlatmak istedi," diyerek yorganın altına girdi.

Fırtınanın da etkisiyle hava kararmıştı. Pencereleler takırdıyor, her saniye bir yağmur püskürüyor.

"Beni daha önce öpmek istedin, değil mi?" diye sordum. Eğer bunu açıkça söylemezsem, bütün gece aklımda olacak, beni uyutmayacak ve sabah erkenden uçağa yetişmemiz gerekiyor.

"Ne?"

"Beni duydun." Doğrulup ona doğru döndüm.

"Bu yüzden mi kaçtın? Seni öpeceğimi düşündüğün için mi?" diye soruyor.

"Düşünmedim. Biliyordum. Bunu hissedebiliyordum." Karanlıkta, şimşeklerin rastgele aydınlatması altında vücudunun dış hatlarını görsel olarak izliyorum. Hiçbir zaman tam olarak kabul etmek istemediğim bir şekilde yakışıklı. Yontulmuş. Ve güzel. Uzun koyu kirpikler. Çukur çene. Okyanus kadar derin mavi gözler. Parmaklarımı geçirebileceğim kalın saçlar. Günah işlemek için yaratılmış bir vücut. Liste uzayıp gidiyor.

"Beni er ya da geç öpmek zorunda kalacaksın," diyor. "İlk öpücüğümüzün düğün günümüzde olmasını istemiyorsan tabii."

Nefes alıyorum, birkaç saniye sonra bırakıyorum. Kelimeler ürkütücü ama tam orada, dilimin ucundalar ve onları söylemek zorundayım.

"Sahtenin nerede bitip gerçeğin nerede başladığını bilemeyeceğimiz kadar karmaşık bir hal almasını istemiyorum," diye geveliyorum.

"Mari, ben evli olmak istemiyorum. Tek eşlilikten ya da bağlılıktan hoşlanmıyorum. Eğer seni öpersem... eğer sana dokunursam... bu senin muhteşem ve seksi olduğunu düşündüğüm ve beni tahrik ettiğin için olacak. Sana aşık olduğum ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istediğim için olmayacak. Bunların gerçek olması konusunda endişelenmene gerek yok. *Gerçekten* eğlenceli olabilir ama gerçek aşk olmayacak. Sana bunun sözünü verebilirim."

Duymaya ihtiyacım olan sözleri söylüyor olmasına rağmen, acımasız dürüstlüğü canımı yakıyor.

"Ben karşılıksız şeyler yapmam," diyorum.

"Daha önce yaptın mı?"

"Evet. Ve sonu benim için pek iyi bitmedi."

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Söylememeyi tercih ederim."

"Dur tahmin edeyim," diyor Hudson. "Karşılıksız bir ilişki istedin, sonunda onu değiştirecek kişinin sen olacağını düşünerek adama aşık oldun ve o da seni yüzüstü mü bıraktı?"

"Hayır."

"O zaman ne oldu?"

"Bu konuda konuşmak istemediğimi *söyledim*."

Yanağıma uzanıyor ve dokunuşuyla irkilmeme neden oluyor. Daha birkaç hafta öncesine kadar bu adamı gördüğümde endişeden karnıma ağırlar girerdi, şimdi ise yatağımda, sanki porselen bir bebekmişim gibi bana dokunuyor.

"Eğer istemezsen seni öpmem," diyor. "Ama sadece söylüyorum... bundan gerçekten hoşlanabilirsin."

"Bundan şüpheliyim."

"Hâlâ benden nefret ettiğine kendini inandırmaya mı çalışıyorsun?"
diye soruyor. "Senden nefret etmiyorum, Hudson."

"Etmediğini biliyorum. Ama öyle olmasını diliyorsun," diyor.

"Haklısın." Onunla tartışamam. Tam on ikiden vurdu. Sırt üstü yuvarlanıyorum, yorganı çekip yastığa gömülüyorum, tavana ve her dönüşte sallanan çarpık tavan vantilatörüne bakıyorum. "Kesinlikle haklısın."

BÖLÜM 14

HUDSON

"YENİ KIZ, adın neydi?" Pazartesi sabahı Mari'nin eski masasında oturan faremsi esmer kıza sordum. Geçici ajans, en iyilerini istedikten sonra onu gönderdi. Bu bir tür şaka olmalı. Kız yaprak gibi titriyor, sanki bir şeye dokunmaktan korkuyormuş gibi kollarını iki yanında kavuşturmuş oturuyor.

"Shoshannah," diyor, sesi de yaydığı o acınası aura kadar uysal. Birkaç ay benimle çalıştıktan sonra omurgasını bulacaktır, bundan eminim.

"Pekâlâ Savannah, kahvemi saat sekiz on beşte içerim ve ofisimin kapısı kapalıyken ben yokmuşum gibi davranacaksın." Masasının köşesinden bir yığın posta alıyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa koridorun sonundaki kızlardan birine sor."

"Tabii. Evet. Tamam," diyor hızla başını sallayarak. "Ve ben Shoshannah."

"Ben de öyle dedim." Arkamı dönüp ofisime doğru ilerliyorum.

Kıkırdama. Yenileriyle tanışmak beni hiç eğlendirmiyor.

Ofisime girdiğimde bilgisayarımı çalıştırıp CAD programımı açıyorum. Bir yığın projem var, ama Abel'a hayallerindeki arka bahçe kulübesini yapacağıma söz verdim, o yüzden bunu yapacağım.

Telefonum çaldığında beşik çatı üzerinde çalışıyordum.

"Evet, Savannah?" Cevap veriyorum.

"Ben-ben Sh-shoshannah," diye düzeltiyor beni, sözcüklerin üzerinde tökezleyerek. Onu şimdiden korkutmuş olmalıyım. "İkinci hatta bir çağrınız var."

"Kim arıyor?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Sormadım. Özür dilerim."

"Her zaman sor, Savannah." Telefonu kapatıp ikinci hatta geçiyorum. "Ben Hudson."

"Kibarlık mı yapıyorsun?" diğer hattan bir kadın sesi geliyor.

Son.

"Pardon?"

"Yeni kızın bugün başlayacağını söylemiştin. Sadece emin olmak için aradım.

iyi davranıyorsun."

"Selam, Mari." Sırıttıyorum. Ukala. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı yoksa bilgece tavsiyelerini vermek için mi aradın?"

"Dünya zaten pisliklerle dolu. Neden bir tane daha olalım?"

"Bayat bir konuşmayı tekrarlayacak zamanım yok."

"Sadece ilk günümün nasıl geçtiğini hatırlıyorum," diyor umutsuz bir iç çekişle. "Tanrım, tam bir pisliktin. Ve bunu sana şimdi söyleyebildiğim için çok mutluyum. Bir an bile bunu unutmama izin vereceğimi düşünme."

"Bunu hayal bile edemem."

"Yeni kızın adı ne?" diye soruyor.

"Shoshanna."

"Bu onun adı mı yoksa sen mi öyle diyorsun?"

Ötüyorum. "İlgilenmen gereken başka bir şey yok mu? Anlamsız sohbetler için vaktim yok."

"Aslında hayır. Yapacak hiçbir şeyim yok çünkü beni yaldızlı kafesteki bir kanarya, bir prenses gibi kulene hapsettin," diyor.

"Kafesimde bir kanarya olmak için kaç kadın cinayet işler biliyor musun?"

"Eminim çok sayıda kadın vardır, Hudson. Eminim sokakta ve köşede sıraya girmişlerdir," diyor. "Ama bekçi kadın olmak bana göre değil ve burada çok sıkıldım."

"Çömlekçilik kursuna git. Ben ısmarlıyorum." "Çömlekçilik mi?"

"Yoga?"

"Hayır," diyor. "O kadar esnek değilim."

"Çok yazık. Git tırnaklarını yaptır. Alışverişe git. Broadway'de bir gösteriye git. Ben ısmarlıyorum. Sadece... yapacak bir şeyler bul," diyorum, faremi tıklarken iç çekiyorum.

"Tamam. Isabelle'i öğle yemeğine çıkaracağım," diyor. "Ne üzerinde çalışıyorsun? Etrafta tıkladığını duyabiliyorum."

"Babanın alet kulübesi."

"Bok yok mu?" Gülüyor.

"Hoşça kal Mari. Bu akşam görüşürüz." Telefonu kapatırken başımı sallıyorum ve kendimi kaburgalarımı gıdıklayan eğlenceyle savaşıırken buluyorum. Bu kadın beni gülümsetiyor. Ve güldürüyor. Ve henüz bu konuda nasıl hissettiğimi tam olarak bilmiyorum.

Onun arkadaşlığından bu derece keyif almayı beklemiyordum.

Orchard Hill, Nebraska'da geçirdiğim zamanın tadını çıkarmayı ya da o küçük çift kişilik yatakta, bedenim onunkine yaslanmış bir bebek gibi uyumayı beklemiyordum.

Etrafta olmadığında onu (ve onun ukalalığını) özleyeceğimi de hiç beklemiyordum.

Masamın köşesinde telefonum çalıyor.

Paris'ten döndüm! Bu hafta sonu şehirde olacağım. T a k ı l m a k ister misin?

Meşgulüm. Üzgünüm.

Ciddi misin? ...

Hudson?

Her neyse. Senin kaybın.

Büyük bir penisin olduğu için şanslısın. Seninle ilgili uzaktan sevilebilecek tek özellik bu. Pislik.

Bir ay önce Sienna ile bir gece geçirme şansına atıldım. Telefonumu dolduran onca kız arasında, o her zaman bir numaramdı. Cinsel gücü neredeyse benimkinden fazla olan bu kadınla bir akşam geçirmek için tüm programımı yeniden düzenlerdim.

Ama zaman değişti.

Artık alınmış bir adamım... sadece önümüzdeki birkaç ay için.

Sienna'nın sakinleşmesini ve telefonumu patlatmayı bırakmasını bekliyorum, sonra da kapatıyorum. Kesintilerle dolu bir sabah, verimli bir pazartesiye başlamanın yolu değil ve halletmem gereken çok fazla iş var.

Abel'in kulübesini tamamladıktan sonra dosyayı kaydediyorum ve planları Abel'in geçen hafta sonu benim için bir kâğıt parçasına karaladığı adrese e-posta ile gönderiyorum.

Mari'ye henüz söylemedim ama Abel ayrılmadan önce beni kenara çekti ve ona asla zarar vermeyeceğime dair söz verdirdi.

Ona söz verdim.

BÖLÜM 15

MARI

"MARTA NEREDE?" Hudson bu gece kapıdan girer girmez ceketini çıkarıp sol koluna geçiriyor ve mutfığa doğru ilerliyor. "Ona bu gece izin verdim." Sotelediğim sebzeleri karıştırıyorum. "Düşündüm ki

bize yemek hazırla."

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Çiftler böyle yapar. Birbirleri için yemek yaparlar. Bunların hepsi pratik ve özgünlük adına."

Elleri yanlarımı okşuyor ama sadece bir anlığına. Bilmesem beni öpmek istediğini düşünürdüm.

Ama o bu konuda ne hissettiğimi biliyor.

"Neden rahatına bakıp benimle yemek odasında buluşmuyorsun?" Yemeği hazırlarken sordum.

Mumlar yanıyor, müzik çalıyor, yerler hazırlanıyor ve perdeler çekilerek ısıltılı, alacakaranlık bir şehir manzarası ortaya çıkıyor.

Bu bizim için olabilecek en romantik şey ama kabul ediyorum. Bir dakika sonra onu yemekle karşılayıp sağındaki koltuğuma oturuyorum.

"Yemek pişirebildiğini hiç bilmiyordum," diyor çatalına uzanırken. Ona bir kadeh şarap doldurdum, kendi bardağını da suyla doldurdum. Bunu önceden yaparsam, onu bir kez daha içmediğimi işaret etmekten kurtaracağımı düşündüm. "Harika kokuyor."

"Teşekkür ederim." Biraz daha yaklaşıp önce ilk, sonra ikinci ısırığını alışını izliyorum.

Ben de yemek yapabildiğimi hiç bilmiyordum ama bu kadar boş vaktim varken YouTube'da güzel yemek videoları aradım, köşedeki organik markete gittim ve o eve gelmeden yemeği hazırlamak için zamanında geri döndüm.

Birkaç dakika sonra "Birkaç gün içinde Montauk'a gidiyoruz" dedi.

Sonr

a. "Ay sonuna kadar gitmeyeceğimizi sanıyordum?"

"Annem aradı ve her şeyi yukarı taşımak istedi. Görünüşe göre nişan partimiz için tam bir planlama modunda ve küçük bir

Cumartesi günü parti odası olan bir plaj kulübü var."

"Bize parti vermesi çok hoş." Küçük bir brokoli mızrağını çatallıyorum.

"Bunu yapmak zorunda değil."

"Helena Rutherford parti vermek için bulabildiği her bahaneyi kullanır. Bunun için yaşıyor."

"Annene her zaman tam adıyla mı hitap edersin?" Kıkırdıyorum.

Duraksıyor. "Şimdi sen söyleyince, bunu yapma eğilimindeyim, değil mi?" Başımı sallıyorum.

"Sanırım büyürken o hiçbir zaman sadece ... Anne olmadı... O her zaman hayattan daha büyük bir komuta varlığıydı," diyor. "O sadece ... Helena Rutherford'du."

"Ya da belki de onu tam adıyla çağırmak kopmana yardımcı oldu?" Omuz silkiyorum. "Eminim bir parçanız büyürken onun tarafından terk edilmiş hissetmiştir."

"Her neyse." Şarap kadehine uzanıp iki yudum almadan önce bir ısırık daha alıyor.

"Bana Montauk'tan bahset," diyorum. "Orada kimler olacak? Ne yapacağız? Ev nasıl bir yer? Ne bekleyebilirim?"

"Ailem orada olacak tabii ki," diyor. "Ve Sheffield'lar. Bazı teyzeler ve amcalar bazı hafta sonları uğrayacaklar. Belki birkaç kuzen. Komşu arkadaşlar. Sürekli gelen giden insanlar var. Asla sıkılmazsınız. Ev, nesillerdir aileye ait olan bir sanat eseri. Hayal kırıklığına uğramayacaksınız."

"Orada eğlenmek için ne yaparsınız?"

"Plajlar var. Muhteşem restoranlar. Yelken açıyoruz. Su kayağı. Canlı müzik dinleriz. Yemekler düzenleriz. Yata bineriz. Parasailing. At binmek. Şenlik ateşi yakmak. Küçük kalbinin istediği her şeyi yapabilirsin Mari."

"Ne kadar kalacağız?"

"Aşağı yukarı dört hafta." Pencereden şehre doğru bakmadan önce bir yudum daha alıyor. Güneş ışığının eksikliği binaların üzerine koyu gölgeler düşürüyor ve sokak lambaları titreyip parlamaya başlıyor. "Yine de çabuk geçecek. Her zaman öyle olur."

Yemeğimizi bitirdikten sonra tabaklarımızı mutfğa götürüyoruz ve o da gitmeden önce kendi tabaklarını lavabonun yanına koyuyor. Suyu açıyorum ve alt dolaptan bir şişe bulaşık sabunu alıp paslanmaz çelik leğeni sabunlu suyla dolduruyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Temizlik yapıyorum."

"Marta sabah halleder." Elini sallayıp uzaklaşıyor, ben de hiç düşünmeden püskürtücünün başlığına uzanıp sırtını ıslatıyorum.

Hudson soğuk su ona çarptığında irkiliyor, topuğunun üzerinde dönüyor ve bana doğru geliyor.

"Öyle mi? Oyun mu oynamak istiyorsun?" diyor gülerek ve püskürtücüyü elimden çekip alıyor. Bana doğru çevirerek, beyaz bluzumu hayal gücüne çok az şey kalana kadar ıslatıyor.

"Bu ne içindi?" Kızmış gibi yapıyorum ama aslında onun bu eğlenceli yanından hoşlanıyorum.

"Sadece seni geri kazanıyordum."

"Sana sprey sıktım çünkü şımarık bir velet gibi davranıyordun." Hâlâ musluktan akan suya bakıyorum ve sonra hızla ellerimi kavrayıp dolduruyorum. Bir avuç ılık suyu yüzüne doğru fırlattığımda eğiliyor ve su kaygan bir şekilde mermer fayans zemine düşüyor.

Hudson da aynısını yapıyor, ama ben eğilmeye çalışırken kayıp kıcımın üstüne düşüyorum ve küçük bir su birikintisine iniyorum. Dizlerinin üzerine çöküp bana doğru geliyor.

Kıkırdıyorum, nefesim kesiliyor, o yaklaştıkça tamamen anın içindeyim, ellerini dış uyluklarımdan yukarı uzatıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Saçlarım yüzüme yapışıyor ve gömleğim tenime yapışıyor. Onu yırtıp atmak istiyorum, üstümü değiştirmek istiyorum ama aynı zamanda burada kalmak istiyorum. Tam burada. Onunla birlikte.

O gülüyor. Ben de gülüyorum.

Ve ben farkına bile varmadan, üzerimde geziniyor. Bakışlarımız kilitlendi. Gülümsemelerimiz soluyor. Gözlerimi sadece bir anlığına kapatıyorum ve sonra dudaklarının benimkileri ezerkenki aceleci sıcaklığını, kadife dilinin kayganlığını, bana sürtünürken kalçalarının arasındaki özürsüz sertliği hissediyorum.

Ellerim yüzüne uzanıyor, yontulmuş çenesini geçip ensesine takılıyor, parmaklarım sırlıslam olmuş siyah saçlarında geziniyor.

Beni öpmesine izin veriyorum.

Durmasını istemedim.

Her şey söylenip bittiğinde muhtemelen iyi sonuçlanmayacağını çok iyi bildiğim halde devam ediyorum ama vazgeçemeyecek kadar iyi hissettiriyor.

Kalçaları benimkine daha sert bastırıyor, sikinin sıyrıkları vücuduma ürperti gönderiyor.

Hudson'ın eli üstümün eteklerini çekiştiriyor, nemli tenim serin havaya maruz kalana kadar yukarı çekiyor. Onun dokunuşuyla midem bulanıyor ve

Parmakları sütyenimin altından kayarak yukarılara doğru ilerlerken kan duyularıma hücum ediyor.

Avuç içi sertleşmiş tomurcuklarımın üzerinde kayıyor, göğsüm hızla yükselip alçalıyor.

Nefes alamıyorum.

Ve bu hoşuma gidiyor.

Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha sert bir şekilde ve serbest eli sağ uyluğumdan aşağıya doğru yılan gibi kıvrılıyor, bana sürtünürken onu kendi tarafına doğru çekiyor.

Dudaklarımdan başıboş bir inilti kaçıyor, bedenim ve zihnim bu deneyime yenik düşüyor, kalbim sadece gezintiye eşlik ediyor.

Kendime bunu yapabileceğimi söylemek istiyorum. Daha önce de tek gecelik ilişkiler yaşadım.

Karşılıksız seks yaptım.

Hiç düşünmeden bir iki orgazm uğruna fiziksel zevk peşinde koştum.

Bu benim için yabancı bir kavram değil.

Hudson arkasına yaslandı, ayağa kalkmadan önce gözlerini üzerimde gezdirdi. Eğilerek kalkmama yardım ediyor. Bedenim titriyor ve ürperiyor. Onun dokunuşu olmadan soğuk beni sıcak tutuyor.

"Hudson, biz neyiz-"

"Şşş..." Beni kendine doğru çekiyor, beni tekrar öperken elleri belimde dolaşiyor. Dudakları yumuşak ama öpücükleri açgözlü ve güçlü.

Gömleğimi başımın üzerinden çekiştirerek, nemli tenime bir öpücük kondurmadan önce parmaklarını köprücük kemiğimde gezdiriyor. Sütyenimin saten askılarını omuzlarımdan aşağı çektikten sonra arkasını açıyor, yere düşmesine izin veriyor ve beni tamamen açıkta bırakıyor.

"Tanrım, çok güzelsin Mari," diyor cömert elleriyle şişmiş göğüslerimin yuvarlak dolgunluğunu avuçlayarak. Böyle dokunulmak, istenmek ve arzulanmak iyi hissettiriyor. Arzulanmak. "Seni ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin."

Bir gülümsemeyi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum.

"Bunu söyleyen, daha birkaç hafta önce kahve siparişini yanlış verdiği için bütün bir konferans salonundaki iş arkadaşlarımdan önünde beni azarlayan adam," diyorum, sesim yumuşak.

"Bunu bilerek yaptın."

"Biliyorum."

Kıçımı sıkıyor, beni kendisine doğru kaldırmadan önce daha yakına çekiyor. Bacaklarım kalçalarının etrafında kayıyor, sertliğini bir kez daha sıyrıyor ve kalbime ateşli bir dörtnala gönderiyor.

Sırada ne olduğunu biliyorum.

Tüm bunlara bir son vermek için kendime çok fazla hakim olmam gerekecek ve ne yazık ki ben sadece bir insanım.

Ben azgın, hamile bir insanım.

Hudson beni koridordan aşağıya, süitine taşıyor ve kemerini çekip fermuarını açmadan önce beni yatağının ortasına bırakıyor. Kolalı beyaz gömleğinin her bir düğmesini ilikleyip omuzlarından çekerken beni izliyor. Doğrulup beline uzanıyorum, siki serbest kalana ve pantolonu ayaklarının dibine düşene kadar çekiştiriyorum.

Şehrin ışıkları çıplak pencerelerinden parlıyor, bedenlerimizi sarı ve amber tonlarına boyuyor.

Karnına uzanan endişeli parmaklarım kaslı duvarının her bir dalgalanmasını izliyor.

Bunu yapıyoruz.

"Bu senin için garip mi?" Dizlerinin üzerine çöküp taytımı kalçalarımın altına indirirken soruyorum.

"Hiç de değil," diyor. "Sen mi?" "Evet."

Duruyor, mavi gözlerinde hınzır bir parıltıyla bana bakıyor. "Durmamı ister misin?"

"Hayır," diyorum sırtüstü uzanarak.

Taytımı sıyrıp dantel tangama uzanmadan önce bir kenara fırlatıyor ve beni yatağında çıplak yakaladığı anda her şey bitiyor.

Kalçalarımı aralayarak ağzını tümseğime doğru indiriyor, dilini narin kıvrımlarımda gezdiriyor, vücudum titreyene ve nefes almayı unutana kadar döndürüyor, yalıyor ve emiyor.

Uyluklarımın arasına uzanarak parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, dilini sürerken kalın yelesini çekiştiriyorum.

Hudson'ın kolları bacaklarıma dolanıyor ve eli yılan gibi karnımdan yukarı çıkıp şişmiş göğüslerimde duruyor.

"Eğer sen..." İç çekiyorum. "Eğer bunu yapmaya devam edersen... Ben... Yaklaşıyorum..."

Durdu.

Aynen böyle.

Amım ağrıyor, onun dokunuşu için zonkluyor, açgözlülükle başlattığı yangını söndürmesi için sessizce yalvarıyor.

Komodine doğru ilerliyor, üst çekmecedan altın folyo bir paket çıkarıyor, dişlerinin arasına yerleştiriyor ve yırtarak açıyor. Aletini kılıfına sokarak bana geri döndü.

Kendini bacaklarımın arasına yerleştirerek sikinin ucunu kaygan dikiş yerime sürüyor. İleri geri, yavaş ve dolambaçlı. Beklenti içinde tutarak bir nefes emiyorum ve hiçbir uyarıda bulunmadan, kalın horozunun her santimini içimde yönlendiriyor, kendini sonuna kadar bastırıyor ve dokunulmamış hiçbir parçamı bırakmıyor.

Kendini üzerime iterek, alt bedeni doyumsuz bir ritimle hareket ediyor, benden alabileceği her şeyi alıyor ve sahip olduğu her şeyi bana veriyor. Parmaklarım sırtının alt kısmına giriyor, her sokuşta kaslı vücudunu sıkıyor.

Hudson beni tekrar öpüyor, ağzımı kendi ağzı olarak kabul ediyor.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye inliyor, dudaklarını dudaklarıma sürüyor ve bizi içine çekiyor.

Hudson hiçbir uyarıda bulunmadan çekiliyor ve beni karnıma doğru yönlendirmeden önce dizlerinin üzerinde yükseliyor. Elleri kalçalarımın, kıkırımı ona doğru çekiyor, kendini hizalamadan önce beni destekliyor.

Aletini dikiş yerime doğru sürükleyerek sert bir hamleyle kendini içeri itiyor ve ben de bin iplik numaralı çarşafını avuçluyorum.

Beni arkamdan beceriyor, hayvani ve talepkâr hamleleri var ve ben minnettarım. Minnettarım çünkü bir an için seks tatlı, şefkatli ve tutkuluydu.

Ve ben yapamam...

Onunla olmaz.

Şimdi olmaz.

Bu şartlar altında olmaz.

Kendimi toparlayarak onu sikiyorum, itiş kakış, vücudumu ona parlak gümüş bir tepside sunuyorum. Zaten tek istediği de bu. Peşinde olduğu şey kalbim değil.

Ayrıca, ben de onunkini istemiyorum.

Gözlerimi sıkarak, ilk fırsatta dalgaya biniyorum, o daha sert, daha hızlı pistonlarken, sonunda bitirirken, çekirdeğimde titreşen sismik orgazma yenik düşmeme izin veriyorum.

Yere yığılıyorum ve o da temizlenmek için banyoya doğru gidiyor. Döndüğünde, saçlarımı yüzümden fırçalayarak ve bacaklarım altımda pes etmeden kapıya kadar gidebileceğimi umarak kendimi sürüklüyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, yatağa geri sürünerek.

"Odama dönüyorum."

"Kal," diyor.

BÖLÜM 16

HUDSON

"BAY RUTHERFORD?" Savannah/Shoshannah Cuma sabahı kapıma vuruyor, parmakları kullanmadığı zamanlarda nereye koyacağını bilemiyormuş gibi kıpır kıpır.

Şeffaf cam kapıdan bakıp kaşlarımı kaldırıyorum.

Kapım kapalıyken beni rahatsız etmemesi gerektiğini biliyor ama Mari'nin derslerinden birini daha dinlemek istemediğim için onu biraz rahat bırakmaya çalışıyorum.

Mütevazı bir gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum. "Evet, içeri gel." "Teşekkür ederim," diyor nefes vererek ve gülümseyerek. "Ne için?"

"Çiçekler için teşekkür ederim," diye tekrarlıyor. Çok güzeller. Ve özrünü kabul ediyorum."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ve adımı doğru yazdığınız için teşekkür ederim," diye ekliyor rahatlamış bir titremeye. "Kartta. Bunun anlamı çok büyük. İsimler konusunda pek iyi olmadığını biliyorum."

Mari.

Tüm bunlar Mari'nin işi diye bağıyor.

"Rica ederim, Sa... Shoshannah." Gülümsemeye zorladım ve kibarca el salladım. "Şimdi, sakıncası yoksa, şu anda bir işin ortasındayım."

"Elbette," diyor ve köpek gösterisindeki gergin bir Pekin köpeği gibi zıplayarak uzaklaşıyor.

Bilgisayarıma dönerek kalemimi ileri geri oynatıyorum ve kendimi düşüncelere kaptırıyorum. Revizyonların ikinci turundan nefret ediyorum. Jersey'deki o kasaba, ne olduğunu söyleyemeseler de kütüphanenin fazladan bir şeye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Bunun benim işim olduğunu söylediler. Akıl okuyucu olmadığımı ve değerli zamanımı tahmin oyunları oynayarak harcamaktan hoşlanmadığımı boş verin.

Ayrıca, bu bina bu haliyle kesinlikle mükemmel.

Ama fazladan bir şey istiyorlarsa... onlara fazladan bir şey veririm. Günün sonunda, *benim* ödediğim vergiler boşa gitmeyecek.

Bu öğleden sonra Montauk'a gidiyoruz ve bu projenin şimdiye kadar bitmiş olması gerekiyordu, ama bu kadarı da fazla. Görünüşe göre işi de yanımda götürceğim ve eminim ki annem ne kadar hayal kırıklığına uğradığını bilmem için her türlü bahaneyi bulacaktır.

Bugün hava anormal derecede neşeli, bu da benim dikkatimi dağıtıyor, bu yüzden ofisime doğru ilerliyorum, odaklanabilmek için karanlık olana kadar panjurları indiriyorum. Masa lambamı yakarak bu lanet kütüphaneye bir kez daha konsantre olmaya çalışıyorum ama kendimi pek de ilham verici hissetmiyorum.

İster inanın ister inanmayın, aslında Mari ile okyanus kenarında birkaç hafta geçirmeyi dört gözle bekliyorum.

Telefonumu kaptığım gibi onu arıyorum, böylece düşünürken kışını da çiğneyebiliyorum.

"Selam," üçüncü çalışta cevap veriyor. "N'aber?" "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Cidden beni ne yaptığımı öğrenmek için mi aradın? Nesin sen, nişanlım falan mı?" Telefon hışırıyor. "Toplanıyorum. Bugün de gidiyoruz, değil mi?"

"Doğru," diyorum. "Mari, bugün asistanıma ne gönderdin?" "Oh? Çiçekleri aldı mı?"

"Bunu neden yaptın?" Çenem gerildi.

"Çünkü ona bir özür borçluydun. Ve bir ay boyunca izin almadan önce aranızın iyi olmasını istediğim için," diyor. "Yapılacak en doğru şey bu."

"Gelecekte, iş meselelerime karışmazsan memnun olurum," diyorum. "Ve herhangi bir kadına *benim* adıma çiçek göndermeden önce, en azından önce bana sorma nezaketini göster."

"Her neyse." Gülüyor.

"Ciddiyim."

"İşinin başına dön," diyor. "Şimdi kapatıyorum." Telefonu kapattığı anda hattım çalıyor.

"Evet?" Nefes vererek cevap veriyorum. Saatler önce "rahatsız etmeyin" düğmesine bastığıma yemin edebilirim.

"Bir ziyaretçiniz var Bay Rutherford," diyor Shoshannah.

ICal'ime bakıyorum, herhangi bir randevu göremiyorum.

"Senden bugünü boş tutmanı istediğimi sanıyordum. Tatile çıkmadan önce ofisteki son günüm. Hiçbir kesintiye uğramamam çok önemli," diyorum ve sol şakağımı ovmadan önce burun deliklerimden bir nefes çekiyorum.

"Programda yok, Bay Rutherford." O mu?

Oh, Tanrım. Bana Sienna olmadığını söyle.

Kısa bir süre önce attığı mesajlardan sonra buraya geleceğini hiç sanmıyorum. Çok sinirli biri. Eskiden onunla bilerek kavga ederdim çünkü sanılanın aksine, iki yetişkin gerçek bir ilişki içinde olmadan da ateşli makyaj seksi yapabilir.

"Bir saniye içinde çıkıyorum." Ahizeyi yerine koyuyorum ve kravatımı düzeltiyorum, koridordan resepsiyona gitmeden önce çalışma alanımı temizliyorum. Onu geri çevirmek zorunda kalacağım ve bu 'eski' ben için acı verici olacak, ama olan oldu.

Köşeyi döndüğümde Tanrı'nın gerçekten de bana cevap verdiğini görüyorum.

rica

ediy Sienna değil.

oru "Audrina," diyorum. "Burada ne işin var?"

m. "Hudson." Resepsiyonun önünden süzülerek geçti; sırık gibi kolları genişçe açılmıştı.

Kalçaları sallanıyor. Ben daha onu durduramadan bana sarılıyor ve yanaklarımdan öpüyor. "Seni görmek çok güzel. Seni bir dakikalığına çalabilir miyim?"

Onu ofisime geri götürüp kapıyı kapattım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Montauk'a gitmeden önce son dakika alışverişi için şehirdeyim" diyor, yeşil gözleri parlıyor ve beni büyülüyor. "Uğrayıp seni şahsen tebrik etmek istedim. Nişanlandığınızı duydum."

"İyi haber çabuk yayılır."

"Şanslı kadınla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Audrina'nın sesi titriyor. Gülümsüyor ama omuzları düşüyor ve kısa bir an için yana bakıyor. "Birkaç hafta içinde otuz yaşına basacaksın."

"Biliyorum."

"Her zaman ne dediğimizi hatırlıyor musun? Bana her zaman *ettiğin* yemini?" "Evet."

"Eğer ikimiz de otuzumuza kadar evlenmemiş olursak, birbirimizle evleneceğiz." Dudakları tereddütlü bir gülümsemeye dönüşüyor ve ipeksi çikolata rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Bunu söylediğimizde çocuktuk Audrina."

"Bu sözü verdiğimizde bize çocuk demeye dilim varmıyor," diye beni düzeltiyor. "Ben aşığım. Maribel'le evleniyorum. Özür dilerim."

"Kim bu kız Hudson?" Audrina yüzünü buruşturuyor. "Seni geçen Noel gördüm. Bekârdın ve bunu seviyordun. Nasıl olur da biri seni beş aydan kısa bir süre içinde evlenilecek biri haline getirebilir? Zamanlama oldukça şüpheli, sizce de öyle değil mi? Özellikle de bu yaz ikimiz de otuz yaşına gireceğimiz için..."

Gözlerindeki acıyı görmeme rağmen gülüyor. Tüm bunlara rağmen ona karşı hiç sempati duymuyorum.

"Eninde sonunda biriyle tanışacaksın," diyorum monoton bir sesle, dikkatimi dizüstü bilgisayarına yöneltip otururken. "Eminim."

Audrina oflayıp pufluyor, gözlerini deviriyor ve gözyaşlarını kırptırıyor. Bugün çiçekli, çıplak omuzlu bir sundress, nude espadriller ve minik bir Fendi clutch giymiş, kuşkusuz çok güzel görünüyor ve benim hatırım için kendini toparladığından eminim.

"Biliyor musun," diyor, sesi hüzünlü. "Annen bu hafta sonu nişan partisi veriyor. Ve ben bunun nasıl biz olması gerektiğini düşünmeden edemiyorum."

"Belli ki beni duymuyorsun."

"Bu o yaz olacaktı Hudson." Başını sallıyor. "Sonunda yolumuza devam edeceğimizi sanıyordum. Biz birbirimize aitiz ve bunu sen de biliyorsun."

"Audrina."

"Kaç erkeği geri çevirdiğimi biliyor musun? Yıllar boyunca kaç evlenme teklifini sırf *seni* beklediğim için geri çevirdim?" Teni kızarıyor, gözleri yeniden buğulanıyor.

"Bunu benim üzerime yıkma," diye homurdanarak başımı sallıyorum.

"*Söz vermiştin* Hudson." Başını sallayarak ayağa kalkıyor. "Sözünün eri olduğunu düşündüğüm için bana yazıklar olsun. Tek yaptığın yalan söylemek. Tek yaptığın insanlara duymak istediklerini söylemek, böylece onlardan istediğin şeyi elde edebiliyorsun. Umarım bu *Maribel* senin hakkında bunu biliyordur."

Audrina kapıya yöneliyor ve eli kapı kolunda duruyor.

"Özür dilerim," diyorum tekrar. "Böyle olması gerekmiyordu. Bunu kabullenmelisin ki hayatına devam edebilesin."

Alay ediyor. "Ne yapmam gerekiyor? Eğer parmaklarımı şıklatıp sana olan aşkımdan vazgeçebilseydim, sence de vazgeçmez miydim? Bunca yıldır seni sevmek Hudson, beni öldürdü. Ve şimdi ailenin evine gidip senin adına mutluymuşum gibi gülümsemem gerekiyor."

"Gitmek zorunda değilsin." Omuz silktim. "Bu seferkinde oturmaktan çekinme."

"Ha." Gözlerini deviriyor. "Sen de en az benim kadar biliyorsun ki benim yokluğum herkes için işleri daha da zorlaştıracak. Senin ailen, benim ailem, herkes her zaman sen ve ben olmamız gerektiğini biliyor. Birdenbire nişanlanırsanız ve ben ortaya çıkmazsam, bu *beni* kötü gösterir. Ve sırf sen "O" kişiyle tanıştığını düşündüğün için alay konusu olmayı reddediyorum."

"Bu konuda bir yetişkin gibi davranabilmene sevindim." Ellerimi ceplerime sokarak ve mesafemi koruyarak ayağa kalkıyorum. Audrina her zaman biraz serseri mayın gibi olmuştur: Bir an sofistike ve çekici, bir an zehir kusan ve öfke nöbeti geçiren. "Maribel'in herkesle tanışmayı dört gözle beklediğini biliyorum."

Audrina'nın ağzının bir tarafı yukarı kalkıyor ama bu mutlu bir sırıtma değil. Daha sinsî.

"Ben de onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyor. Bununla birlikte, gitti.

BÖLÜM 17

MARI

"Sence buna hazır mıyız?" Rocco Cuma öğleden sonra çantalarımızı yüklerken ben Hudson'ın limuzininin arkasına tırmanıyorum. "Bunca zamanı birlikte geçirmişiz gibi hissediyorum ama hâlâ bir çift gibi hissetmiyorum. Gerçekçi hissetmiyorum. Ya içimizi görürlerse?"

Hudson elimi tutuyor, beni daha yakına çekmeden önce üst kısmını öpüyor. "Sakin ol," diyor. "Bu kadar... sinirli olmak sana göre değil."

"Sen nereden bileceksin ki? Beni sadece iki aydır tanıyorsun."

Kıkırdıyor. "Son birkaç haftadır seni iyi tanımaya başladım Mari. Zekisin. Harika bir mizah anlayışın var. Ve akışına bırakma eğilimindesin. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca tek yapman gereken kendin olmak, bir de bana deliler gibi aşkılmışsın gibi davranırsan işin zor kısmı bitmiş olacak."

Rocco bagajı hafifçe iterek kapattı ve sürücü koltuğuna geçerek bir dakika sonra trafiğe karıştı.

Hudson haklıydı.

Bu kadar gergin olmak bana göre değil. Sadece açıklayamadığım kötü bir his var içimde. Sanki bu ağırlık içime çöküyor, beni aşağı çekiyor. Daha önce midem çalkalanıyordu ve kendimi yatak odamın sınırlarında volta atmaktan alıkoyamazken buldum, cildim yanıyordu ve nefesim sığıdı.

Isabelle'i aradım ama o bunun muhtemelen hamilelik hormonları olduğu ve doktorumu aramam gerektiği konusunda ısrar etti, Marta Hudson'ın eşya listesiyle ilgili bir soruyla içeri girene kadar ben de tam bunu yapıyordum - nasıl olsa cevapları biliyordum.

Ama hormonlardan olduğunu sanmıyorum.

Sinirden. Ya da belki de evrenin bana, şimdi yaptığım sürece vazgeçmek için çok geç olmadığını söyleme şeklidir.

"İşte." Hudson bana yerleşik bir soğutucudan soğutulmuş bir şişe Fiji suyu uzatıyor.

Kapağı çıkarıyorum ve hepsini tek seferde içmemek için elimden geleni yapıyorum. Bugün hava tahmini yetmişlerin üstünde bir sıcaklık gösteriyordu ama

Vücudumun davranışlarına bakılırsa kavurucu bir doksan dokuz derece de olabilir.

Kendimi yelpazeleyerek, cam düşene kadar pencerenin düğmesine basıyorum ve ılık bir şehir havasıyla karşılaşıyorum.

"Mari." Hudson gülüyor. "Aman Tanrım. Kendini telaşlandırmayı bırakmalısın. Ailem ısırılmaz. Söz veriyorum."

Ona dönerek ciğerlerime çektiğim havayı yutuyorum ve sudan büyük bir yudum alıyorum. "Parmağıma bir yüzük takmak, bana yeni bir gardırop almak, ailemle tanışmak, beni birkaç randevuya götürmek, beni öpmek ve ... diğer her şey ... ama-"

"Mari, Mari. Dur." Hudson yaklaşıyor, suyum yakındaki bir bardaklığa koyuyor ve iki elimi de avuçlarının içine alıyor. Beni sakinleştirmeye çalışması çok tatlı ama yine de kendimi onun bu daha nazik yanını hayal mi ediyorum yoksa başından beri burada mıydı diye merak ederken buluyorum. "Her şey yoluna girecek. Bunu başarabiliriz. Sen ve ben. Bunu başarabiliriz."

Yaklaşık üç saat sonra LIMO, ferforje bir kapının önünde durdu. Bakımlı çalılardan ve yüksek yeşilliklerden oluşan duvarın ötesini göremiyorum ama diğer tarafta uzanan şeyin görkemli olmaktan başka bir şey olmadığını hayal ediyorum.

Soldaki tabelada *Sea La Vie - Özel Konut* yazıyor. Rocco bir çağrı düğmesine basıyor ve birkaç saniye içinde ağır, cilalı kapılar bizi içeri buyur ediyor.

"Sea La Vie." Tabelayı sessizce okudum. "Çok şirin."

Hudson, "Bu benim büyük büyükannemin fikriydi," diyor. "Bu ev nesillerdir ailemize ait."

Boğazını temizleyip kaşlarını çatmadan önce elimi sıkıyor. Takım elbisesini ve kravatını çıkarıp bir çift lacivert chino pantolon ve gri kaşmir bir kazakla kaplı beyaz bir düğme giydiğini fark etmem bu kadar uzun sürdü. Görünümü bir çift tekne ayakkabısıyla tamamlamıştı ve tam bir Hamptons sakini gibi görünüyordu.

Beyaz kuşgözü bir elbise, nude sandaletler ve sarkık bir plaj şapkasından oluşan takımına bakınca benim de öyle olduğumu fark ediyorum.

Rocco limuzini dairesel bir sürüşün etrafında gezdiriyor. Fokurdayan bir heykel çeşmesi geçici olarak dikkatimi dağıtıyor.

devasa bir mülk. Yıpranmış kiremitlerle kaplı ve boyundan üç kat daha geniş olan *Sea La Vie*'nin kendi posta koduyla birlikte gelip gelmediğini merak ediyorum.

"Dört ... baca mı?" diye soruyorum. "Bir tanesi sadece görünüş için mi?"

Kıkırdıyorum ama belli ki Titanik esprim Hudson'ın kulağına gitmiyor.

Kulaklar.

Rocco hiç vakit kaybetmeden dışarı çıkıp bizim için kapıyı tuttu ve Tuğla döşeli yola adımımı attığım anda ön kapılar açılıyor ve gülümseyen Helena kollarını açarak bize doğru ilerliyor.

"Hudson," diyor ve önce oğluna doğru ilerliyor. Oğlunun yanaklarını avuçlarının içine almadan önce tatlı tatlı öpüyor. "Dinlenmiş görünüyorsun canım."

Rocco bavullarımızı indiriyor ve Helena bana doğru adım atıyor. Ellerimi avuçlarının arasına alıp kiraz gibi yüzünü eğdiğinde, bunun daha önce tanıştığım kadın olup olmadığını merak ediyorum.

"Seni tekrar görmek çok güzel, Maribel. Bize katılabildiğine çok sevindim" diyor. Kolunu benimkine dolayarak bizi siyah beyaz hizmetçi üniforması giymiş bir kadının yanından geçiriyor ve araba yolundan görüldüğünden daha da büyük olan ana kapılardan geçiriyor.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diyorum, geniş girişe ve engelsiz okyanus manzarasına bakmamaya çalışarak. İki kavisli merdiven fuayeyi çevreliyor ve hemen ileride milyar dolarlık manzaraya sahip kapalı bir verandaya açılan pencereler ve sürgülü kapılardan oluşan bir duvar uzanıyor. "Eviniz çok güzel."

"Teşekkür ederim. Bunu söylemeniz çok nazikçe." Helena elini göğsünün üzerine koyuyor ve bu evde kaç kez alçakgönüllü davranmak zorunda kaldığını merak ediyorum. Dalai Lama'nın bile böyle bir yerde alçakgönüllü olabileceğini sanmıyorum.

"Bayan Rutherford, çantaları nereye götürmemi istersiniz?" Rocco kapı aralığından sordu.

"Ah, evet. Hudson Roosevelt'in odasında kalacak." Sanki herkes yatak odalarına ölmüş başkanların isimlerini veriyormuş gibi umursamaz bir tavırla söylüyor bunu. "Maribel'i de Kennedy süitine yerleştireceğiz."

"Ayrı odalar mı anne?" Hudson kaşlarını kaldırarak kıkırdıyor. "Bu gerçekten gerekli mi?"

Helena'nın gülümsemesi kaybolur. "Her şey çok zevkli. Neyse, ben Maribel'e odasını göstereyim. Neden bizimle birazdan verandada buluşmuyorsun?"

O sırada mı? Sheffield'lar birazdan burada olur. Onur konuğumuzla tanışmak için can attıklarını biliyorum."

Helena kolunu bir kez daha benimkine doluyor ve beni sol taraftaki merdivenden yukarı, duvarları portrelerle kaplı uzun bir koridordan geçiriyor, bir köşeyi dönüyor, okyanus manzaralı pencerelerle çevrili cilalı ahşap bir kapının önünde durana kadar başka bir sonsuz koridorda ilerletiyor.

Kapı tokmağını hızlıca çevirerek kapıyı açıyor, ellerini iki yanına kaldırırken dudakları genişçe gülümsüyor.

"Kennedy süitine hoş geldiniz," diyor yüzünde gururlu ama ölçülü bir ifadeyle. Altıgenin yarısı şeklindeki odanın geniş deniz manzarası, muhteşem bir sayvanlı yatak, bir yazı masası ve gökyüzüne uzanan bir tavanı var. "Özel bir banyonuz var. Bu taraftan."

Helena beni *Veranda* dergisinin sayfalarından koparıldığı belli olan bir banyoya götürüyor. Köşede, kristal bir avizenin altında duran pırıl pırıl ayaklı küvete bakmadan önce parmak uçlarımla beyaz mermer tezgahın üzerinde geziniyorum.

Daha iyisini bilmesem, Helena'nın bana evdeki en iyi odayı verdiğini söyledim. Belki de son karşılaşmamız için özür dileme şeklidir bu?

"Umarım kaldığınız süre boyunca rahat edersiniz," dedi ve

Ben.

Cevap vermeye çalışana kadar fark etmedim ama çenem geniş bir şekilde sarkıyordu.

açık.

"Bu oda, bu süit," diyorum gözlerimi kocaman açarak. "Büyüleyici. Çok teşekkür ederim Helena."

"Neredeyse unutuyordum," diyerek parmağını havaya kaldırdı ve yatak odasına doğru yürüdü. "Bu çiçekler senin için."

O bir şey söyleyene kadar beyaz şakayıklardan oluşan dev buketi fark etmemiştim.

"Kaldığınız süre boyunca her hafta odanızda taze çiçekler olacak." Helena hafifçe eğilerek burnunu bir sapın tepesine yaklaştırdı. "Başka bir çiçek türü tercih ederseniz, bana söylemeniz yeterli."

"Şakayıklar favorimdir."

"Tam gönlüme göre bir kız." Helena göz kırpmıyor. Sanırım artık Helena'dan hoşlanıyorum.

... en azından onun bu versiyonu. Sadece gerçek olmasını umabilirim.

"Sana söylemek istedim," diyor elini kalbinin üzerine koyarak, "ilk tanıştığımızda öyle görüldüğüm için gerçekten ne kadar üzgün olduğumu. Sanırım

... Sanırım şoktaydım? Ve tek hayal kırıklığım

Çocuk böylesine büyük ve önemli bir duyuruyu benden saklamıştı. Sana karşı bu kadar soğuk davranmak istememiştim, Maribel. Umarım beni affedebilirsin."

"Sır olarak saklamıyordu," diyorum. "Sana söylemek için doğru zamanı bekliyordu. Bunu burada, herkesin önünde duyurmak istedi."

"Öyle ya da böyle." Gözleri kısılmadan önce genişliyor. "O gün en iyi halimde değildim ve bunun için özür dilerim. Seni tanımak için sabırsızlanıyorum canım. Oğlumun sonunda kendini piyasadan çekmesi için özel biri olmalısın."

"Teşekkür ederim Helena. Ben de seni tanımak için sabırsızlanıyorum."

Sessizce duruyoruz, ikimiz de göz göze geliyoruz ve sonra başını sallıyor.

"Tamam, yerleşmenize izin vereceğim. Hazır olduğunuzda lütfen dışarıda bize katılın" diyor. "Kocam ıstakozlarla birlikte her an kasabadan dönebilir. Sizinle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Helena kendini dışarı atıyor, çıkarken kapıyı kapatıyor ve ben de milyonlarca kabarık yastıkla çevrili, kuş tüyü kaplı bir yatağın ortasına çöküyorum.

Burası yeryüzündeki
cennet. Tam anlamıyla.

Hiç ayrılmak istemiyorum.

Kapının nazıkçe çalınması beni Külkedisi anımdan çekip çıkarıyor ve ayağa fırlayıp şapkamı düzeltiyor ve saçlarımı tekrar yerine tarıyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyorum.

Kapı çatırdayarak açıldı ve Hudson içeri girdi. "Sadece seni kontrol ediyordum. Bu oda iyi olacak mı?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Ayağa kalkıp ona doğru ilerliyorum ve gülümsememe engel olamıyorum. "Burası hayatım boyunca gördüğüm en güzel oda."

Gülüyor, sanki şaka yaptığımı sanıyor.

Şaka yapmıyorum.

"Burada yaşayabilirim," diyorum.

"Sonsuza kadar." "Kendimizi
aşmayalım."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne demek
istediğimi biliyorsun." "Seni doğu kulesine
koydu," diyor. "Bu kötü bir şey mi?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Burada yapayalnız kalacaksın." Ellerini ceplerine sokuyor ve pencerelere doğru ilerliyor. "Diğer herkes güney kanadında kalıyor. Ya da misafirhanede."

"Belki de sadece beni yalnız bırakmak istemiştir? Bu oda hakkında şikâyet etmeyeceğim," diyorum iç çekerek. "Yani, nasıl edebilirim ki? Şu manzaraya bak."

"Bir de benim odamın manzarasını görmelisin."

"Bana kompleks mi vermeye çalışıyorsun? Annen beni bu güzel süite yerleştirecek ve ilk karşılaşmamızdaki davranışları için özür dileyecek kadar kibardı," diyorum. "Onun niyetini sorgulamama neden olma yoksa uzun bir dört hafta olacak."

Hudson yaklaşıyor, ellerimi ellerinin arasına alıyor ve vücudunu neredeyse benimkine bastırıyor. "Keşke bana daha yakın olsaydın, hepsi bu."

Başımı eğiyorum, neşeleniyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Kimse izlemiyor."

"Ne yapmam gerekmiyor?"

"Rol yapmak."

"Numara yapmıyorum. Keşke daha yakın olsaydın," diyor, gözleri benimkileri arıyor.

"Neden? Seks için mi?"

"Seks görüşmesi mi? İnsanlar artık bu terimi kullanıyor mu?"

Gözlerimi tekrar deviriyorum ve o da ellerini belime doluyor. Onu içime çekerken kalbim hızlı bir ritme oturmadan önce sert bir şekilde atıyor.

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok." Yarı alaycı, yarı dürüst bir şekilde söylüyorum. "Neden şu anda beni öpmek istiyormuşsun gibi hissediyorum?"

"Şu anda seni öpmekten çok daha fazlasını yapmak istiyorum." Kıs kıs gülüyor, eli kolumdan yukarı kayarak çenemin hemen altına yerleşiyor. Ağzımı onunkine doğru eğerek dudaklarını yaklaştırıyor ama daha ileri gitmiyor. "Benim için ne olduğunu biliyorum Mari. Bunun ne olduğunu da biliyorum. Ama senin burada olman şöyle bir şey... temiz hava solumak... nasıl tarif edeceğimi bildiğim tek yol bu. Ve bu elbisenin içindeki beden... ve annemin seni ulaşamayacağı bir yere yerleştirmesi... tam bir işkence."

"Sanki hiç şansın varmış gibi."

"Sanki şansım varmış gibi mi? Mari, sana zaten sahiptim," diyor. "Ama seni tekrar istiyorum."

"Hislerinin karşılıklı olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Seni şu anda öpsem," diye soruyor, "beni durdurur musun?"

Beni öpmemiş olmasına rağmen dudaklarının sıcaklığı dudaklarımı sıyrıyor. Hayır.

Henüz.

Köşede biri boğazını temizliyor ve şehvet dolu bakışlarımız o tarafa yöneliyor.

"Merhaba anne," diyor Hudson.

"Sheffield'lar geldi. Lütfen kendinize çeki düzen verin ve aşağıda bize katılın." Helena yüz ifadesini okumama fırsat vermeden ortadan kayboldu ve ben de göz teması kuramayacak kadar utandım.

"Oh, Tanrım." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"İnan bana, bu onun için bizim için olduğundan daha garipti," diyor ellerimi aşağı çekerek. "Ama onları bekletmemeliyiz."

Beyaz badanalı duvarlarda ve çift yükseklikteki fuaye tavanında kahkahaların yankılandığı kavisli merdivene varana kadar beni koridorlarda ve köşelerde dolaştırıyor.

"İşte orada!" Şehir kulübü kıyafetleri giymiş, göbekli bir adam kollarını iki yana açmış, paytak paytak Hudson'a doğru yürüyor. "Hudson, çok uzun zaman oldu. Seni geçen yıl bu zamanlardan beri görmemiştim."

Adam kendi şakasına gülüyor ve bana muhtemelen kahvaltı, öğle ve akşam yemeklerinde golf oynayan emekli bir amcayı hatırlatıyor.

"Seni görmek güzel, Duke." Hudson beni kendine çekti.

"Bu ... mı?" Şık, güneşten ağarmış saçları ve Emilio Pucci marka maksi elbisesiyle bir kadın bize doğru geliyor, parmaklarını dudaklarına götürüyor ve kocaman bir elmas doğal güneş ışığında parlıyor.

"Nişanlım," diyor Hudson bana göz kırparak. "Duke ve Cybil Sheffield, Maribel Collins ile tanışın."

"Ne kadar güzel bir şey, değil mi?" Cybil'in heyecanlı ses tonu zoraki bir şekilde araya girip yanağıma bir öpücük kondururken dikkatli bir mesafe bırakıyor. Beni kızıyla kıyaslayarak ölçüp biçiyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. "Audrina, Hudson'ın *müstakbel eşiyle* tanış."

"Müstakbel eşi" derken ağzında tuhaf bir tat bırakıyor ama Hudson elimi güven verici bir şekilde sıkıyor.

"Demek *şanslı* kız sensin." Audrina omuzlarını dikleştirirken gözleri tepeden tırnağa üzerimde geziniyor. Güzel, kötü bir kız gibi. Fazla güzel, neredeyse. Hayat ona cömert davranmış. İpeksi, çikolata rengi saçları omuzlarından aşağı dökülüyor ve cildi kusursuz, tek bir endişe çizgisi ya da erken kırışıklık bile yok. Bir elini kemikli kalçasına koyarken arı gibi keskin dudakları sinsi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ailemize hoş geldin."

BÖLÜM 18

MARI

Helena'ya deniz ürünlerinin en büyük hayranı olmadığımı söylemek için iyi bir zaman olmadığını hissediyorum, bu yüzden dilimi ısıtıyorum ve acı çekmeye karar veriyorum.

Bu sadece bir
akşam yemeği.
Birçoğundan biri.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca her türlü New England yemeğini yiyeceğimden eminim ve düzgün pişirilmiş, taze yakalanmış deniz ürünlerini takdir etmeyi de öğrenebilirim.

Helena, beyaz dantel süslemeli, lekesiz mavi pötikare önlüğüyle mutfakta dolaşıyor, canlı bir ıstakozu kaynar su dolu bir tencereye bırakan şeflerden birinin omuzlarının üzerinden bakıyor.

Bir bardak suya uzanıyorum ve başka tarafa
bakıyorum. Bakamıyorum.

"Bir kadeh şarap daha isteyen var mı?" Helena sol elinde bir şişe kırmızı ve sağ elinde bir şişe beyaz şarapla masaya dönüyor.

"Evet, lütfen." Audrina kadehini sapından tutuyor. "Her zaman en iyi şaraplar sende, Helena. Koleksiyonunun eşi benzeri yok."

"Çok tatlısın," diyor Helena. "Conrad'la bunu en son Monako'ya gittiğimizde almıştık."

Cybil elini sallayarak, "Hâlâ hiç gitmediğimi biliyorsun," diyor. "Bu delilik. Kaçırdığınızı biliyorsunuz. Dünyanın en güzel yer." Helena elini Cybil'e doğru sallıyor. "Ve Prenses Grace."

İkisi birden iç geçiriyor ve ben de sıkılmamış gibi davranıyorum. Ama bu onların suçu değil. Hiçbir zaman havadan sudan konuşmayı sevmemişimdir.

"Ee, Maribel." Audrina bana dönüyor, şarap kadehini manikürlü parmaklarının arasında çeviriyor. "Sea La Vie hakkında şu ana kadar ne düşünüyorsun?"

"Çok güzel." Sudan bir yudum alıyorum ve o da beni dikkatle izliyor.

"Hamptons'a ilk gelişin mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Şarap sevmez misin?" Audrina soruyor, ama sesi bir oktav daha yükseliyor ve Cybil ile Helena'nın konuşmalarını kısa kesip bana doğru bakmalarına neden oluyor.

Omuzlarımı geriye çekip gülümsüyorum. "Ben içki içmem."

"Oh." Audrina kaşlarını kaldırıyor, yeşil gözleri yuvarlak. "Sanırım bunu sormak kibarlık değil, ama bizim yaşımızda olup da ara sıra bir kadeh şarap içmekten hoşlanmayan pek fazla insan yok..."

Hayır. Bunu sormak kibarca değil.

Ya iyileşmekte olan bir alkolik olsaydım? Ya alkolle iyi karışmayan özel bir ilaç kullanıyor olsaydım?

O ne yaptığını biliyor.

"Ben sadece... içmiyorum." Su bardağımı kenara koyuyorum ve ona mütevazı bir gülümseme sunuyorum.

Yutmuyor ama umurumda değil. Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Pahalı puro ve deniz tuzu havası kokan adamlar verandadan içeri giriyor. Hudson'ın babası Conrad bana sıcak bir gülümsemeyle bakıyor.

Ondan hoşlanıyorum.

Sheffield'lar geldikten kısa bir süre sonra onunla tanıştım ve sanırım zor durumda kaldığımı anladı, bu yüzden üzerimdeki baskıyı azalttı ve onlara ortak bir arkadaşları hakkında bir hikaye anlattı. Sheffield'lar odalarına götürülürken beni kenara çekti ve beni tanımak için sabırsızlandığını ve kaldığım süre boyunca rahat edeceğimi umduğunu söyledi.

Ve bunda da ciddiye.

Hudson'ın kilerle birebir örtüşen mavi gözlerinin kenarları kırışmıştı ve ses tonu samimi ve kendinden emindi; söylediklerinde ciddi olan ve küçük oyunlara ayıracak vakti olmayan bir adam gibiydi.

Hudson benimle Audrina'nın arasına oturup kolunu sandalyemin arkasına doladı. Daha yakına eğilerek dudaklarını kulağıma değdiriyor.

"İyi misin?" diye fısıldıyor.

Önemsemesi çok tatlı.

"Tamamen iyiyim," diye fısıldıyorum.

Uzaklaştığımda Audrina'nın bir bakışını yakalıyorum, dikkatini şarap kadehine verip cömertçe bir yudum almadan önce bakışları ikimizin üzerinde kalıyor.

Helena adamlara, "İstakoz birazdan hazır olur," diyor. "Lütfen oturun. Umarım iştahınızı da getirmişsinizdir."

Duke şişkin karnını ovalar ve masanın başında Conrad'ın yanındaki koltuğa oturur. Cybil ve Helena bağbozumu hakkında gevezelik ediyor

Talar, ki bunun zamanında yatılı okulda okudukları derslerden biri olduğunu varsayıyorum çünkü ikisi de çok Şey biliyor gibi görünüyor.

"Strathmore Rose'u nasıl sevmezsin?" Cybil'in çenesi düşer.

"Sadece benim zevkime göre biraz... anti-klimaktik buluyorum." Helena başını sallayarak kırmızı Őarabını yuvarlıyor. "Şimdi bana Pearl Poire'ı ver ve dikkatimi ek."

Cybil gülüyor. "Elbette."

"Audrina, sıkılmış görünüyorsun." Helena yanağını elinin üzerine koyar. "Kardeşin yarın burada olacak. Bu seni eğlendirir."

Kadınlar gülüyor, ama Audrina ileriye, denizin üzerinde batan güneşe doğru bakıyor, biraz hüzünlü, biraz düşünceli.

"Sabırsızlanıyorum," diyor monoton bir sesle.

"Ah, hadi ama. KardeŐini aylardır görmedin," diyor Cybil. "Kabul etmeseniz de birbirinizi zlediğinizi biliyorum."

"O nasıl bu arada?" Hudson soruyor. "Kısa bir süre önce onu Şehirde gördüm, ama sonra iş için yurtdıŐına gitmesi gerektiğini söyledi."

Cybil i geçirir. "Evet, keşke Alec bir ya da iki hafta sonundan fazla bir yerde kalabilse."

Helena kıkırdar. "Kendi hayatını yaşadığı için onu suçlayamayız, değil mi? O daha genç ve tüm dünya parmaklarının ucunda." Gözlerini bana dikti. "Belki günün birinde Alec, Maribel gibi hoş bir genç kadınla tanışır ve kök salmanın yaban yulağı ekmekten daha cazip olduğuna karar verir."

"Tanrı'nın kulaklarına, Helena." Cybil kadehini kaldırarak Helena'nın önerisine kadeh kaldırır ve kadınlar mutfağa gitmeden önce sandalyelerini teker teker dışarı iterler.

Duke ve Conrad masanın diğer ucunda derin bir sohbete dalmışken, artık sadece mz varız.

"Hudson, size en yeni Őaheserimi göstermek istedim." Conrad masanın başından kalktı. "Acele edin, anneniz geri gelip beni durdurmaya çalıŐmadan önce."

"BaŐyapıt mı?" Ben soruyorum.

"O ŐiŐedeki gemileri babam yapıyor," diyor dudaklarını yanağıma değdirerek. "Bir dakika içinde döneceğim."

Hudson'ın yokluğunda havada hissedilir bir soğukluk var ama ben bu soğuklukta debelenmeyi reddediyorum.

"Ee Audrina, nerelisin?" Dikkatimi Buz Prensesi'ne çeviriyorum. Koyu renk kirpikleri kırışıyor ve dik oturuyor. "Potomac, Maryland." "*Gerçek Ev Kadınları* gibi."

"Gerçek ne?"

"*Potomac'ın Gerçek Ev Kadınları* mı?" diye sordum. "Bu bir dizi mi? Bravo'da mı?" Mükemmel, sivri burnu kırışıyor. "Hiç duymadım."

"Oh? Tamam." Su bardağıma uzandım ama boştu. "Peki, Rutherford'ları ne zamandır tanırıyorsun?"

"Hayatım boyunca." Kadehini çeviriyor ama bir yudum almıyor. Yanağını elinin üzerine koyarak, buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi önüne bakıyor.

"Üniversiteye nerede gittin?" diye soruyorum.

Keşke bunun onun için olduğu kadar benim için de acı verici olduğunu bilseydi ama en azından birimiz deniyoruz.

"Ciddi misin?" Audrina burnunu çekiyor. "Ne?"

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" diye soruyor.

Gülüyorum, çünkü bu kadın şaka yapıyor olmalı.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye soruyorum.

"Şu seni tanıma olayı. Çok sıkıcı. Ve ben sıkıldım. Ayrıca, hakkımda bilmek istediğin her şeyi Hudson'dan öğrenebilirsin. Bazen onun beni benden daha iyi tanıdığını düşünüyorum."

Ayrıntı vermeyi reddederek masadan kalkıyor ve uzaklaşıyor.

Az önce olanları sindirmeme fırsat kalmadan Hudson adamlarla birlikte dönüyor ve yanıma oturuyor.

Helena bize bakmadan önce kapı aralığından, "Akşam yemeği yolda," diye anons ediyor. "Audrina nerede?"

Omuz silkiyorum. "Az önce... gitti."

Hudson elini masa örtüsünün altından geçirip dizime koymadan önce, "Tipik Audrina," diyor içinden. Eğilerek, "Dramatik sanatlara karşı bir tutkusu var. Seni etkilemesine izin verme."

Dik oturarak kendime sadece ve sadece tek bir şey için burada olduğumu hatırlatıyorum.

Yapmam gereken bir iş var.

Ve Potomac Buz Prensesi'nin ne düşündüğü umurumda bile değil.

"İnan bana, umursamayacağım," diye fısıldıyorum, onun sabit bakışlarını üzerimde hissederek. Bütün akşam bana sanki bu yılın *Sports Illustrated* mayo baskısının sayfalarından fırlamışım gibi baktı.

"Kesin şunu, siz ikiniz!" Cybil kıkırdıyor, şefler süslenmiş, iyi sunulmuş ıstakoz tabaklarını getirirken karşımızda oturuyor. "Tanrım, bana gençliğimi özletiyorsunuz. Ne günlerdi ama, değil mi Duke?"

"Ne dedin canım?" Duke dikkatini Conrad'dan çevirip kolunu karısına doluyor.

"Bu ikisi," diyor Cybil, şarabın neden olduğu yavaş bir sırıtışla. "Bana gençliğimizi hatırlatıyorlar."

"Bekle," diyor Duke, kaşları birbirine değerek. "Yani... artık genç değil miyiz?"

Tüm masa Duke'un bu saçma esprisine kibarca gülmeye başlıyor ve ben tam önüme parlak kırmızı bir kabuklu konurken fark ediyorum ki bu şeyi nasıl yiyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Kahretsın.

Herkes tabağına odaklanmış, sohbet sessiz çiğnemeye dönüşürken gümüş çatal bıçakları porselenlere çarparak tıngırdıyor.

Onlar için çok doğal görünüyor, sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmışlar gibi. Masanın başına doğru bakıyorum, Duke'un önünde el değmemiş bir kase poğaçı duruyor. Tabağımda başka bir şey olsaydı, en azından meşgul görünebilirdim. Burada oturmuş, bu kiraz kırmızısı deniz hamamböceğine bakıyor ve açıkça yemiyor olmak, bu insanlar pençe kırmaya ara verdikleri anda bariz bir şekilde belli olacak.

"Hemen döneceğim," diyorum usulca, Hudson'a doğru eğilerek. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Evet. İyiyim. Gidip Audrina'yı bulacağım ve yemek yediğimizi haber vereceğim." İzin isteyerek en yakındaki tuvalete gidip telefonumu alıyorum ve hızlıca ıstakozun nasıl yeneceğine dair bir internet videosu açıyorum.

Çıktığımda loş koridorda bir aynanın önünde duran Audrina'yla karşılaşıyorum, elinde küçük bir makyaj malzemesi, burnunun etrafındaki deriye pudra bastırıyor.

"İşte buradasın," diyorum. "Yemek yiyoruz."

Bana ölümcül bir bakış fırlatıyor ve ancak o zaman gözlerindeki kırmızılığı görebiliyorum.

"Ağlıyordun." Bir adım daha yaklaşıyorum, her yanım bırak diye bağırır da.

Benim sempatimi istemiyor.

Hudson'ı istiyor.

"Ne kadar zekisin, Maribel." Gözlerini devirerek kıs kıs gülüyor.

"Geçmişte Hudson'la aranızda ne geçti bilmiyorum," diyorum, "ama o hayatına devam etti ve bu düşün gerçekleşiyor ve hepimizin saygı ve nezaketle ilerlemesi gerçekten herkesin yararına."

Audrina gülüyor. "Tanrım, acınacak haldesin. Şu anda kendini duyuyor musun?"

Çenem sıkıştı. Bu kendini beğenmiş kaltağın beni alt etmesine izin vermeyi reddediyorum. "Hudson'ı ne kadar iyi tanıyorsun ki?" Audrina bana dönüyor,

Zümrüt gözleri kısmakla dik dik bakmak arasında gidip geliyordu. "Sanki birdenbire ortaya çıkmış gibisin."

"Onu evleneceğimi bilecek kadar iyi tanıyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturarak çenemi kaldırıyorum.

"O evlenilecek biri değil," diyor pudrasını kapatarak.

"Belki eskiden de öyle değildi. İnsanlar her zaman değişir," diyorum. "Onunla tanıştığım andan itibaren bana insanların her zaman göründükleri gibi olmadıklarını gösterdi. Ve eğer onları tanımak için zaman ayırırsanız, bazen size çektirdikleri tüm sıkıntılara değdiğini fark edersiniz."

"Bu konuda haklısın." Audrina oflayıp puflayarak vücudunu bana doğru eğiyor ve bir elini kalçasına dayıyor. "Hudson görüldüğü gibi biri değil. Hem de hiç. Hepimiz onun oyunundaki piyonlarız. Yakında anlayacaksın."

Ayak sesleri bakışlarının omuzlarımdan üzerinden geçmesine neden oluyor ve Hudson'ın salona girdiğini görmek için arkamı dönüyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, arkamdan yaklaşıp ellerini kalçalarımın koyarak.

Audrina'nın büzülmüş dudakları alaycı bir ifadeye bürünüyor. "Her zaman."

Kendini affettiriyor, ses uzaklaşana kadar topukları parke üzerinde tıkırdıyor.

"Bu da neydi şimdi?" diye soruyor.

Nefes vererek başımı sallıyorum. "Sanırım benden korkuyor. Birlikte olmamızı istemiyor."

"Bunu o mu söyledi?"

"Çok fazla kelimeyle değil," diyorum.

"Bu hiç uygun değil." Dudakları düzleşiyor. "Sana sorun çıkarmasını istemiyorum Mari. Seni rahatsız ederse bana söylersin, değil mi?"

"Beni rahatsız etmiyor. Açıkçası ne söylediđi, ne yaptıđı, ne dűşűndűđű ya da her neyse umurumda deđil." Kollarımı açtım. "Ve bana karşı bu kadar korumacı olman çok garip."

"Bunun neresi garip? Sen benim nişanlımsın."

"*Nişanlım*," diye hatırlatıyorum ona, konuşurken kelimenin etrafına tırnak işareti koyuyorum. Başımı eğiyorum. "Her neyse, kendi başımın çaresine bakabilirim. Güven bana."

Tuttuğu nefesi bırakıyor, dudakları yarım bir sırıtışa dönüşürken mavi gözleri rahatlamış bir şekilde parlıyor. "Bu... biraz seksi, Mari."

"Hadi, geri dönelim." Gözlerimi devirerek kolumu onunkine doladım. "Ve bu gece hala biriyle yatamayacaksın."

BÖLÜM 19

HUDSON

BAYILDI.

Ve bu çay fincanının avucumu yakmasına saniyeler kaldı.

Buharlı fincanı komodinin üzerine koyduğumda yatak benim ağırlığım altında kayıyor ve Mari kıpırdanmaya başlıyor. Yorganı boynuna doğru çekerek, yan tarafına dönmeden önce hülyalı bir inilti çıkarıyor.

Biraz zaman alıyor ama yanında olduğumu fark ettiği anda saçlarını yüzünden çekip irkilerek doğruluyor.

"Buraya ne zaman geldin?" diye soruyor ellerinin üzerinde doğrulup.

"Günaydın." Çaya uzanıyorum, uzatıyorum. "Ve bir dakika önce. Sen uyuyordun. Seni uyandırmak istemedim."

Cumbalı pencerelerden biri yarıya kadar açık ve okyanus esintisi tül perdeleri karıştırıyor. Güneş suyun üzerinde yeni yeni yükselmeye başlıyor, Sea La Vie'yi gençliğimin yazları gibi dingin bir ışıltıya boyuyor.

"Teşekkür ederim." Çayından bir yudum alıyor, bitirdiğinde iki eliyle kavıyor ve dizlerini göğsüne çekiyor.

"İyi uyudun mu?"

"Rüya gibi." Mari başını sallıyor, ağzı yanlardan yukarı doğru çekiliyor.

"Bugünkü planın ne?"

"Seni markete götüreceğimi düşündüm. Akşam yemeği için birkaç şey alırız, belki biraz da yerel sanat eseri. Hediyelik eşyalarla falan ilgilenir misin bilmiyorum," diyorum.

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi, ne?"

"Bu tür şeylere ilgi duyman beni şaşırtıyor," diyor. "Sen çok ... metropol playboyusun. Anti-turist gibisin."

"Bu tür şeylerle ilgilenmiyorum," diyorum. "Önümüzdeki dört hafta boyunca burada olacaksın ve buraya alışmanı istiyorum. Ayrıca, ister inan ister inanma, burası bir süre sonra monotonlaşabilir. Meşgul olmak buna yardımcı olur."

"Uzman olan sensin." ay fincanını komodinin üzerine koymadan ve yataktan çıkmadan önce bir yudum daha aldı. Kollarını başının üzerine doğru uzatıyor, geceliğinin etekleri yükseliyor ve alt karnının yumuşak etini ortaya çıkartıyor. Karın kasları kesinlikle yok ama yine de çok seksi.

şifonyere doğru yürürken aynanın önünde duraksıyor ve saçlarını parmaklarıyla tarayarak düzeltiyor.

"Orada öylece oturup hazırlanmamı mı izleyeceksin?" diye soruyor, bakışlarımla buluşmak için yansımaya bakıyor.

"iftler böyle yapmaz mı?" Ağzım alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor ve yatağından kalkıyorum. "Neyse, şimdi seni yalnız bırakayım. Hazır olduğunda aşağıya gel."

"DOğRU, *elli* misafir dedim, on beş değil. Beş-sıfır." Annem elini telefonunun ahizesine götürüp gözlerini deviriyor. "Nişan partisi için mekanla telefonda görüşüyorum. En büyük parti odalarına ve özel çatı katındaki verandaya tam erişim hakkına ihtiyacımız olacağını bir türlü anlayamıyorlar."

"Bunun küçük bir toplantı olacağını söylediğini sanıyordum?" diye sordum. Kıkırdadı. "Elli kişi küçük bir toplantıdır, Hudson."

Kahvaltı köşesinin hemen ötesindeki ocak odasına geçip, kayalık kıyıya vuran sabah gelgitinin geniş manzarasını seyrederek dolgulu bir sandalyeye oturuyorum. Bir gün bu ev bana ait olacak, ancak onunla ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok. Onu kahkahalarla dolduracak çocuklarım olmayacak. Ailem gibi "ift" arkadaşlarım olmayacak, en azından bir ay boyunca birlikte yaşamak isteyeceğim arkadaşlarım olmayacak.

Sea La Vie gibi bir yere gerçekten ihtiyacım olmayacak ve aylarca boş kalmasına izin vermek bir rezalet olur.

Melankolik bir hzn var ama aynı zamanda bu gerçeğin iime işlemesine izin verdiğimde duyularıma dolan sessiz bir özgürleşme de var.

"Günaydın hayatım." Masadan annemin sesini duyuyorum ve Mari'yi görmeyi beklerken Audrina'ya bakıyorum. "İyi uyudun mu?"

"Her zaman, Helena." Audrina bana doğru dönmeden önce annemin yanağına bir öpücük konduruyor. "Günaydın Hudson." Ocak odasına doğru süzülerek karşıma oturuyor.

Bronz teniyle tezat oluşturan kısa, sarı bir güneş elbisesi giymiş, bacak bacak üstüne atıp eteğinin kenarının dış uyluğundan yukarı kaymasına izin veriyor ama ben onun küçük oyununu oynamayı reddediyorum. Bunun yerine, resimli pencerelerin ardından yükselen gelgite odaklanıyorum.

"Sen ve sevgili müstakbel gelinin gün için ne planlıyorsunuz?" Audrina kirpiklerini kırıştırarak soruyor.

"Maribel'i markete götüreceğim," diyorum, hâlâ göz temasından kaçınarak.

"Ha." Audrina gözlerini deviriyor.

"Ne?"

"Bu hep bizim olayımızdı," diyor burnundan hızlı bir nefes çekerek.

"Cumartesi sabahı pazarı."

"Hey." Mari elini omzuma koyuyor. "Gitmeye hazır mısınız?" "Kesinlikle."

Ayağa kalkıyorum, elini elime alıyorum ama gözlerimi Audrina'nın şüpheli bakışlarına kilitlendi.

"Çocukluğun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum." Mari, eski bir tipo baskı şirketinin beyaz çadırının altındaki kartpostal rafını karıştırıyor. Bana dönerek ekliyor: "Senin hiç bilmediğim bir yönünü görüyormuşum gibi hissediyorum ve bu beni başka neler olduğunu merak etmeye itiyor."

"Ve çocukluğumun bununla bir ilgisi var... neden?"

"Her şey orada başlıyor. Nasıl seveceğini ve seveceğini orada öğreniyorsun. İnsanlara nasıl davranılacağını, bu tür şeyleri."

"Beni psikanaliz etmeye çalışmandan kesinlikle nefret ettiğimi biliyorsun." Yakındaki bir raftan bir kartpostal alıp arkasındaki yazıyı okudum. Kullanılmış. Neden biri eski, kullanılmış bir kartpostal almak ister ki?

"Seni psikanaliz etmeye çalışmıyorum," diyor, deniz fenerleriyle kaplı bir kartı kaldırıp incelemek için yaklaştırarak. "Seni neyin harekete geçirdiğini bilmek istiyorum. Başından beri seni tamamen yanlış anladığımı düşünmeye başlıyorum."

"Hangi açılardan?"

Mari kartpostalı yerine koyuyor ve çantasını omzuna atıyor. Onu bir sonraki çadıra kadar takip ediyorum, orada beyaz önlüklü bir kadından ev yapımı tarçınlı çörek almaya devam ediyor.

"Bunu bölüşüyoruz bu arada," diyor ve uzaklaşırken bana ikinci bir çatal uzatıyor.

"Başından beri beni hangi açılardan yanlış anladığını düşünüyorsun?" Tekrar soruyorum.

"Senin bir pislik olduğunu düşünmüyorum... bilerek," diye açıklıyor. "Ama senin böyle biri olduğunu düşünmüyorum. Bunun doğuştan geldiğini düşünmüyorum. Pislik olmaktan zevk aldığını sanmıyorum, bence bu sadece incindiğin için giydiğin bir zırh."

Elimi kalbimin üzerinde kenetleyerek kıkırdıyorum. "Evet. Zavallı, kırılmış ben." "Ciddiyim," diyor ve tarçınlı ruloyu bana doğru itiyor.

"Hey, bundan yeterince yemiyorsun."

Onu yatıştırmak için bir çatal dolusu alıyorum ve sabahın yoğun kalabalığından geçerek stand stand dolaşmaya devam ediyoruz.

"Senin bu yumuşak tarafını gördüm Hudson," diyor çiğneyerek. "Bunun nereden geldiğini bilmek istiyorum. Ve neden bu kadar saklamaya çalıştığını."

Gülüyorum. "Ben kendime *yumuşak* demezdim."

"Tabii ki *demezsin*," diyor. "Ama öylesin. Nazik bir yanın var. Başkalarını önemsiyorsun, bunu gördüm. Bunu büyük bir şey haline getirmiyorsun, ama iyi bir insansın - olmak istediğin zaman. Sen iyi bir evlatsın. Ve iyi bir sahte nişanlısın."

"Biliyorum.

"Gülüyor.

"Zor muydu?" diye soruyor, gülümsemesi soluyor. "Sürekli okula gönderilmek?"

Gözlerimi deviriyorum. "Gerçekten mi? Bunu burada mı konuşacağız? Şimdi mi?"

"Sadece bunu ve bunun bir çocuğa neler yapabileceğini düşünüp duruyorum." Başını sallıyor, gözleri neredeyse buğulanıyor.

"Bu bizim çevremizde oldukça yaygın," diyorum, duruşum sertleşerek. "Hiç ağladığım bir şey değil, en azından anaokulundan sonra."

"Seni anaokuluna mı gönderdiler?" Çenesi düşüyor. "Ama sen daha bebeğsin."

"Bana öyle bakma, Mari." "Ne gibi?"

"Sanki benim için üzülüyormuşsun gibi."

"Ama üzülüyorum. Bu gerçekten üzücü," diyor iç çekerek. "Seni bir kol boyu uzakta tuttular. Seni uzaktan sevdiler. Bu her şeyi açıklıyor." Tarçınlı rulodan bir ısırık daha alıyor, yutmadan önce hızlıca çiğniyor

Hepsi bir a r a d a . "Bu senin yetişkin aşk hayatının temelini oluşturdu. Bunun farkındasın, değil mi?"

Gülüyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Otuz y a ş ı n d a s ı n ve şimdiye kadar sadece bir kız arkadaşın oldu, değil mi?"

"Doğru."

"Ve sen tek gecelik ilişkileri tercih ediyorsun, kayıtsız şartsız, gündelik takılmaları, bu tür şeyleri," bunu bir gerçekmiş gibi ifade ediyor. "Sen romantizm yapmazsın. İlişki kurmuyorsun. Yuva kurmak ya da evlenmek istemiyorsun - en azından meşru anlamda."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Soğukkanlı bir şekilde durdu ve yüzünde bir sırıtışla çatalını bana doğrulttu. "Gerçek, hakiki, koşulsuz sevgiye layık hissetmiyorsun, bu yüzden onu deneyimleme şansın bile olmadan elinin tersiyle itiyorsun. Bum. Ben bir dahiyim."

"Mari." Başımı eğiyorum. Yürümeye devam ediyor.

"Neden psikolojiye falan girmedim ki? Seni on dakikadan kısa bir sürede çözdüm."

"Kendine çok fazla kredi veriyorsun," diyorum.

"Al, bitir şunu. Tıka basa doydum." Kadın ve çocuklar için el yapımı ürünlerle dolu bir butiğe doğru ilerlemeden önce ruloyu bana doğru itiyor. Bir şapka deniyor, yakındaki bir aynayı bulup yansımasını kontrol ettikten sonra şapkayı çıkarıp turkuaz takıların sergilendiği bir vitrine yöneliyor.

Geride durarak, takılardan bilekliklere doğru ilerlediğini, ardından da şirin hayvan baskılarıyla kaplı muslin bebek battaniyelerinin olduğu bir vitrinin önünden geçtiğini gözlemliyorum. Sanki gözüne çarpmış gibi duruyor ve bir an için Maribel'in bir gün kendi ailesini kurmak isteyip istemediğini merak ediyorum.

Belki de kendi hayallerimin peşinde koşarken onun hayallerini engellemem yanlıştı. Tek umudum ona ömür boyu sürecektir bir maddi güvence sağlamak. Ne de olsa, gerçekten sunabileceğim tek şey bu.

BÖLÜM 20

MARI

"GİREBİLİR MİYİM?" Helena pazar öğleden sonra kapımı çaldı.

"Evet, elbette," diye karşılık veriyorum ve onu karşılamak için odama doğru adım atıyorum.

"Senin için bir şeyim var," diyerek içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Elini açtığında, her biri pırıl pırıl elmaslarla çevrili, altın direkli bir çift fildişi inci küpeyi gösteriyor. "Bu küpeler eskiden büyükanneme aitti."

Elimi ağzıma götürerek, "Çok güzeller," diyorum. "Bunlar senin için," diyor ve küpeleri uzatıyor.

"Helena."

"Sana hediyem. Bir nişan hediyesi, eğer istersen." "Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum.

"Bunca yıldır onları bir kenarda tutuyordum." Kırmızı dudakları hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü. "Hudson doğru kişiyi bulana kadar sabırla bekledim. Bir gün evleneceğini hep biliyordum. Kabul etmese de çocuk yalnız kalmaktan hoşlanmıyor. Derinlerde bir yerde umutsuz bir romantik var, ama konudan sapıyorum. Hadi bakalım. Bir dene."

Küpeleri alıp şifonyere doğru ilerliyorum, kulaklarıma takıyorum ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum.

"Kesinlikle çok güzeller." Ona göstermek için döndüm. "Teşekkür ederim Helena."

"Onları bu gece takacak mısın? Partide?"

"Elbette. Kesinlikle giyeceğim." Dolaba doğru yürüyorum ve bu gece giymeyi planladığım küçük siyah elbiseyi çıkarıyorum. "Cennette yapılmış bir eşleşme."

Kapının çalınması anımızı böldü, ardından bir kadın sesi Helena'yı çağırdı.

"Affedersin canım," Helena elbisesini eline alıyor ve süitin diğer ucundan kapıya doğru yöneliyor. Çalışanlarından biriyle konuşurken sesi alçak çıkıyor ve bir süre sonra saatini kontrol ettikten sonra bana dönüyor. "Alec Sheffield geldi. İzin verirseniz, yerleştiğinden emin olmam gerekiyor. Parti için Bleu Marina'da görüşürüz."

"HARIKA GÖRÜNÜYORSUN." Bleu Marina'nın dışındaki siyah tenteye doğru ilerlerken Hudson elini sırtımın küçük kısmına koyuyor. Bina yelken bezinden beyaz, parlak mavi tenteli, iki katlı ve okyanusa bakıyor. Kapalı bir sundurma dışarının büyük kısmını çevreliyor ve yukarıdaki çatı katındaki verandadan hafif bir müzik sesi yükseliyor.

İçeri girdiğimizde gözlerimin loş ışığa alışması biraz zaman alıyor ama Hudson bize yol göstererek doğruca bir masanın zarifçe paketlenmiş hediyelerle dolduğu özel odalardan birine götürüyor. Helena elinde bir kadeh şampanya ile köşede duruyor ve küçük bir grup kadınla sohbet ediyor.

"İşte oradalar," diyor kadehini kaldırarak. Bütün gözler bizim üzerimizde, gerçekten de benim.

Bembeyaz saçları ve düşük burnuyla bir kadın bana doğru gelirken başımı dik tutarak gülümsüyorum.

"Sen Maribel olmalısın," diyor beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Ben Dianna, Helena'nın kuzeniyim. Ailemize hoş geldin."

Sözleri nazik ama yüzü donuk. Botoksu suçluyorum. "Memnun oldum, Dianna," diyorum.

"Frederick Amca gelememi mi?" Hudson soruyor.

Dianna gözlerini deviriyor. "Dışarıda, verandada. Baban sevdiği Küba purolarından getirmiş."

"Elbette."

"Bana sorarsan yemekten önce yakmak biraz bayağı ama ben ne bilirim ki?" Dianna gülüyor ama gözleri kırışmıyor. "Neyse, ben viziteye çıksam iyi olacak. İkinizi de tebrik ederim. Çok güzel bir parça olmuşsunuz."

"Şampanya?" Elinde bir tepsi köpüklü kadeh tutan genç bir kadın bize yaklaşıyor ve Hudson hemen iki tane alıyor.

Birini bana uzatıyor, içmek zorunda olmadığımı fark etmeden önce kısa bir panik yaşıyorum. Sadece biraz tutabilirim... ve belki gece ilerledikçe yerini değiştirebilirim.

"Sanırım çoğumuz buradayız," diye anons ediyor Helena, sesi odayı dolduran zarif sohbetin sabit gürültüsü üzerinde giderek yükseliyor. "Adamları çağırdım. Hepiniz oturursanız, geceye müstakbel gelin ve damadımızın şerefine kadeh kaldırarak başlamak istiyorum."

Odaya hızlıca bir göz attığımda misafirlerin saniyeler içinde gelip yerlerini aldıklarını gördüm. Gülüyorlar. Gülümsüyorlar. Sohbet ediyorlar. Bazıları bize bakıyor

yönünü meraklı bakışlarla izlerken, diğerleri daha çok görkemli bir giriş yapmak ya da en yeni mücevherlerini ve kırmızı tabanlı ayakkabılarını göstermekle ilgileniyor gibi görünüyor.

"Oturacak bir yer bulalım mı?" Hudson elimden tutup beni uzun masalardan birinin başına götürüyor, ben de hemen şampanya kadehimi boş yerime yerleştiriyorum.

Oturmak iyi hissettiriyor.

Bütün gün ayaktaydım ve sekiz kiloluk doğmamış bir çocuğu taşıyorum olsam da, bu beni tahmin edebileceğimden daha fazla yordu.

Erkekler eşlerinin ve kız arkadaşlarının yanında yerlerini alarak içeri girmeye başladılar ve Helena masamızın diğer ucunda durup gururla gülümseyerek onlara el salladı.

"Pekâlâ," dedi. "Artık hepimiz burada olduğumuza göre, öncelikle bu kadar kısa sürede geldiğiniz için hepinize teşekkür ederek başlamak istiyorum. Hudson ve Maribel'in nişanı bizim için biraz sürpriz oldu - hoş bir sürpriz -Bleu Marina'nın bu akşam için bir iptalinin olduğunu öğrendiğimde, zamanlama kesinlikle ilahiydi." Flütünü kaldırarak devam ediyor: "Her neyse, oğlumu gerçekten mutlu ve aşık görmek benim için dünyalara bedel ve Maribel'i daha yeni tanıyor olsak da, Rutherford ailesine mükemmel bir katkı sağlayacağını şimdiden söyleyebilirim."

"Üzgünüm geciktim," diye fısıldıyor bir ses. Audrina'nın elini yanımdaki boş sandalyeye koyduğu sol tarafıma bakıyorum. Sıkı, bronz vücutundan belli belirsiz pahalı bir parfüm kokusu yayılıyor; saçının ve makyajının bu gece profesyoneller tarafından yapıldığı belli. Dar kırmızı bir elbise vücutunu yeterince sarıyor, böylece göğüs dekoltesi mümkün olan en zevkli şekilde ortaya çıkıyor.

Daha iyisini bilmesem, beni kendi nişan partimde göstermeye çalıştığını düşünürdüm ...

Hudson'a bakıyorum ama onun dikkati hâlâ birkaç metre ötede gevezelik eden Helena'ya odaklanmış durumda.

"...bu yüzden hepiniz bu güzel çiftin şerefine kadeh kaldırırsanız," diyor Helena. "Kadeh kaldırmak istiyorum. Maribel ve Hudson'a, sonsuza dek mutlu yaşayın."

Kadınlardan birkaçı "ooh ve ah" sesleri çıkarıyor ve kadehlerin kadehlere çarparken çıkardığı narin tıngırtılar ortalığı dolduruyor.

Aşağıya bakınca bir bardak su görüyorum, ama ona uzanırken masanın altında hızlı bir tekme hissediyorum... solumda.

Audrina gözlerini kısarak, "Suyla kadeh kaldırmak uğursuzluk getirir, Maribel.

Bunu bilmiyor musun?"

"Şanslısın ki batıl inançlara inanmıyorum." Bir yudum suyu geri atıyorum ve Buz Prensesi'nin canını sıktığı her halinden belli olan övünge bir gülümsemeyle bitiriyorum.

Ama gurur anım kısa sürdü, Hollis'in kapıdan girdiğini gördüğüm anda batan bir kara deliğe gömüldüm.

"Alec!" Audrina *onun* dikkatini çekmek için el sallıyor ve yanındaki -ve bizim yanımızdaki- koltuğa oturmasını işaret ediyor.

BÖLÜM 21

HUDSON

"HER ZAMAN SONUNUN KIZ KARDEŞİMLE OLACAĞINI DÜŞÜNMÜŞTÜM." Alec, Bleu Marina'nın barına yaslanmış, eli soğuk bir bira fıçısını kavırıyor.

"Mari harika biri, değil mi?" Odayı tararken onu köşede büyük teyzelerim Tipper ve Winnie ile sohbet ederken görüyorum. Mari'nin tüm bu incelemeler altında vakar ve zarafetle kendini idare edebileceğini biliyordum, ama bu gece gerçekten her şeyin ötesine geçti.

Aslında, kadeh kaldırdıktan kısa bir süre sonra tek başına birkaç tur atmaya karar verdi, ayağa kalktı ve odanın geri kalanına kendini bizzat tanıttı. Onu annemin üniversitedeki kız kardeşiyle Manhattan'daki eski komşumuz arasında bir yerde kaybettim.

"Onda tanıdık gelen bir şeyler var," diyor Alec, gözlerini kısarak ona doğru bakarken. "Bana birini hatırlatıyor."

"Kimi?"

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyor, bir içki daha alıyor.

"Tanrım, lütfen bana geçen sefer şehre geldiğinde onu Tinder'da sarhoşken kaydırmadığını söyle."

Alec gülüyor. "Muhtemelen yapmadım. Ama asla bilemezsin."

Başımı sallayarak boş bira bardağını barın üzerine koyuyorum. "Ona gitmeliyim."

"Evet," diyor kıkırdayarak. "Doğru olanı yap dostum. Onu bu üst tabakadan pisliklerle tek başına mücadele etmek zorunda bırakma."

Odanın diğer ucuna doğru ilerlerken Mari'yi bir köşede babamın eski iş ortağının eski karısıyla birlikte buluyorum; aradan geçen onca yıla rağmen hâlâ aynı Hampton'ın sosyal çevresiyle içli dışlı.

Burası sosyal tırmanışçılar için lanet bir tarikat gibi.

"Hey." Eğiliyorum ve incilerini sıkan Bitsy Hinkler'ın önünde onu bir öpücükle şaşırtıyorum. "Seni bekletmek istememiştin. Alec'e yetişmem gerekiyordu. Onu bir süredir görmemiştin."

"Sorun değil." Elini göğsüme koydu.

Bir süredir buradayız, en az bir saattir ve annemin parti odasını yediye kadar rezerve ettiğini biliyorum.

"Çatıya çıkmak ister misin? Biraz temiz hava alırsınız?" Teklif ediyorum. "Evet," diyor alt dudağını ısırarak. "Kulağa... harika geliyor."

Bitsy'den izin alıp merdivenlere yöneliyoruz ve küçük bir caz topluluğunun sahne aldığı çatı katına çıkıyoruz. Kızarmış deniz ürünleri ve pahalı kokteyllerin kokusu tuzlu okyanus havasına karışıyor ve izole bir parmaklığın yanında küçük, yüksek bir masa buluyoruz.

"Harika gidiyorsun," diyorum.

Sarı saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırıp bana dönüyor. "Beni cesaretlendirmene gerek yok Hudson. Ben bir köpek değilim."

"Biliyorum." Sırıttıyorum. "Sen çok bilmiş bir kadınsın. Sadece ne yaptığını gördüğümü söylemek istedim. Farkındayım. Ve bunu takdir ediyorum."

"Kişisel asistanınız olduğumda söyleyebileceğinizden çok daha fazlası." Göz kırıyor ama tamamen şaka yapmadığını biliyorum.

Ben de sırtıttıyorum. "Bunu hak ediyorum."

"İçecek bir şey ister miyiz?" Bleu Marina'dan bir garson masamıza yaklaşıyor.

"Hayır, teşekkürler," diyor Mari ve aynı anda ben de "Evet, lütfen," diyorum. Bakışlarımızı değiştiriyoruz ve o gülüyor.

"Sanırım böyle iyiyiz," diyorum. "Teşekkür ederim." "Bir şeyler sipariş edebilirdin."

Omuz silkiyorum.

"Bu gecenin düşündüğüm kadar acı verici olmadığını söylemeliyim," diye mırıldanıyorum, bakışlarım tekrar ona kayıyor.

"Acı verici olacağını mı düşünüyordun?"

"Acı verici derecede sıkıcı." Aşağıdaki okyanusa ve suda sallanan teknelerin sıralandığı uzun rıhtıma bakıyorum. "Bununla birlikte, buradan gitmek istiyor musun?"

Gözlerini benimkilere dikmeden önce bir o yana bir bu yana bakıyor. "Parti henüz bitmedi. Öylece gidemeyiz."

"Konukların yüzde doksanı alt katta ve annem nişan partimizin açık bir bara ihtiyacı olduğunu düşündüğü için zil zurna sarhoşlar," diyorum. "Diğer yüzde on ise ikimize de selam bile vermedi. Ortadan kaybolsak bile umursayacaklarını sanmıyorum."

"Peki." Ayağa kalkıyor, elini kavırıyor ve dirseğinin hemen altına yerleştiriyor. Ağzı rahatlamış bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ama bu sadece senin fikrin olduğu için ve iyi bir nişanlı, müstakbel kocası gitmeye hazırsa onu burada kalmaya zorlamaz."

"Düşünce tarzını sevdim." Kıçına şakacı bir tokat atma isteğime direnerek masadan kalkıyorum ve sıvışmak için aşağı iniyoruz. Annem yarın sorarsa, etrafı dolaştık ve vedalaştık. Zaten elden ele dolaşan şampanyalar yüzünden kimse bu geceyi pek hatırlamayacaktı.

Dakikalar sonra, babamın eski model Alfa Romeo Giulietta'sının ön koltuğuna tırmanıp Montauk otoyolunda ilerliyorduk, saçlarımızda tuzlu rüzgar ve Maribel'le geçirdiğim zamandan oldukça keyif aldığımı fark ettim.

Düşündüğümünden çok daha fazla, aslında yapmam gerekenden çok daha fazla.

BÖLÜM 22

MARIBEL

Ayak parmaklarımı kuma gömdüm ve Montauk'un altın rengi ay ışığıyla boyanmış zifiri karanlık okyanusa baktım.

"Üşüdün mü?" Hudson yedek bir serape battaniye alıp omuzlarıma sarıyor ve bana yaklaşıyor. Eli sırtıma küçük daireler çiziyor.

"Teşekkür ederim." Kumaşı etrafımda sıkıca çekiyorum, bir arada tutmak için bir avuç topluyorum.

Bir saat önce partiden döndük, pijamalarımızı giydik ve biraz sahilde oturmaya karar verdik.

Bebeğimin babasının bu akşamki partiye gelmesinin -iyi ya da kötü-etkisinden hâlâ kurtulabilmiş değilim. Yine de tepki vermeme izin veremezdim.

Başımı dik tutmalı, yüzüme bir gülümseme yerleştirmeli ve işimi yapmalıydım.

"Peki sen ve ... Alec ... yakın mısınız?" Rüzgârın etkisiyle sordum.

Saçım.

"Çocukken çok iyi arkadaştık," diyor dizlerini büküp kollarını dizlerine dolayarak denize bakarken. "Alec biraz özgür ruhludur. Ben üniversiteden sonra şehirde takılıp kaldım. Hiçbir zaman bir yerde uzun süre kalmadım."

"İyi birine benziyor," diyorum.

"İyi bir adam, evet. Audrina'yla akraba olduklarına inanmak zor, değil mi?"

Kıkırdıyorum, sessizce rahatlıyorum ve aynı zamanda doğmamış çocuğumun Audrina'ya teyze olacağı için iğreniyorum.

Tabii Alec bebeğin hayatında olmak istediğine karar verirse.

Onun gibi özgür bir ruh böyle bir zorunluluk istemeyebilir.

Vücudum titriyor, soğuktan mı yoksa bu görevde tamamen yalnız uçuş ihtimalimin yüksek olmasından mı, asla bilemeyeceğim.

"İçeri girmek ister misin?" diye soruyor, buz gibi parmak uçlarıma uzanıp onları elinde ısıtarak. "Donuyorsun."

Başımı sallıyorum, Hudson'ın beni yanına çekmeden önce ayağa kalkmasını bekliyorum. Beni yüzüne çeviriyor, çenemi usulca avucunun içine alırken gözlerimiz kilitleniyor

Elini.

"Ne yapıyorsun?" Gergin, soluk soluğa bir kahkaha atıyorum.

"Seni öpüyorum," diyor sanki her ş e y bitmiş gibi, niyetinin pazarlığa açık olmayan bir beyanı gibi.

"Neden?"

Dudakları dudaklarıma yaklaşıyor ve sıcak teninden yayılan kolonyasının temiz kokusunu içime çekiyorum.

"Çünkü istiyorum." Dudakları dudaklarıma değiyor. "Çünkü öyle hissediyorum." Nefes veriyor. "Ve çünkü bütün gece gözlerimi senden alamadım ve biliyordum ki Mari, bu an tamamen kaçınılmazdı."

"Bunu son derece karmaşık hale getiriyorsun, Hudson."

Bana bir öpücükle karşılık veriyor, dudakları sabırsız bir açgözlülükle dudaklarıma bastırıyor, parmakları boynumun arkasına kayıyor ve ağzımı yönlendirirken saçlarımda düğümleniyor.

Sea La Vie'nin arka tarafındaki verandanın üzerindeki ışıklar yanıyor ve bir saniye önce rahat ve تنها hissettiren özel plajın geniş alanını aydınlatıyor ... kendimize ait küçük bir ada.

Ondan uzaklaşıyorum.

"Artık evdeler." Aceleyle plaj battaniyelerini topladım. "İçeri girmeliyiz."

Süit banyomun mermer lavabosunda yüzümü çalkalıyor, kabarık gri bir havluyla kuruladıktan sonra parmak uçlarımı ağzıma götürüp Hudson'ın dudaklarının birkaç dakika önce durduğu yerlerde gezdiriyorum.

Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama böyle devam ederse sonu hiçbirimiz için iyi olmayacak. Bunun farkında olmama rağmen, onun gibi bir adam tarafından istenmenin ne kadar güzel bir his olduğunu inkâr edemem.

Daha birkaç hafta öncesine kadar bu adama tahammül edemememin tüm nedenleri hakkında kafa yorarken, şimdi kendimi onun yatağında birlikte geçirdiğimiz o yoğun geceyi zihnimde canlandırırken, sessizce kendine olan güvenine ve zekâsına hayranlık duyarken buluyorum.

Nefes vererek aynada başımı sallıyorum. Bu yanlış.

Bunun daha fazla devam etmesine izin veremem - en azından fiziksel olarak.

Yatak odamın kapısının yumuşak bir şekilde çalınması kalbimin serbest düşüşe geçmesine ve düşüncelerimin rüzgârda savrulan yapraklar gibi dağılmasına neden oluyor.

Lanet olsun yanlış.

Odanın öbür ucuna koşup kapının kolunu tutuyorum ve yüzümdeki şeytani sırıtışı silemeden kapıyı sonuna kadar açıyorum.

"Audrina." Gülümsemem kayboldu.

"Sen hamilesin." Beni iterek geçti ve kapının açılıp duvara çarpmasına neden oldu.

Kapıyı kapatmak için çabalarken, ona dönmeden önce koridorda kimsenin olmadığından emin oluyorum. Ellerimi kalçalarımın altına koyup deli gibi odamda volta atmasını izliyorum.

"Çok mantıklı," diyor ama benimle mi konuştuğundan yoksa sesli mi düşündüğünden emin değilim. "Hudson'ın senin gibi biriyle bu kadar çabuk evlenmesinin tek nedeni de bu."

"Benim gibi biriyle mi?" Çenem kilitlendi. Bu kaltaktan nefret ediyorum.

"Ayrıca içki içmiyorsun. Nişan partinde lanet olası suyla kadeh kaldırdın ve bütün hafta sonu bir damla şaraba bile dokunmadın."

"Ben içki içmem." Omuz silkiyorum, bunu inanarak söylüyorum.

"Tatlım, ayak bileğindeki dövmeyle gördüm." Ses tonu kendini beğenmiş ve ben de onun o güzel yüzündeki ukala sırıtışı söküp atmak istiyorum. "Sen muhafazakâr Mary Poppins değilsin."

"Dövmelerin alkolle hiçbir ilgisi yok," diyorum. "Ve hamile değilim, bu yüzden küçük teorini bir kenara bırakabilirsin."

Önümde volta atmayı bırakıp gözlerini karnıma dikeyiyor.

Bir an için gömleğimin alt kısmını yukarı kaldırıp hala düz olan göbeğimi göstermeyi düşünüyorum ama kendimi onun seviyesine indirmeyeceğim. Ona hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim ve hamileliğim kesinlikle onu ilgilendirmez.

"Yalan söylüyorsun," diyor, gözleri çıldırmış ve dudakları büzülürken beni sıkıyor.

"Audrina, geç oldu," diyorum. "Ve yorgunum. Bunun için zamanım yok, git artık."

Kapıya doğru ilerliyorum, kapıyı açıyorum ve esneyerek bekliyorum.

"Sana hâlâ inanmıyorum," diyor bana doğru adım atarken. Duruyor, gözleri bir kez daha karnıma düşüyor ve o fluyor. "Sen çok lanet

ve senin içini görebilen tek kişinin ben olmam beni deli ediyor."

Gülerek gözlerimi deviriyorum. "İyi geceler Audrina."

"Öğrenecekler," diye ağzından kaçırıyor. Yoksa bu bir söz mü?

"İyi geceler Audrina."

Kapıyı kapatıp arkasından kilitledikten sonra sırtımı pürüzsüz ahşaba dayayıp uzun süredir tuttuğum derin nefesimi veriyorum.

Kahretsın.

BÖLÜM 23

MARI

"SEKS YAPTIK, değil mi?"

Sabahın ikisinde Rutherford'ların buzdolabını yağmalarken bir adamın sesi kalbimi mideme indiriyor. Son birkaç saatin büyük bir kısmını dönüp durarak geçirmiştım, zihnim kapanmayı reddediyordu ve bu da yetmezmiş gibi midem şimdi gece atıştırması için mükemmel bir zaman olduğunu söylüyordu.

Buzdolabının kapısını kapattığımda Alec'in diğer tarafta üzerinde sadece düşük belli bir eşofmanla durduğunu görüyorum. Ellerini kalçalarına dayamış, gururla sırtıyor.

"Tanıdık geldiğini düşünmüştüm," diyor.

"Hudson'a söylememiz gerektiğini sanmıyorum. Henüz değil."

"Psh." Yanımdan geçip buzdolabının kapağını açıyor ve kamburunu çıkararak seçimleri gözden geçiriyor. "Sır benimle güvende. İşlerin garipleşmesini istemiyorum, anlıyor musun?"

"Güzel. Evet. Ben de," diyorum yanağımın içini ısırarak. "Yani, eninde sonunda öğrenecek. Ama henüz değil."

"Gerçekten bilmesine gerek var mı ki?" Alec bir kutu portakal suyu alıyor, kapağını açıyor ve yerine koymadan önce bir yudum alıyor. Alec ne kadar görgülü ve eski paralı olsa da, etrafında bir saatten fazla zaman geçirdiğim için bana özgür ruhlu bir öğrenci birliğini hatırlatıyor. "Dürüst olmak gerekirse Mari, bu seni hiçbir şekilde gücendirmek anlamına gelmiyor ama o geceyi neredeyse hiç hatırlamıyorum. Zil zurna sarhoştum."

"Gerçekten mi? Sarhoş görünmüyordun."

"İçkimi tutabilirim," diyor. "Her neyse, sadece bir kaçamaktı. Bir anlamı yoktu. Ve şimdi en iyi arkadaşlarımdan biriyle evleniyorsun. Aramız iyi, değil mi?"

Çenem düştü ve ona söylemek istedim. Ona çok kötü söylemek istiyorum.

Her geçen saniye midem düğümleniyor. Doğru zaman değil. Henüz değil.

"Tabii ki iyiyiz," diyorum gülümsemeye zorlayarak.

"Bu konuda bir şeyler yapmalısın." Karnımı işaret ediyor. "Ne?!" Ellerim var olmayan şişliğini kapatıyor.

"Karnın gurulduyor."

"Oh." Gülüyorum, nefes veriyorum. "Doğru."

Sütü kaptığım gibi soğuk mısır gevreği aramak için kilere doğru ilerliyorum.

"Biraz ister misin?" Bir dakika sonra bir kutu Frosted Flakes uzatıyorum.

"Frosted Flakes benim reçelimdir. Sanki aklımı okudun Mari." O kaşık ve kaseleri alıyor, ben de döküyorum. Bebeğin hayatına dahil olmak isteyip istemeyeceğini ve nasıl bir takım olacağımızı merak etmekten kendimi alamıyorum ama bu ironik, berbat durumla ilgili herhangi bir beklenti içinde olmamam gerektiğini çok iyi biliyorum.

Kahvaltı köşesine oturup, gece yarısı kıyıya vuran dalgalara bakarak bir şeyler atıştırıyoruz.

"Burası çok güzel, değil mi?" Ben soruyorum. "Hiç böyle bir şey görmemiştim."
o."

"Daha fazla dışarı çıkmalısın."

Ofladım, başımı öne eğdim. "Tam olarak gümüş kaşıkla doğmadım. "Gümüş kaşıkla doğmadım.

On sekizinci doğum günümde siyah bir American Express kartı."

"Göründüğünün aksine, seyahat faturalarımı kendim ödüyorum, *çok teşekkürler*." Kaşığı kaseye çarpıyor. "Ya da şirketimin ödediğini söylemeliyim."

"Sen ne iş yapıyorsun ki?"

"Pazarlama ve sosyal medya danışmanıyım," diyor. "Temelde seksen yaşındaki yaşlılar tarafından yönetilen tüm bu eski şirketler, işlerini yeniden alakalı hale getirmem için beni işe alıyor. Ben de bunu yapıyorum. Ve bunun için bana cömertçe para ödüyorlar."

"Güzel."

"Ne iş yapıyorsun?"

Kaşığımı sıkıca kavriyorum. "Söyleyemem." "Ne demek söyleyemem?" Kıkırdıyor.

"Birileri için çalışıyorum, onlara bir konuda yardım ediyorum ama bunu söylememe izin yok."

"Oh." Başını sallıyor, gümüşünün üzerine biraz pul atıyor. "Gizlilik sözleşmesi imzalamışsın."

"Aynen öyle."

"Yasa dışı bir şey olmadığı sürece..." diye başını sallar. "Dışarıda bir sürü vicdansız insan var Mari, bu durumdan faydalanmak için bekliyorlar."

Sadece yardım etmek isteyen hoş, genç kadınlar. Ya da sadece sorunlarına para atmayı seven pislikler var."

Hudson'ı bu bağlamda inceliyorum ve Alec'in haklı olduğunu fark ediyorum, sadece Hudson'ın pislik tavırları son zamanlarda dağılmış gibi görünüyor, yani bu da var.

"Her neyse." Alec ayağa kalkıyor, esnemedi önce bulaşıkları lavaboya götürüyor. "Mısır gevreği için teşekkürler. Seni bilmem ama küçük partin beni çok yordu."

Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim.

"İyi geceler Alec," diyorum. El sallıyor ve gitmek için dönüyor.

"Bekle." "Öyle mi?" Omzunun üzerinden bakıyor.

"Neden ilk tanıştığımızda bana adının Hollis olduğunu söyledin?"

"Bu benim göbek adım," diyor, omuz silerken dudakları birbirine yapışıyor. "O kadar önemli bir şey olduğunu düşünmedim. Bir sürü insan birlikte olduklarında başka isimler kullanıyor."

"Evet, ama ya bir şey olursa ve birinin seni tekrar bulması gerekirse?"

"Neden birileri bir ilişkiden sonra beni bulmaya ihtiyaç duysun ki? Ve ben neden birilerinin beni bir ilişkiden sonra bulmasını *isteyeyim* ki?" Kıkırdıyor, gözleri karanlıkta bana odaklanıyor. "Tek gecelik ilişkinin güzelliği de bu."

"Unut gitsin." Kalkıp tabaklarımı topluyorum. "İyi geceler, Alec."

BÖLÜM 24

HUDSON

"Onu hamile bıraktığını biliyorum." Audrina parmağını göğsüme sokuyor, güçlü parfümü Pazartesi sabahı buzdolabının kapağını kapatıp portakal suyu kutumu tezgâha çarparken duyularıma saldırıyor.

"Bu saçmalık için çok erken." Kendi kendime kıkırdarak ondan uzaklaşıyorum. "Ve ben onu hamile bırakmadım."

"O *çok* hamile." Sesi geniş mutfağı dolduruyor, duvarlarda yankılanıyor. "Yarım beyin hücresi olan herkes için gülünç derecede açıktır."

"Şşt..." Onu susturuyorum. "Sesini alçalt."

"Neden? Herkesin bilmesini istemiyor musun?" Çocuksu bir sırıtış takınırken dili iç yanağını dürtüyor.

"Hayır, çünkü gereksiz dedikodulara yol açmanı istemiyorum." Dolaptan bir meyve suyu bardağı alıp ağzına kadar dolduruyorum. "Mari hamile değil. Sanırım biliyorum."

"Neden içmiyor?"

Öfkelendim. "İçki içmeyen her kadın otomatik olarak hamile mi oluyor?"

Audrina bir cevap ararken kaşları çatılıyor. "Onunla evlenmek için neden bu kadar acele ediyorsun?"

"Çünkü onu seviyorum." Yavaşça bir yudum alıyorum. "Ama bu acele niye?"

"Çünkü onu seviyorum," diye tekrarlıyorum.

"Ama sen her zaman evliliğe karşı oldun," diyor. "Sosyal hayatın *The Bachelor*'ın gerçek hayat versiyonu gibi, sadece sonunda yüzük yok, evlenme teklifi yok ve herkesi beceriyorsun."

"Değişmeme izin yok mu?" Kaşlarımı kaldırıyorum. O sessiz. "Söylediklerin geçerli değil Audrina. Lütfen. Kendini daha fazla utandırmadan dur."

"Utanmıyorum," diyor kollarını sahte göğüslerinin üzerinde kavuşturarak. "Sadece herkesin bir şeyler sakladığı belli olan bu kıza neden bu kadar aşık olduğunu anlamıyorum."

Kıkırdıyorum, meyve suyumun kalanını lavaboda çalkalamadan önce mideye indiriyorum. "Peki size onun bir şeyler sakladığını düşündüren nedir, Dedektif?"

Audrina ellerini havaya kaldırıyor, inlerken yumruklarını sıkıyor. "Tanrım, sanki bu lanet evde ayakları gerçekliğe basan tek kişi benim."

"Bu doğru değil." Ona bir adım daha yaklaşp burnumun ucuyla bakıyorum. "Sen sadece acı çekiyorsun Audrina. Evleneceğim kişi sen olmadığın için üzülüyorsun ve kendine güvenmediğin için kendini onunla kıyaslıyorsun. Sen hep güvensizdin. Birbirimize uygun olmamamızın pek çok nedeninden biri de bu."

Bir yanıt oluşturmaya çalışırken çenesi kilitleniyor, kirpikleri titriyor, ancak Mari köşeden ayaklarını sürüyerek içeri giriyor.

"Günaydın, güzelim." Kolumu ona dolayarak alnından öpüyorum.

"Ugh." Audrina elini bize doğru salladıktan sonra topuğunun üzerinde dönüp tepinerek uzaklaşıyor.

"Bu da neydi şimdi?" Mari soruyor.

"Buna inanmayacaksın," diyorum elimi sırttan ağzımda gezdirerek. "Senin hamile olduğunu düşünüyor."

Mari'nin yüz ifadesi soluyor, küle dönüyor. Ailemin onunla evlenmemin tek nedeninin "deli gibi aşık" olmamız değil de hamile olması olduğuna inanmasının onun için ne kadar utanç verici olacağını hayal edebiliyorum. 1950'lerde olduğumuzdan ve bu tür şeyler hoş karşılanmadığından değil, kimse doğru olmayan bir şeyle suçlanmaktan hoşlanmaz.

İşin özü saygıya dayanıyor.

Ve Mari'nin burada kaldığı süre boyunca rahat etmesini sağlamak - Audrina'nın kıskanç öfkesinin hedefi olmamak.

"Onu yola getirdim," diyorum ellerimi beline dolayarak ve bedenini kendime çekerek. "Evlenmek için neden bu kadar acele ettiğimizi anlamaya çalışıyor ve anlaşılan ona mantıklı gelen tek şey bu."

"O hâlâ sana aşık." Mari'nin gözleri benimkileri arıyor ama ne aradığından emin değilim.

Omuz silkerek gözlerimi deviriyorum. "Ve?"

"Ve senden o kadar kolay vazgeçmeyecek. Zaten benim edindiğim izlenim de bu," diyor Mari. "Bunu bizim için zorlaştırmak istiyor."

"Bırakın yapsın. Bunu engellemek için söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey yok."

BÖLÜM 25

MARI

"İLK KEZ Mİ YELKEN AÇIYORSUN Mari?" Conrad, Duke Pazartesi sabahı çırpınan yelkenlerle uğraşırken, görünüşe göre adı *Seas the Day* olan teknesinin halatlarını inceliyor. "Öyle." Hudson tekneye adımını attığında gözlerimi güneşten koruyorum ve sonra

bana elini uzattı.

Audrina birkaç metre ötede, Alec'in yanında oturmuş, *Harper's Bazaar*'ın bu ayki sayısını amaçsızca karıştırıyor. Büyük boy, simsiyah güneş gözlükleri takıyor ama gözlerini devirdiğinden neredeyse eminim.

"Bot ayakkabıların nerede?" diye soruyor, parlak bir başyazıdan başını kaldırarak. "O sandaletlerle dolaşamazsın. Kayacaksın."

"Ona bir şey olmaz," diyor Alec. "Hud onunla ilgilenecek."

Hudson beni dirseğimden tuttu ve ben de etrafıma bakındım, ortadaki kaptan koltukları dışında oturma yeri olmadığını fark ettim. Beni devasa flokun etrafından dolaştırarak Audrina ve Alec'in karşısına oturtuyor ve Helena ile Cybil'in görkemli girişlerini yapmalarını bekliyoruz.

"Bir el atmazsam bütün gün burada kalacağız. İzninle Mari. Geri geleceğim." Hudson babası ve Duke'a katıldı, beni bebeğimin babası ve kız kardeşiyle yalnız bıraktı.

"Hiç gergin misin?" Alec güneşe doğru gözlerini kısarak soruyor. "Hayır," diyorum. "Olmalı mıyım?"

"Evet," diye homurdanıyor Audrina, gizli bir gülümsemeyi ısırarak.

Alec onu dürtüyor. "Hayır. Bazı insanlar böyle durumlarda gergin olur. Açık denizdesin, seni güvende tutan bir can yeleği ve birkaç dayanıksız korkuluktan başka bir şey yok. Eğer buna alışık değilseniz, korkutucu olabilir."

"Conrad'ın bunu yüzlerce kez yaptığına dair içimde bir his var" diyorum, dönüp teknenin diğer ucunda süslü bir düğüm atmasını izliyorum.

"Yapmıştır." Alec başını sallıyor. "O eski bir profesyonel. O ve babam gençliklerinde bu şeylerle yarışarlardı. Bu şekilde tanışmışlar."

Rüzgâr hızlanıp yelken bezini savurarak konuşmamızı bastırınca Alec yaklaşp Hudson'ın koltuğuna oturuyor.

"Yelken sporuyla ilgilenir misin?" diye sordum.

Dudakları b           ve başını sallamadan önce tereddüt ediyor. "Bu tür şeylerde beni o kadar çok deniz tutuyor ki inanılır gibi değil ama yılda bir kez olduğu için idare ediyorum."

"  ok nazıksın."

Bir dizi gamzesini ortaya çıkararak sırtıyor ve ben de çocuğumuzu aynı gamzelere sahip olarak hayal etmekten kendimi alamıyorum.

"Denerim." Omuz silkiyor ve gömleğinin yakasından Ray-Ban'lerini çıkarıp takıyor.

Hudson'a doğru bakarken bizi izlediğini fark ediyorum, gözleri onun yaptığı şeyle bizim yaptığımız şey arasında gidip geliyor.

"Sence ne kadar süre suda kalacağız?" diye soruyorum.

"Bütün gün," diyor Audrina, dergisinde bir sayfa çevirmeden önce işaret parma  n  ı yalayarak.

"Günün çoğu," diyor Alec. "O kadar da kötü değil, sadece bronzla  maya falan   alı  . Sen farkına bile varmadan bitmiş olur."

"Bu deneyimi aceleye getirmeye   alı  mıyorum, sadece merak ettim," diyorum. "Aslında heyecanlıyım. Tüm bunlar benim için yepyeni şeyler."

"Yeniliğin etkisi    lene kadar geçecek," diyor. "Güven bana."

"Belki." Omuz silkiyorum. "Belki de değil."

"Geldik, geldik," diye anons ediyor Helena, Lilly Pulitzer mayo örtüsü rüzgârda dalgalanırken el sallıyor. Cybil onun bir adım gerisinde, yiyecek ve içeceklerle dolu büyük bir kanvas   anta taşıyor.

Hudson yine gülümsemeden bize bakıyor ve sırasını kontrol etmeyi bitirir bitirmez yanıma dönüp elini benimkinin içine sokuyor. Bilmesem, Alec'le konu  mam   kıskandığını düşünürdüm.

Cebinden telefonunu çıkararak Alec ekrana dokunmaya ba  lıyor.

"Telefon yok," diyor Audrina. "Tatildeyiz."

Alec onu görmezden gelerek ofluyor.

"Kız kardeşin, en iyi arkadaşın ve onun *güzel* nişanlısıyla vakit geçirmekten daha önemli ne var?" Güzelliği fazla vurguluyor ve kanım ısınmaya başladığında ona bir bakış fırlatıyorum. Bu kadar insanın önünde olduğumuz için şanslı ve ben de olay çıkarmayacak kadar kibarım.

"Uçuşumu kontrol ediyorum," diyor Alec, ekran  ı kaydırırken çenesini sıkıyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

"Hong Kong," diyor. "  ki gün içinde ayrılıyorum."

"Herkes gibi bütün ay kalmayacak mısın?" Kalbim hızla çarpıyor ve çok hızlı konuşuyorum. Bu hiç iyi değil. Onunla daha fazla zaman geçireceğimi düşünmüştüm... ona söylemek zorunda kalmadan önce daha fazla zaman.

"Hayır, hayır." Kıkırdıyor. "Ben öyle bir şey yapmıyorum. Ben yaşamak için çalışıyorum, bu gemideki insanların sekizde beşinin aksine."

"Oh." Boğazım daralıyor ve o gitmeden önce yapmam ve söylemem gereken şeylerin zihnimde bir listesini çıkarıyorum. Üstelik önümüzdeki günlerde onunla ne zaman ya da yalnız kalıp kalmayacağıma dair hiçbir fikrim yok. "Hong Kong'da ne kadar kalacaksın?"

Telefonu cebine geri koymadan önce ekranını karartıyor.

"Beş, belki altı ay?" diye soruyor. "Duruma göre değişir. Daha kısa da olabilir, daha uzun da. Yine de altı ay planlıyorum."

Yedi ay sonra doğuracağım.

"Peki sürekli orada kalıp çalışacak mısın, yoksa hiç eve gelecek misin?" Ben soruyorum.

"Mari, bu sorular da neyin nesi?" Hudson kıkırdarak elimi sıkıyor.

"Sadece sohbet ediyorum," diyorum boğazımı temizleyerek. Sorduğum soruların Hudson'a ne kadar tuhaf geldiğini fark ettiğimde yanaklarım ısındı ama zihnim panikle o kadar hızlı dönüyordu ki bunun nasıl görüneceğini düşünecek zamanım olmadı.

"Hud, sorun değil," diyor Alec. "Zaman zaman eve gelebilirim, evet. Ama gelmemeyi tercih ederim. Kendimi kültüre kaptırmayı ve işim bitene kadar mümkün olduğunca çok çalışmayı seviyorum. İşim ne kadar çabuk biterse, bir sonraki işe o kadar çabuk geçebilirim."

"Kardeşim, üçkâğıtçı." Audrina'nın sözleri alaycılıkla kaplı. Dergisini katlayıp bir kenara atıyor. "Annemle babamın gurur ve neşe kaynağı."

Tekne hareket etmeye başladığında Alec'in kum rengi saçları rüzgârda savruluyor ve kollarını bronz bacaklarına doluyor. Çekici biri. İyi eğitilmiş olduğunu varsayıyorum. Çalışkan. Ve maceracı. Sanki sperm donörlerinin genetik piyangosu bana vurmuş gibi.

Duke rüzgâra doğru, "Alec, çarşafı gevşetmeni istiyorum," diye sesleniyor ve Alec bunu yerine getiriyor.

Tekne yana yatarken Hudson kolunu bana doluyor. Yelkenlerdeki rüzgârın tatlı sadeliğinin ve okyanus esintisinin kokusunun tadını çıkarabilmeyi isterdim ama tek düşünebildiğim Alec'i şu andan çarşambaya kadar nasıl yalnız bırakacağım.

Tek ihtiyacım olan onun bir dakikası.

Sonra da ben fırsat bulamadan koşup Hudson'a söylememesi için dua etmem gerekiyor.

Hay sikeyim.

BÖLÜM 26

HUDSON

"Bugün tamamen Alec'le ilgiliydin." Pazartesi akşamı yatmak için üzerini değiştirirken Mari'nin süitindeki yatağının kenarına tünemiştım.

Şifonyerin aynasına bakarken gözleri yansımama takılıyor ve gülüyor.

"Bu da ne demek şimdi?" diye soruyor.

"Sanki onun söylediği ya da yaptığı her küçük şeyi büyüleyici buluyorsun." Arkama yaslanıyorum, ellerimi başımın altına koyuyorum ve tonozlu tavanı vurgulayan ceviz lekeli kirişlere bakıyorum. "O kadar da büyüleyici biri değil. Güven bana."

"Orada biraz kıskançlık seziyorum." Evet.

Bugün çok kıskandım ve ben kıskanç bir tip değilimdir.

"Ben kıskanmam," diyorum. "Ama bugün... evet... seni Alec ile bu kadar meşgul görmek... bana bir şeyler yaptı."

Dönerek yatağa geliyor, tırmanıyor ve yanıma uzanıyor.

Yan yatarak elini çenesinin altına koyuyor ve gülümsüyor. "Çok şirin," diyor. "Alec'e aşık olduğumu mu düşünüyorsun?"

Gözleri benimkileri arıyor ve tereddüt ediyorum. "Hoşlanmak mı? Okul bahçesindeki gibi mi?"

"Öyle düşündüğünü hissediyorum." Mari alt dudağını

ısıyor. "Böyle düşünmemin bir önemi var mı?"

Gözlerini deviriyor. "Evet, fark eder. Çünkü umursamamalısın."

"Haklısın. Umursamamalıyım," diyorum. "Ama umurumda."

"O zaman umursamayı bırak."

"O kadar kolay değil." Gözlerimi kaçırıyorum, derin bir nefes alıp bırakıyorum. "Seninle vakit geçirmeyi seviyorum Mari. Bunun bir iş gibi geleceğini düşünmüştüm, bir iş gibi. Ama öyle değil. Zahmetsiz. Bunu başka hiç kimseyle yaşamadım."

"Hudson, dur." Kıkırdıyor, sırt üstü dönüyor ve ellerini karnının üstünde birleştiriyor.

İkimiz bir dakika boyunca sessizlik içinde uzanıp tavana bakıyoruz, derin düşüncelere dalmışız.

"Bu bir iş," diyor bir süre sonra. "Bu gerçek değil. Zaman zaman gerçek gibi gelebilir ama bunun nedeni iyi oyuncular olmamız. Kendimizi buna kaptırmak kolay ama biz... yapamayız."

"Neden?"

"Neden olmasın?" sorusunu sanki onu şaşırtmış gibi tekrarlıyor.

"Evet," diyorum. "Neden kendimizi buna kaptıramıyoruz? Eğer doğru geliyorsa, belki de doğrudur?"

"Bu doğru değil," diyor. "Bir ay önce Hudson, sana katlanamıyordum. Senden kelimenin tam anlamıyla nefret ediyordum ve bir sabah neredeyse kahvene tükürecektim. İnsan kaynaklarından Tiff'n içeri girdiği için şanslısın."

Başımı sallıyorum, baş ve işaret parmağımı gözlerime sürüyorum.

"Muhtemelen hak etmişimdir," diyorum.

"Hak *etmiştin*." Bana doğru döndüğünü hissediyorum. "Seninle eğleniyorum Hudson. Düşündüğümden daha fazla. Ama birlikte değiliz, kelimenin gerçek anlamıyla değil. Sadece kâğıt üzerinde. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, Alec'e aşık değilim. Hoş biri olduğunu düşünüyorum. Hepsi bu."

Dudaklarımı ele geçirmeye çalışan memnun gülümsemeyle savaşıyorum ve ona uzanıyorum, kalçalarımın binene kadar onu kucağıma çekiyorum.

Parmaklarımız birbirine geçerken "Ne yapıyorsun?" diye soruyor. "'Hayır'ı cevap olarak kabul etme konusunda gerçekten kötüsün."

"Yani benimle birlikte olmak istemediğini mi söylüyorsun?" Ben soruyorum. "Eğer ortada bir sözleşme olmasaydı ve sahip olduğumuz tek şey son birkaç hafta olsaydı..."

"'Ya olursa' oyununu oynamayın."

"Evet ya da hayır, Mari. Sadece şu lanet soruya cevap ver."

Gözlerini deviriyor, tavana bakarken alt dudağını ısırtıyor. "Bilmiyorum."

"Biliyorsun. Sadece söylemek istemiyorsun."

"Bence rol yaparak eğleniyoruz ve bunun gerçekliğini düşünmüyoruz," diyor.

"Neymiş o?"

"Ben senin dünyana ait değilim ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacağım" diyor, bakışları benimkilere düşüyor. "Ve ben bununla iyiyim. Birbirimizin arkadaşlığından keyif almak dışında pek ortak noktamız olduğunu sanmıyorum."

"Önemli olan tek şey bu değil mi?" diye soruyorum.

Ellerim kalçalarına yerleşmeden ve dış uyluklarından aşağı kaymadan önce onunkileri serbest bırakıyor. İnce ipek bir kaşkorse sütyensiz göğüslerini örtüyor ve ben mükemmel bir beyefendi olmaya ve sivri tomurcuklara bakmamaya çalışırken

Soluk kumaşı delerken, orada olduklarını hâlâ biliyorum ve ellerim onlara dokunma düşüncesiyle ağrıyor.

"Bana aşık olmamak için her türlü bahaneyi bulmaya çalışıyorsun, Maribel," diyorum, parmaklarım karnının yumuşak etini sıyrırken sesim yumuşak ve alçak. "Eminim denesem ben de bir liste çıkarabilirim ama bunu yapmak istemiyorum. Tek istediğim Mari, sensin."

Yüz ifadesi soluyor ve hâlâ konsantre oluyor.

"Sana aşık oluyorum," diyorum, sanki bu zaten belli değilmiş gibi.

"Büyük bir hata yapıyorsun." Sesi çatlak bir fısıltıya dönüşüyor.

Doğrulup onu kucağıma çekiyorum, güzel yüzünü avuçlarımdan içine almadan önce bacaklarını belime doluyorum.

"Benimle birlikte olmak istiyor musun?" diye soruyorum. "Mantık ve gerekçe bir yana?"

Yutkunduğunu duyuyorum ve başını sallamadan önce dilinin alt dudağını sıyrmasını izliyorum.

"Evet." Mari iç geçiriyor.

Ağzına sahip çıkarken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve ellerim üstünün eteklerini çekiştirerek neredeyse yırtıp çıkarıyor.

Yatağa geri dönüp göğsüme uzanıyor, ellerini karnımdan aşağıya, sonra daha uzağa, bel kemerimin altına, zonklayan sikimi avuçlayana kadar kaydırıyor. Vücudumdan aşağı kayarak şortumun fermuarını açıyor, beni serbest bırakıyor ve santim santim ağzına alıyor.

Uzunluğuyla tekrar tekrar alay etmeden önce dili ucumun etrafında kayıyor.

Vücudum sarsılıyor, o beni memnun ederken her santimim canlı.

"Ağzının iyi olduğunu biliyordum Mari, ama lanet olsun." Nefesim kesildi, siki her saniye daha da sertleşiyor.

Duruyor, daha fazlası için geri dönmekten önce sarhoş bir sırtıyla bana bakıyor.

Mari, ben daha fazla dayanamayana kadar yalıyor, emiyor ve döndürüyor, beni dayanabileceğimden daha fazla kez eşiğe ve geri getiriyor ve yeterince işkence gördüğümde ona uzanıyorum ve onu üstüme çekiyorum. Kıkırdıyor, bedenini bedenime bastırmadan önce gömleğimi başımın üzerinden çekiyor.

Çıplak göğüsleri tenimi ısıtıyor ve hafif gardenya kokusu etrafımızdaki tuzlu havada buharlaşıyor.

Şortunu çekiştirerek, ayağa kalkıp tekmeleyerek çıkarana kadar kalçalarından aşağı indiriyorum. Üstümde domalıyor, ıslak amcığı sikime doğru kayıyor.

"Bu gece bana eziyet etmek istiyorsun, değil mi?" Alay ediyorum.

"Son birkaç aydır bana çektiirdiğin onca eziyetten sonra en azından bunu yapabilirim," diyor kalçalarını çevirerek.

"Ne diyebilirim ki? Sorumluluk sahibi olmayı seviyorum."

"Şimdi kontrolün sende olduğunu mu sanıyorsun?" Gülüyor, daha sert sürtünüyor.

Şortuma uzanıp cüzdanımı alıyorum ve yedek bir prezervatif çıkarıyorum.

"Beni becereceksin," diyorum alçak sesle. "Sikimin her yerine boşalacaksın ve ben de izleyeceğim."

Prezervatifi ona uzatıp ellerimi başımın arkasına koyuyorum ve bu onuru ona bırakıyorum.

"Bundan zevk alıyorsun, değil mi?" diye soruyor, prezervatifi şaftımdan aşağı mümkün olduğunca yavaş kaydırarak.

"Maribel adındaki güzel kadınların beni becermesinden zevk alıyorum, evet" diyorum.

Dizlerinin üzerinde yükseliyor, sikim küçük güzel ellerinde. "Peki ya yapmazsam? Ya fikrimi değiştirirsem?"

"Bu gece beni becermemeyi mi düşünüyorsun?"

Mari'nin dudakları utangaç bir gülümsemeye dönüşüyor. Cevap vermiyor.

"Becer beni," diyorum. "O meşgul küçük beynin seni bundan vazgeçirmeden önce."

Ellerim kalçalarını kavırıyor, onu sikimin üzerine yönlendiriyor ve uyarılmışlığının sıcak kayganlığının yardımıyla kendini aşağı kaydırıyor.

Bu kadın Novocain gibi.

Onunlayken uyuşuyorum, ama olabilecek en iyi şekilde.

Onunlayken başka hiçbir şeyin önemi yok... geçmişin, geleceğin, hiçbirinin. Kapının dışında zorunluluklarla, kalp kırıklıklarıyla ve çekişmelerle dolu bir dünya var ama burada sadece ikimiz varız. Ne eksik ne fazla.

Mari dizlerinin üzerinde yükselip sabit bir ritim tutturmadan önce kendini tekrar, daha derine indiriyor. Gözleri kapanıyor ve elleriyle şişmiş göğüslerine masaj yaparken başı geriye doğru eğiliyor. Daha önce hatırladığımdan daha büyükler ama ışıktan ya da yorgun gözlerimden kaynaklanıyor olabilir. Her iki durumda da, bunu kabul edeceğim.

Yukarı doğru iterek onu her santimimle dolduruyorum, ağzından sessiz bir nefes çıkmasını ve gözlerinin daha da sıkılmasını izliyorum.

Bunu onunla bütün gece yapabilirdim, her gece.

Peki bundan sonra?

Sanırım yapacağım.

BÖLÜM 27

MARI

KÜÇÜK ALTIN bir deniz kabuğu Salı sabahı gün doğumundan hemen sonra avucumun içine giriyor. İleride, bir adam kıyı boyunca koşuyor, odaklanana kadar yaklaşıyor ve sonra fark ediyorum ki ...

Bu Alec'ti.

Kalbim hızlanıyor ve boğazımdaki gergin yumruyu yutuyorum. Bu sahilde sadece ikimiz varız - en azından şimdilik.

Bu benim şansım.

Ya şimdi ya da asla.

Birkaç deniz kabuğu daha buluyorum, onları almak için eğiliyorum, o yaklaşırken zamanımı bekliyorum. Deniz kıyıya vuruyor, ayaklarımın tabanındaki yapışkan kumu yıkıyor ama ben hiçbir şey hissetmiyorum.

"Mari," diyor nefes nefese önümde dururken. İki parmağını boynuna götürüyor, çıplak göğsü hafif bir ter ve deniz buğusuyla parlıyor. "Bu kadar erken ne yapıyorsun?"

"Yürüyüş yapmak istedim," diyorum gülümseyerek. Kelimeler tam orada, dilimin ucunda ve hepsini birden ağızımdan kaçırmamak için elimden geleni yapıyorum. Bu adamın hayatını sonsuza dek değiştirecek büyük bir kelime kusuğu dizisi.

Belki de değiştirmez.

Son birkaç gündür Alec'i tanımaya çalışıyorum ve hâlâ yüzeyi zar zor çiziyormuşum gibi hissediyorum.

İyi birine benziyor. Topladığım tek şey bu.

Bir dakikalık garip bir sessizlikten sonra, "Ben içeri girip duşa gireceğim," diyor. "Kahvaltıda görüşür müyüz?"

Eve doğru koşmaya başlamadan önce hızlıca el sallıyor ve ben de fırsatımın yanımdan geçip gitmesini izliyorum.

"Alec, bekle," diye arkasından sesleniyorum, sesim bir esintiyle uzaklaşıyor. Beni duymuyor, ben de peşinden koşuyorum.

"Alec," diyorum tekrar, bu sefer daha yüksek sesle.

Dönüyor, yavaşlıyor ama hâlâ yürüyor. Evin arkasından en fazla elli, altmış adım uzaktayız.

"Sana bir şey söylemem gerek," diyorum, biraz soluk soluğa.

"Ne oldu?"

Durmadan, uzun adımlarla ilerliyor. Ev gittikçe yaklaşıyor.

Bunu yapmanın kolay bir yolu yok, bu yüzden sadece ortaya koymaya karar verdim. "Hamileyim."

Durmasını bekledim ama yürümeye devam etti. Duydu mu bilmiyorum.

Ben

"Hamileyim," diyorum tekrar.

Güverteye çıkan arka basamaklara yaklaşıyoruz ve o da tırmanıyor. İkişer ikişer.

"Alec, bir şey söyle," diyorum, neredeyse yalvararak. Durdu ve bana döndü. "Tebrikler mi?"

"Bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?"

"Hudson'la evlenmek için bu kadar acele etmenizin nedeni bu mu?"

Gülüyor. "Tanrım, 50'lerde değiliz."

"Bebek senin." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup başka tarafa bakıyorum. "Bekle... ne?"

Yukarı bakarak derin bir nefes alıyorum. "Yaşadığımız tek gecelik ilişkiyi hatırlıyor musun? Sahte bir isim kullandığın ve sonra Tinder profilini sildiğin?"

Elim karnımın alt kısmına gidiyor, onunki de terli kumral saçlarına.

"Siktir," diyor, gözleri benimkilerden karnıma gidip geliyor. "Ne kadarlık hamilesin?"

"Neredeyse dokuz haftalık," diyorum.

Bana bir adım daha yaklaşıyor. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Alay ediyorum. "Bu konuda ne yapacağım? Ne gibi? Sanki bu *benim* sorun mu?"

"Senin bedenin, senin seçimin," diyor ve benim savunmacı tavrım bir kademe daha azalıyor. "Yani, onunla ilgilenecek misin?"

"Büyütmek anlamında mı bakacaksın? Yoksa ... gibi mi?"

Nefes alıyor, omzumun üzerinden suya doğru bakıyor. Ellerini yüzünde gezdirerek bana geri döndü.

"Baba olmak istemiyorum Mari," diyor. "En azından hayatımın bu noktasında. Ve bu şekilde değil. Ve alınma ama seninle değil. Sen benim en iyi arkadaşımın nişanlısın."

"Ben de kalsın," diyorum. "Bebeğin hayatının bir parçası olmak istemiyorsan, bu senin seçimin."

"Öyle söyleme." "Ne gibi?"

"Sanki boktan, beleşçi bir babaymışım gibi."

"Kesinlikle yılın babası değilsin."

"Prezervatif kullandık," diyor. "Ve doğum kontrol hapi kullandığını söylemiştin." "Kullandık. Ve kullanıyordum." Omuz silkiyorum. "Olur böyle şeyler."

"Benim olduğunu nereden biliyorsun?"

Derimin altındaki kanım ısınıyor. "Sen ciddi misin, Alec?" "Öyle demek istemedim."

Gözlerim yaşardı. Allah kahretsin. Hamilelik hormonları.

"Söylememeni umduğum her şeyi söylüyorsun." Rüzgarın yaktığı yanaklarımdan aşağı yuvarlanmaya fırsat bulamadan yağlı, ıslak bir gözyaşını siliyorum.

Elleri iki yanına düştü. "Ne dememi bekliyordun ki? Bebeği mutlu bir aile gibi büyütelim ve sonsuza dek mutlu yaşayalım mı?"

"Hayır!" Sesimi yükseltiyorum. "Sadece... bu konuda aptallık etme." "Bana ne söylememi istediğini söyle, Mari."

"Sadece sana ihtiyacım olursa orada olacağını söyle. Ve bebeğin hayatının bir parçası olmayı çok istediğini söyle," diyorum. "Bu bebek... yarısı senin. İstenmediğini düşünerek büyümesini ya da babasının neden hiç gelmediğini merak ederken kalbinde sürekli bir boşluk hissetmesini istemiyorum."

"Erkek mi?"

"Bilmiyorum," diye alay ederek başka tarafa bakıyorum. "Çocuk sahibi olmak için çok erken. söyle."

"Bebekler, hamilelik ya da bu tür şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyorum." diyor.

"Sence ben biliyor muyum?"

"Bu süreçte sana nasıl destek olabileceğim hakkında en ufak bir fikrim yok Mari."

"Sadece dahil olmak isteyip istemediğine karar ver ve diğer her şeyi daha sonra çözebiliriz," diye homurdanıyorum. Şu anda ona çok kızgınım. "Zaten her şeyi teker teker ele alıyorum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ve en iyi arkadaşım dışında, şu anda bebekten haberi olan tek kişi sensin."

"*Biliyordum* amına koyayım." Potomac Buz Prensesi korkuluktaki beliriş, gururlu bir sırıtışla kollarını çıkıntıya dayıyor. "Biliyordum"

Lanet olası hamile. Ama kardeşim? İşte bu hiç tahmin etmediğim bir olay örgüsü."

Merdivenlere doğru ilerliyor, yaklaştıkça merdivenleri teker teker çıkıyor.

"Zekice, Mari. Gerçekten. Kardeşimin seni hamile bırakmasını sağla, Hudson'ı

onunmuş gibi büyütme için." diyor. "Ömür boyu sürececek bir finansal güvenceden bahsediyoruz." "Öyle bir şey değil," diyorum, dudaklarım alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor. Ellerim

Saçlarını uzatarak koparmamı engellemek için korkulukları tutuyor. Alec kız kardeşine dönerek, "Hudson'a bir şey söyleme," dedi.

"Hâlâ bunu anlamaya çalışıyoruz."

Ağzı kenarlardan çekiliyor ve ellerini dudaklarına götürüyor. "Bekle, ne? Hudson'ın bundan haberi yok mu?"

Siktir, siktir, siktir.

İkisinin yanından geçip Hudson'ı bulmak için içeri giriyorum.

Önce ona söylemeliyim.

Audrina'dan önce ona söylemeliyim.

BÖLÜM 28

HUDSON

Babamın 64 model Alfa Romeo Giulietta'sının kaportasında bir güderi kaydırıyorum. Onun klasik arabaları arasında en sevdiğim hep bu olmuştur, daha sade zamanların hissini uyandıran bir yanı vardır. Zamansız bir tarz. Sıra dışı iyilik. Abartılı olmadan gösterişli ve yüzünüze vurmadan seksi.

Tasarım mükemmel. Eşi benzeri yok.

Bu şey yeni yıkandı, cilalandı ve detaylandırıldı ve Mari'ye yetişir yetişmez, onu bir sürüşe çıkarmak isteyip istemediğine bakacağım. Şehre inip kahvaltı için küçük bir kafeye gidebiliriz, sonra da ona buradaki manzaraları gösterebilirim.

"Hudson?" Garajın girişinden bana seslendiğini duydum. "Burada mısın?"

"Buradayım."

Hızlı ayak sesleri betonun üzerinden araba yoluna doğru ilerliyor ve sanki yaklaşımdan korkuyormuş gibi arabanın bagajında duruyor.

"Ne oldu?" Kapıya yaslanıp güderi sağ omzuma atıyorum. Gözleri buğulu ve kan çanağı gibiydi. "Tanrım, Mari. Her şey yolunda mı?"

Dudağını ısıyor, başını sallamadan önce tereddüt ediyor.

"Hayır." Yüzünü inceliyorum. O da benimkini inceliyor.

"Bir şey mi oldu? Biri seni incitti mi?" Ona doğru gittim, ellerimi kollarından aşağı kaydardım. Üşümüştü, ki bu mantıklı. Daha önce sahilde yürüyüşe çıkacağını söylemişti.

"Sana bir şey söylemem gerek." Sözleri sabit ve kalbime bir ağırlık gönderiyor. "Ve sana söylemeden önce, üzgün olduğumu bilmelisin. Ve eğer bazı şeyleri değiştirebilseydim, değiştirirdim. Geri alırdım."

Midem düğüm düğüm oldu. "Bunun Alec'le bir ilgisi var, değil mi? Onunla bir şey mi oldu? Onu öptün mü?"

Gözleri birkaç kez kapanıyor, alt dudağı titriyor.

"Biliyordum. Ondan hoşlanıyorsun," diyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Pek sayılmaz."

Yarı gülüyorum. "Ne demek tam olarak değil?"

"Onu bu yolculuktan önce tanıyordum," diyor yavaşça. "Birkaç ay önce tanıştık. New York'ta. Takıldık. Bir kere. Sadece bir gecelik bir şeydi."

Elimi çenemde gezdiriyorum, dinlerken kaşlarım çatılıyor.

"Hiçbir anlamı yoktu," diyor. "Ama sonra..."

"Sonra *ne olacak?*" Bütün günüm yok ve bana bir tür bomba patlatmak üzere olduğunu bilmek vücudumu geriyor ve fitilimi kısaltıyor. "Devam et."

"Ben... bir şekilde... hamile kaldık." Tepkimi beklerken ifadesi donuyor, ama tek hissettiğim hissizleşmek.

Ve bu sefer iyi türden bir uyuşma değil.

Son on yılın büyük bir kısmında bildiğim türden bir hissizlik, kalbimi buza çeviren ve kafamı hayatıma girip çıkan hiçbir kadını umursamamaya ikna eden türden bir hissizlik.

"Ne zaman öğrendin?" Göğsüm patlayacakmış gibi hissederek soruyorum.

"Yaklaşık bir ay önce mi?" Yüzünü buruşturup bana bakıyor. "İmzalamadan önce sözleşme."

Sıkılmış dudaklarımdan bir nefes üfleyerek bir adım geri çekiliyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirip uçlarını çekiştiriyorum.

"Ciddi misin?" diye soruyorum. "Ciddi misin Mari? Benimle evlenmeyi kabul etmeden önce bana *hamile* olduğunu söylemen gerektiğini hiç düşünmedin mi?!"

"Kendimi savunmam gerekirse, son derece ısrarcıydın ve hamile bir kadının önünde beş milyon dolar salladığında ne olmasını bekliyorsun?"

"Yani yalan söylemen benim suçum mu?"

"Hayır. Hayır diyememem senin suçun. Gerçekten buna hayır diyemezdim Hudson. Kim derdi ki?" diye sorar. "Ama yalan söylemem benim hatam. Ve özür dilerim. Ve şimdi sana söylüyorum."

"Demek Audrina haklıymış." Bakımlı çitlere doğru bakıp başımı sallayarak hayıflanıyorum. Şimdi her şey mantıklı geliyor... Mari'nin içkiye dokunmaması, göğüslerinin büyümesi, hepsi.

Göz ucuyla Mari'nin yanağından süzülen yaşları elinin tersiyle silmesini izliyorum. Omuzları titriyor ve ikimiz de bu yeni gerçekliğe dalmışken nefes veriyor. Sonra bir şey söylemeden

sözleriyle elmas yüzüğü parmağından çıkarıyor ve içeri girmeden önce babamın arabasının bagajına nazikçe yerleştiriyor.

Gidiyor.

Ve onu durdurmaya çalışmayacağım.

BÖLÜM 29

MARI

Tüm gücümle fermuarı bavulumun etrafından çekştiriyorum. Tamamen kapanmasına daha beş santim var ama bu şey yerinden kımıldamıyor. Çok dolu.

Gözlerim yanıyor, acıyor ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor ama kal pes etmiyorum.

k.

Taksi çağırdım bile. Eşyalarımın yüzde doksan beşi toplandı.

Ben gidiyorum.

Her şey bitti.

Her şey bitti.

Tam da beklediğim gibi, her şey yüzümüze patladı.

Asla kabul etmemeliydim. Bu konuda parayla körleşmiş beynime değil, içgüdülerime güvenmeliydim.

Parlak bir şey gözüme çarptı ve aşağı baktığımda hala Cartier aşk bileziğimi taktığımı fark ettim.

Anahtar Hudson'da.

Kapının hızla çalınması gözyaşlarımı geçici olarak dindiriyor ve bir an için Hudson'un beni gitmekten vazgeçirmeye geldiğini hayal ediyorum. Yine de bu işi yürütebileceğimizi söylüyor. Sonra bunun olmayacağını anlıyorum. Daha önce garajdan çıktığımda peşimden gelmemişti ve eğer gitmemi istemeseydi şimdiye kadar beni durdururdu.

"Maribel, içeride misin?" Helena.

"Bir saniye," diye sesleniyorum ve yüzüme soğuk su çarpmak için banyoya koşuyorum. Döndüğümde odanın ortasında durmuş, alt dudağını sıkıyordu.

"Burada sizin için bir taksi var." Bir adım daha yaklaştı. "Ayrılacağını bilmiyordum. Her şey yolunda mı? Ne oldu?"

Helena'nın nezaketi beni derinden etkiledi. Misafirperverliğini özleyeceğim ve onu umduğum kadar iyi tanıyamadığım gerçeğini özleyeceğim.

"Nişan iptal oldu," diyorum.

Yüz ifadesi kararıyor. "Ne? Neden? Hudson bir şey mi yaptı?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. O hiçbir şey yapmadı."

Narin elini göğsünün üzerine koyuyor. "Kafam karıştı. İkiniz birlikte çok mutlu görünüyordunuz."

"Bu uzun bir hikâye. Belki Hudson seni bilgilendirebilir?" Pencereden dışarı bakıyorum ama evin bu tarafından daire şeklindeki yolu göremiyorum. Tüm gücümü toplayıp bavulun fermuarını sonuna kadar çekiyorum ve sonra yumuşak bir gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Muhtemelen taksiyi bekletmemeliyim. Eminim taksimetre çalışıyordur."

Bavulu yataktan çekerek kapıya doğru götürüyorum. Burada birkaç şey bırakıyorum. Ayakkabılar, cüzdanlar, Orchard Hill, Nebraska'da bir dolapta asılı durmaması gereken Chanel elbiseler...

"Tatlım," diyor Helena, beni takip ederek. Elini sırtıma koyuyor ama arkamı dönüp ona bakmaya dayanamıyorum. "İkinizin arasında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama her ne ise, düzeltilebilir. Ve eğer düzeltilemezse, her zaman halının altına süpürebiliriz." Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. "Ne olursa olsun, tek bildiğim oğlumu mutlu ettiğiniz. Onu yıllardır görmediğim kadar mutlu. Audrina üniversitede kalbini kırdıktan sonra bir daha eskisi gibi olamayacağını düşünmüştüm. Olmadı da. Onu mahvetti. Onun ruhunu kırdı. Ta ki sana kadar."

Onunla yüzleşmek için döndüğümde, bilmek zorundayım. "Audrina... ondan ayrıldı mı?" Helena başını sallıyor. "Evet. Üniversite boyunca çıktılar. Çok ciddi bir şekilde.

Evleneceklerdi, ta ki Audrina onu en iyi arkadaşlarından biriyle aldatana kadar. Ondan sonra, adam ondan intikam almak için her yolu denedi. İtiraf etmeliyim ki, seninle evlendiğini öğrendiğimde ne kadar şok olduysam, tek düşünebildiğim onunla evlenmeyeceğine sevindiğim oldu. Cybil'in kızı olduğunu biliyorum ama oğlumu hak etmiyor. Ona yaptıklarından sonra olmaz."

"Bekle." Nefes alamıyorum. Kafamı toparlamaya çalışırken oda eğilip dönüyor. "Yani onunla evlenmesini hiç beklemiyordun?"

Yüzü şaşkınlıkla buruşuyor. "Sen neden bahsediyorsun canım?" Yalan söyledi.

Hudson yalan söyledi.

En başından beri bana yalan söyledi.

Kaçmaya çalıştığı bir evlilik kurşunu yoktu. İntikam almak istiyordu.

Audrina'ya zarar vermek

istedi. Ve bunu yapmak için

beni kullandı.

Göğsüm düşündüğümde daha fazla sızlıyor. Kalbimi delen bir ok da olabilirdi. Ondan hoşlanmıştım. Gerçekten hoşlanmıştım.

Ve bir an için, bu sahte küçük anlaşmanın gerçek bir şeye dönüştüğüne neredeyse inanacaktım.

BÖLÜM 30

HUDSON

"Mari'nin ayrılmasıyla ilgili duyduğum şey de ne?" Cybil yemek masasındaki garip sessizliği bozar. "Bu doğru olamaz. Buraya geldiğinden beri çok eğleniyor."

Kimse cevap vermiyor.

Bardak ve gümüşlerin şingirtısı sessizliği dolduruyor.

Önümde dumanı tüten deniz mahsulleri çorbasına bakıyorum, dokunamıyorum, yumruğum kaşığımın etrafında sıkılı.

"O iyi mi?" Cybil ağzından düşürmüyor ama buna şaşırmadım. Merhametli olduğundan daha meraklıdır. "Ailevi bir acil durumu mu vardı?"

Audrina iç geçiriyor. "Hudson, Alec'in Mari'yi hamile bıraktığını öğrendi." Masanın üzerine bir sessizlik çöküyor.

Alec buzlu suyunu yudumlarken boğuluyor.

"Audrina," diye azarlıyor Cybil onu ismiyle. "Bir şeyler uydurmak hiç hoş değil."

"Gerçek bu." Audrina sırtıyor. "Bir şeyler sakladığını biliyordum. Kimse beni dinlemiyordu. Hepiniz Maribel şöyle Maribel böyle diyordunuz, sanki İsa'nın ikinci gelişiymiş gibi."

"Audrina." Duke onun adını öksürüyor. "Bu kadar yeter."

"Tanrım, sizden ve kuruntularınızdan bıktım usandım." Sesi yükselir. "Ve kimsenin beni dinlememesinden bıktım."

"Hudson, bu doğru mu?" Annem gözlerini bana diyor ve tüm masa bana bakıyor.

Kaşığımı bırakıyorum, sandalyemi masadan itiyorum ve kapıya doğru koşmadan önce kullanılmamış peçetemi el değmemiş çorbamın üzerine atıyorum.

Hava almam lazım.

Bu insanlardan uzaklaşmalıyım.

Sürgülü kapıyı arkamdan çarparak güvertenin yemek odasından en uzak köşesine ilerliyorum. Ellerimi parmaklıklara dayayıp gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Mari bir saat önce gitti ve onun yokluğunu her yanımda hissediyorum. Beklediğimden daha fazla. Düşündüğümünden daha fazla.

Kapının açılıp kapanma sesi beni bulunduğum andan çekip çıkarıyor.

"Senin için doğru olan tek kadının ben olduğumu ne zaman anlayacaksın?" Audrina'nın sesi kara tahtaya çakılmış çiviler gibi. Ona bakmayı reddediyorum. "O zamanlar gençtik Hudson. Sadece çocuktuk. Ben bir hata yaptım. Korkunç, bencilce bir hata. Ama seni sevmekten asla vazgeçmedim. Sen de beni sevmekten asla vazgeçmedin."

"Yanlış," diyorum dişlerimi gıcırdatarak. "En iyi arkadaşımı yatağımızda becerirken yakaladığım gün seni sevmeyi bıraktım."

"Sana milyonlarca kez söyledim, keşke geri dönüp bunu değiştirebilsem ama yapamam." Konuşurken talepkâr küçük bir çocuk gibi mızızlanıyor, bu da parmaklıkları daha sıkı kavramama neden oluyor.

"Git başımdan, Audrina."

"Bana bakana kadar olmaz."

Başımı bir kez sallıyorum, dalgaları izlerken çenemi sıkıyorum. Normalde onlarda huzur bulurum ama bugün özellikle çalkantılılar.

"Senin yüzünden," diyorum, çenem kilitlenmiş bir halde. "Başka kimseye güvenemedim. Başka kimseyi sevedim. Neredeyse tüm on yılımı kendimi hak ettiğim mutluluktan mahrum bırakarak geçirdim." Sonunda onunla yüzleştirdim. "Şimdi gözümün önünden çekil, seni açgözlü küçük fahişe."

Audrina donakaldı, çenesi kilitlendi.

"Git." Sesim gürlüyor ve tam Alec dışarı çıkarken Audrina'nın nihayet gözümün önünden siktir olup gitmesine neden oluyor. Onu itip gözyaşları içinde kaçıyor.

Umurumda bile değil.

"Hey, dostum." Alec ellerini ceplerine soktu. "Sadece söylemek istedim, hiçbir fikrim yoktu. Umarım benim yüzümden ayrılmamışsınızdır."

Hiçbir şey söylemedim. Bu onun hatası değil. Ve *ona kızgın* değilim.

Koşullara kızgınım.

Aşkı tatmaya ve ruhumun bunca yıldır özlemini çektiği özgürlüğe bu kadar yaklaşmışken bir gecede dağılmasını izlediğim için üzgünüm.

"Bizim için endişelenme," diyorum elimi omzuna koyarak. "Sorunlarımızın seninle bir ilgisi yok."

En azından onun anlayacağı şekilde değil...

"Doğru olanı yapacak mısın? Onlara göz kulak olacak mısın?" diye sordum. Hamileliğini benden tamamen saklamış olmasından duyduğum hayal kırıklığına rağmen, ona uygun şekilde bakılmasını istiyorum.

Alec kıkırdıyor. "Baba olmak istemiyorum, şaka mı yapıyorsun?"

"Seçme şansın yok. Senin çocuğunu doğuracak."

Bana bir sır verecekmiş gibi yaklaşıyor. "Hud, ona daha önce bundan kurtulmasını söylemeye çalıştım ve bana kızdı. Ben de sakinleşsin diye ona duymak istediği şeyi söyledim."

Tenim ısındı. Yanıyorum. "Ona yardım etmelisin, Alec. Hiçbir şeyi yok."

"Bir yolunu bulacaktır. Devlet yardımı falan alamaz mı?" "Yani o senin sorunun değil mi? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Hud, sakın ol." Titriyor. "O iyi olacak." "Ve sen bunu biliyorsun... nasıl?"

"O akıllı bir kız. Kendi ayakları üzerinde duracaktır. Onun gibi kızlar hep öyle yapar." Alec elini saçlarının arasından geçiriyor, gözleri benden başka her yere kayıyor. Onu sinirlendiriyorum ve haklı olarak sinirlendiriyorum. Bu adamı hayatım boyunca tanıdım ve kendine hizmet etmeyen tek bir sorumluluğa sahip olduğunu hiç görmedim.

Tavır hayal kırıklığı yaratıyor ama beklenen bir şey.

"Ona yardım etmeyeceksen şimdi söyle," dedim. "Hamileliğinin sonuna gelmeden ve yanında olamayacağını ve zaten bunu hiç planlamadığını fark etmeden önce söyle."

Sessiz ve umarım düşüncelerimi anlamaya çalışıyordur ama bunu ona söylemek zor.

"Doğru olanı yap, Alec." Hışımınla uzaklaşmadan önce omzunu yumrukluyorum. "Bunu düzeltmek için sadece bir şansın var. Ondan sonra boku yedin."

Montauk'tan defolup gitmeli ve şehre, ofisime, varlığımın son on yılında bana yardımcı olan rutine geri dönmeliyim.

Burada işim bitti.

BÖLÜM 31

MARI

"Tatlım, burada ne yapıyorsun? Eve geleceğinden haberim yoktu." Annem yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni ailemizin evinin girişinde karşılıyor.

Omuzlarım titriyor ve kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum ama bacaklarım titriyor, göz kapaklarım ağırlaşıyor ve sadece çocukluk yatağıma uzanıp bir süreliğine hayatı unutmak istiyorum.

"Ağlamış gibi görünüyorsun." Yüzümü inceliyor. "Bana söylemediğin şey ne? Hudson'la bir şey mi oldu?"

Sol elimi kendine doğru çekerek nişan yüzüğümü arıyor. "O piç seni terk etti, değil mi?" diye soruyor, dudaklarını düzleştirerek.

Başımı sallıyorum. "Onu terk ettim."

Yüz ifadesi değişiyor, ağzı açık kalıyor. "Neden?"

"Önce piçin tekiydi. Şimdi de harika mı oldu?" Yarı gülüyorum, yarı veriyorum

yukarı.

"İçeri gelin. Baban çantalarını yukarı taşıdığı anda eve dönüyor. Söylemeliyim ki, evde olduğun için çok mutluyuz ama bu şartlar altında eve gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Beni bölünmüş fuayeden oturma odasına doğru götürüyor ve kanepeye uzandığım anda üzerime örgü bir battaniye örtüyor.

Bir dakika boyunca hareket etmedim.

Sadece bu evi oluşturan kokuların rahatlatıcı kokteyli içime çekiyorum. Annemin yavaş pişirilmiş rostosu. En sevdiği pamuk temizleyici yumuşatıcı. Ocağın üzerinde titreyen siyah kiraz mumu.

Odanın diğer ucunda annem La-Z-Boy'unda sallanıyor, gri-sarı saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürürken alnında endişe çizgileri belirliyor. Hiçbir şey söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Konuşmaya hazır olduğumda beni dinleyeceğini biliyorum.

Ellerimi karnımın üzerinde kavuşturup sırtüstü uzanıyorum, tavana bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Hamileyim," diyorum nefesimi verirken.

Annem sallanmayı bırakıyor, saçlarını döndürmeyi bırakıyor.

"Ve bu Hudson'dan değil. Birkaç ay önce tanıştığım bir adamdan ve kesinlikle hiçbir anlamı olmayan bir kaamaktı," diye devam ediyorum. "Ama adam Hudson'ın arkadaşıydı nkn tabii ki yleydi."

Gözlerimi sıkıyorum, bu en zor itiraf gibi geliyor nkn daha önce aileme hiç yalan söylememiştim, bu şekilde değil.

"Peki Hudson? O benim New York'taki patronumdu," diyorum. "Nefret ettiğim kişi.

Bana her zaman bok gibi davranan."

Annem hala tek kelime etmedi, hala kıpırdamadı. Bu asla iyiye işaret değildir.

"Sahte bir nişanlıya ihtiyacı vardı," diyorum. "Ben de evet dedim nkn bana çok para ödeyecekti. Hem de çok. Ve hamile olduğumu biliyordum. Kendimi ve bebeği geçindirmek için bir yola ihtiyacım olduğunu biliyordum. O da hayır cevabını kabul etmedi."

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdikten sonra kafa derime batırıyorum. Sersemlemiş ve kafası karışmış olmaktan başka bir şey hissetmek iyi geliyor. Dn Montauk'tan ayrıldım, taksiyle şehre döndüm, bir gece Isabelle'in kanepesinde uyudum ve ertesı gün Omaha'ya giden ilk uçağa bindim.

Son yirmi dört saat bir bulanıklık ve kabus gibiydi ve bugünün bazı açılardan kaçınılmaz olduğunu bilsem de, yine de gerçekmiş gibi gelmiyor.

"Her neyse, Hudson'a hamileliğimi itiraf ettim," diyorum. "Ve çok üzüldü. Anlaşılır bir şekilde. Ben de ayrıldım. Ama ben ayrılırken annesi bana öyle bir şey söyledi ki, onun da bana bir konuda yalan söylediğini fark ettim. Oldukça önemli bir konuda. Yani sanırım artık deştik diyebiliriz. Ama aynı zamanda bitirdik de. İşte bu kadar." Odanın diğer ucundan ona bakıyorum. Tırnağını ısıyor. En azından hareket etti. "Ve şimdi evimdeyim... evsiz ve hamileyim. Yaşasın."

Bana sertçe bakıyor.

"Anne, bir şey söyle. Beni korkutuyorsun." Doğrulup battaniyeyi üstümden atıyorum nkn aniden bir fırından daha sıcak oluyorum.

"Ben... vay canına, Mari." Sandalyesinde doğruluyor, belli ki ne diyeceğini bilemiyor. "Bunu atlatacağımızdan başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Biz varız. Baban ve ben. Ve bu durumu en iyi şekilde atlatacağız."

Ayağa kalkıyor, yanıma oturuyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. Önüme bakıyorum ama onun bana baktığını hissediyorum. Bir an sonra başımın yan tarafını öpüyor.

"Hayatın bizi tam olarak gitmemiz gereken yöne gitmeye zorlayan bir yolu var, biz istemesek bile" diyor. "Şimdi öyle düşünmeyebilirsin ama bir gün geriye dönüp baktığında noktaları birleştireceksin ve her şeye değmiş olacak."

Verandaya açılan sürgülü cam kapı sessiz evimizi dolduruyor.

"Mari, evde ne yapıyorsun?" Babam köşeyi döndüğünde soruyor. Bana bir kez bakıyor ve yorumunu susturuyor.

Gözlerim dolu dolu, Cartier bilezikli bileğimi uzatıyorum. "Bu aptal şeyi üzerimden çıkarabilecek herhangi bir aletiniz var mı?"

"Aynen öyle."

BÖLÜM 32

HUDSON

"BAY RUTHERFORD." Shoshannah beni görür görmez masasından kalktı. "Erken dönmüşsünüz. Haziran sonuna kadar ofis dışında olduğunuzu sanıyordum?"

"Evet, artık dönmüş gibi görünüyorum. Öyle değil mi Savannah?" Masasının kenarında duran ve tasnif edilmemiş gibi görünen posta yığını alıp ona doğru fırlatıyorum. "Şunu düzenle lütfen Savannah. Biz hayvan değiliz."

"Evet. Özür dilerim." Masasının üzerindeki karmakarışık zarfları almak için çabılıyor, yere düşenleri almak için dizlerinin üzerine çöküyor.

İleride, İK'dan Tiffin'in masasına geri dönmeden önce kafasını kapıdan çıkardığını görüyorum. Eminim hepsi haberleri birbirlerine mesaj atıyorlardır. İzlerini kaybettirmek için anlık mesajlaşmayı kullanarak çok zeki olduklarını sanıyorlar ama asıl şaka onların. Beni sevmeleri ya da benden nefret etmeleri umurumda değil.

Onlar koyun. Fikirlerinin bir önemi yok.

Ofisimin kapısını açarak içeri daldım ve arkamdan kapıyı çarptım. Evrak çantamı misafir koltuklarından birine bırakıp bilgisayarımı açıyorum ve e-postalarımı takip etmeye hazırlanıyorum.

Kendimi işime vermem gerekiyor.

Sayılara, çizgilere ve parametrelere o kadar odaklanmalıyım ki son yirmi dört saatte olup bitenlerin hiçbir önemi kalmasın.

Bir saat geçiyor.

Sonra bir saat daha, bir saat daha.

Kendimi toparlayıp en önemli göndericilere yanıt verdiğimde, birkaç hafta önce Abel'in kulübesinin taslağını kaydettiğim bilgisayarımın masaüstüne yöneliyorum. Elimle ağzımı kapatarak sert bir nefes alıyorum, bırakıyorum ve kulübeyi çöp kutusuna sürüklüyorum.

Tasarımı ona çoktan gönderdim, ama yakın zamanda revizyonları tartışmayacağımıza dair bir his var içimde.

"BAY RUTHERFORD." Marta o akşam işten sonra daireme girdiğim anda irkildi ve ayaklarının dibine bir temizlik bezi bıraktı. Gitmesiyle birlikte, tam zamanlı maaşını korurken vardiyasını yarım güne indirmiştım. Her zaman iyi yaptığı bir iş için onu ödüllendirdim. Bu sabah evdeydim ve bir not bırakmalıyım ama aklım başka yerdeydi. "Seni görmeyi beklemiyordum. Beni korkuttun."

"Üzgünüm Marta." Mutfağa girip çantamı tezgâhın üzerine bıraktım.

"Bu kadar çabuk mu döndün?"

"Tatilimi kısa kesmek zorunda kaldım." Buzdolabının kapağını çekip açıyorum, boş, pırıl pırıl raflara bakıyorum. Mantıklı. Evin erkeği bir aylığına yokken mutfağı dolu tutmanın bir anlamı yok.

Pizza geldi.

"Bayan Collins nerede?" Marta, onu köşedeki incir ağacının arkasında saklanırken görmeyi beklermiş gibi etrafına bakınarak soruyor.

"Anlaşmamızı sonlandırdık."

"Yürümediğini duyduğuma üzuldüm efendim."

Kollarımı kavuşturarak soruyorum: "Bana karşı dürüst ol Marta. Mari'nin hamile olduğunu biliyor muydun?"

Marta'nın kara gözleri büyüdü. "Ben yapmadım. Anladığım kadarıyla bebek ... senin değil?" Dudaklarımı düzleştirerek, "Hayır, Marta. Bebek benim değil."

Bakışları etrafta geziniyor, sanki içinden atması gereken bir şey varmış da söylemeye korkuyormuş gibi.

"Ne?" diye soruyorum. diye soruyorum. "Ne söylemek istiyorsun?" "Söylememeyi tercih ederim."

"Bana söyleyebilirsin," diyorum. "Dürüst olduğun için seni kovacak değilim ya." Başımı sallayarak homurdanıyorum. "Bu dünyada yeterince dürüst insan yok Marta. Herkesin saklayacak bir şeyi ve saklayarak kazanacak bir şeyi var."

Ben de dahil... hatta ben bile.

Kalbimin derinliklerinde, küçük anlaşmamızı yaptığımızda tam olarak açık sözlü olmadığım halde ona bu kadar kızmanın doğru olmadığını biliyorum.

Ama bir bebek oyunun kurallarını değiştirir.

Duygularını saklayabilirsin. Niyetinizi saklayabilirsiniz. Ama bir bebeği saklayamazsınız.

"Dürüst fikrimi mi istiyorsunuz Bay Rutherford?" Marta kara kaşlarını kaldırarak bana doğru tereddütlü bir adım attı.

Ona tüm dikkatimi veriyorum.

"Bence onu o duruma sokman yanlıştı. Ona akli başında hiçbir kadının reddedemeyeceği bir teklifte bulunmak," diyor kelimelerini dikkatle seçerek. "Kişisel koşulları ne olursa olsun, paraya ihtiyacı olduğunu biliyordunuz ve bundan faydalandınız." Nefes verirken elini kalbinin üzerine koyar. "Oh, Tanrım. Bu benim için biraz acımasızca oldu, değil mi?"

İfadem boş tutuyorum ama başımı sallıyorum. "Hayır, Marta. Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"İyi bir kızdı," diyor. "Ama itiraf etmeliyim ki, bilerek ondan uzak durdum. Yakınlaşmak istemedim. Bağlanmak istemedim. Yıllar içinde eve getirdiğiniz tüm kadınlarla aranızda mesafe koymayı öğrendim çünkü hiçbir zaman çok uzun süre yanınızda olmayacaklar. Geri çekilmek ve samimi olmak daha kolay. Muhtemelen biraz soğuk olduğumu düşünüyorlar ama olması gereken bu."

"Tanrım, bu durum çok boktan." Yüzümü avuçlarıma gömüyorum, gözlerimi ovuşturuyorum ve inliyorum. "Belki de ona kızmaya hakkım yok."

"Belki de." Marta sırtıyor.

"Peki ya onu hamile bırakan adam? Ona yardım etmeye hiç niyeti yok. Sadece onu terk edecek."

Marta onaylamamak için dilini şaklatıyor. "Yazık."

"O yalnız," diyorum. "Ve evsiz çünkü onu dairesinden ben çıkardım. Hiçbir şeyi yok. Eminim evine gitmiştir. Nebraska'ya. Gidecek başka bir yeri olduğunu düşünemiyorum."

"Onu aramalısınız, efendim." "Evet," dedim.

"Yapmalıyım."

BÖLÜM 33

MARI

"Aman Tanrım, Maribel, şuna bak!" Annem bir kuzu tulumunu tutuyor ve ciyak ciyak bağıyor.

"Bunları almak için çok erken," diyorum ve tulumu annemin elinden alıp rafa geri koyuyorum. Target'a beş şey almak için gelmiştik ama nasıl olduysa elimizdeki sepet rastgele şeylerle dolup taşıtı ve şimdi de bebek kıyafetleri bölümündeyiz. "Daha ilk üç aylık dönemden çıkmadım bile."

"Bu kadar olumsuz olma. Ben sadece bu limonlardan limonata yapmaya çalışıyorum," diyor elini bana vurarak. "Bebegin limon olduğundan değil. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Bunu eğlenceli hale getirmeye çalışıyorum, Mar. Benimle çalış."

Bir raftan üç parçalı minyatür bir takım elbise, diğerinden de lavanta rengi puantiyeli bir elbise alıp havaya kaldırıyor.

"Sence kız mı erkek mi?" diye soruyor.

"Bilmiyor muyum?"

"Seninle birlikte en başından beri biliyordum" diyor, gözleri acı tatlı bir nostaljiyle parlarken sırtarak. "Annelik içgüdüsü. Sen en kolay hamileliktin. Ve en iyi bebektin. O anlardan bazılarını yeniden yaşamak için her şeyimi verirdim. El üstünde tut. Çok hızlı geçiyor, güven bana."

Kıyafetleri kancalarına geri yerleştirmeden önce beni işaret ediyor ve bir sürü vahşi maymun tarafından parçalanmış gibi görünen gelişigüzel bir rafın üzerine doğru ilerliyor.

Çantam titriyor ve birinin beni aradığını anlamam bir saniye sürüyor. Bir an için sesli mesaja yönlendirmeyi düşündüm. Kimseyle konuşma havamda değilim ve annem hala ne kadar kolay tuvalet eğitimi aldığımı ve bir kez bile beşiğimden çıkmaya çalışmadığımı anlatıp duruyor. Ama merakım beni yeniyor ve arayan numarayı kontrol etmek için uzanıyorum.

KIMLIK.

Hudson'ın adı ekranda yanıp sönmesini beklediğim son şey, ama işte orada, kalın beyaz harflerle.

Bir saniyeliğine nefes almakta zorlanınca, sanki zaman donuyor.

Bu hafta başında Montauk'tan ayrıldığımdan beri bana ulaşmadı. Bir kere bile.

Şimdi ne istiyor olabilir?

Cevap vermeyi düşünmeden önce, kendimi ekrandaki kırmızı düğmeye basmaya zorluyorum. Onunla konuşamam. Bugün olmaz.

Hiçbir zaman.

BÖLÜM 34

HUDSON

Çağrı sesli mesaja düştü, tam da tahmin ettiğim gibi.

"Airstream Yolcularının Dikkatine, New York'tan Omaha Eppley Havaalanı'na giden 607 sefer sayılı uçuş birazdan yolcu alımına başlayacaktır. Lütfen şu anda Terminal C'ye geliniz," diye bir kadın sesi hoparlörlerden duyuluyor.

Koltuk numaramı kontrol ederek jet köprüsünün kapısının önünde oluşmaya başlayan sıraya doğru ilerliyorum.

On dakika sonra, birinci sınıf pencere kenarı koltuğuma yerleşmiş, herkesin istediği ama kimsenin kullanmayacağı her türlü büyüleyici ıvır zıvırla dolu bir uçak içi dergisini karıştırıyorum. Karşımdaki koridorda oturan kadın cep telefonunu kapatmaya başladı ve ben de aynı şeyi yapabileceğimi düşündüm. Nasıl olsa yakında havalanacağız.

Cebimden telefonumu çıkarıp, Mari'ye hızlı bir mesaj göndermeyi tercih etmeden önce güç düğmesinin üzerinde geziniyorum.

GİTMENE İZİN VERDİĞİM İÇİN ÜZGÜNÜM.

BİR AN BEKLEDİM ama cevap vermedi.

Yine de önemli değil. Onu
yakında göreceğim.

BÖLÜM 35

MARI

"DOĞRU OLANI YAPTIN." Isabelle telefonda iç geçirir. "Bu konuda kendini hırpalama, tamam mı?"

"Yapmamaya çalışıyorum. O arayana kadar her şeyden çok emindim. Ve sonra o mesajı gönderdi." Yorganımı omuzlarıma kadar çekerek yan dönüyorum. Saat daha öğleden sonra iki ama ben şimdiden kış uykusuna yakışır bir uykuya hazırlanıyorum.

"Tabii ki seni bıraktığı için üzgün," diyor. "Seni hak etmediğini biliyor ve şimdi seni geri almaya çalışacak. Hamilelik olayını atlatmış olması güzel bir şey ama bu sana yalan söylediği gerçeğini değiştirmiyor. Sana sahte bahanelerle bir sözleşme imzalattı. Bunun yasal olduğundan bile emin değilim."

Yastığıma doğru inledim. "Isabelle, artık ne yapacağımı bile bilmiyorum. Ya da ne düşüneceğimi. Tek bildiğim daha iyisini bildiğim. Lanet olsun. Daha iyi biliyordum. Daha iyi biliyordum."

"Hey, gelecek ay gelip seni görmeyi düşünüyordum?" diyerek konuyu değiştiriyor. Kendimden nefret etmem can sıkıcı bir hal aldığımda bunu yapmakta çok iyi.

"Seni buna maruz bırakmak istemiyorum," diyorum. "Burada aklını kaçırarak kadar sıkılırsın. Bunu sana yapamam."

"Ama en azından ben seninle sıkılırım," diyor ve sesindeki tatlı gülümsemeyi neredeyse duyabiliyorum. "En iyi arkadaşımı özledim. Deli gibi."

"Ben de öyle."

"Telefonu kapatır kapatmaz uçuşlara bakacağım."

"Harika." Esniyorum. "Telefonu kapatır kapatmaz biraz kestireceğim."

Isabelle gülüyor. "Aferin sana anne. Hâlâ yapabiliyorken gözlerini kapat."

Telefonu kapattıktan sonra yerdeki Target çantasına uzanıyorum. Annem cinsiyet ayrımı gözetmeyen bir kuzu tulumu almakta ısrar etti. Bunun tüm bu bebek olayı hakkında heyecanlanmama ve Hudson'ı bir süreliğine unutmama yardımcı olacağını söyledi. Mantığı biraz hatalıymış gibi hissediyorum ama çok sevimli.

Parmaklarımı tüylü kuzu yününde ve kaşmir yumuşaklığındaki kumaşta gezdirdikten sonra yanağıma götürüyorum. Gözlerim kapalı, hayatım haline gelen boktan fırtınadan geçici bir sığınak arayarak uzaklaşıyorum.

BÖLÜM 36

HUDSON

Kollarımı açarak karşılanmayı ya da bu konuda bir gülümseme beklemiyorum. Ama kapıyı açtığında Abel'in yüzündeki ifade tüylerimi diken diken ediyor.

"Hudson." Dışarı çıktı ve ön kapıyı arkasından kapattı. "Burada ne işin var?"

"Mari'yle konuşmam gerek."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Özür dilerim. Buna izin veremem."

Yarı kıkırdıyorum. "Buna izin veremez misin? O yetişkin bir kadın. Ondan yüz yüze özür dilemek istedim. Bunca yolu benim için bu kadar önemli olduğu için geldim."

"Üzgünüm Hudson. Eminim senin için çok şey ifade ediyordur ama o benim kızım ve benim için de çok şey ifade ediyor," diyor. "Bana verdiğin sözü tutmadın. Ona zarar vermeyeceğini söyledin ama verdin. Sırf bu yüzden bile onu görmene izin veremem. Ayrıca, bana yalan söyledin. Buraya kızıma aşık olduğunu ve onunla evlenmek istediğini söyleyerek geldin. Meğer onu sadece kullanıyormuşsun."

"Duygularına saygı duyuyorum Abel ve haksız da değilsin. Beni ve benimle ilgili her şeyi küçümsemek için her türlü nedene sahipsin," diyorum. "Ama lütfen, onu bir dakikalığına görebilir miyim? Sadece özür dilemek istiyorum ve sonra onu bir daha asla rahatsız etmeyeceğim."

Abel'in ağzı sert bir çizgi oluşturuyor ve şişkin burnundan sabırsız bir nefes geçiriyor.

"Bak," diyorum. "Hiçbir zaman 'hayır'ı cevap olarak kabul etmekte iyi olmadım ve ikimizi bu karmaşaya sokan da bu oldu zaten. İşleri yoluna koymaya çalışıyorum."

"Israrını takdir ediyorum Hudson." Abel başını eğdi. "Ama bende senden çok daha fazla var. İstersen bütün gece seninle kalabilirim ama yine de kızımı görmene izin vermeyeceğim. Şimdi, benim ve senin zamanını boşa harcamayı bırak. Ait olduğun şehre geri dön. Senin değerlerini paylaşmıyoruz. Burada olmaz."

"Yeterince adil." İçimi çektim, hayatımda hiç bu kadar yenilmiş hissetmemiştim. "Ona kızgın olmadığımı ve buna hiç hakkım olmadığını söyleyebilir misin?"

Hiçbir şey söylemiyor ama cevap soğuk ve duygusuz bakışlarında saklı. Ayrılmak için döndüğümde, kiralık arabama geri tırmanıyorum ve Collins'in araba yolunda, bir zamanlar ılık bir bahar gecesinde birlikte yürüdüğümüz tepeden kuzeye doğru ilerliyorum.

Mari'nin çocukken şatosuymuş gibi davrandığı Kraliçe Anne'i ve Avrupa romantiğini geçtikten sonra köşeyi dönüyorum ve ön bahçesinde parlak kırmızı bir SATILIK tabelası olan harap bir Frank Lloyd Wright kır evi görüyorum.

Bu şaheserin bu şekilde parçalanmasına izin verilmesi utanç verici.

Ben de iyi niyetle bu tarihi sanat eserini daha da parçalanmaya terk edemem.

Yabani otlarla kaplı garaj yoluna girip cebimden telefonumu çıkarıyorum. Ne yaptığımın farkına varmadan tabeladaki numarayı çevirdim. "Alexa Lowell konuşuyor, First Class Realty," diyor.

37. BÖLÜM

MARI

"Bu işte iyiye gidiyorsun." Annemin arkadaşı Terri, bir dakika önce hazırladığım kaplumbağa mocha'yı yudumluyor ve omzumu sıvazlıyor. "Aferin sana. Bir şeye ihtiyacın olursa ben ofiste olacağım. Sen ve Jaime ön taraftasınız, değil mi? Sabah telaşı bitmiş olmalı."

Bir haftadır evdeyim ve ailem şimdiden bana bir iş ayarladı. Üniversiteye yeniden başlamış gibiyim ama beni meşgul edecek bir şey olduğu için minnettarım. Evde pinekleme ve her şey üzerine kafa yormak kendimi bin kat daha boktan hissetmeme neden oluyor.

Kapıdaki ziller çalıyor ve bir kadın içeri giriyor. Jaime ona adıyla sesleniyor ve "her zamankinden" isteyip istemediğini soruyor.

Ardından telefon şirketinden birkaç adam içeri giriyor, Jaime cappuccino makinesiyle uğraşırken ben de siparişlerini almak için kasaya gidiyorum.

"Küçük kahve," dedi ilki. "Bir krema. İki şekerli."

Hesabı ben ödüyorum, o da parasının üstünü alıyor ve birkaç santim ötedeki açıkça işaretlenmiş bahşiş kavanozuna hiç para bırakmıyor. İkinci adam iki shot espresso içeren, kremasız ve şekersiz büyük boy bir kahve sipariş ediyor ve iki dolar bahşiş veriyor. Bahşiş kavanozuna göz attığımda, sanırım on beş dolar civarında bir bahşişimiz var ve son dört saattir açığız. Bu gidişle yarına kadar kendime yarım depo benzin alabilirim.

İkinci adam uzaklaştı. İçkilerini almaya saniyeler kalmıştı ki üçüncü bir adam olduğunu fark ettim. Onun da onlarla birlikte içeri girdiğini görmemiştim ve kapıdaki zil sesini de duymamış olmalıyım, ama oradaydı.

Tam önümde duruyordu.

"Hudson," diyorum, yüzümün kızardığını gerçek zamanlı olarak hissederek. Kasadan uzaklaşıp Jaime'ye doğru yürüyorum. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Çok acil bir şeyle ilgilenmem gerekiyor. Diğer iki siparişi getirebilir misin?"

Jaime'nin gözleri omuzlarımdan üzerinden Hudson'a doğru kayıyor. "İyi misin?"

"Evet, evet. Bana bir dakika ver." Tezgâhın yanından fırlayıp onu dükkânın arkasına doğru çekiyorum. "Takip etmek elli eyalette de yasadışıdır. Nebraska dahil."

Sırıttıyor. "Burada çalıştığından haberim yoktu. Ben de en az senin kadar şaşırdım."

Kaşlarını çatarak, "Ciddi misin Hudson? Yoksa bu da yalanlarından biri mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Biliyorum," diyorum, kollarımı kavuşturarak. "Audrina hakkındaki her şeyi biliyorum. Ondan nasıl intikam almak istediğini. Ve bunu yapmak için beni nasıl kullandığını."

Sırıttışı kayboluyor.

"Evet," diyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ben de sana anlatacaktım," diyor. "Geçen hafta evine geldim. Baban beni içeri almadı." "Öyle mi yaptın?"

"Evet. Sana söylemedi mi?"

"Hayır," diyorum.

"Söylemesini beklemiyordum," diyor Hudson. "Ama oradaydım. Ve deli gibi mücadele ettim ama baban çok ısrarcı."

"Öyle." Belli etmiyorum ama babam bunu benden sakladığı için biraz hayal kırıklığına uğradım. Hudson'ı görmek istediğimden değil ama onca yolu sırf beni görmek için geldiğini bilmek güzel olurdu. "Bunca zamandır burada mıydın?"

Başını sallıyor. "Geçen hafta bir ev için teklif verdim. Bugün anlaşmayı bitirip evi teslim almak için geldim."

"Bir ev mi aldın? Orchard Hills'te mi?"

"Bir Frank Lloyd Wright evini restore ediyorum. Şu sevdiğin sokakta, hani şu büyük evlerin olduğu sokakta," diyor.

Bahsettiği evi biliyorum. "Arthur Feuerstein'in evi," diyorum.

"Evet," diyor. "İşte bu. Onu restore ediyorum ve işim bittiğinde, gerçek bir sanat eserinde yaşamının ne anlama geldiğini takdir edecek bir alıcı bulamazsam muhtemelen yerel tarihi topluma bağışlayacağım."

"Ne kadar asilsiniz."

"Mimariye olan tutkumun ne kadar derin olduğunu anlamanızı beklemiyorum," diyor. "Ama alay etmen tamamen gereksiz."

"Daha ne kadar burada tamiratla uğraşacaksın? Peki ya New York'taki firma ne olacak?" Sanki aramız iyiymiş gibi ona sorular sormak garip. Hiçbir şey değişmedi. Meraktan başka bir şey değilim.

"Altı ay, aşağı yukarı?" diyor. "Ve zamanımı böleceğim. Ev bitene kadar iki haftada bir."

Ellerimi kalçalarımaya koyarak işe geri dönmeye karar veriyorum. Başımı kaldırarak, "Tamam, sen şehirdeyken benim yoluma çıkmazsan sevinirim, ben de seninkine çıkmam." diyorum.

"Mari."

Başka bir müşteri, yaşlı bir kadın dükkâna giriyor. Sabah yoğunluğu buraya kadarmış.

"Hâlâ bir ara konuşabileceğimizi umuyordum," diyor, gözleri sanki bu son kez olacakmış gibi beni içine çekiyor.

"Konuşacak bir şey kalmadı, Hudson." Kadına bakıyorum, tezgâhta oflayıp puflamasını izliyorum. Jaime hâlâ çocuklar için içki hazırlıyor. "İşimin başına dönmeliyim."

"Bana kızgınsın," diyor. "Bunu anlıyorum. Olmalısın da. Haklısın, seni yanlış yönlendirdim. Ve istediğin kadar kızgın olabilirsin. Ama üzgün olduğumu bilmelisin. Ne olursa olsun, özür dilerim."

Bununla birlikte dönüp gidiyor. Göğsüm sıkışıyor.

Çılgılık atmak istiyorum.

Ağlamak istiyorum.

Ona koşmak

istiyorum. Onu

öpmek istiyorum.

Onu tokatlamak istiyorum.

Ama bunların hiçbirini yapamam, bu yüzden yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum ve bana doğru hançer fırlatan gümüş saçlı bayanı selamlıyorum.

BÖLÜM 38

HUDSON

"Sanırım önümüzdeki hafta ortasına kadar çatıyı sizin için tamamlayabiliriz." Soluk yeşil tişörtlü bir müteahhit Royals şapkasını çıkarıyor ve gözlerini kısarak eve doğru bakıyor.

"Yarın öğlene kadar yazılı olarak tahmini bir fiyat istiyorum." "Evet, bunu yapabiliriz."

Geniş araziye tararken, bir dahaki gelişimde çevre düzenlemesi için fiyat teklifi almayı aklıma not ediyorum. Çitler aşırı büyümüş, arka bahçede ölmek üzere olan bir ıhlamur ağacı var ve çimler yengeç otlarıyla dolu. İşim bittiğinde burası göz gözü görmeyen bir yer olacak.

Yaklaşık bir blok ötede, siyah taytlı, elektrik yeşili spor ayakkabılı ve neon mavisi tişörtlü bir kadın, kollarını sallayarak ve beyaz kulaklıkları yüzünün kenarlarından sarkarak sokağın diğer tarafına doğru ilerliyor. Yaklaştıkça Mari olduğundan daha da emin oluyorum.

"Affedersiniz. Bana müsaade eder misiniz?" Müteahhide bahçemin kenarına doğru adım attığımı söylüyorum.

Evet.

Bu o.

Bu o.

Bana doğru bakmıyor. Hem de hiç. Ve belli ki durup sohbet etmek gibi bir planı da yok.

Karşıdan karşıya geçerken ona "Mari" diye seslendim.

Dikkatini ileriye vermeden önce yarım saniye bana bakıyor. Ama durmuyor.

"Mari, bekle." Hızımı artırıyorum, omuzlarının çöküşünü ve sonunda yavaşlayarak durmasını izliyorum.

Topuklarının üzerinde dönerek kulaklıklarını çıkardı ve ellerini Kalç

alar. "Öyle mi?" diye sorar.

"Ne yapıyorsun?"

"Yürüyüşe çıkıyorum..."

Gözlerimiz buluşuyor ve midem bulanıyor. Kalın sarı saçları elastik bir saç bandı yardımıyla yüzünden geriye doğru çekilmiş ve mavi gözleri derin ve fırtınalı bir şekilde parlıyor.

Onu incittim.

Ve onu incittim çünkü benden hoşlanıyordu.

Ve o hala benden hoşlandığı için hala acı çekiyor.

"İlginç bir rota," diyorum.

Mari gözlerini deviriyor. "Resmen ailemden bir blok ötede bir ev aldın. İnan bana, bu kasıtlı değil, yoksa durup merhaba derdim."

"Beni daha ne kadar cezalandıracaksın?" diye soruyorum.

Bakışlarını kaçırıyor, iç geçiriyor ve sonra gözleri benimkilere kayıyor.

"Seni *cezalandırmak* mı?"

"Yarın şehre dönüyorum," diyorum. "Bu gece seninle biraz vakit geçirmek isterim. Konuşacak çok şeyimiz var."

"Bana yalan söylediğin gibi mi?"

"Açıklamak için bir şans istiyorum."

"Hayır, sadece yaptığın şeyi haklı çıkarmak için bir şans istiyorsun," diyor. "Ne olursa olsun, ben sana yalan söyledim. Sen de bana yalan söyledin. İlişkimiz sahteydi. Ve artık bitti."

"Olayı fazla basitleştiriyorsun."

"Öyle mi?" Mari alay ediyor, spor ayakkabısını çukurlu beton kaldırımında sürükledikten sonra başını sallıyor ve uzaklara bakıyor.

"Yarın şehre geri dönüyorum," diyorum. "Ondan bir hafta sonra döneceğim. Belki biraz zamana ihtiyacın vardır. Biraz boşluğa. Eğer fikrini değiştirirsen ve konuşmak istersen, ben burada olacağım."

Hiçbir şey söylemiyor.

"Kabul etmek istemesen bile Mari, orada bir şey vardı. Bunu hissettim. Senin de hissettiğini biliyorum," diyorum yaklaşarak. "İnanılmaz bir şeyin olabileceğine inanmasaydım, burada durup bunun için savaşıyor olmazdım. *Bizim* için savaşıyor olmazdım."

"Ne kadar asilsin." Kulaklıklarını kaldırdı ve beni bastırmaya başladı. Yeterince duydu. "Hoşça kal, Hudson."

BÖLÜM 39

MARI

"VOWEL AL!" Sanki Çarkıfelek yarışmacıları onu duyabiliyormuş gibi babam televizyona bağıyor. "Sesli harflere ihtiyacımız var. Haydi millet."

"Hayır," diyor annem. "Bir 'r' seçmesi lazım. Neden hâlâ kimse 'r' seçmedi?"

Yarışmacı 600 doların üzerine gelir ve 's' harfini seçer ve Vanna pırıl pırıl parlayan altın bir elbiseyle sahnede dolaşırken dört harfe dokunarak onları aydınlatır.

Kılık değiştirmiş bir lütf.

Bulmacayı şimdi çözebilirim ama ailem için bunu mahvetmek istemiyorum. Bunun için yaşıyorlar. Aslında, sehpanın üst çekmecesinde küçük bir steno defteri var ve orada bulmacaları en çok kimin doğru tahmin ettiğinin çetelesini tutuyorlar. Son öğrendiğimde annem yedi puan öndeydi.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" Annem sandalyesinde öne doğru eğiliyor, sanki ekrana birkaç santim daha yakın olmak ona yardımcı olabilirmiş gibi.

Babam elini kıllı çenesinde gezdiriyor, gözlerini kısıyor.

Dikkatimi telefonuma verip televizyon ekranının sessiz bir fotoğrafını çekiyorum ve Isabelle'e "SADECE BURADA NELERİ KAÇIRDIĞINI GÖSTERMEK İSTEDİM" başlığıyla mesaj atıyorum.

Hemen hem gülen hem de ağlayan bir emoji ile yanıt veriyor ve ardından ekran kararıyor ve telefonum gelen bir aramayla çalmaya başlıyor. Garip bir numara, daha önce hiç görmediğim bir numara. Yabancı görünüyor ve neredeyse cevap vermemeye karar veriyorum ama merakım beni yeniyor.

Doğrulup boğazımı temizliyorum ve yeşil tuşa basıyorum. "Alo?"

Hat bir anlığına sessizleşiyor ve hâlâ bağlı olduğumdan emin olmak için telefonu kulağımdan çekiyorum.

"Alo?" Tekrar soruyorum.

"Mari?" Bir erkek sesi adımı söylüyor.

"Bu da kim?" Annem de babam da bana bakıyor, ama onlara el sallayıp sorun olmadığını söylüyorum. Ayağa kalkarak oturma odasından çıkıyorum ve koridordan odama doğru yürüyüp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Ben Alec."

İzlerimde durdum. Şu ana kadar onu hiç düşünmemiştim. Aslında onu defterden silmişim, oturup asla gerçekleşmeyecek bir mucizeyi umut etmektense kendimi gerçekçi beklentilerle doldurmayı tercih etmişim.

"Merhaba." Dizlerimi göğsüme çekerek yatağımın kenarına tünedim. Artık bu şekilde oturamayacak hale gelmem uzun sürmeyecek.

"Nasılsın?" diye soruyor. "Nasıl hissediyorsun? Bebek nasıl?"

"İyi." Yavaş ve dikkatli konuşuyorum, merakım tüm zamanların zirvesinde. "Her şey yolunda. Neler oluyor?"

"Hong Kong'dayım," diyor. "Aslında yeni uyandım. Dün gece pek uyuyamadım. Buraya geldiğimden beri pek iyi uyuyamadım açıkçası."

"Oh. Um. Ben... üzgünüm?"

"Bana bebekten bahsettiğinden beri bunu düşünüyordum." Telefonun diğer ucundan nefes verdiğini duyuyorum, sesi bir an için boğuklaşıyor, sonra örtülerin şıptırtısı ahizeyi dolduruyor. Onu dünyanın öbür ucunda, otel odasında volta atarken hayal ediyorum. "Sana söylediklerim için kendimi kötü hissediyorum-senden, bilirsin, bununla ilgilenmeni istediğim için. Çok soğuktu. Şoktaydım. Bu bir mazeret değil ama her neyse, elimden geldiğince yanında olmak istediğimi bilmeni istedim. Maddi ya da başka türlü. Eminim halledilmesi gereken çok şey vardır. Programlama. Ortak ebeveynlik. Bu tür şeyler. Bilmiyorum. Bir yolunu buluruz. Yani, senin için de uygunsa? Belki de benim bunun bir parçası olmamı istemiyorsundur?"

"Alec." Boğazımı temizliyorum, dudaklarımın köşelerinin çekildiğini hissediyorum. Hayatımda hiç bu kadar rahatlamış hissetmemiştim. "Bebeğin hayatının bir parçası olmanı çok isterim ve bana yapabileceğin her türlü yardım için minnettar olurum."

Nefes verdi. "Oh, güzel. Tanrı'ya şükür. Sana söylediklerimden sonra muhtemelen benden nefret ettiğini düşünmüştüm. Aslında telefonu yüzüme kapatman için hazırlıklıydım."

"Hayır, hayır. Ben öyle bir şey yapmam." Sırtımı yatak başlığına yaslayarak yatakta geriye doğru kayıyorum. Üzerime ağırlıksız bir sakinlik çöküyor, her şeyin muhtemelen yoluna gireceği hissi gibi.

"Önümüzdeki altı ay boyunca Hong Kong'da olmam gerekiyor," diyor. "Ama düşünüyordum da belki önümüzdeki bir iki hafta içinde geri dönerim, böylece her şeyi yüz yüze konuşabiliriz?"

"Nebraska'dayım," diyorum. "Bil diye söylüyorum, artık şehirde değilim. Ama buraya gelebilirsin. Ailem seninle tanışmak isteyebilir, bilirsin, aile olacağımız için."

Tanrım, böyle düşünmek çok garip.

Tinder'da tanıştığım Alec Sheffield aileden biri olacak.

Elimi karnımın alt kısmına koyuyorum, bu minik can babasız büyümek zorunda kalmayacağı için minnettarım.

"Sorun değil," diyor. "Bunu birlikte çözeceğiz Mari. Gerçekten çok üzgünüm."

"Üzülme. İkimiz de kendimizi bu duruma soktuk. Bu benim olduğu kadar senin de suçun değil."

"Uçuşumu ayarladıktan sonra sana mesaj atarım. Duşa girip ofise gitmem gerekiyor." Sözleri şimdi daha hafif, daha havalı.

"Yakında görüşürüz, Alec."

BÖLÜM 40

HUDSON

Orchard Hills'teki ANA CADDE, öğle yemeği seçenekleri açısından arzulanan çok şey bırakıyor, ancak her ikisi de Mari'nin çalıştığı kafenin yanında bulunan bir şarküteri ve bir Tayland mekanına kadar daralttım.

Kiralık kamyonetimden inip kapıları kilitliyorum ve kaldırımdan şarküteriye doğru ilerliyorum. Kendimi tutamayıp, Mari'nin bugün tezgahın arkasında olup olmadığını merak ederek, kayıtsızca kahve dükkanının içine bakıyorum.

Ama değil.

Pencerenin diğer tarafındaki bir masada oturmuş, çayını yudumluyor ve bir adamla göz göze gelirken gülümsüyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Biri göğsüme yumruk da atabilirdi.

Gülüyor, başını sallıyor. Başını eğiyor ve parmakları bardağının kenarında geziniyor. Onda rahat, gerçekten mutlu bir şeyler var.

Damarlarımdaki sıvı ısı kavruluyor ve çenem sıkılıyor.

Muhtemelen, şehre döndüğü için birdenbire onun ayaklarını yerden kesmek ve parlak zırlı şövalyesi olmak ihtiyacı hisseden eski bir lise erkek arkadaşı.

Buna izin vermeyi reddediyorum.

Sakinleşmeye ya da mantıklı bir şekilde kendimi vazgeçirmeye fırsat bulamadan dükkânın ön kapısından içeri dalıp ikisinin üzerine atılıyorum.

"Bu da kim?" Yaklaştığımda soruyorum, sanki bu cevabı vermeye hakkım varmış gibi.

Neşeli ifadesi çatık kaşlara dönüşüyor ve ayağa kalkıyor. "Hudson, ne yapıyorsun?"

Karşısındaki adam bana doğru dönüyor, ama bu lisedeki bir erkek arkadaş ya da mahalledeki bir salak değil.

"Alec?" Gözlerimi dikerek sordum.

"Hudson." Ayağa kalkıyor, gülümsüyor ve bana sarılmak için eğiliyor. Beni gördüğüne seviniyor ama anlamıyor. Elini geri çekerek tekrar yerine oturuyor. Ona bakamıyorum. Mari'nin onunla ne kadar mutlu olduğunu görmek, onun kafasına vurmak istememe neden oluyor ve ben hayatımda hiç bir erkeğe vurmadım. Bu

Benim tarzım değil. "Vay canına. Seni burada görmeyi beklemiyordum. Siz ikiniz tekrar birlikte misiniz?"

Mari hemen "Hayır," diye cevap verdi. "Birlikte değiliz. O burada bir ev aldı. *Benim memleketimde.*" Sanki şu anda çok önemliymiş gibi son ayrıntıyı vurguluyor.

 kisinin arasından geçerken görüşüm bulanıklaşıyor ve bir an için Audrina'yı ve aylardır en iyi arkadaşımı benden habersiz nasıl becerdiğini ve benim en ufak bir fikrim olmadığını düşünüyorum.

Mari'nin benim olmadığını biliyorum - en azından artık değil, ama onun Alec'le birlikte olma fikri... onu benim yerime isteyebileceği fikri... beni  ld r yor.

"Alec geleceğimizi konuşmak için geldi," diyor Mari.

"Geleceğinizi mi?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. Birkaç hafta önce ona bebekten kurtulmasını çünkü baba olmak istemediğini söylüyordu.

"Bizim durumumuzla ilgili olan gelecek," diye açıklıyor.

"Ne yani, şimdi de dik duran bir adam mı olmak istiyorsun?" Sözlerimi ona tükürerek söyledim. "şimdi de gelip günü m  kurtarmak istiyorsun?"

"Hudson, bu da ne demek oluyor?" Alec şakağını kaşıyor. "Ben doğru olanı yapıyorum. Bana yapmamı söylediğin şeyi yapıyorum. Yani, istediğim için yapıyorum ama söylediklerini düşündüm." Mari'nin bakışlarının üzerimde toplandığını hissediyorum ama benim bakışlarım ona kilitlenmiş durumda. "Ona göz kulak olacağım. Bebeğe. Bu seni üzüyor mu, neden?"

Çünkü onun yanında olmak istiyordum.

Çünkü belki de i ten i e, küçük bir parçam taşıdığı bebeğin benim bebeğim olmasını diliyordu.

 kisi sonsuza dek bu bağa sahip olacak ve o daha iyisini hak ediyor.

Alec'in iyi niyetli olduğuna şüphe yok ama onu hayatım boyunca tanıdım. Hep konuşur ama arkasını getirmez. Tek umudum, doğmamış çocuğu da işin içine girince artık farklı olması.

Mari'ye döndüğümde gözlerindeki umudu, tavrındaki rahatlamayı görüyorum.

Bunu ondan almak istemiyorum.

"Unut gitsin." Omuzlarım geriliyor ve saatimi kontrol ediyorum.  ğle yemeğini yiyip eve dönmem gerekiyor. Yıkım ekibi geçen hafta eski alçı duvarları yıktı ve saat bir buçukta her şeyi kurallara uygun hale getirmeye başlamak için bir elektrik ekibi gelecek.

Ben gidiyorum.

Mari'yi Alec'in ellerine bırakıp gidiyorum.

Bu beni öldürüyor ve eğer onu bir kez bile hayal kırıklığına uğratırsa, onu öldüreceğim.

BÖLÜM 41

MARI

"Şehirdeyken kalacak bir yere ihtiyacın var mı, Alec?" Annem ona bir fincan Folgers kahvesi dolduruyor. "Bizimle kalabilirsin ya da sana otel tavsiyesinde bulunabiliriz. Otoyolun hemen dışında yakın zamanda yenilenmiş bir Super 8 var. İyi şeyler duydum. Havuzu ve spor salonu var."

"Anne, o iyi." Kıkırdıyorum. Bugün misafirperverliği abartıyor, Alec'e İngiltere Kralı'nı ziyarete gelmiş gibi davranıyor.

"Alec, sen pazarlamacı mısın?" Babam masanın başında bacak bacak üstüne atarak soruyor. "Hiç reklam müziği ya da benzeri bir şey buldun mu?"

Alec başını sallayarak gülümsemeye çalışıyor. "Online pazarlama yapıyorum. Sosyal medya varlığı. Marka oluşturma. Arama motoru optimizasyonu. Bu tür şeyler."

"Şirketim için bu Insta-macallit'lerden bir tane almayı düşünüyordum. Bir Facebook sayfam var. Sanırım şu ana kadar üç yüz kadar beğeni aldık. Orada hiçbir şey paylaşmıyorum. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum." Babam annemin önüne koyduğu kahveden bir yudum alıyor. "Sen ne diyorsun? Zaten o siteleri hiç anlamadım. Kahvaltıda ne yediğim ya da dün gece hangi filmi izlediğim kimin umurunda. Neden herkes herkese sürekli ne yaptığını söylemek zorunda?"

Alec gülüyor. "Bundan biraz daha karmaşık. Daha fazla zamanımız olsaydı sana hızlı bir strateji çizerdim. Belki Hong Kong'a döndüğümde sana bazı notlar gönderebilirim?"

"Evet. Bunu isterim." Babam başını sallar.

Annem Alec'in yanına oturuyor ve çenesini ellerinin arasına alarak ona bakıyor. Fark ettiğini söyleyebilirim ama kibar olmaya çalışıyor. Elimde olsa onu masanın altından tekmelerdim. Durması gerekiyor.

Annem yüksek sesle, "Acaba bebeğin gözleri kimin olacak?" diye düşünüyor. "Alec, senin gamzelerin var, değil mi?"

"Anne." Boğazımı temizliyorum.

"Özür dilerim. Sadece heyecanlıyım. Bu kadar genç yaşta büyükanne olacağımı düşünmemiştim," diyor. "Ailen bu konuda ne hissediyor? Bu onların ilki mi olacak?"

Alec başını sallıyor. "Evet, bunu henüz konuşmadık. Onlar biliyor. Kız kardeşim sağ olsun. Ama daha oturup konuşacak fırsatımız olmadı."

Babam kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

"Demek Hong Kong'da çalışıyorsun," diyor annem. "Doğuma girerse ne yapacaksın?"

Bana bakıyor. "Mari'nin doğum tarihi yaklaştığında Amerika'ya dönmeyi planlıyorum. Bir yolunu buluruz. Ne olursa olsun orada olacağım."

Telefonunu kontrol ettikten sonra ayağa kalkmadan önce kahvesinden bir yudum alıyor.

"Buradan hemen ayrılmaktan nefret ediyorum ama birkaç saat içinde Omaha'dan New York'a uçacağım, sonra da Hong Kong'a dönmek için kırmızı uçağa bineceğim." Alec telefonunu cebine geri koyuyor.

Babam ayağa kalkıp yaklaşıyor ve elini uzatıyor. "Bu durum ideal olmayabilir Alec, ama doğru olanı yapmak için adım atmanı takdir ediyorum."

Alec dudaklarını bükerek başını sallıyor. "Elbette. Benim için biraz şok oldu ama iyi bir arkadaşım her şeyi benim için bir perspektife oturttu ve Mari'yi bu şekilde bırakamayacağımı biliyordum."

"Sana çıkışı göstereyim." Annem Alec'i sıcak bir şekilde kucaklarken masadan kalkıp ön kapıya doğru ilerliyorum.

Dışarı çıktığımızda o arabasına biniyor, ben de şoför penceresinin önünde duruyorum.

"Tekrar teşekkürler," diyorum.

Bütün günü birlikte geçirdik, bu işin lojistiğini çözmeye çalıştık. Şehre geri dönmek istersem, rahat bir evim olmasını ve çocuğumuzun en iyi okullara gitmesini sağlayacağını söyledi. Ama Alec ne kadar çok seyahat ederse etsin, bence burada kalmalı ve bebeği Nebraska'da, ailemin yardım edebileceği bir yerde büyütmeliyim. Her iki durumda da bana yardım edeceğine söz verdi.

Ayrıca Amerika'dayken bebekle mümkün olduğunca çok vakit geçireceğine de söz verdi.

Umarım bana sadece duymak istediklerimi söylememiştir, ama şimdilik söylediklerinde ciddi olduğuna inanmak için her türlü nedenim var.

"Hey, Alec..." Penceresine doğru eğildim. Bunu sormaktan nefret ediyorum ama bilmek zorundayım. "Hudson sana fikrini değiştirecek ne söyledi?"

Koltuğunda arkasına yaslanmış, annemlerin garaj kapısına ve tepesindeki eski basketbol potasına bakıyor.

Nefes veriyor. "Asıl mesajdan çok, mesajın iletilmesiydi." "Ne demek istiyorsun?"

"Hudson'ı hayatım boyunca tanıdım ve ona baba olmak istemediğimi ve bundan kurtulmanı istediğimi söylediğimde onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Bana doğru olanı yapmamı söyledi," diyor. "Ve gözlerinde hiç görmediğim bir ateş vardı. Doğru şeyi yapmak için sadece bir şansım olduğunu söyledi. Bu sözler ondan sonra bende gerçekten yankı uyandırdı. Bu bebek dünyaya geliyor ve sadece bir kez doğacak. Eğer bunu, doğum günlerini ya da başka bir şeyi kaçırırsam geri dönüşü olmaz."

"Bunu sana ne zaman söyledi?"

Bana döndü. "Sen Sea La Vie'den ayrıldıktan birkaç saat sonra." Şaşırılmış bir halde ayağa kalktım.

Yani bu adam hamileliği sakladığım için bana kızgındı... ama yine de Alec'in doğru şeyi yapması gerektiğini bildiğinden emin olmak için bunu yapmıştı?

"Hudson seni seviyor Mari," diyor Alec başını sallayarak. "Onun hiç kimseyi bu kadar önemseydiğini görmemiştim. Kız kardeşimi bile." Motorunu çalıştırır. "Her neyse, umarım aranızdaki sorunları çözebilirsiniz. Çözemezseniz çok yazık olur. Montauk'ta gerçekten mutlu görünüyordunuz. Gerçekten mutluydunuz."

Arabadan uzaklaşıp ona el sallıyorum ve arabanın önünden çekilmesini izliyorum.

Tekrar içeri girip spor ayakkabılarımı giyiyorum ve aileme yürüyüşe çıkacağımı söylüyorum. Alacakaranlık çökmüş, güneş ufku altına dalmış ve uzakta Frank Lloyd Wright'ın evinin ışıkları yanıyor.

Oraya gittiğimde ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama bir şey beni zorluyor, o yöne doğru çekiyor.

Hudson'ı kafede kıskanç bir halde görmek ve hiç gerekmediği halde beni nasıl savunduğunu duymak... her şeyi değiştiriyor.

Onunla işimin bitmesini istedim.

Kaybettiklerimi unutup yoluma devam etmek istedim.

Ama denesem bile yapabileceğimi sanmıyorum. Ve Tanrı denedim.

Beş dakika sonra, onun evinin birkaç ev aşağısındaydım, kalbim saniyede bin kez atıyordu.

Garaj yolunda beyaz bir Mercedes var ve yakından baktığımda kapının yanındaki ön pencerede iki gölge görüyorum. Birbirlerine yakın duruyorlar, başlarını sallıyorlar ve muhtemelen sohbet ediyorlar. Bu bir kadın, kum saati kıvrımları vücudunun cama vuran gölgesinden fazlasıyla belli oluyor.

Önce adamın omzuna, sonra da yüzüne uzanıyor. Ona dokunuyor. Yaklaşıyor, daha da yaklaşıyor.

Bir an sonra kapı açılıyor ve muhteşem platin sarısı bir bomba dışarı çıkıyor, kiraz dudakları bir seks kedisi sırtısına dönüşmeden önce parmak uçlarıyla ona küçük bir el sallıyor. Saçlarını yüzünden çekerken, kendisini yeniden canlı hissettiren bir erkeğe rastlamış bir kadının gülümsemesini takınmasını izliyorum.

Bu gülümsemeyi biliyorum.

Bu duyguyu biliyorum.

Hudson kapının girişinde durup onun gidişini izliyor ve o da beton basamaklardan ve kaldırımdan aşağıya, kalçaları her adımda sallanarak bekleyen arabasına doğru yürüyor. Kadın gittikten sonra Hudson içeride kayboluyor.

Saatler önce beni Alec'le kahve içerken gördüğünde kıskançlık krizine girmişti ama görünüşe göre acısını dindirecek küçük, güzel bir şey bulmak için hiç vakit kaybetmemiş.

Onun gidişini izlerkenki hayali beni öldürüyor. Ben de

Hudson'ın değiştiğini sanıyordum.

Bu kötü bir fikirdi ve bu nedenle eve gidiyorum.

BÖLÜM 42

HUDSON

Ben ön kapıyı kapatırken ALEXA LOWELL'in farları yanıyor ve evin oturma odasını aydınlatıyor. Yakındaki bir testere atının üzerinde bir yığın liste duruyor. Bu gece uğradı çünkü Orchard Hill'de tadilata ihtiyacı olan bir sürü ev bulmuş.

Ona ilgilenmediğimi, FLW evinin benim için tek seferlik bir girişim olduğunu söylediğimde, cesareti kırılmış görünüyordu ama caymadı.

Onu kapıya kadar geçirdim ama o oyalandı, Orchard Hill hakkında her şeyi anlattı ve meydanın güneyinde eski bir tren garından yapılmış küçük bir restoran olduğunu ve bir ara beni oraya götürmek istediğini söyledi.

Onun ikramı.

Sonra omzumdaki tüyleri fırçalamaya başladı; bana dokunmak için bulabildiği her bahaneyi kullandı.

Bu kadında hiç incelik yoktu. Güzel olabilirdi ama selofan kadar berraktı.

Ve en önemlisi, o Mari değil.

Alexa nihayet gittiğinde, ön merdivenlerde durdum ve inşaat alanıma giydiği o yüksek topuklu ayakkabılarla pürüzlü, kırık betonda gezinmesini izledim. Bir fırsatçıyı gördüğümde tanırım ve ihtiyacım olan son şey küçük bir kasaba emlakçısının kaldırımında boynunu kırmasıdır. Böyle bir kadın hiç vakit kaybetmeden hızlı arama tuşundan avukatını arar ve hemen ertesi gün dava açılmasını sağlar.

Ön kapıyı kilitleyip nefes alıyorum. Burası güzelleşiyor. Elektrikçiler ve tesisatçılar önümüzdeki birkaç gün boyunca gece gündüz çalışacaklar ve kuru duvar ekibi ile çatı ustaları önümüzdeki hafta başında burada olacaklar. Ondan sonra, her şeyi orijinal FLW tasarım öğeleriyle uyumlu tutarak iç kaplamalara odaklanacağım ve şansım yaver giderse, bu şey orijinal ihtişamına geri dönecek ve ben de yoluma devam edeceğim.

Bu evi tutmayı düşündüm ama bu anlamsız olurdu. Orchard Hill'de işim yok.

Mari benimle birlikte olmak istemediğini açıkça belirtti.

Hayatına devam ediyor.

Ben de aynısını yapmalıyım.

BÖLÜM 43

MARI

Parmaklarımin arasındaki serin toprak hissinin rahatlatıcı bir yanı var. Küçük beyaz bir petunyayı kabından koparmadan önce el malamla küçük bir çukur kazıyorum. Annem dün gece bowling oynarken bileğini burktu ama babam zaten yüz dolar değerinde petunya, impatiens, hostas ve kadife çiçeği satın almıştı, bu yüzden ona ben halledeceğimi söyledim.

Her türlü kazan-kazan.

Aklım kaçınılmaz olana dönmeden önce kendimi ancak bu kadar Çarkıfelek izleyerek ve kahve dükkânı değiştirerek oyalayabilirim.

Onunla.

"Mari."

Ellerimdeki kirin tozunu alarak tanıdık sese doğru dönüyorum, midemdeki kelebeklerin aynı anda kabarmasını ve gerginliğin girdabını bastırıyorum.

"Hudson," diyorum, çocukken tırmandığım yaşlı akçaağacın altındaki çimenli bahçeden kendimi yukarı iterek.

Koşu için giyinmiş ve kaslı vücudunun üst kısmını kaplayan ince ter tabakasına bakılırsa, rotasındaki ilk durak ben değilim.

"Muhasebecimin Pazartesi günü para yatıracağını söylemek için uğradım," diyor, elleri kalçalarında asılı. Gözlerim bakışlarıyla buluşmadan önce şortunu işaret eden kaslı V harfine takılıyor.

"Ne için?"

"Orantılı bir miktar," diyor. "Sana çalıştığın bir ay için ödeme yapıyorum."

"Sözleşmede, anlaşmayı tam olarak bitirmezsem hiç ödeme yapılmayacağı yazıyor sanıyordum."

"Öyle yazıyor," diyor. "Ama bunun senin için adil bir anlaşma olduğunu düşünmedim Mari. Ben sadece doğru olanı yapmak istiyorum."

"Buna gerek yok." Dik duruyorum. "Sadakaya ihtiyacım yok."

"Seni işe aldım," diyor, sesi bir zamanlar çok iyi tanıdığım o soğuk niteliği taşıyor. Sadece Hudson aynı anda hem bu kadar soğuk hem de bu kadar cömert olabilirdi.

zaman. "Tazminat almalısınız."

Sessizce duruyoruz ya da belki de duygusal bir çıkmazdayız.

Gitmeden önce son bir özür dilemesini, benden bir şeyler koparmak için son bir deneme yapmasını bekliyorum. Ama hiçbir şey söylemiyor, sadece yüzümü inceliyor ve sonra evine doğru olan mesafeye bakıyor.

"Hoşça kal Mari." Kaldırıma geri dönüyor, ama istemediğim zamanlarda bile sürekli onu düşündüğümü söylemezsem kendimi ihmalkâr hissedirim.

"Bu lastik bant bende," diyorum arkasından seslenerek.

Duruyor, elleri kalçalarında, kaşları çatılmış bir şekilde bana dönüyor.

"Bazen bileğime takıyorum ve seni her düşündüğümde koparıyorum," diyorum ciddi bir kıkırdamayla. "Seni o kadar çok düşünmemek için kendimi şartlandırabileceğimi sanmıştım ama tek yaptığı iz bırakmak ve izler geçer geçmez tekrar aklıma geliyorsun."

Bana yaklaşmasını bekliyorum ama o öylece duruyor, ayaklarını yontulmuş kaldırıma dikmiş. Aramızdaki duygusal ve fiziksel mesafenin acısını hissetmek düşündüğümünden daha çok canımı yakıyor.

"En kötüsü de geceleri yatakta yatarken," diyorum, "dönüp dönüp seni düşündüğüm zamanlar. Bizi. Kafamda tüm bu senaryoları oynuyorum, 'ya olursa, ya olursa, ya olursa' diye soruyorum. Ve sonra senin hemen sokağın başında olduğunu bilmek?"

Başımı sallıyorum.

"Bundan nefret ediyorum. Seni istememden nefret ediyorum. Şimdiye kadar yaptığın tek şey beni incitmek ve muhtemelen beni tekrar inciteceğini kanıtlamakken seninle birlikte olmak istememden nefret ediyorum," diyorum gözlerimin yaşla dolduğunu hissederek. "Ama bilmen gerektiğini düşündüm. Sanırım bundan sonra seni bir daha göremeyeceğim ve fırsatım varken bunu söylemek istedim."

Sessiz, hareketsiz bir duruşla beni izliyor.

"Bende bir iz bıraktın." Elimini kalbimin üzerine koyuyorum. "İyi ya da kötü, orada. Ve sonsuza dek orada kalacak. Ve bununla ne yapacağımı henüz tam olarak bilmiyorum, ama sanırım bugünlerde bir yolunu bulacağım."

Hudson elini yüzüne götürüp gözlerini ovuşturduktan sonra burnunun kenarını sıkıp nefes veriyor.

Duygularım yüzeye çıkarken göğsümde bir ağırlık hissediyorum. Bir çılgılık yükseliyor. Onun önünde ağlamayı reddettiğim için tek bir damla gözyaşını kırıştırıyorum.

"Senden çok hoşlandım," diyor sessizliğini bozarak.

Geçmiş zaman kullanması kalbimi kırıyor ama ne beklediğimden emin değilim. Benim için geri geldi ve ben gitmesine izin verdim. Birçok, birçok kez. Söndürdükten sonra mum yeniden yanmaz.

Hudson bana doğru uzun adımlar atıyor, yüzü kasvetlenirken dudakları düzleşiyor. Kendimi en kötüsüne, er ya da geç gerçekleşmesi gerektiğini bildiğim konuşmaya hazırlıyorum.

Bunu kendimize biz yaptık. Duygularımız konusunda dikkatsiz ve ciddiyetsizdik. Hiç işimiz yokken kalplerimizle çok cömert davrandık. Serbest düşüşe geçip, yere çakılıp yanmak üzere spiral çizerek geri dönmemize şaşmamalı.

Bundan geri dönemezsiniz.

"Ama sonra bunun daha fazla bir şeye dönüştüğünü fark ettim," diyor. "Birlikte geçirdiğimiz o son gece, Mari, bir şeyler değişti. Sana aşık olduğumu fark ettim. Başta buna inanmak istemedim çünkü çok hızlı oluyordu. Aslında bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim." Bakışlarını kaçırıyor, duraksıyor. "Ama ertesi gün bana haber verdiğinde hiç bu kadar üzülmemiştim çünkü bunun her şeyi değiştireceğini biliyordum. Bana dolambaçlı bir yoldan yalan söylemen bir yana, içinde Alec'ten bir parça olduğunu, benimle asla kuramayacağın bir bağı onunla kurduğunu bilmek... En çok canımı yakan da buydu. İşte o zaman anladım. İşte o zaman sana aşık olduğumu anladım." Derin bir nefes alır. "Seni seviyorum, Mari."

Sözlerinin ağırlığı göğsüme yerleşmeden önce her parçama batıyor.

Ama yine de acıtıyor.

"Bunu sana söylemenin hayatım boyunca yaptığım en zor şey olduğunu bilmelisin," diyorum. "Seni incitmek istemedim." Boğazımı temizleyerek ekliyorum: "Ama annen bana Audrina'yla evlenmeni hiç beklemediğini söylediğinde ne hissettiğimi bir düşün. Bana yalan söyledin Hudson. Sana yardım etmeyi kabul ettim. Ama hastalıklı bir intikam fantezisi için kullanılmayı kabul etmedim."

Gözlerini kısıyor ve başını eğmeden önce alt dudağını ısırtıyor.

"Evet," diyor ve burnunun kenarını sıkmadan önce nefes veriyor. "O benim ilk aşkımdı. Yıllarca beraberdik, evlenmeyi planlıyorduk. En iyi arkadaşımı becerdiğini öğrendim ve sanırım bu beni biraz etkiledi. Artık onu unuttum elbette. Yıllardır öyleydim. Ama içimde ona son bir kez daha vurmak isteyen parçamı bastıramıyordum. Çocukken, ikimiz de otuzumuza kadar evlenmezsek

Birbirinizle evlenin. Bu o yıl olabilirdi. Sanırım onu son bir kez daha zorlamak istedim ve beni mutlu gördüğünü görmek, hayatıma devam ettiğimi ve ondan milyon kat daha iyi birini bulduğumu görebildiğini bilmek, bu bölümü kapatmak için ihtiyacım olan son parçaydı. Geriye dönüp baktığımda, bu gerçekten çok yanlış bir düşünceydi ve seni de bu işin içine çektiğim için özür dilerim."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Her ne kadar ona hâlâ kızgın olmak istesem de yapamıyorum.

"Bu senin hakkında çok şeyi açıklıyor," diyorum. "Bu *her şeyi* açıklıyor senin hakkında, aslında."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kalbin kırılmıştı. Onun yaptıklarından sonra kimseye güvenemedin, bu yüzden soğuk ve duygusuz oldun. Başka bir kadına bağlanmayı reddettin çünkü tekrar incinmekten korkuyordun," diyorum. "Ve kendini sonsuza dek haklı hissetmek için bu kadar aşırı bir şey yapma ihtiyacı duyma, ne kadar berbat olsa da Hudson, aslında anlaşılabilir bir şey. Sen sadece bir insansın. Ve canın yanıyordu."

Gözlerini deviriyor, burnunu çekiyor. "Yaptığım şeyin hiçbir mazereti yok. Benim için üzülme Mari."

"Üzülüyorum," diyorum. "Ama anlıyorum."

Çiçek ve toprak kokusunu içime çekerek, çıplak ayaklarımın altındaki çimlerin sıcaklığını ve sabah güneşini hissederek ona teslimiyetçi bir bakış atıyorum.

"Peki şimdi ne olacak?" diye soruyorum. "Bundan sonra nereye gideceğiz?"

Kaşları kalkıyor, sanki bunun benim için bitmemiş olabileceği gerçeğini ima ettiğim için şok olmuş gibi.

"Hâlâ benimle olmak istiyor musun?" diye soruyor.

Dudağımı ısırarak ve kırmızı, lastik bantlı bileğimi uzatarak, "Evet, Hudson. Tamamen delice bir nedenden ötürü... istiyorum."

Bana doğru uzanıyor, kalçalarımı elleriyle kavırıyor ve beni terli, demir-çelik fiziğine doğru çekiyor, ben de gülüyorum.

"Sana tekrar sarılmak iyi hissettiriyor." Mavi bakışları benimkileri yakalıyor ve saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyor. "Tanrım, seni çok özledim."

"İşleri yoluna koymadan önce sana bir şey sormam gerekiyor."

söyl

e. "Herhangi bir şey."

"Kıskanç psikopat bir kız arkadaş gibi görünme riskini göze alarak, kimdi o sarışın kız dün gece evinizden çıktı mı?" Tek gözümü kısarak soruyorum.

Dolgun dudakları sırtıyor. "Beni takip mi ediyordun?"

"Sadece şu lanet soruya cevap ver, Rutherford."

"O benim emlakçımdı. Değerlendirmemi istediği bazı listeleri bırakmak için uğradı."

"İtiraf etmeliyim ki, giderken ona baktığını görmek beni biraz ... kıskanç. Ve ben kıskanç bir tip değilim."

Elini ağzına götürerek kıkırdadı. "5 santimlik topuklu ayakkabı giyyordu. Ve o kaldırım kırık dökük bir yer. Ben sadece elimde bir dava olmadığından emin olmak istedim."

Oh.

"Yeterince adil," diyorum. "Bir şey daha var."

"şimdi ne olacak?" Bir kıkırdamayı bastırıyor ve gözlerindeki rahatlamaya bayılıyor. Bana umut veriyor.

"Artık sır yok. Artık yalan yok," diyorum. "Bir daha asla. Ne olursa olsun."

"Anlaştık."

"Ve bir şey daha," diye ekliyorum.

"Koşullar konusunda geri adım atmıyorsun, değil mi?"

"Ailemden özür dilememizi istiyorum. Ve seninkilerden," diyorum.

"Birlikte." "Yeterince adil."

"Son bir şey daha." Parmak uçlarımda yükseliyorum, ellerimi omuzlarına koyuyorum ve sırtıyorum. Bedenim beklentiyle olgunlaşmış, arzuyla aç.

"Tamam..."

"İlk seferinde yaptığın gibi öp beni," diyorum.

Hudson hiç vakit kaybetmeden ağzını benimkinde buluyor, eli çenemde gezinirken diğeri de belimde dolaşıyor. Ayaklarımdın yere değip değmediğinden ya da midemdeki kelebeklerin yavaşlamaya niyetli olup olmadığından emin değilim. Tek bildiğim beni başka bir erkek için mahvettiği.

Ve şimdi... her şeyden sonra... Sonunda bunu kabullenebildim.

BÖLÜM 44

HUDSON

MARI'NİN o gece FLW'nin evinden içeri adım atması şu anda gerçeküstü bir şey gibi geliyor ama yaşanan onca şeyden sonra onun burada olmasından memnunum.

"Wright yatay çizgiler ve geniş açık kat planlarıyla tanınırdı," diyorum. "Her şeyin organik hissettirmesi gerekiyordu ve dışarıda durduğunuzda evin düz, Orta Batı kırlarına uyum sağlaması gerekiyordu. Onun evlerinde bir bütünlük hissi var. Her şey birlikte çalışıyor. Her şey birbirine uyuyor. Her şey çok doğal ve pek çok insan bu tür uyumlu tasarımların-"

"-çok güzel," diyor, bir mekândan diğerine, bir odadan diğerine geçerken. "Bu evin dışarıdan hep çok karanlık görüldüğünü düşünürdüm ama hiç de öyle değil. Çok fazla pencere var."

"Duvarların üst yarısındaki doğrusal çerçeveler düşündüğünüzden daha fazla ışık alıyor." Onu takip ediyorum. "Unutmadan, yarın şehre dönmem gerekiyor. İki haftada bir ve bana ihtiyaç duyduğun diğer zamanlarda burada olacağım. Neden sen de gelmiyorsun? Birlikte gidip gelebiliriz."

"Bu çok fazla seyahat demek." Elini karnına koyarak aşağıya baktı. "Belki bazen?"

"Neden benimle geri taşınmıyorsun?" Üzerinde fazla düşünmeden açgözlü bir çözüm öneriyorum ama bunun bir önemi yok. Bu kadınla birlikte olmak istiyorum ve bunun için her şeyi yaparım.

Mari alt dudağını emerek benimle göz göze geliyor. "Bebeği şehirde büyütme istemiyorum."

"Peki neden?"

"Şehri seviyorum." Elini göğsünün üzerinde gezdiriyor. "New York her şeydir. Ama farklı bir yaşam tarzı var ve ben bu bebeğin ailesine yakın, hayatı biraz daha yavaş yaşayan şirin bir kasabada büyümesini istiyorum. Bu çocuğu anaokulu görüşmesinden anaokulu görüşmesine Manhattan'da oradan oraya sürüklemek ve sonra da kirayı ve okul ücretini nasıl karşılayacağımı düşünmek istemiyorum."

"Mari, öyle olmazdı," diyorum başımı eğerek. "Seninle ilgilenirdim. İkinizle de."

"Teklifin çok nazıkçe ama ben kararımı verdim. Ben burada kalıyorum." Gözlerinde hüznün ve umut karışımı bir ifade var. "Umarım bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez."

Onu kendime doğru çekerek dudaklarımı başının tepesine bastırıyorum. "Asla."

Yüzünü kavrayarak, dudakları benimkilerle aynı hizaya gelene kadar çenesini kaldırıyorum, sonra tatlılıklarını tadıyorum.

"Bu durumda, sana göstermek istediğim bir oda var." Diyorum.

Elini elime alarak onu mutfağın ve okuma odasının yanından geçiriyorum, bir koridordan geçip bir köşeyi dönerek evin doğu tarafında, ebeveyn süitinin yanında rahat bir yatak odası buluyoruz.

"Şimdi hayal etmesi zor olabilir ama buranın senin çocuk odan olabileceğini düşündüm." Mari'ye bakıyorum, tepkisini bekliyorum ve yüzünde beliren inançsızlığı izliyorum. "Bu pencereler yeterince yüksek, bu yüzden sabah gün doğumundan hemen sonra gün ışığı içeri girmeye başlayacak. Güneş batıdan batıyor, bu yüzden oda akşamları güzel ve karanlık olmalı. Bebekler ya da nasıl uyudukları hakkında pek bir şey bilmiyorum ama yatma zamanı rutini oluşturmaya çalışırken bu tür şeylerin yardımcı olabileceğini varsayıyorum."

"Hudson..."

"Oda bir beşik ve sallanan sandalye için yeterince büyük," diyorum, etrafta dolaşarak. "Buraya bir alt değiştirme masası koyabilirsin. Dolap da iyi büyüklükte. Ve ebeveynlerden sadece birkaç adım uzaktasınız."

"Burada yaşayamam," diyor, gülümsemesiyle bana bunu gözünü kırpmadan yapacağını söylüyor.

"Yaşamamanızı istiyorum," diyorum. "Satmayı düşündüm. Sonra da yerel bir tarih derneğine bağışlamayı düşündüm. Ama bugün erken saatlerde senin almanı istediğime karar verdim."

"Bu çok cömertçe. Yapamam. Çok isterdim. Ama yapamam." "Neden?" Alay ediyorum.

"Bana öylece bir ev veremezsin," diyor. "Bu delilik olur."

"Bu benim sana hediyem," diyorum. "Ayrıca, hayatının geri kalanında ailenle birlikte yaşayamazsın. Kendine ve bebeğine ait bir yere ihtiyacın var. Bu ev bir aile için mükemmel. Arkada kocaman bir bahçe ve özel bir kale için bekleyen kocaman bir meşe ağacı var - ki bunu tasarlamaktan mutluluk duyarım. Ayrıca, bu sokağı seviyorsun. Ve tarihe paha biçemezsiniz."

"Bana bu evi satmak zorunda değilsin," diyor. "Bitirdiğinde inanılmaz olacağını biliyorum. Ama bana öylece veremezsin."

"Verebilirim. Ve vereceğim."

Bana doğru yaklaşıyor, ayak parmaklarının üzerinde yükselip tatlı ağzını benimkine bastırmadan önce şakacı bir şekilde göğsüme vuruyor.

"Şu anda ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum." Gözleri içten içe parlıyor ve sırtımdan duramıyor. "Sen de burada yaşayacaksın, değil mi?"

"Yaşamamı istiyor musun?"

Mari hızla başını sallıyor, kollarını omuzlarımdan geçirip ayaklarının üzerinde yükselirken dudakları aralanıyor.

Ellerimi dış uyluklarından aşağı kaydırarak onu yukarı ve kendime doğru çekiyorum, buradayken uyuduğum yan odaya taşıyorum. Yerde büyük boy bir havalı yatak ve pencereleri kaplayan kanvas boyacı bezleri var. Köşedeki küçük bir lamba yeterince ışık veriyor ama şu anda ortam ya da olanaklar umurunda değil.

Mari vücudumdan aşağı kayıyor, dizlerinin üzerine çöküp beni ağzına almadan önce parmakları önce kendi kıyafetlerini sonra da benimkileri çekiştiriyor. Boşta kalan eli önce karnımın alt kısmına, sonra da daha yukarıya doğru ilerliyor, dilini ağrıyan sikimin ucunda dolaştırırken tırnakları etime batıyor ve oluşan prekum boncuklarının tadına bakıyor.

Acele etmeden, sanki tüm zevk onunmuş gibi beni şımartıyor ama sabırsızlığım beni ele geçiriyor ve dilimin üzerindeki tadının özlemi beni araya girmeye zorluyor.

"Yatağa uzan," diyorum ona, dizlerimin üzerine çöküp sikimi ellerimin arasına alıyorum. Bu kadının sadece görüntüsü bile beni taş gibi sertleştiriyor.

Mari arkasına yaslanıyor ve parmaklarım dizlerinin arasındaki yumuşak eti sıyrıyor, zirveye ulaşana kadar yükseliyor. Kaygan kıvrımları arasında bir parmağımı kaydırarak, uyarılmasını tatmak için ağzımı parlayan amına indiriyorum.

Dilimi dikişlerinin arasından geçirip hassas klitorisinin etrafında dolaştırırken yumuşak inlemeler dudaklarını terk ediyor. Sol elimi yumuşak karnından şiş göğüslerine doğru kaydırırken, bir avuç dolusu avuçladığımda titrediğini hissediyorum.

Vücudu, kalbi... hepsi artık bana ait. Ve benimkini de ona.

Ateşli bedeninin üzerinde yükselirken, gözlerim onun ahlaksız bakışlarını yakalıyor ve sikimin ucunu ıslak amına yerleştirip kendimi içine itiyorum

tek bir hamleyle.

Mari kollarını başının üzerine kaldırıyor, iç çekiyor ve bacaklarını yanlarıma doluyor. Ben ittikçe kalçaları sallanıyor, mükemmel bir ritme yerleşiyor.

Yavaşlıyorum, acele etmiyorum ki ikimiz de bundan zevk alabilelim. Yıllar boyunca pek çok kez, ağgözlülüğümü doyurdum ve biter bitmez kadına kapıyı gösterdim, bir sonraki yatışıma kadar zamanımı bekledim. Her zaman veda eden, bağları ilk kesen ben olmalıydım. Bu, vahşi ihtiyaçlarımı karşılamaya yetecek kadar tatminle, duygudan yoksun bir montaj hattıydı.

Ama şimdi farklı.

Bunun sürmesini

istiyorum.

Ve sonsuza dek sürmesini istiyorum.

"Seni seviyorum Mari," diye fısıldadım, gözlerimiz buluştu. Bunu ona daha önce evinin önünde de söylemiştim ama o hiç karşılık vermemişti. Kabul ediyorum, ikimiz de biraz sinirliydik ama sanırım bunu tekrar duymaya ihtiyacı var. Ve ben de ona söylemek istiyorum. Ona benim için ne kadar özel olduğunu söylemek istiyorum. "Sen bunu söylediğim ikinci kadınsın ama ilk kez bu kadar içten söylüyorum. Ve bunu biliyorum çünkü bana benden başka bir şey istemeyen bir kadının gözlerine bakmanın ne demek olduğunu gösterdin... ben."

Yavaş ve nazik bir gülümsemeyle yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Seni seviyorum

o

da." Beni seviyor.

Maribel Collins ... beni seviyor.

BÖLÜM 45

MARI

"Oh, kahretsin." Ebeveyn yatak odasının kır tarzı pencerelerini kaplayan boyacı bezlerinin arasından yüzüme vuran ılık güneş hissiyle uyanıyorum.

"Ne?" Hudson uyanıyor, yan tarafına dönüyor ve kolunu üzerime atıyor.

"Annemlere dün gece eve gelmeyeceğimi söylemeyi unuttum."

Kıkırdıyor. "Kaç yaşındasın sen? On yedi mi?"

Yataktan kalkıp yerdeki giysilerimi topluyorum, saçlarımı kabartırken onları çekiştirip yerlerine yerleştiriyorum.

"Endişeleniyorlar," diyorum. "Sahip oldukları tek çocuk benim, o yüzden..."

"Evet," diyor oturduğu yerden. "Anlayabildiğimden değil ama anlıyorum."

"Bunu açıklamak zorundayım, biliyorsun. Haftalardır senin adına küfrediyorum," diyorum. "Her neyse, bana katılmak ister misin? Belki şu küçük özür olayını da aradan çıkarabiliriz."

Ona bir göz kırpıyorum. Bundan kurtulamayacak.

Sırıtarak oturuyor ve gözlerini ovuşturuyor. Battaniye belinde duruyor ve ben dün geceyi zihnimde tekrar canlandırırken onun bronzlaşmış, kaslı kollarının ve omuzlarının görüntüsünün tadını çıkarıyorum.

"Bir duş alayım," diyor, "sonra gideriz."

Yirmi dakika sonra, el ele bloktan aşağıya doğru yürüyoruz ve köşeyi dönüyoruz. Annemle babam genellikle affedici insanlardır ama bu durum bir istisna olabilir... Bunu oraya varana kadar öğrenemeyeceğiz.

Birkaç dakika sonra ön kapıyı açıyorum, bölünmüş fuayeden mutfak masasına doğru bakıyorum, annem sanki onu ürkütmüşüm gibi ayağa kalkıyor.

"Abel, o evde," diye sesleniyor.

Babamın yavaş ama gürültülü ayak sesleri üst kattaki koridordan geliyor ve Hudson'ın elini sıkarak kendimi destekliyorum.

"Özür dilerim," diyorum onlara, yüzlerinde bunun nasıl sonuçlanacağına dair bir işaret arıyorum.

Azar işitmeye hazırım. Hamile kızım -yetişkin olsun ya da olmasın- yürüyüşe çıksa ve bir telefon bile etmeden eve dönmese, ona haddini bildirirdim.

"Bir dahaki sefere ara." Annem iç geçirdi, mutfak lavabosuna yöneldi ve bulaşık makinesine bir sürü bulaşık koymadan önce birkaç tabağı duruladı.

Hudson ve ben ana kata çıkan merdivenleri tırmanıp mutfak adasına oturmadan önce bakışlarımızı değiş tokuş ediyoruz.

"Umarım seni bütün gece ayakta tutmamışımdır," diyorum. "Muhtemelen endişelenmişsinizdir."

"Nerede olduğunu biliyorduk," diyor babam.

"Biliyor muydunuz?" Yarı gülüyorum.

"Başka nerede olabilirdin ki?" Annem tsk-tsks. "Tek konuştuğunuz Hudson, Hudson, Hudson. Şehirde olduğunu biliyorduk. Yürüyüşe çıkmıştın; o tarafa doğru gittiğini gördük. Anlamıştık."

"Bize bundan daha fazla kredi vermelisin," diye ekliyor babam. Dik oturarak Hudson'a tekrar bakıyorum. Omuz silkiyor.

Hudson babama dönerek, "Dün gece ciddi bir konuşma yaptık," diye söze başlıyor. "Birbirimize verdiğimiz zararlar için özür diledik. Ve bu işi yürütmek istediğimizi fark ettik. Bu işi yürüteceğiz."

Anneme döndü.

"Kızınızı seviyorum," dedi. "Ve sana yaşattıklarım için özür dilerim, seni yanlış yönlendirdiğim için. Söz veriyorum onu bir daha asla incitmeyeceğim. Hayatının geri kalanında bana, her şeye sahip olacak."

Annemle babam bir an sessiz kalıp onun sözlerini içlerine sindiriyorlar ve sonra annem adanın etrafından dolanıp kollarını onun omuzlarına atıyor.

"Tekrar hoş geldin," diyor, sesi sıcak ve gülümsemesi zarif.

Babam Hudson'a sessiz bir fırtına gibi yaklaşıyor, önce endişeli sonra agresif bir şekilde el sıkışmaya geliyor.

"Bir şansın daha var," diyor. "Sakın mahvetme." Hudson onun elini tutar ve göz göze gelirler. "Yapmayacağım, efendim."

BÖLÜM 46

MARI

ÜÇ HAFTA SONRA...

Bunu bu kadar erken göstereceğimi düşünmemiştim ama yemin ederim orada bir şişlik var.

Ya da belki dün gece Tavern on the Green'de yediğim beş çeşit yemekten...

Hudson'ın yatağında yuvarlanırken sabahın erken saatlerinde

Manhattan silüeti ve son birkaç haftadır onu ne kadar özlediğimi hatırlattı.

Bu hafta onunla geri döndüm çünkü her şey olup biterken, tıbbi kayıtlarımı Dr. Gupta'nın ofisinden Orchard Hill'deki ofise aktarmayı unuttum ve on iki haftalık ultrasonum zaten planlanmış olduğundan, buraya gelmek daha kolaydı.

"Randevunuz bir saat içinde." Hudson yatağının kenarına oturdu, pelüş gri bir havlu dar beline sarılmıştı ve mavi diş fırçası mükemmel ağzından dışarı çıkmıştı. Tıraş losyonu ve temiz sabun kokusu havaya yayılıyor ve ben gözlerimi kapatıp kokuyu ciğerlerime çekiyorum. Keşke bu anı şişeleylebilseydim, onu her özlediğimde hazırda bekletebilseydim.

Bu hafta o ofiste kalıp işleri yetiştirirken ben eve yalnız döneceğim. Frank Lloyd Wright'ın evini bitirirken yükünü hafifletmek için yakında geçici olarak bir ortak getirecek ama hamilelik ilerledikçe zamanını daha çok Ortabatı'da geçirmek isteyeceğini hissediyorum.

Yorganı bacaklarımın üzerinden atarak yataktan çıkıyorum ve ayak sürüyerek banyosuna gidiyorum.

"Bu sabah beni uyandırmalıydın," diye sesleniyorum. "Sudan tasarruf edebilirdik."

Kıkırdıyor. "Seni uyandıramadım. Çok huzurlu görünüyordun. Ve dinlenmeye ihtiyacın vardı."

Kıyafetlerimi çıkarıp duşa giriyorum. Göz ucuyla Hudson'ın aralık kapıdan bir bakış çaldığını görüyorum. Ama zaten size aitse bu gerçekten hırsızlık sayılır mı?

"Bana yarım saat ver," diye sesleniyorum, mermer fayanslı duşa giriyorum ve suyun vücudumdan aşağıya jet hızıyla akmasına izin veriyorum.

Gözlerimi kapatıp Bob Marley'in *Three Little Birds* şarkısını mırıldanıyorum çünkü aylardır ilk kez her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

"MARIBEL COLLINS?" Bebek pembesi önlüklü genç bir hemşire kapı aralığından adımı sesleniyor ve Hudson'la birlikte onu uzun bir koridorda takip ediyoruz. "Nasıl hissediyorsun?"

"Harika," diyorum.

"Harika." Biz yürürken gülümsemek için dönüyor ve sonra bir köşeye saparak köşesinde ultrason makinesi ve alçak bir yatak bulunan karanlık bir odada duruyor. "Önce sonogramla başlayacağız ve bazı ölçümler alacağız, ardından Dr. Gupta sizinle konuşmak ve sizin ya da eşinizin sorularını yanıtlamak için gelecek."

"O benim kocam değil," dedim. Bunu neden belirtme ihtiyacı duydum bilmiyorum ama söyledim. Ve bitti.

"Henüz değil," diye ekliyor Hudson, göz kırparak.

Hemşire gülümsüyor, sanki çok sevimliymişiz gibi, sonra bana masaya uzanmamı ve teknisyenin başlamak için birazdan geleceğini söylüyor.

"Alec'i arayacak mısınız?" diye sordum.

"Çoktan aradım." Hudson, Alec'in Hong Kong'dan FaceTime ile bağlandığı telefonunu kaldırıyor. Saat neredeyse gece yarısı olmuş olmalı.

Alec son birkaç haftadır harikaydı. Beni ve bebeği neredeyse her gün mesajla kontrol ediyor ve haftada en az bir kez telefonda konuşuyoruz. Gerçekten çaba sarf ediyor ve düşündüğümde daha ilgili. Bunun için son derece rahatladım.

Sonografi uzmanı içeri girdiğinde ışıkları kısıyor ve Hudson'ın telefonunu havada tuttuğunu görünce hemen iki kez bakıyor. Bir an için ona durumumu açıklamayı düşündüm ama dilimi ısırđım. Bu onu ilgilendirmez ve bu anlaşılmayı kimseye haklı göstermek zorunda değildim.

Bu haliyle kesinlikle mükemmel.

Daha birkaç ay öncesine kadar bu işi tek başıma yapacağımı sanıyordum.

Şimdi ise Hudson, Alec ve sevgi ve destekle büyüyecek bir bebeğim var.

Gömleğimin eteklerini kaldırıyorum ve sonografi uzmanı, dönüştürücüyü cildime bastırmadan önce karnımın alt kısmına jöle benzeri ılık bir madde püskürtüyor. Jeli dağıtarak ve ekrandaki grenli siyah beyaz görüntüye odaklanarak ileri geri hareket ettiriyor.

Bir süre sonra "İşte başlıyoruz," diye anons ediyor.

Üçümüz de gözlerimizi küçük monitöre kilitlemiş, beyaz bir lekeden başka bir şeye benzeyen bir şey görmeyi bekliyoruz.

Faresini görüntü üzerinde gezdiriyor, rastgele ölçümler yapıyor, "Bu iyi. İyi görünüyor. Bu normal."

Hudson'a bakıyorum, gülümsüyor ve oda karanlık olmasına rağmen gözünde bir damla yaş olduğuna neredeyse yemin edebilirim.

"Bebeğin kalbini dinleyeceğiz," diyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve hızlı, sabit gümbürtü ve vınlama küçük odayı doldururken nefesimi tutuyorum. Hayatım boyunca duyduğum en güzel ses bu.

"Her şey harika görünüyor," diyor. "Dr. Gupta birazdan burada olacak."

Işıkları açıp bizi yalnız bırakmadan önce karnımı temizlemem için bana sıcak bir bez uzatıyor. Alec'e veda ediyoruz, onu haberdar edeceğimizi söylüyoruz ve o da bizi dünyanın öbür ucundan gece yarısı bir esnemeyle uğurluyor.

"Bu..." Hudson'ın sesi kesiliyor. "Vay canına. Her şeyi gerçek kılıyor."

Başımı salladım. "Geçen sefer de öyle düşünmüştüm ama o zaman gerçekten zevk alamayacak kadar şoktaydım. Bu inanılmazdı. Bugün benimle geldiğin için çok teşekkür ederim."

"Elbette," diyor. "Bunu kaçırıamazdım. Tüm randevularının ne zaman olduğunu bana bildir, ben de orada olacağım."

"Bundan sonra ofise gidecek misin?" diye sordum. "Günü değerlendiririm diye düşündüm."

Seninle geçiririm."

"Dur bir dakika, seni tanıyor muyum?" Alay ediyorum. "Senin için çalıştığım süre boyunca tek bir gün bile izin almadın."

"Seni öğle yemeğine götüreceğim, belki bebek için biraz alışveriş yaparım," diyor. "Sonra da ailem bu akşam geliyor. Seni görmek istiyorlar."

"Beni mi görmek istiyorlar?" Sanki başka biriyle konuşuyor olabilirmiş gibi kendimi işaret ediyorum.

"Evet," diyor. "Onlara tekrar birlikte olduğumuzu söyledim ve seni hemen görmek istediler."

"Özellikle beni görmek için şehre gelmelerinden endişelenmeli miyim?" Sea La Vie'den ayrıldığım ana her dönüp baktığımda içim burkuluyor. Kendimi o ana, o duygulara o kadar kaptırmışım ki, her şeyin beni ele geçirmesine izin vermişim. Olayları biraz daha nazik ve ağırbaşlı bir şekilde ele alabilirdim diye düşünmeden edemiyorum ama o insanlardan herhangi birini bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim.

"Öğreneceğiz." Kıkırdıyor ve ben de onun endişelenmediği gerçeğiyle teselli buluyorum.

"Bay Rutherford, aileniz geldi." Marta Hudson'ın yatak odasının kapısında duruyor, gözleri Hudson'dan bana doğru gidip geliyor. Döndüğümde beri bana ısınmaya başlamıştı. Hudson daha önce bağlanmak istemediğini ve bunun kişisel bir şey olmadığını söyledi.

"Birazdan çıkacağız." Bana döndü. "Neden bu kadar gergin görünüyorsun?"

"Bilmem ki?" Dudağımı ısırdım. Bütün gün onlara söylemek istediğim her şeyin provasını yaptım, yani naçizane özrümün, ama beni neden hemen görmek istediklerini bilmemek bu görüşmeyi çok daha sinir bozucu hale getiriyor.

Elimi tutuyor ve beni koridordan Conrad ve Helena'nın Chesterfield kanepede oturduğu oturma odasına doğru götürüyor.

Önce annesiyle göz göze geliyorum, o da ayağa kalkıyor.

Babası boğazını temizliyor, lacivert spor ceketini çekiştiriyor.

"Nasıl hissediyorsun, Maribel?" Helena soruyor, sesi bir bulut kadar yumuşak.

"Harika," diyorum. "Bugün erken saatlerde bir randevum vardı. Bebek sağlıklı." "Bu harika," diyor ve yanındaki koltuğu işaret ediyor.

"Neden sen de oturmuyorsun canım?"

Odanın diğer ucuna geçiyorum, onun yanında yerimi alıyorum ve sehpanın altında duran küçük mavi Tiffany çantasını fark ediyorum.

"Bilmeni isterim ki," diye söze başladı, "seni ve bebeğini kollarımızı açarak ailemize kabul ediyoruz."

Gözlerim doluyor, göğsüm dolgunlukla karıncalanıyor.

"Zamanında Sheffield'larla pek çok şey paylaştık," diyor Conrad. "Neden bir torun paylaşmayalım?"

"Bunun harika bir şey olacağını düşünüyoruz," diyor ve elime uzanıp avuçlarının arasına alıyor. "Sana tapıyoruz, Maribel."

"Gerçekten mi?" Sesim kırılıyor.

"Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?" Helena gülerek Conrad'a bakar.

"Seninle tanıştığım andan itibaren iyi bir kız olduğunu biliyordum," diyor Conrad.

diyor. "Ve oğlumuzun senin için deli olduğunu biliyorduk. Bir ebeveynin gerçekten umabileceği tek şey çocuklarının sevgi ve mutluluğu bulmasıdır ve Hudson bunu seninle buldu."

"İkinize de yalan söylediğim için çok özür dilerim," diyorum.

"Evet," diyor Hudson. "Şunu açıkça belirtmek isteriz ki, yaptıklarımızın tüm sorumluluğunu kabul ediyoruz ve çok pişmanlık duyuyoruz."

"Teşekkür ederiz," diyor Helena. "Bunun için minnettarız."

"Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz." Elimi karnımın üzerine koyuyorum. "Elbette," diyor Conrad.

"Sana bir şey getirdik." Helena mavi Tiffany çantaya uzanıp onu uzatıyor.

"Umarım bebeğin zaten bunlardan bir tane yoktur."

Gülümsüyorum ve bebeğin Tiffany & Co'dan tek bir şeyi bile olmadığına dair ona sessizce güvence veriyorum.

Beyaz kağıt mendillerin arasından gümüş bir çingirak içeren küçük bir kutu çıkarıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum kollarımı nazikçe ona dolayarak. "Bayıldım buna." "Sadece küçük bir hatıra," diyor ben uzaklaşırken. "Hudson'da bir tane vardı. A

Kayınvalidemden hediye. Onunla gelecek ay yeğenimin Portland'daki düğününde tanışacaksın. Sen de bize katılacaksın, değil mi? Hudson'ın artı biri olarak?"

Hudson'a bakıyorum, ilk anlaşmayı imzaladığımız ve yaz boyunca ona bir dizi düğün ve aile toplantısında eşlik edeceğimi söylediği zamanı hayal meyal hatırlıyorum. Ama bu o zamandı. Ve henüz bana resmi olarak çıkma teklif etmedi.

"Gelecek ay kuzenim Jennifer'ın düğününde bana eşlik eder misin?" diye soruyor, adeta aklımı okuyarak.

"Çok isterim," diyorum.

"Harika." Helena ayağa kalkmadan önce ellerini birbirine vuruyor. "Seni tutmayacağız. Sadece uğrayıp hediyeni vermek ve kollarımızı açarak ailemize hoş geldin demek istedik."

"Teşekkür ederim." Hudson arkamdayken onları kapıya kadar takip ediyorum, eli sırtımda. "Gelecek ay görüşürüz!"

Bize veda etmeden önce parmaklarının ucuna bir öpücük konduruyor ve Conrad'ın arkasından koridorda kayboluyor.

Onlar gittikten sonra nefes alıyorum.

"O kadar da kötü değildi, değil mi?" Hudson beni içine çekerek söylüyor.

Ellerimi göğsüne koyup derin maviliklerine bakıyorum. Elimde olsa içinde yaşardım, o kadar seviyorum ki.

"Peki şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

Dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrılıyor ve elleri yanlarımdan aşağı kayıyor, beni kaldırıp odasına götürüyor.

Yüzümü boynuna gömüp kollarımı çelikten omuzlarına doluyorum ve onu içime çekiyorum.

Onu

seviyorum.

Çok zor.

EPILOG

HUDSON

ALTI AY SONRA.

MARI, Grey Hudson Sheffield'ı kollarına alıyor. Yedi kilo sekiz ons ağırlığındaki bebek zürafalarla kaplı beyaz muslin bir battaniyeye sarılmış ve karnı burnunda, derin bir uykuya dalmış. Yirmi iki saatlik doğum ve iki saatlik ıkmaya rağmen yorgunluğu bir rock yıldızı gibi üzerinde taşıyor, coşkulu ve ışıltılı.

Yanında otururken gözlerimi bu iki güzel, yorgun ruhtan alamıyorum.

"Ona bakmadan duramıyorum" diyor, sesi hafif bir esinti gibi. "Mükemmel değil mi?"

"Evet." Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Gerçekten öyle."

Alec hastane yatağının diğer tarafında oturmuş, yeni doğan oğlunun uyumasını izliyor. Doğumu beklemek için birkaç hafta önce Hong Kong'dan Nebraska'ya uçmuş ama Mari'nin doğum tarihi bir hafta geçmiş.

Üçümüz sohbet ederek, küçük adamla ilgili umutlarımız ve hayallerimiz hakkında konuşarak çok zaman geçirdik.

Alec'in hakkını vermeliyim. Kendisi hakkında yanıldığımı tamamen kanıtladı. Bu durumla düşündüğümde daha iyi başa çıkıyor ve daha fazla etrafta olabilmek için daha az uluslararası iş almaya başlayacak.

Mari'nin gözleri dalgalanıyor. Uyanık kalmak için mücadele ediyor.

Telefonum Mari'nin arkadaşı Isabelle'den gelen ve herkesin nasıl olduğunu soran bir mesajla aydınlanıyor, sonra da bize yatmaya gideceğini bildiriyor. Doğum için FaceTime'a bağlanmış ve tantana biter bitmez Mari'yi ziyaret etmeyi planlıyor.

"Bırakalım da ikiniz de dinlenin," diyorum Grey'i kucağından alıp beşiğe yerleştirirken.

Mari karşı koymuyor, sadece başını sallıyor ve yanağının yastığa düşmesine izin veriyor.

Alec ve ben odadan gizlice çıkıp hastane kafeteryasına doğru ilerliyoruz. İkimizin de iyi bir gece uykusuna ihtiyacı var ama ikimiz de henüz o ikisinden ayrılmak istemiyoruz.

"Hey, dostum," diyor Alec, koridorun yarısında beni durdurarak. "Evet?"

"Teşekkür ederim," dedi, gözleri ciddiye. "Ben yokken son birkaç aydır onlarla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Grey'i bu şekilde kabul ettiğin için de teşekkür ederim. Bir gün senin yarısı kadar olabilmeyi umabilirim."

"Kendine biraz daha güven." Elimi sırtına götürüp omuzlarını sıkıyorum. "İyi iş çıkardın. Ve bu işte beraberiz. Ömür boyu."

"Büyük, mutlu bir aile." Alec kıkırdıyor ve köşeyi dönüyoruz. "Her zaman olduğu gibi."

UYANIRKEN tavana bakıyorum. Grey eve geleli iki hafta oldu ve uyku düzeni hâlâ oldukça düzensiz. Alec dün San Francisco'daki yeni işi için ayrıldı ve Mari ile ben hâlâ ikimiz için de uygun bir gece programı üzerinde çalışıyoruz.

Artık tam zamanlı olarak Orchard Hill'de yaşamak oldukça alışlagelmiş bir durum. Bazı geceler çok sessiz ve izole. Diğer geceler ise saf mutluluk ve huzur dolu.

Grey'in minik çılgılığı dahili telefonda duyuluyor ve Mari anında ayaklarını sürüyerek uyanıyor, yataktan çıkmak için çabalıyor.

Kolumu ona doğru uzatarak, "Bu sefer ben bakarım," diyorum. "Emin misin?" diye mırıldanıyor, yarı uykulu bir halde.

"Evet. Uyumaya devam et." Yataktan kalkıp yandaki çocuk odasına giriyorum, onu beşiğinden çıkarıp alt değiştirme masasına yatırıyorum. Altını ıslatmış. Ve muhtemelen aç.

Alt değiştirme pedinin ortasında küçük bir zarf duruyor ve üzerine Mari'nin el yazısıyla ismim karalanmış. Zarfı eşofmanımın kemerine sıkıştırıp küçük Grey'in altını değiştirdikten sonra bir biberon hazırlamak için onu mutfığa götürüyorum.

Birkaç dakika sonra oturma odasındaki sallanan sandalyeye yerleştik, küçük bir Tiffany lamba arkamızdaki duvara yumuşak vitray renkleri sıçratıyor.

Mektubu çıkarıp keten kağıdı açtım ve okumaya başladım.

SEVGİLİ BAY RUTHERFORD,

Bunu, seni şimdi ve sonsuza dek, zamanın sonuna kadar seveceğime dair söziim olarak kabul etmeni NAZİKÇE RİCA EDİYORUM. Senin için delicesine ve umutsuzca çıldıran kadın konumumdan asla geri adım atmaya niyetim yok. Bunun ilişkimiz için yumuşak bir geçiş olmasını sağlamak için elimden geleni yapacağım, ancak sizin yanınızdayken her zaman kendime hakim olacağıma söz veremem çünkü doğruyu söylemek gerekirse, çoğu zaman ellerimi sizden uzak tutmayı imkansız buluyorum.

*SEVGİ VE MINNETLE,
Maribel Collins*

"ANNEN ÇOK SEVİMLİ, Grey," diye fısıldıyorum, biberonunu rekor sürede bitirirken kendi kendime kıkırdıyorum. Onu bir süre sallıyorum ve birkaç saatlik uykuya daha dalarken gözlerinin kapanmasını izliyorum.

Yeni doğmuş bir bebeğe sahip olmak tatlı, çılgınca bir yorgunluk ve bunu dünyaya değişmem.

Parmaklarımı onun mükemmel burnunda gezdiriyorum. Grey şu ana kadar Mari'ye çok benziyor ve orada Alec'ten pek bir şey göremiyorum - en azından şimdilik.

Birkaç dakika sonra ve artık uyuduğuna emin olduğumda yavaşça kalkıp onu beşiğine geri götürüyorum.

Bir dakika sonra Mari'yle birlikte tekrar yatağa girdiğimde yastığımın üzerinde bir zarf daha buluyorum. Yatağın üstündeki pencereden sızan ay ışığının yardımıyla mektubu sessizce çıkarıp okumaya başlıyorum.

HUDSON,

YAPACAĞI

M. MARI

MARI BANA DOĞRU DÖNÜYOR, dolgun, lezzetli dudakları yavaş bir sırtışıla kıvrılıyor ve dirseğinin üzerine oturuyor. Gözleri ağırlaşmış ve vücudu tekrar uyumak istiyor ama kalbi beni istiyor.

Ve kalp her zaman kazanır.

"Yapacak mısın?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Bir ay önce, bir hevesle ona evlenme teklif ettim. Benim için kesinlikle deli olduğumu ve beni dünyanın sonuna kadar sevdiğini onaylarken, daha fazla zaman istedi. Dedi ki

Aynı anda çok fazla şey oluyordu ve o da kendini kaptırıp çok hızlı hareket etmek istemiyordu.

"Evet Hudson," dedi ben yorganın altına girip onu üstüme çekerken, ellerim yanlarından yukarı kayarken. "Seninle evleneceğim."

YAZARIN NOTU: Sınırlı bir süre için, bu kitabın temasına uyan iki bağımsız bonus kitap ekledim: ACI RAKİPLER (Montauk'ta geçen 100 sayfalık düşmandan aşığa bir roman) ve ARROGANT PLAYBOY (tam uzunlukta bir patron/çalışan romantizmi).

Ek bir özellik olarak, bir AMA (bana her şeyi sor) Soru & Cevap da ekledim!

Keyfini

çıkarm!

!! xoxo-

Kış

Not - Yeni bir sürümü asla kaçırmadığınızdan emin olmak ister misiniz? **RENSHAW** yazıp **24587**'ye gönderin. SADECE yeni bir sürümüm olduğunda bir mesaj göndereceğim. Ne daha fazlası, ne daha azı!

ACI RAKİPLER

TELİF HAKKI SAYFASI

COPYRIGHT 2016 WINTER RENSHAW TÜM
HAKLARI SAKLIDIR

KAPAK TASARIMI: Louisa Maggio, LM Creations

DÜZENLEME: Valorie Clifton

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da gerçek bir yer ise hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Bu e-kitap sadece kişisel zevkiniz için lisanslanmıştır. Yazarın çalışmalarına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

AÇIKLAMA

XAVIER

Çok çalış, daha çok oyna.

Tek istediğim Hamptons'da bir hafta sonuydu ama elime geçen eski iş ortağımla kırk sekiz saat kaliteli zaman geçirmek oldu. Eski en iyi arkadaşım. İşler ciddiye bindiğinde bir açıklama bile yapmadan çekip giden kız.

Benim olmadığına pişman edeceğim onu.

MAGNOLIA

Çok çalış, gerisini unut.

Tek istediğim patronumun Hamptons'taki malikânesinde tek başıma huzurlu bir hafta sonu geçirmektir ama elime geçen, beni kendisine aşık olmaya ikna eden ve sonra da akla hayale gelmeyecek bir şey yapan adamla geçirdiğim kırk sekiz saat oldu.

Kalbimi bir kez kırdı ve bir daha kalbime yaklaşmasına izin verirsem lanetleneceğim.

1. BÖLÜM

MAGNOLIA GRANTHAM

AYAKKABILARI.

Ön kapının yanında erkek ayakkabıları var.

Patronumun Montauk sahilindeki evinin kapısından anahtarı çekiyorum ve satın alındıkları gün gibi parlayan tabaklanmış deri mokasenleri incelemek için çömeliyorum.

"Alo?" Sesim iki katlı giriş katında yankılanıyor. Sesim yığma duvarlardan sekip suya bakan pencere duvarına çarpıyor.

Cevap yok.

Hafifçe mutfığa doğru ilerliyorum. Bir tablet ve dizüstü bilgisayar fişe takılı ve şarj oluyor, açık bir pencereden deniz tuzu taşıyan bir esinti süzülüyor. Temmuz öğlen güneşi kumlu kum tepelerine karşı sıcaklığını ve ışığını yansıtıyor ve üç saatlik Jitney yolculuğundan sonra tek istediğim yaza yakışır bir şeyler giymek ve ayak parmaklarımı patronumun özel plajının kumlarına daldırmak.

Aslında, bu onun emriydi. Addison çok çalıştığım için bana bağırdı. İki yıl boyunca Van Cleef Ajans'ta emlak komisyoncusu olarak çalışmışım, Bir kez olsun tek bir tatil günü bile talep etmemiştim.

Buraya gelmek çok uzun sürdü ve bunun nedeni sadece Jitney'in salyangoz hızı ya da yüz yirmi millik yol boyunca uğradığımız sayısız durak değildi. Şoför emeklilik yaşına gelmiş yaşlı bir adamdı ve otobüsün eşya gözünden elli kadar valiz çıkardığını gördüğümde bunu tek başına yapmasına izin veremezdim. Kaldım, bavulları dağıttım ve bir grup küçük yaşlı kadını en yakın taksi durağına kadar yürüttüm.

Nihayet buradayım.

Ama belli ki yalnız değilim.

"Alo?" Tekrar seslendim. "Kim var burada?"

Dışarıdaki pencereden beyaz dumanlar yükseliyor ve yanan bir ızgaranın yanık kokusu önüme yayılıyor. Çantalarımı kasap bloğu mutfak adasının yanına bırakıyorum ve etrafı saran bir güverteye açılan sürgülere yöneliyorum.

Lacivert beyaz çizgili sörf şortu giymiş gömleksiz bir adam ızgaranın önünde sallanıyor. Kulaklığının beyaz kabloları omuzlarından aşağı sarkıyor.

Bronzlaşmış sırtı parlıyor ve gergin teninin altındaki kasları esniyor. Dar poposunun yuvarlak kıvrımı, aşağı sarkan şortunu sağlam tutuyor ve başı kulaklarından hafifçe *uhn-tissing* yapan müziğe doğru sallanıyor. Beni duymuyor.

Lanet olsun!

O gür, kızıl saçları, o dar, yontulmuş beli ve o mükemmel baldırları nerede olsa tanırım.

Burada ne yaptığından emin değilim. . .

Patronumuzun Hamptons'daki evinde.

Özellikle *benim* için belirlediği uzun hafta sonu boyunca.

Beyaz kordonlardan birine uzanıyorum ve tek bir hareketle kulağından çekiyorum. Tam iki yıldır görmediğim ve konuşmadığım adam arkasını dönüp Ray-Ban'lerini kaldırıyor. Kendini beğenmiş ağzının köşeleri düştü. Yüzüm o büyük, kibirli beyninde belirir belirmez küçümseyen bakışlarıma kendi bakışlarıyla karşılık veriyor.

"Xavier." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Magnolia." Yumruğu bir çift metal maşanın etrafında kenetleniyor.

"Burada ne işin var? Addison bu hafta sonunu benim için ayırdı."

Çenesi kilitlendi. "Belli ki Addison önce Wilder'la konuşmamış."

Bir karı kocanın birbiriyle konuşacağını düşünürsünüz ama görünüşe göre Van Cleef'lerin Temmuz ayının ikinci hafta sonunda tatil evlerini hangi çalışanlarına ve arkadaşlarına ödünç verdiklerinden başka endişelenecek daha önemli şeyleri var.

"Addison'ı arıyorum," diyorum telefonumu çıkararak.

Xavier sırtıyor, kollarını kavuşturmadan önce bir elini gür saçlarında gezdiriyor. Sanki onun kişisel eğlencesini sağlamama iki saniye kalmış gibi duruşunu genişletiyor.

"Peki."

"Ne?" diye soruyorum. diye soruyorum.

"Beş bin metrekairelik, altı yataklı, yedi banyolu sahil evini iş arkadaşlarından biriyle paylaşmak istemediğin için patronunu St. Thomas tatilinin ortasında ailesiyle birlikte rahatsız edeceksin."

Tam bir emlakçıya benziyor.

"Seni *meslektaşım* olarak görmüyorum." Telefonumu düşürdüm. Haklı olduğu bir nokta var. Addison'a evini bu kadar cömertçe teklif ettikten sonra tatilde onu rahatsız etmek

Kaba olurum ve bir şeyi kanıtlamak için nezaketi feda etmek benim tarzım değil. "Doğru ya. Unutmuşum. Biz *rakibiz*."

Hafif alevlerin üzerinde bir sepette ızgara yapan cömert balık porsiyonlarını çevirmek için dönerken başı sallanıyor. Pazuları bir geriliyor bir gevşiyor. Pürüzsüz tenini kaplayan derin bronzluğa bakılırsa, haftanın çoğunda burada olduğuna bahse girmeye hazırım.

Bir zamanlar ortaktık. Tehlikeli bir ikiliydik. Durdurulamazdık. Genç ve azimliydik, dünyayı ele geçirebileceğimize inanacak kadar da saftık.

Ve sonra Tallahassee'deki bir broker konferansında sarhoş bir gece her şeyi değiştirdi. Ama bizi bitiren çarşafaların arasında geçirdiğimiz zaman değildi. Ertesi sabah olanlardı.

"Olayı dramatikleştiriyorsun." Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. "Düşmanlar. Rakipler," diyor sırtı bana dönük bir şekilde. "Bu daha iyi

Sen?"

Manhattan bölgesindeki her emlak komisyoncusu benim rakibimdir. Xavier Fox ile olan rekabetim ise daha derin.

Hayal kırıklıkları, yanlış umutlar ve yanılgılarla tanımlanan acı bir rekabet bu.

Xavier balığını tabaklıyor, ızgarayı kapatıyor ve kapağını kapatıyor, bir yandan da dolgun dudaklarından kaygısız bir melodi mırıldanıyor. Bu kadar neşeli olmak ona göre değil ve bunu benimle alay etmek için yaptığına yemin edebilirim.

"Sakıncası yoksa," diyor arkasını döndükten sonra. Elleri maşa ve tabağıyla dolu, başıyla kapıya doğru işaret ediyor.

Sürgünün kolunu kavıyorum ve Majesteleri için çekerek açıyorum. Deniz spreyi, hindistan cevizi güneş kremi ve yeni yakalanmış deniz mahsullerinden oluşan bir bulutun içinde omzumun yanından geçip gidiyor.

Tatil gibi kokuyor.

Benim tatilim.

Buraya gelirken üç saat boyunca hayalini kurduğum tatil. Dün gece için özenle hazırladığım tatil. İki yılı aşkın süredir ilk kez yaptığım.

Güzel yemekler yiyerek, ilginç antikalar için alışveriş yaparak ve bronzlaşmak için çalışırken hava şartlarından etkilenmiş, kiremitli yel değirmenlerini ve deniz fenerlerini gezerek geçireceğim uzun bir hafta sonu tek istediğim şeydi.

Kibirli pislik Xavier Fox ile muhteşem bir sahil evini paylaşmak değil.

Yıpranmış ahşap güvertede dikilmiş, ızgara dumanı kalıntılarıyla karışan dumansız havayı soluyorum. Midem gurulduyor, yakındaki dalgalar sayesinde sadece ben duyabiliyorum.

"Ne kadar kalacaksın?" İçeri giriyorum.

Çoktan eski meşe yemek masasına oturmuş, ızgara beyaz balığın yumuşak bir parçasını çiğniyordu.

Yutkundu. "Pazartesiye kadar."

Ben de öyle.

Omuzlarım çöküyor. Bu tatil değil. Randevularımı ve yükümlülüklerimi yeniden düzenlemedim ve Skylar'dan sırf kanımı kaynatan ve aynı zamanda içimi ısıtan tek adamın yanında rahatsız edici bir gerilime gömülmüş bir hafta sonu geçirmek için gösterilerimi üstlenmesini istemedim.

Çantamı kaldırıp omzuma atarak yanından geçip gidiyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Çatalını dayıyor.

"Şehre dönmek için bir araç bulmaya."

Söylemesi yapmaktan daha kolay. Jitney'nin nerede olduğunu ya da Montauk'tan çoktan ayrılıp ayrılmadığını bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım.

"Daha yeni geldin." Başını sallıyor. "Benden o kadar nefret ediyorsun, değil mi?"

"Ben kimseden nefret etmiyorum Xavier. Kendini övme." Yıllar içinde onu affetmeyi öğrendim ama asla unutmadım. "Zamanımı senden nefret ederek geçirmekten daha iyi şeyler yapıyorum."

Evet, seni şehirdeki en iyi %1'lik liste dışı bırakmak gibi.

Son birkaç yılda en yüksek profilli on müşterimle birlikte bu unvanı benden çaldı.

"Burada kal." Sandalyesinde arkasına yaslandı, dolgun dudaklarını bez bir peçeteyle sildi. Saat beş yönündeki gölgesi çukurlaşmış elmacık kemiklerini gölgeliyor. "Bu ev ikimize yetecek kadar büyük. Sen benim yolumdan çekil. Ben de seninkinden uzak duracağım."

Bu ev ikimize yetecek kadar büyük *değil*. Manhattan'ın tamamı ikimize yetecek kadar büyük değil.

"Bu tam olarak benim rahatlatıcı bir tatil anlayışım değil." Kıyı boyunca yürümek ve çıplak ayaklarıma değen serin suyu hissetmek için can atarak mesafeyi tarıyorum. Manhattan'da gülünç derecede pahalı bir dairenin sınırları dışında hiçbir yerde çıplak ayakla yürüyemezsiniz.

"Yapmak isteyeceğim son şey seni tatilinden alıkoymak olur." Derin mavi bakışlarında hınzır bir parıltı var.

Telefonumu cebimden çıkarıp Google'da Montauk pansiyonlarını aramaya başlıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Bu yolculuğu kurtarıyorum."

Tek kaşını kaldırıp dikkatle ayağa kalkıyor ve tabağını lavaboya götürüyor. Önce sıcak, sonra soğuk suyla yıkıyor ve paslanmaz çelik bulaşık makinesinin alt rafına yerleştiriyor. Hâlâ dinsiz olmadığını bilmek güzel. Sahip olduğu tek şey bu olabilir.

Bu ve delicesine sıra dışı görünüşü. Başka bir şey yok gerçi.

Sadece bu iki şey.

"Kalacak başka bir yer bulma konusunda iyi şanslar. Dört Temmuz'dan sonraki hafta. Hamptons'daki bütün oteller hâlâ dolu."

"Eminim bir şeyler bulabilirim." Onu görmezden gelmeyi tercih ediyorum ve Sag Harbor'daki American Hotel'i arıyorum.

Hat meşgul.

East Hampton'da ilginç görünümlü bir pansiyonu deniyorum.

Cevap yok.

Cuma gecesi New York'taki bir pizzacı gibi - telefonlara cevap verme zahmetine girmeyecek kadar meşgul.

İç çekiyorum.

"Daha kaç arama yapacaksın?" Xavier dirseklerini adaya dayıyor.

"Neden yapacak bir şey bulmuyorsun?" Biri cevap verince onu başından savıyorum.

Evet. Teşekkür ederim. Bir Tanrı var.

"Evet, merhaba," diyorum, siyah saçlarımdan bir tutamı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp Xavier'in görüş alanından çıkıyorum. "Bu hafta sonu için boş yeriniz var mı acaba?"

Diğer uçtaki adam ısıklık çalarak homurdanıyor. "Hayır, hanımefendi. İşçi Bayramı'na kadar doluyuz."

Aksanında beklediğimden daha fazla Brooklyn var. Montauk'a şehirden uzaklaşmak için geldim ama sanki şehir peşime takılmış gibi hissediyorum.

"Deneyebileceğim başka bir yer biliyor musun?" "Üzgünüm," diyor. "Seyahat acentesi değil."

Telefonu kapatıyor ve ben de yakındaki soluk keten kaplı Chesterfield koltuğa gömülüyorum. Burası gündelik şıklığın timsali. Burası rahat bir şıklığın timsali.

Bir hafta sonu için bu milyon dolarlık eve sahip olduğumu ve Hamptons'da dinlenebilecek türden bir kız olduğumu düşündüm.

Ve düşüncelerimle yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Kendimle baş başa.

Huzur, sessizlik ve taze, tuzlu havayla baş başa.

"Cidden, Magnolia," dedi Xavier. "Bu konuda yetişkin olabiliriz." "Bu yetişkin olmakla ilgili değil." Telefonumu cebime geri sokuyorum ve Yüzünü ona dön.

Bundan çok daha fazlası söz konusu.

Xavier bana doğru kasılarak yaklaşıyor, bronzlaşmış yüzü bir yana eğilmiş ve dudaklarında yarım bir gülümseme. "Ne yapıyoruz, Mags?"

Sanki aramızdaki fosilleşmiş kırgınlığı bir şekilde yumuşatabilecekmiş gibi bana *Mags* diyor.

Sessiz bir nefesle onu içime çekiyorum, benim için bir anlamı olduğu zamanlarda sürdüğü parfümün aynısını sürdüğü gerçeğinin gizlice tadını çıkarıyorum; o zamanlar kendini beğenmiş bir pislikten çok daha fazlasıydı, altımdan her satış yaptığında suratına bir tane patlatmak istiyordum.

"Hiçbir şey yapmıyoruz." Önce onu sonra kendimi işaret ederek görünmez bir ok çiziyorum.

"Beni özlüyorsun," diyor aşırı bir güvenle, gözleri benimkiler arasında geziniyor. "Özlemeseydin böyle davranmazdın."

Eski Xavier ve Magnolia bir müzeye ait. Onlar birer kalıntı. Alakasızlar. Tarihin nostaljik parçaları, üzerinde uzun süre durulamayacak kadar yoğun acı veren sayısız canlı anıyla birlikte bir zaman mahzenine gömüldü.

"Zamanın bile senin o büyük egonu zedelediğini görmek güzel." Topuğumun üzerinde dönüyorum ve çantamı almak için eğiliyorum.

"Birimiz kendimize sadık kalmalıydık." Adaya yaslanıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Eskiden eğleneliydin."

"Hâlâ eğleneliyim." O bildiğinden değil.

Bakışları sıkı topuzumdan başlayıp lacivert ceketimde geziniyor ve sivri topuklu ayakkabılarımda duruyor. Anladım. Fazla giyinmişim.

Kızı şehir dışına çıkarabilirsin.

"Jitney'e binmeden önce üstümü değiştirmeye fırsatım olmadı," diye yalan söylüyorum, blazer ceketimin ince yakasını çekiştirerek.

"Yüzün." Gözlerini kısıyor. "Şimdi tamamen buruşmuş. Gülümseme çizgisi bile yok. Botoks mu yaptırdın, yoksa artık gülümsemiyor musun?"

Onu tokatlayabilirim.

Yumruklarım sıkılıyor. Ona savurabileceğim zekice bir hakaret bulabilmek için beynimi zorluyorum ama onun her şeyi her zamanki gibi mükemmel. Gözlerinin altında tek bir torba bile yok. Kusursuz bronz ten. Gergin derisinin altından fişkırان kaslar. Bir erkeğe ait olamayacak kadar güzel, Tanrı vergisi uzun kirpiklerle çerçevelenmiş masmavi gözler.

Ivana Trump bir keresinde iyi görünmenin en iyi intikam olduğunu söylemişti. Ben buna hep katılmamışımdır. Başarı en iyi intikamdır.

En azından ben öyle düşünüyordum.

Xavier beni orada da yendi. Benden ayrıldığı anda yıldızı parladı ve o zamandan beri ona yetişmek için kendimi paralıyorum.

"Anladığım kadarıyla kalıyorsun?" Xavier'in kaşları kalktı, çenesi hafifçe kıvrıldı.

Seçeneklerim sınırlı. Öğleden sonramın geri kalanını küçük hafta sonumun tadını çıkarmak için yeni bir yer bulmaya çalışarak geçirebilirim, şehre dönen son Jitney'i yakalayabilir ve işe geri dalebilirim ya da hafta sonunu eğlenerek ve Xavier'e benim hakkımda ne kadar yanıldığını kanıtlayarak geçirebilirim.

Ayrıca, eski bir müşterimle randevum var. Buraya gelirken yolda ona rastladım ve bu akşam sekiz gibi Nick ve Toni'nin yerinde bir şeyler içmek için buluşmamı istedi.

Eğlenceli olabilirim Magnolia. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp saçlarımı açabilirim. Ve Xavier'in beni kırıp açtığı, içimi döktüğü ve fırlatıp attığı gün için pişman olmasını sağlayabilirim.

Çantamı omzuma atıyorum.

Kalın deri. Geniş omuzlar.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Odamı bulmaya. Addison üst katta ikinci bir ana süit olduğunu söyledi."

2. BÖLÜM

XAVIER FOX

SEKSI.

Lanet olsun.

"Magnolia, benim için üstünü değiştirmene gerek yoktu."

Soluk tuzlu su şekerlemesi rengine ipli bir bikiniyle açık merdivenden aşağı inerken ayağa kalkıyorum, koyu renk saçları omuzlarından aşağı dökülüyor ve evcilleşmemiş dalgalar halinde sırtına dökülüyor. Başının üzerinde duran siyah güneş gözlüğü narin yüzünü vurguluyor ve dudakları kırmızının günahkâr bir tonuna bürünmüş.

Sikim seğiriyor. Hala benim için yapıyor.

Zaten benim için yapmayı hiçbir zaman *bırakmadı*.

Magnolia Grantham istediğim tek şeydi ve şimdi sahip olamadığım tek şey o.

Bu beni öldürüyor ama asla kabullenmeyeceğim. Ona değil. Eğer o bana zaman ayırmazsa, ben de ona bu zevki tattırmayı reddedeceğim.

"Lütfen bakmayı kes." Emrinde güneyle şivesinden bir parça var. Tanrım, bunu nasıl da özlemişim. Son basamaktan aşağı atlayıp plaj çantasını sol omzuna atarken eli ahşap korkuluğa sürtünüyor. Uzun bacakları arka kapıya doğru ilerliyor, kalçaları sallanıyor. Mükemmel, şeftali biçimli poposunun üzerindeki iki küçük girintiye odaklanıyorum, kalçalarını arkadan kavransam başparmaklarımın altında nasıl hissedeceklerini hayal ediyorum.

"Sahile mi
gidiyorsun?" Cevap
vermiyor.

"Güneş kremi unutma," diye sesleniyorum, sırf onu biraz daha kızdırmak için.

Çimenli patikaya çıkan basamaklara yöneliyor, çantasına uzanıp kahverengi bir Coppertone şişesi çıkarıyor ve başının üzerinde tutuyor.

En azından beni tamamen görmezden gelmiyor.

Tavandan tabana pencerelerin yanındaki aşırı doldurulmuş bir kanepede kestiriyorum, boynumun altına bir yastık tikiyorum ve nüfuz eden güneşin bir battaniye görevi görmesine izin veriyorum.

Burası huzur dolu.
Bir erkek buna alışabilir.
Birkaç yıl daha Manhattan'ın en iyi %1'lik komisyoncuları arasında yer aldıktan sonra burada kendime ait bir yer bulabileceğimi düşünüyorum.

SOĞUK UYANDIM. Gökyüzü karanlık ve müzik merdivenlerden aşağı süzülüyor. Telefonum bana son üç saattir baygın olduğumu söylüyor.

Topuk seslerinin yankısı beni bir kez daha ezeli rakibime hazırlıyor. Doğruluyorum, kollarımı göğsümde ve sonra başımın arkasında geriyorum. Ev karanlık ama antre ışığının zayıf parıltısı merdivenleri aydınlatıyor ve Magnolia'nın ince formunu seçmeme yetiyor.

Uzun bacaklarını gösteren ve geri kalanını gizleyen bir tür tiki, yüksek belli şort giymiş. Bu gece sadece bacakları var. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

"Bu gece evde mi kalıyorsun?" Sorusu alaycı bir tonla ve alaycı bir gülümsemeyle bitiyor.

"Evet. Cuma gecesi evde kalıyorum."

Debriyajının içini kontrol ederken gözlerini deviriyor. "Arabalar için anahtar kasasının nerede olduğunu biliyor musun? Addison bir deniz kabuğu resminin arkasında olduğunu söyledi ama burada onlardan yaklaşık elli tane var, o yüzden-"

"Ah, sadece bir şeye ihtiyacı olduğunda iyi davranıyor." Ayağa kalkıyorum, bir deniz kabuğunun gri tonlamalı portresine doğru ilerliyorum ve duvardan çekerek yerleşik bir kasayı ortaya çıkarıyorum. Şifreyi giriyorum. "Volvo'yu al."

Gözlerini kısıyor. "Neden Volvo'yu ben

alıyorum?" "Çünkü ben Corvette'i alıyorum." *Ve Volvo daha güvenli.*

Magnolia anahtarları elimden aldı. "Bu gece nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"İçki içmek için bir arkadaşım ile buluşacağım." Yanıtında hiç duraksama yok ve sanki sırf yüzüme vurmak için sormamı bekliyormuş gibi. Onun seviyesine inmeyi reddediyorum. Hamptons'da hızlı aramada bir sürü kadın var.

Güzel kadınlar.

Bağlantılı, mavi kanlı, soyağacı olan iyi yetiştirilmiş kadınlar, çünkü New England'da eski parası olan insanlar ailelerini değerli

Kanişler.

Hiçbiri onunla kıyaslanamaz.

Magnolia Grantham, Louisiana terbiyesi ve büyük şehir cesareti ile gerçek bir Güneyli Belle ve henüz onun gibi başka bir kadın bulamadım.

Ve lanet olsun, baktım. Bütün bir yazı uzun bacakları, kestane rengi saçları ve güneyli aksanıyla bulabildiğim her kadını becererek geçirdim.

"Dikkatli ol, Mags."

"Bana *Mags* demeyi kes. Lütfen."

"Denesem de yapamazdım." Saçlarını parıldayan çikolata gözlerinden uzaklaştırarak onun alanına giriyorum. "Sen benim için her zaman Mags olacaksın."

Bir an donup kalıyoruz, ikimiz de nefes alamıyoruz, ta ki o uzaklaşıp kapıya doğru hamle yapana kadar.

Onun tam yanında durup parmaklarımı saçlarında kaybetmemenin, onu duvara yaslayıp dudaklarını dudaklarımla parçalamamanın ne kadar zor olduğunu biliyor mu acaba?

Bir gece.

Bütün bir gece boyunca Magnolia Grantham benimdi. Ertesi sabah, kahvaltıdan sonra, açıklanamaz bir şekilde benimle iki kelime bile konuşmadı. New York'a döndüğümüzde, istifasını verdi ve Van Cleef Ajansı'na katıldı.

Birlikte çalıştığımız onca yıl boyunca Magnolia'nın elde edilmesi zoru oynadığını düşünmüştüm.

Meğer elde edilmesi zor *biriymiş*.

Düzelتيyorum, *hâlâ* elde edilmesi zor.

Bu hafta sonu iki şeyden birinin olması gerekiyor: Magnolia Grantham'ı son bir kez daha becermeliyim ya da onu sistemimden sonsuza dek çıkarmalıyım.

En azından ona cezalandırıcı bir öpücük hediye edeceğim, dizlerinin bağı çözülecek ve pişmanlık duyacak. Bir erkek en yakın arkadaşına içini döküp ona aşkını ilan ettikten sonra ertesi gün hiçbir açıklama yapmadan hayatından çıkıp gitmesini izleyemez.

Bana borçlu. Onu hiç benim olmadığına pişman edeceğim.

BÖLÜM 3

MAGNOLIA GRANTHAM

NEREDE O?

Eski bir müşteri olan Nate Green'i bulmak için odayı tarıyorum. Kumlu sarı saçları ve gökyüzünü andıran boyu onu bu kalabalık küçük restoranda öne çıkarmalı ama tanıdık tek bir yüz bile göremiyorum.

Telefonumda sekiz yirmi yazıyor. Geç kalacağını söyleyen bir mesaj bile yok.

"Hanımefendi, size bir içki daha getireyim mi?" Genç bir kadın garson ellerini göğsünde kavuşturmuş, pastel yeşil bir not defteri tutuyor.

Önümdeki martini bardağı, bir kürdan üzerinde duran üç doldurulmuş zeytin dışında boş. Tadını seviyorum ama dokusunu sevmiyorum.

"Sadece su alacağım, lütfen. Teşekkür ederim." Nate gelmeden önce çok sarhoş olmamalıyım. Birkaç kadeh içmeden doğru dürüst sohbet edemeyecek türden bir kız olduğumu düşünecek ve bu gerçeklerden daha uzak olamaz.

Servis elemanım uzun bir bardak durgun suyla döndüğünde odaya bir kez daha bakıyorum. Kirişlerden sarkan çok renkli parti ışıkları buraya sıcak bir hava veriyor. Beyaz masa örtüleri burayı *Lady and the Tramp* filminden bir sahne gibi gösteriyor.

Nate'e bir mesaj atıyorum, her şeyin yolunda olup olmadığını soruyorum ve ona uzak köşede bir masam olduğunu söylüyorum.

On dakika cevapsız geçti.

Ya başına feci bir şey geldi ya da ekildim.

Lanet olsun.

Her zaman en az şüphelendiklerindir. Nate tüm Jitney yolculuğu boyunca benimle sohbet etti ve tipim olmamasına rağmen kendimi ona ısınırken buldum. O kısa üç saat içinde bana karşı büyüdü. Bir müşteri olarak, biraz ilgisiz ve neredeyse hatırlanmayacak biriydi. İyi huylu ve pek seçici değildi. Ona gösterdiğim ilk daireye teklif verdi ve iyi olduğunu söyledi.

Sanırım iş flört hayatına gelince daha seçici davranıyor.

Dümdüz olmuş egomu yerden kaldırıp masaya bir yirmilik bıraktım ve içeride tek bir kişiyi bile tanımadığım gerçeğini takdir etmekten başka bir şey yapmadan dışarı çıktım.

Cadde üzerinde Hamptons tarzı dans kulüpleri sıralanıyor ve ben serulean mavisi tenteli ve kayan yazı tabelalı olana doğru çekiliyorum. Şatafatlı ve tatil havasında bir yer ve Manhattanlıların çoğu böyle bir yerde ölü bulunmaz, ama ben manzara değişikliği havasındayım.

Ücreti ödüyorum ve içeri giriyorum. Yanıp sönen disko ışıkları arasındaki boşlukları karanlık dolduruyor ve gözlerim alışır alışmaz bara yönelip gecenin ikinci kirli martinisini sipariş ediyorum.

Benden birkaç dakika sonra gelen yirmi kişilik bekârlığa veda partisi hariç, müşteriler küçük gruplar halinde içeri giriyor.

Eğer o kızlardan birinden daha "Whoo hoo!" duyarsam, toparlanıp caddenin karşısındaki kulübe gideceğim.

"Alexa, şuna bak! Kesinlikle numarasını istemelisin." "Hayatta olmaz. Bunu yapamam."

"O çok seksi. Yap hadi. Eğer yapmazsan, senin yerine ben yaparım. Senin için ona çıkma teklif edeceğim."

"Burası ortaokul değil."

Solumdaki iki alçıya alınmış kız, görünüşe göre yakışıklı bir kış parçası için ciyaklarken, içkimi geri fırlattım ve bir sonraki hamlemi tartıştım. Yarın çiftlik standlarına uğramak ve belki de öğleden sonrayı sahilde deniz camı ve deniz kabuğu arayarak geçirmeden önce gezmek için güzel bir şaraphane bulmak istiyordum.

Odaya son bir kez baktım, gözlerim köşedeki lacivert haki pantolonlu ve dirseklerinden kelepçeli beyaz düğmeli gömlekli adama odaklandı. Üzerinde bir portakal dilimi yüzen bir biraya bakıyor ve doğrudan bana bakıyor.

Yanaklarım kızardı. Belki de sarhoş kızlara bakıyordu? Burayı görmek zor. Yanılıyor olabilirim. Bir kez daha arkama bakmaya cesaret ediyorum. Bakışlarının şiddeti bir kademe daha artmıştı ama o ne kıpırdadı ne de irkildi. Bakışlarımız tekrar kilitleniyor ve dudakları yavaş, endişeli bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve benim vızıltılı benliğim bunu her yönden kesinlikle büyüleyici olarak yorumluyor.

İçkime dönüp onu boş buluyorum ve bakışlarıyla tekrar karşılaşmayı reddediyorum. Bacaklı kıyafetlerim bir yana, ben kibar bir güneyli hanımefendiyim.

Karşı cins söz konusu olduğunda katı bir protokol uygularım. Ben onlara yaklaşmam. Onlar bana yaklaşıp. Beni istiyorsa, benim yolumdan gelebilir.

"Affedersiniz," diye kadife bir ses kulağıma vızıldıyor ve etrafımızı saran dans müziğinin önüne geçiyor.

Bar taburemde dönüyorum, bacak bacak üstüne atıyorum ve onun yakından milyonlarca kat daha muhteşem olduğunu fark ettiğimde poker suratımı dağıtmakla tehdit eden gülümsemeyle savaşıyorum. Bana Times Meydanı'ndaki reklam panolarında polo midillisine binen modellerden biri olduğunu söylese ona inanırdım.

Bu adam Hamptons Yakışıklısı.

"Ben Benedict'im," diyor, onu daha iyi duyabilmek için eğilerek. "Hain gibi," diye bağıriyorum müziğin içinden.

"Ah, büyük-büyük-büyük-büyük-büyükbabamı tanıyorsun." İyi biri, ayakları çabuk yere basıyor. Bu hoşuma gitti.

Nefesi nane ve narenciye kokuyor; sıcak vücudu sabun, süet ve sandal ağacı kokuyor. Eğer o tür bir kız olsaydım, tatil seksinin nasıl hissettirmesi gerektiğine dair yabancı bir karışım.

"Evet, onu iyi tanıyorum." Klişe cevabımdan dolayı içim burkuldu. Hiç komik değil. Bu sarhoş ve gergin birinin söyleyeceği bir şey ve ben ikisi de değilim.

En azından öyle olduğumu sanmıyorum.

"Sen şehirlisin." Sormuyor.

"Bunu ne ele verdi?" Başımı yana eğip saçlarımı bir omzumun üzerinden geçiriyorum.

"Çünkü buranın sahibi benim ve seni daha önce burada hiç görmedim." "Buralı mısın? Oh."

"Yerlilere karşı bir şeyin mi var?"

"Yerlilere karşı bir şeyim mi olmalı? Bilmediğim bir şey mi var?"

"Dikkat etmen gereken turistler. Belki de sana karşı dikkatli olmalıyım?" Karşılık verişini sinsî bir gülümsemeyle yumuşatıyor, gözleri rahatça benimkilere kilitleniyor.

Benedict barmenin dikkatini çekmek için yumruğunu iki kez bara vuruyor ve içkimi işaret ediyor. İtiraz etmeye fırsat bulamadan, alnı terden sırlıslık olmuşt zavallı adam bana bir kokteyl daha hazırlıyor.

"Hamptons'a ilk gelişin mi?" diye soruyor. Belki hayal görüyorum ama sanki aramızdaki mesafe aniden daralmış gibi hissediyorum.

Başımı sallıyorum. "Montauk'ta patronumun evinde kalıyorum."

"Ne iş yapıyorsun?" Eli kolumun yan tarafını kaplarken kaşları çatılıyor. Yumuşak. "Adın neydi senin?"

"Magnolia! İşte buradasın," başka bir adamın sesi konuşmamızı böldü. Sese doğru döndüğümüzde Xavier'in bize doğru geldiğini görüyoruz.

"Bu adamı tanıyor musun?" Benedict bana dönüyor.

Barmen taze içkimi önüme uzatıyor ve hiç vakit kaybetmeden bir yudum alıyorum.

Xavier yanıma oturuyor, eliyle beni dirseğimin hemen üstünden kavırıyor. "Her yerde seni arıyordum. Gitmemiz gerekiyor."

"Neden?" Ayaklarım yere basıyor, bedenim sertleşiyor. Şimdi bu durumu zarafetle idare edeceğime yemin ediyorum. Ama bu gece? Xavier gazabımı hissedecek.

Beni buraya kadar takip mi etti?

"Geç kalacağız." Xavier kaşlarını kaldırıyor, sanki birden aklını okuyabilmem gerekiyormuş gibi.

"Gerçekten mi?" Ona pis bir bakış attım.

"Ekibin geri kalanıyla Naomi'nin doğum günü partisi için Beachcomber Slip'te buluşacağız."

İkimizin de gerçek olduğunu bilmediği yerler ve insanlar icat ederek kendini çok zeki sanıyor olmalı.

"Eminim *Naomi* bekleyebilir," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Her şey yolunda mı?" Benedict dikkatini sadece bana yöneltiyor. "Eğer Xavier seni rahatsız ediyorsa, onu binadan dışarı çıkarabilirim."

Oh. İlginç. Yabancı değiller.

Xavier'in eli kolumdan ayrılıp belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor. "O iyi, Ben."

"Evet. İyiyim. İkiniz de iyisiniz." Xavier'in elinden kurtulup ikisinden de uzaklaşıyorum. Xavier'in bakışları sabit duruyor ve Benedict donup kalıyor, bakışları aramızda gidip geliyor. İçkimi barın üzerine koyuyorum. "İzninizle beyler."

Dışarı çıktığımda kırmızı ipin arkasında bir sıra oluşmuştu. Kimlik kontrolü yapan iki fedai, yirmi bir yaşından küçük oldukları belli olan ama kırk yıllık Atlantic City striptizcileri gibi giyinmiş bir grup kızla tartışmaya kilitlenmiş durumda.

"Magnolia." Dans kulübünden bir blok uzaklaştığımda Xavier'in sesi beni çağırıyor.

Park halindeki arabamı bulmak için kalabalık caddeyi tarayarak ilerlemeye devam ediyorum. Yeri şu an aklıma gelmiyor.

Ayak sesleri yaklaşıyor, daha yüksek, daha hızlı. "Magnolia, dur."

"Bu gece beni buraya kadar takip mi ettin?" Arkamı dönüyorum, parmaklarım debriyajımı yüzüne doğru tutarken debriyajıma gömülüyor. "Çünkü eğer yaptıysan, bu tamamen uygunsuz ve beni rahatsız ediyor ve bu hafta sonu beni yalnız bırakacağına söz vermiştin."

Xavier Fox, en azından bir zamanlar tanıdığım versiyonu, asla bir takipçi değildi. Bir kez bile beni ürkütmedi ya da rahatsız etmedi. Ama karşımda duran

bu adam bana hiç tahmin etmediğim kadar yabancı. "İster inanın ister inanmayın, sizi takip etmedim," diyor. "Herkes Benedict's Club'ın şehirde kolay bir seks yapmak istediğinde gittiğin yer olduğunu bilir.

Hamptons."

Görünüşe göre ben hariç herkes.

"Yani orada yaptığın şey bu muydu?" Kolum düştü. "Pek sayılmaz."

"Yalancı." Bu ilk kez olmuyor.

"Bana inanıp inanmaman umurumda değil. Senin onayına ihtiyacım olmayacak kadar kendime güveniyorum." Kolalı beyaz gömleğinin yakasını düzeltiyor. "Sea Bar'a giderken tesadüfen oradan geçiyordum ve seni içeri girerken gördüm. Sen olduğundan emin değildim çünkü bir *arkadaşınla* buluşacağını söylemiştin. Tanıdığım hiçbir arkadaşım saygıdeğer bir bayanı oraya götürmez. Emin olmak için içeri girdim, sonra Benedict'in seninle sohbet ettiğini gördüm. Adam denenmiş ve gerçek bir erkek fahişesi."

"Birini tanımak için biri gerekir." En çocuksu yanımı ortaya çıkarmasından nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum. Bu ben değilim. Ben böyle davranmam.

"Doğru." Gözlerini devirdi. "Neyse, bana sonra teşekkür edersin. Ya da doktorun bana teşekkür eder. Benedict'in seni eve klamıya denen küçük bir hatırayla gönderdiğini öğrendiğinde yazmak zorunda kalacağı bir reçete eksilmiş olacak."

"Kaba olmanın

yolu." "Ben

dürüstüm."

"Dürüst olduğunu söyleyemem."

Benden bu kadar. Hamptons'daki bu güzel Cuma gecesini Xavier'le kaldırımda boş yere tartışarak harcamama gerek yok. Kullandığım Volvo'nun siyah kaputu ve gümüş amblemi gözüme çarpıyor ve çantamdan anahtarlarımı çıkarıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Eve dönüyorum."

"Ne kadar içtin?" "Bilmem. İki mi? İki buçuk mu?" "Son bir saat içinde mi?"

Kim bu, bekçim mi?

"Bilmiyor muyum?" Nick ve Toni'nin evinden ayrıldığım andan itibaren zamanı takip etmeyi bıraktım.

Bana doğru ilerledi, bileğimi yakaladı ve sıkılı yumruğumdan anahtarları aldı. "Araba kullanmayacaksın. Henüz değil."

"Neden?"

"Birincisi, kafan güzel, bu da muhtemelen yasal sınırın üzerinde olduğun anlamına geliyor ve ikincisi, saat dokuzu ancak geçiyor ve sen ezik bir göt gibi eve gidiyorsun."

Sağ topuğumun ucunu kaldırıma gömüyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Seni tanıyorum Magnolia ve bu kadar süslenip püslenmeyi geceyi erken bitirmek için yapmadığını da biliyorum. Bu gece eğlenelim. Eski günlerdeki gibi."

Anahtarlarımı cebine atıyor, "hayır" cevabını kabul etmeyeceğini açıkça belli ediyor.

"Bana bir gece ver. Eğer eğlenmezsen, sabah ilk deniz uçağıyla Manhattan'a dönerim. Van Cleef'in evi tamamen sana ait olacak, tıpkı istediğin gibi."

Trajik derecede romantik yıldızlarla dolu bir yaz gecesı gökyüzünün altında kalbimin parçaları hâlâ acıyor, yanarak canlanıyor. İki yıl geçti ve Xavier Fox'la ilgili her şeyin bir yanılsama olduğunu anladığım andan beri hâlâ tam olarak iyileşemedim.

Kendime onu affetmemi söyledim. Kendimi onu görmezden gelmenin o sayfayı sonsuza dek kapatmak için elimdeki en iyi şans olduğuna ikna ettim.

Hayatın beni tekrar ona geri getirmesi ne tuhaftı, sanki son birkaç yılımı boşuna harcamışım gibi.

"Eğleneceğiz." Xavier'in avuç içleri kollarımdan aşağı kayıyor, bakışlarım onunkileri bulurken boylu boyunca ilerliyor. Mavi gözleri üstümüzdeki tabelada parıldıyor. Başka bir kulüp olmalı. "Eğer herhangi bir noktada eğlenmiyorsan, seni eve götürür, bavullarımı toplar ve sen sabah uyanmadan gitmiş olurum."

"Bu bir söz mü?" Verdiğı sözler pek bir şey ifade etmiyor ama teklifinin üzerine sersem bir köpek yavrusu gibi atlayacak da değilim.

"Söz veriyorum."

İnledim. "İyi o zaman. Hadi gidelim."

Bu gece onunla birlikte eğlenebileceğim fikri bana çok uzak geliyor.

Bu gece yapacak daha iyi bir işim olmadığı için şanslı.

BÖLÜM 4

XAVIER FOX

"DANS ET BENİMLE!"

Dört saat. Üç martini. İki tekila shot.

Yaşlı Mags geri döndü, gülümsüyor, gülüyor, dans ediyor ve dönüyor. Alkol işe yararken kimin iyilik perilerine ihtiyacı var ki?

"Haydi!" Dolgun dudakları, güzel yüzünün büyük kısmını kaplayan bir gülümsemeye dönüşüyor. Cam gibi gözleri bana sarhoşluğu çoktan geçtiğini söylüyor ama ben bunu zaten biliyordum. Sarhoşluğu birkaç saat önce geçtik.

"Gitmeliyiz," diyorum suyumdan bir yudum alarak. Bütün gece bir damla bile iyi bir şeye dokunmadım. Birinin onunla ilgilenmesi gerekiyordu ve buna aldırmiyorum çünkü belli ki buna benden daha çok ihtiyacı vardı. "Barlar bir saat içinde kapanıyor."

Ve eğer yavaşlamazsa sabah kendini bok gibi hissedecek.

Vücudu kıpırdıyor ve yine geniş bir gülümseme yayıyor. Bu kızı seviyorum. Ve bunu insanların beyzbol, bira ya da düğünlerindeki sağdıçtan bahsederken söyledikleri şekilde söylemiyorum.

Magnolia Grantham'ı *seviyorum*.

Birkaç yıl önce, dünya bizim olmuştu. O benim en iyi arkadaşımdı. Bir numaramdı. Bokumu çıkardı ve ben de ona her şeyimi verdim. Cuma geceleri bizimdi. Oturduğu bloktaki Çin lokantası bizi ismimizle tanırdı ve bizi *tanıyan* herkes evli ve güçlü bir çift olduğumuzu düşünürdü. Ayrılmazlığımız organik bir yerden gelişti ve bir süre sonra asla tam anlamıyla ortadan kalkmayan, kaynayan bir karşılıklı bağımlılığa dönüştü.

Son iki yıldır Magnolia olmadan yaşamak, bir uzvunu kaybetmekle eşdeğer bir duyguydu.

Elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçirerek beni, sözde ünlü bir DJ'in Top 40 hitlerinin el yapımı remikslerini çaldığı kalabalık dans pistinin ortasına götürüyor. Elim yukarı kaldırıp bir tur atıyor, sonra diğer elimi kendi elinin içine alıp ellerimi kalçalarına koyarak ritme göre sallanıyor.

Magnolia'nın kolları başının üzerinde yükseliyor ve yüzü iki yana dönüyor, uzun, koyu dalgaları omuzlarının etrafına düşüyor. Yavaşlama belirtisi göstermeyen, terli, coşkulu bir enerji yumağı.

Güneyli güzellik kraliçesi zamanla dans ediyor, ama benim için hepsi ağır çekim. Sanki yarın uyandığım an her şey bitecekmiş gibi tadını çıkarıyorum, çünkü durumun gerçeği bu. Ritme ayak uyduruyorum, kalçalarını kavriyorum ve onu santim santim içime çekiyorum. Geçici olarak hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğu için olsa bile benden nefret etmemesi güzel.

Şarkı bitiyor ve Magnolia yapışkan saç tellerini yüzünden çekiyor. Saçları açıkken onu hep daha çok sevmişimdir. Darmadağınık. Kaygısız. Ama toplantı odasındaki halini de severdim. İş anlaşma yapmaya gelince tam bir köpekbalığı.

Bu yüzden birlikte mükemmeldik. Bilinmeyen nedenlerden dolayı ayrı düşmeden önce Manhattan emlak dünyasına sahip olmaya *bu kadar yakın* olmamızın nedeni buydu.

"Hadi gidelim." Şarkı bitiyor ve bir sonraki şarkı başlarken onu kolundan tutup dans pistinin kenarına doğru götürüyorum.

Suratını asıyor ve ona bu gecenin bitmesini benim de istemediğimi söylemeyi ihmal ediyorum - her ne kadar nedenlerimizin farklı olduğundan emin olsam da.

Onu dışarıya, caddenin aşağısında, platin bir Porsche ile bembeyaz bir Audi coupe'nin arasına park edilmiş, her ikisi de New York plakalı, parlak kırmızı Corvette'e götürüyorum. Yanıp sönen tabelalar ve sokak lambalarının sıcak ışıltısı onu altın ve kehribarın canlı tonlarına boyuyor.

Onu şu anda öpebilirim - cezalandırıcı bir öpücük - tek kelime etmeden dudaklarımdan onunkine yılların pişmanlığını enjekte eden bir öpücük. Muhteşem gülümsemesini ağzımda hissetmeye ihtiyacım var ve onu kendime doğru bastırmak, vücudumun onun kıvrılan ve bükülen kısımlarını nasıl doldurduğunu hissetmek istiyorum.

Yolcu kapısına doğru yürüyoruz ve ben kapı koluna doğru eğiliyorum, bakışlarımı Magnolia'dan ve sanki her parçası canlıymış gibi şu anda yaydığı ışıktan alamıyorum. Sanki geçmişi doğrudan gören bir geçide bakıyor gibiyim.

Yaşayan tarih.

Bu aşık olduğum kız. Birlikte olmam
gereken kız.

Bana ait olan kız.

"Ne?" Gülümsemesi kayboldu. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Konuşmuyorum.

"Xavier." Kaşları birleşti. "Ne?"

Cevabım kelime şeklinde gelmiyor. Buna gerek de yok.

Dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, ellerim yüzünü kavırıyor ve parmaklarım yumuşak dalgalarına dolanıyor. Ağızlarımız birbiriyle dans ediyor, sürtünüyor, çarpışıyor ve zar zor havalanıyor. Dilim dudaklarının arasından kayarak onunkini buluyor. Magnolia'nın vücudu geriliyor ve sonra serbest kalıyor. Öpücüğe karşı koymuyor, en azından fiziksel olarak. şu anda sadece kafasının ve kalbinin nasıl bir savaş verdiğini hayal edebiliyorum, ama bu benim endişelerimin en küçüğü.

Yıllardır o dudakları arzuluyorum. Her gün o gülümsemeyi özledim. Diğerlerini arka planda bırakan bu kız benim.

Ona ihtiyacım var.

O bunu kabul etmeyebilir ama onun da bana ihtiyacı var.

Bu şehirde milyonlarca kadın yaşıyor ama hiçbiri beni onun kadar tanımıyor. Kardeşim öldüğünde hiçbiri beni kucağına almadı. Hiçbiri ağır bir pankreatit vakasıyla bir ay hastanede kaldıktan sonra beni sağlığıma kavuşturmadı. Hiçbiri benim saçmalıklarına katlanmadı ya da onun yaptığı gibi bana nasıl haddimi bildireceğini bilmedi. Sektörümüz sosyal tırmanıcılar ve palavracılarla dolu. Magnolia onlar kadar gerçek.

Geri dönüyor. Ballı dudaklarına yapıştığımda ruhumun kıvılcımlarını hissediyorum.

"Siktir," diye inliyorum ağzına, parmaklarım kafa derisini kazıyor. "Nerelerdeydin Magnolia Grantham? Neden bu kadar uzun süre uzak kaldın?"

Ağız sertleşiyor. Avuç içleri göğsüme bastırıyor. İşte böyle, onu tekrar kaybediyorum.

Puslu, tutkulu bir sersemlikle dünyaya geri dönmüyoruz. Bizi geçici olarak içine alan ateşli stratosferden şiddetle savrulduk.

"Yola ıkmalıyız." Vette'in yolcu tarafına tırmanıyor.

BÖLÜM 5

MAGNOLIA GRANTHAM

Neyim var benim?

Xavier bizi eve geri götürürken camın düğmesine basıyorum. Temiz havaya ve açık bir kafaya ihtiyacım var, çünkü şu anda uğultunun ötesindeyim ve düşüncelerim bir şey söylerken bedenim başka bir şey yapıyor.

Tekrar onun tuzağına düşüyorum ve bu olmak istediğim son yer. Başladığım yere geri dönmek için çok fazla yol kat ettim.

Xavier tek kelime etmiyor. Radyoyu açmıyor. Sessizlik içinde, birlikte ama düşüncelerimizle baş başa yolculuk ediyoruz.

Tek bildiğim onu bir zamanlar sevdiğim. Belki bir parçam hâlâ seviyordur. Ama o beni en kötü şekilde ve en kötü zamanda incitti. Buraya onun tarafından tekrar öpülmenin nasıl bir his olabileceğini düşünmeye hazırlıklı gelmemiştim ama oldu işte. Olan oldu. Şimdi kafamı toparlamam ve buna bir anlam vermem gerekiyor.

Xavier on dakika sonra özel otoparka girdi. Ay ışığının aydınlattığı dalgalar boşa harcanmış romantik bir manzara oluşturuyor.

İyi denemeydi, Tabiat Ana.

Garaja park ediyor, ben de inip içeri giriyorum. İçeri girer girmez topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum ve parke üzerinde ilerleyerek merdivenlerin dibine doğru ilerliyorum.

Kapı kapanıyor.

Onu arkamda hissediyorum, geceye sessizce girmeyecek bir ağırlık. Kalbim göğsümün içinde çarpıyor, sarhoş vızıltısı azalırken zihnimin köşelerine her saniye netlik sızıyor.

Yavaşça dönüp onunla yüzleşiyorum, beni *kıran* adamla. Ve sonra ona soruyorum soru. "Neden senin için yeterince iyi değildim?"

"Magnolia." Sesi alçak, bakışları beni ısıltılı bir yoğunlukla ısıtıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bunu sormamalıydım. Burada olmazdı. Bu şekilde değil. Sabahın neredeyse ikisinde değil. Hele de yıllar süren bir ayrılıktan ve içkili bir geceden sonra.

Geçmişimiz zengin, yıllara yayılıyor ve derinlere iniyor. En azından bu konuşmaya daha iyi bir zamanlama ve biraz saygı katmayı kendimize borçluyuz.

"Söylediklerimi unut." İlk adımı ben attım.

"Benim için yeterince iyiydin."

Duruyorum. Kalbim neredeyse yeniden kırılıyor. Bana duymak istediklerimi söylüyor, tıpkı her zaman yaptığı gibi. Bu onun bir gücü. Benim asla ustalaşamadığım bir şey.

Gerçekleri dobra dobra söylüyorum. O her şeyi kalın bir bal tabakası ve gamzeli bir gülümsemeyle cilalıyor.

"Sadece . . . dur." Tırabzanı kavradım ve üç adım daha attım. "Yapma bunu."

"Sen benim için yeterince iyisin."

Ayak seslerini dinliyorum. Gelmiyorlar. Peşimden gelmiyor. Bir gösteri ya da büyük bir jest yapmayacak. Belki de bu iyi bir şey, çünkü nasıl tepki vereceğimden emin değilim.

"Yorulдум." Yorgunluk üzerimi örtüyor. Bir adım daha atıyorum, sonra iki adım daha. Yüzümü ona dönerek parmak uçlarımı dudaklarıma götürüyorum. Beni öptüğü yer hâlâ karıncalanıyor. "İyi geceler, Xavier."

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda "Bu gece benimle eğlendin mi?" diye soruyor.

Onu izleyerek podyumdan süitime doğru ilerliyorum. Buradan çok zararsız, çok tatlı görünüyor. Bir zamanlar bir avuç kelimeyle kalbimi paramparça eden adama hiç benzemiyor.

"Evet" kelimesi neredeyse dudaklarımdan kaçacak, ama bunu sabaha, kafamın rahat olduğu bir zamana saklayacağım. Belki sabah, biraz daha konuşmak isterim. Kim bilir? Belki bazı cevaplar bile alabilirim.

Şimdilik, tekrar arkadaş olduğumuzu düşünmesini istemiyorum. Xavier ile yeni bir arkadaşlık tehlikeli yerlere açılan bir kapıdır.

Bu kadarının doğru olduğunu biliyorum.

BÖLÜM 6

XAVIER FOX

Ter yüzümden aşağı süzülüyor, kulaklarımın arkasına ve gözlerime damlıyor. Koşuyorum, ılık, deniz tuzlu havanın rüzgarlı esintileri yüzüme çarptıkça ciğerlerim genişliyor. Ayaklarım kumda sürünüyor.

Yavaşlıyorum, sahil evine giden çim patikaya yaklaşıyorum. Ellerim kalçalarımın, nefesimi tutuyorum ve dün gece içki içmediğim için zihinsel olarak sırtımı sıvazlıyorum. Akşamdan kalmayken koşmak pek de eğlenceli sayılmaz.

Eve giden merdivenleri çıkıyorum, içeri girdiğimde ürkütücü bir sessizlik var. Magnolia hâlâ uyuyor, ki bu iyi bir şey. Dün gece yaşadığı onca *eğlenceden* sonra uykuya ihtiyacı var.

Hızlı bir duş alıp üstümü değiştirdikten sonra mutfığa yöneliyorum ve krallara layık bir kahvaltı hazırlıyorum.

Magnolia tüm bu şingirti ve yaygara arasında uyuyor.

İçimden onu kontrol etmek geliyor ama direniyorum, yemeğini tabağa koyup üzerini streç filmle örtmeyi tercih ediyorum. Sertifikalı bir barış teklifi.

Aileniz ve arkadaşlarınız için ayırdığınız türden sandalyelerin sıralandığı uzun bir masanın başında tek başıma yemek yiyorum. Addison ve Wilder'da bunlardan çok olmalı. Wilder'la yıllar önce, ben emlak satmaya yeni başladığımda, o da emlak yatırım şirketini yeni kurduğunda tanışmıştım. Ona SoHo'daki bazı daireler hakkında tüyo verdim ve anlaştık. Beni hiçbir zaman temsilcisi olarak işe almadı - zaten bir temsilcisi vardı - ama iletişimimizi sürdürdük ve arkadaş olduk.

Magnolia'nın benimle hiçbir şey yapmamaya karar verdiğinde ilk gittiği yerin Van Cleef Ajansı olması komikti. Wilder'la arkadaş olduğumuzu çok iyi biliyordu ve Addison bizi işe almak için can atıyordu.

Üst kattaki hafif ayak seslerinden önce borulardan gelen su sesi Magnolia'nın uyandığını haber veriyor. Kahvaltımı bitirdim, tabağımı yıkadım ve kaldırdım.

"Bu da ne?" Bir dakika sonra mutfak adasının diğer ucunda belirerek soruyor. Kapalı tabağı işaret ediyor.

"Kahvaltın." Buzdolabına yöneliyorum ve bir kutu portakal suyu alıyorum. "Dün gece epey vakit geçirdin. Yemek yemelisin."

Ona ne yapması gerektiğini söylediğim için içten içe bana küfrettiğinden eminim, ama şımartılmayı reddeden bir kadınla ilgilenmenin tuhaf bir şekilde tatmin edici bir yanı var. Bu genellikle küçük ödüller olarak gelir, mesela karşı koyduğu gülümsemenin alaycılığı ya da gizlice hoşlandığını bilmemi istemediğinde gözlerindeki parıltı gibi.

Ama bu sefer, dudakları dimdik, bana bakıyor. Üzerinde yorgunluk var, şakaklarını ovuşturuyor ve gözleri ışık dolu mutfığa alışırken gözlerini kısıyor. Tezgâha yaslanıyorum, kollarımı kavuşturuyorum, o oturup içeri girerken.

"Bunun için teşekkür ederim." Plastiği açıp eline bir çatal alıyor, çırpılmış yumurtaları karıştırıyor ve bir parça pastırmayı deviriyor.

Hâlâ her zamanki gibi seçici.

"Yumurtalarda tuz ve biber var," diyorum. "Hindi pastırması. Organik tereyağlı Antik Tahıl tostı. Çılgınca bir şey olmasın."

Tosttan bir ısırık alıyor ve ben de ona küçük bir bardak elma suyu getiriyorum. Sohbet kesiliyor. Gümüş çatal bıçakların porselenlere çarpmasından başka ses yok.

"Nasıl hissediyorsun?" Birkaç dakika sonra soruyorum çünkü aramızdaki bu garip gerginliğe bir dakika bile dayanamıyorum.

"İyiim."

Buna inanmıyorum.

Bir hanımefendi edasıyla meyve suyundan bir yudum alıyor ve pencereden kum tepelerine çarpan huzursuz dalgalara bakıyor. Bu sabah ne kadar huzurluydular. Şimdi kıpır kıpır görünüyorlar.

"Dün gece hakkında çok şey hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum." Bardağını sabit bir gümbürtüyle masaya bırakıyor ve dikkatini tabağına veriyor.

Ona memnuniyetle anlatırım. "Öpüştük."

"Öyle bir şey olmadı." Sözcükleri tekdüze ve hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"Hiçbir şey hatırlamıyorsan nereden biliyorsun?"

Yanındaki koltuğa oturuyorum, zihinsel olarak onun rahatlamasını istiyorum, Tanrı aşkına.

"Ben olsam yapmazdım."

"Dün gece seni öptüm." Sadede geldim. "Sen de beni öptün. Sarhoş Magnolia'yı sandığın kadar iyi tanıdığından emin değilim."

"Beni öptün mü?" Yüzünü buruşturuyor, elindeki çatalı tabağa hızlıca vurarak bırakıyor. Gözleri benimkilerden kaçıyor ve başı sallanıyor. "Bunu neden yaptın Xavier?"

"Başka seçeneğim yoktu."

"Sen bir pislisin." Yarısı bitmiş kahvaltıyı kendinden uzaklaştırıyor ve ayağa kalkıyor.

"Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermiyor.

"Seni öptüğüm için üzgün değilim," diye sesleniyorum arkasından.

"Kayıtlara geçsin."

Anlamadığım bir şeyler mırıldanarak merdivenleri hızla çıkıyor. O yürümeye devam ederken sırtarak sahanlığa doğru ilerliyorum.

"Bunun hakkında konuşacak mıyız?" Arı kovanına iyi ve sert bir tekme atıyorum.

"Konuşacak bir şey yok." Tepeye ulaştığında duruyor ve dönüp bana bakıyor. Elleri havada uçuşurken vahşi saçlarının telleri yüzüne dolanıyor. "Eğer hatırlamıyorsam, yaşanmamıştır. Ve benden faydalandığın için sana yazıklar olsun."

Hâlâ   üzgün

değilim.   Bekle.

Üzgünüm.

Kafasını kışından çıkarıp benimle normal, yetişkin bir konuşma yapmayı reddettiği için üzgünüm.

"Benden nefret etmen için ne yaptım, Magnolia?" Şimdi bağıriyorum, çünkü içim içimi yiyor. Lanet olası bir cevap istiyorum. Düzgün bir cevap. Bir şeyi hak ediyorum. En iyi arkadaşını bütün gece becerip ertesi sabah tek kelime etmeden bağlarını koparamazsın.

Çenesi düşüyor, kara kaşları sanki cüretim onu şoke etmiş ve dehşete düşürmüş gibi kalkıyor.

Adımlarımı ikişer ikişer atıyorum. Eğer bana bir cevap vermeyecekse, oraya gelir ve cevabı ondan alırım. Onu bu hafta sonu görmeyi kesinlikle beklemiyordum ama hayatımın geri kalanını elime fırsat geçmişken bunu değerlendirmedığım için kendimi suçlayarak geçirecek değilim.

"Ne yapıyorsun?" Kollarını kavuşturdu.

"Konuş benimle." Ona doğru attığım her adım, kendini bir duvara yaslayana kadar onu daha da uzaklaştırıyor.

"Konuşacak bir şey yok." Çenesi kalkıyor, titrek bakışları inatçı bir kararlılıkla benimkine yerleşiyor. "Sen yapacağını yaptın. Yollarımız ayrıldı. Hikayenin sonu."

"Hayır." Başım titriyor ve ellerim havada kenetleniyor çünkü bir şeyi boğmam gerekiyor. Bu kadın kalbimi dişlerinin arasında tutuyor, beni her zaman sinirlendiriyor ama hikâyesinin bu saçma versiyonunu kabul etmeyi reddediyorum. "Bir şey oldu, Magnolia. Geceyi seninle geçirdim. Sana nasıl hissettiğimi anlattım. O gece üç kez seviştik. Ertesi sabah, sen gitmiştin. Fiziksel ve duygusal olarak."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Ne gördüğümü biliyorum. Ne duyduğumu biliyorum." "Magnolia, neden bahsediyorsun?"

Bir öpücük.

Bir öpücük şu anda her şeyi çözer.

Ona karşı hissettiklerimi hissedebilseydi, bilirdi. Belki tekrar düşünürdü.

"Biz birbirimize aitz." Ona doğru bir adım atıyorum, ancak çenesine uzandığımda geri çekiliyor. "Seni incitecek ne yaptım bilmiyorum ama bunu nasıl düzelteceğimi bana söylemen gerek."

"Söyleyemezsin."

İçimi çekiyorum, elimi yüzünden indiriyorum ve neredeyse ondan çaldığım öpücüğü anında özlüyorum.

"Benden ne yapmamı istiyorsun? Magnolia?"

"Sadece ... git. Lütfen." Benden uzaklaşıp odasına doğru yöneldi.

Kolay kolay geri adım atmam. Ve kesinlikle bu alışverişten, içine girdiğim kadar tatminsiz ayrılmayacağım. En azından saygınlığımı ayaklarının dibine bırakacağım ama son sözü söyleyeceğimden de eminim.

"Gitmemi mi istiyorsun? Tamam. Gideceğim. Ama bilmen gereken bir şey var."

"Ne?" Bana bakmıyor, ama kulağı bana doğru eğiliyor ve söyleyeceklerimi duymak istediğini anlıyorum.

"Sen sevdiğim tek kızsın. Belki bu seni korkutuyor. Belki buna inanmıyorsun. Bilmiyorum. Ama bu sana son kez söyleme şansım olabilir ve bunu bilmelisin. Senden önce kimse yoktu, senden sonra da kimse olmadı."

Yüzünü benden çeviriyor, çenesini göğsüne bastırıyor ve elinin tersiyle gözlerini siliyor.

Küçük bir an için bana geri döndüğünden emin oldum.

Aştım.

Onun elmas gibi sağlam dış görünüşünü kırdım.

Nefesim kesildi.

Sırtını bana dönerek kapının kolunu çeviriyor ve içeride kayboluyor.

7. BÖLÜM

MAGNOLIA GRANTHAM

ÖPÜCÜĞÜ HATIRLIYORUM.

O öpücüğün her saniyesini hatırlıyorum; yumruklarımın sıkılaştığı ve vücudumun gerildiği andan ayak parmaklarımın kıvrıldığı ve kararlılığımın dağıldığı ana kadar. Dili nefis bir tarçın gibiydi, saçlarımdaki elleri yeniden onun olduğumu ilan ediyordu. Dudaklarının dudaklarıma çarpmasıyla geçmiş buharlaştı ve gelecek önemsizleşti. O andaydık, o ve ben ve başka hiçbir şey yoktu.

Sonra konuştu ve kendime geldim.

Bu sabah bu konu hakkında konuşmak isteyeceğini biliyordum, bu yüzden sarhoşken hafıza kaybı numarası yaptım ve bu kartı elimden geldiğince iyi oynadım.

Odamın kapısına yaslandım, Xavier'in saçları başı dağılır da beni buraya kadar takip etmeye kalkarsa diye sırtımı tahtaya dayadım.

Ama yapmazdı. O klas biri. Kibirli, ukala ve dik kafalı, evet, ama asla buraya dalmaz.

Bavulum yastık kaplı yatağın üzerinde duruyor. Fermuarı yan tarafa doğru çekiyorum ve o gün için birkaç kıyafet çıkarıyorum. Sıcak bir duşa ve kafamı boşaltmak için tempolu bir yürüyüşe ihtiyacım var. Bugün çiftlik standlarına uğrayacağım ve belki akşam yemeği için biraz taze sebze ve yerel şarap alacağım. Günümü sakın ve rahatlatıcı aktivitelerle doldurabilirsem, belki de Xavier'in keskin açıklamalarını ve ona her baktığımda ağrıyan yanımda için ne anlama gelip gelmediklerini bu kadar çok düşünmeyeceğim.

Kelimelerle arası her zaman iyiydi, bir komutla güçlü duygular uyandırmak için bir araya getirebileceği hassas kombinasyonlar bulurdu. Bu yüzden o ilk %1'de ve ben değilim. Ben mantıklıyım. Bir sayı kızıyım. İşte bu noktada hep ayrıştık. Ben sayıların ve rasyonelliğin psikolojisine inanırdım. O ise duygusal ikna psikolojisine inanırdı.

Xavier'in nasıl çalıştığını çok iyi biliyorum. Sadece buna kanacağımı hiç düşünmemiştim.

YALNIZ YEMEK HİÇBİR ZAMAN BENİ ENDİŞELENDİRMEDİ. Aslında, zaman zaman güzel, sakın bir öğle yemeğinin tadını çıkarırım çünkü şehirde yemek yemeye değer herhangi bir restoran neredeyse her zaman saf kaostur.

Cumartesi sabahı çiftlik stantlarının hemen güneyindeki küçük Vine Caddesi kaldırım kafesinde güneş ışınları başımın üstünü ısıtıyor. Biraz kereviz, bir soğan, iki kilo patates, bir şişe kırmızı şarap ve bir somun esnaf ekmeği aldım. Eve dönerken yerel bir balık pazarına uğrayıp bu akşam yapacağım küçük ölçekli balık çorbası için taze istiridye alacağım.

Sanırım kibar davranıp iki kişiye yetecek kadar alabilirim. Xavier bana kahvaltı hazırladı.

Ama o zaman bunu bir barış teklifi olarak kabul edebilir ve ben henüz o noktada olduğumdan emin değilim.

Toplamda on sekiz dolar ve iyi harcanmış kırk beş sente ulaşıyorum. Hiçbir şey taze yengeç keki ve ev yapımı salata sosu ile yerel kaynaklı karışık yeşilliklerin yerini tutamaz. Hesabımı ödüyorum ve Van Cleef'in evine dönmeden önce balık pazarına gidiyorum. Hesaplarıma göre, Xavier'i tekrar gördüğümde ona ne söyleyeceğime karar vermek için yaklaşık yirmi beş dakikam var.

Belki de sakın esintiler, okyanus dalgaları ya da mavi gökyüzünün örtüsüdür, ama içimde bir şeyler daha yumuşak hissediyor. Bu akşam yemek hazırlayıp Xavier'le konuşacağım. Bu tatilin geri kalanını anlaşılmazlıklar içinde geçirmenin bir anlamı yok. Arkadaş olmamıza gerek yok. Sadece karşılıklı bir anlayışa varmamız gerekiyor.

Ve bunu ona asla ama asla itiraf etmem. Asla.

Ama bir yanımda onu çok özleyiyor ve aynı yanımda o öpücüğü aklımdan çıkaramıyorum.

Ama o bunu asla bilmeyecek. Kalbim zırhla sarılmış, her an savaşa hazır. Ve Xavier Fox onun bir numaralı düşmanı.

"Alo?" Çantalarımı içeri taşıyıp bir hamlede mutfak adasının üzerine bırakarak sesleniyorum. "Xavier?"

Sessizlik geniş evi dolduruyor. Addison bir keresinde buraya "sahil kulübesi" demişti. Bu büyüklükteki bir evin yazlık olarak nitelendirilebileceğinden emin değilim. Bütün pencereler kapalı. Kapının yanındaki halının üzerinde tek bir ayakkabı bile yok.

Bu alanda daha hafif bir şeyler var. Ana kattaki süite doğru yürüyorum, kapıyı yavaşça iterek açıyorum.

Yatak hazır.

Şifonyerin üstü temiz.

Banyo tertemiz. *O gitmiş.*

Göğsüm kabardı. Beklenmedik bir şekilde üzüldüm. Bu kadar çabuk bitmesini beklemiyordum. Daha fazla mücadele, daha fazla çekme, daha fazla verme ve daha fazla alma bekliyordum. Havlu atıp sessizce ortadan kaybolmak onun yapacağı bir şey değildi.

Mutfağa geri döndüm, eşyalarımı buzdolabına ve kilere yerleştirdim ve içimdeki boşluğun şokun hayal kırıklığıyla karıştırılmasından başka bir şey olmadığına kendimi ikna ettim.

İstedığımı aldım.

Bana *tam da* inatla istediğimi söylediğim şeyi verdi.

Şimdi hafta sonumun ikinci yarısının tadını huzur, sessizlik ve yalnızlık içinde çıkarabilirim, tam da istediğim gibi.

Buraya dönerken, onu düşündüğümde kendimi yanlışlıkla gülümserken yakaladım. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ve şimdi bunu öğrenme şansım olacağından da emin değilim. Belki de hiç bulamamam en iyisi.

Sorun yok. İyi olacağım. İki gün önce Montauk'a gelmeden önce olduğum yerdeyim. Olmam gereken yerdeyim.

Garajın giriş kapısı yumuşak bir tıkırtıyla açılıp kapanıyor ve ben adımlarımın ortasında donup kalıyorum, ada ile kiler arasında sıkışıp kalıyorum. Kalbim boğazıma doğru fırlarken karıncalanmalar kollarıma tırmanıyor.

Xavier önümde duruyor, ellerini pas rengi şortunun ceplerine sokmuş. Son yirmi dört saat içinde olup bitenlerden dolayı, giyinikken ne kadar iyi görüldüğünü takdir etme fırsatım olmadı.

"Merhaba." Saçlarımı kulaklarımın arkasına topladım. "Gittiğini sanıyordum."

"Şehre geri dönüyorum." Okyanus rengi gözleri benimkileri inceliyor. "Deniz uçağımı ayırtmak için şehre gittim. Arabayı ve anahtarları bırakmak için geri geldim."

"Öyle mi?" Sesim her zamankinden daha tiz, sanki bu tüm bu olanlarla ilgili çatışmamı gizleyebilirmiş gibi.

"Seni incittiğim için özür dilerim." Özrünü ses tonunda bir parça sertlikle dile getiriyor. Bana mı yoksa kendisine mi kızgın olduğundan emin değilim. "Ve arkadaş olamadığımız için de üzgünüm."

Göğsüm sıkışıyor. Yemeğimi boş bir rafa yerleştiriyorum ve buzdolabına koymak üzere soğuk bir şeyler almak için adaya geri dönüyorum. Meşgul olmam gerekiyor. Vücudum meşgul olursa, zihnimin "*Kalmalısın!*" gibi aptalca bir şey yapmamı ya da söylememi istemesini engelleyecektir.

Topuklarım gururumla birlikte ahşap zemini kazıyor. Daha önce beni öptüğü için onu azarlamıştım. Ondan burada kalmasını isteyecek halim yok. Ben de kalmak istemezdim.

Dışarıda bir korna çalıyor ve onun yanından geçip öndeki daire şeklindeki yola yanaşmış bir taksinin parlak sarı işaretini görüyorum.

"Aracınız geldi," diyorum ve buzdolabının kapısını kapatmak için geri dönüyorum. Kıpırdamadı. Kımıldamadan duramıyorum.

Biz farklıyız, o ve ben. Çok farklıyız.

Birbirimize ait değiliz. Belki de hiç olmadık.

"Oldukça iyiydik." Dolgun dudakları yarım bir sırıtışa dönüşüyor, gözleri parlıyor.

Midem sertleşiyor. Boğazımın arkasında yutkunamadığım bir gerginlik var. Her parçam bunun bir veda olduğunu biliyor.

"Xavier." Başımı sallıyorum.

"Yapma." *Bunu olduğundan daha zor hale getirme.* "Hoşça kal, Magnolia."

Bana Mags demiyor. Bana sarılmıyor, el sallamıyor ya da gamzeli bir gülümseme vermiyor. Bunların hiçbirini hak etmediğimden değil. Keşke şansım varken bunların kıymetini daha çok bilseydim.

"Hoşça kal, Xavier."

BÖLÜM 8

XAVIER FOX

Pazartesi sabahı, Savannah McClintock adında Güneyli bir güzele iki yatak odalı bir daire gösterirken, "BURASI şehrin daha gözde bir bölgesi," dedim. "Sizi meşgul edecek çok şey var. Yapacak çok şey var. Harika bir sosyal ortam. Çok aktif."

"Oh, güzel," diye mırıldanıyor, kalın kirpiklerini kırpıştırıyor ve bir tutam siyah saçını parmağının etrafında döndürüyor. Bakışları beni bütünüyle yutuyor ve yürürken kalçalarının sallanmasından söylediğim her şeye gülmesine kadar her şey beni çekici bulduğunu söylüyor. "Dışarı çıkmayı seviyorum. Sen de çıkar mısın? Nereye gitmekten hoşlanırsın?"

Yumuşak sesli harfler ve fazladan hecelerle konuşuyor, tıpkı Magnolia'nın şehirde yeni olduğu zamanlarda, aksanı solmaya başlamadan önce yaptığı gibi.

Savannah'yı oturma odasından ana süite götürüyorum, çift kapıyı iterek açıyorum ve uzak duvardaki büyük pencereleri gösteriyorum.

"Bu dairede bir ana süit ve ofis, misafir odası ya da esnek oda olarak kullanabileceğiniz yedek bir yatak odası var." Sorusunu dikkatle görmezden geliyorum. Bu, bir müşterinin konuşmayı tamamen farklı bir yöne çekmeye çalıştığı ilk sefer değil, ama ben profesyonel değilsem hiçbir şey değilim.

"Burasi gerçekten güzel bir yatak odası," diyerek sakızını çıtlatıyor.

Gülümsediğinde dişlerinde kırmızı ruj kalıyor. Onu daha iyi tanısaydım söyledim ama onu utandırmak istemiyorum. Magnolia bir keresinde ön sol dişine yapışmış bir biber parçasıyla bütün bir sunum yapmıştı. Ona söylemedim çünkü zaten dirseklerine kadar sunumuna dalmıştı ve her şey yolunda gidiyordu. Niyetim onu oyundan düşürmekten kaçınmaktı. Daha sonra bana kızdı ve o andan itibaren her yemekten sonra "diş kontrolü" yaptık.

Savannah somurtuyor. "Kral yatağımın buraya sığacağından emin değilim."

Onun gibi ufak tefek bir Gürcü kısrakının büyük bir yatakla ne işi olduğunu bilmiyorum ama sormuyorum.

"Bu binadaki dairelerin çoğu benzer büyüklükte. Size başka bir şey gösterebilirim."

"Bu bölgeyi gerçekten seviyorum. Yani, eğer yaşamak için sıcak bir yer olduğunu söylüyorsanız.

. ." Gülümsüyor ve bir tutam saçını parmağına ekstra sıkı sarıyor. "Sana güveniyorum Xavier. Şehri gerçekten iyi bilen birine benziyorsun ve ben burada yeniyim, bu yüzden ..."

"İki kat yukarıda başka bir daire var." Bizi yatak odasından çıkarıp koridorda ilerlettim ve banyonun ışığını yaktım. "Buradakinden biraz daha büyük ama metrekarenin çoğu ana yaşam alanlarına ayrılmış. Manzara bununla kıyaslanamaz ve bence bu daire paranızın karşılığını daha iyi veriyor."

Kıkırdıyor, eliyle vuruyor. "Para önemli değil. Babam bana bir bütçe verdi ama daha hoşuma giden bir şey bulursam hayır demeyecektir."

Tam bir babasının kızı.

Magnolia hiçbir zaman onlardan biri olmadı. Aslında pek çok erkeğe güvenmezdi ve ben bu konuda tüm kalbimle babasını suçluyorum. Anlattığı hikâyeler, en azından bana açıldığı zamanlar, pek de iyi değildi.

Başımı sallayıp kendimi azarlıyorum.

Savannah'ı Magnolia'yla kıyaslamayı bırak.

"Eğer burayı beğendiyseniz, kesinlikle bir teklifte bulunabiliriz," diyorum. "Bu bina hızla doluyor. Tüm daireler yakın zamanda yenilendi. Birçoğu görülmeden satıldı." Onun banyoyu incelemesini izliyorum, yüksek topuklu ayakkabıları karmaşık mermer fayanslara vuruyor.

"Bilmiyorum Xavier," diye iç geçiriyor, adım *Zayv-yer* diye telaffuz ediyor. İki hece, dört değil.

"Hoşuma gitti," diyor, yüzü sanki hayatını değiştirecek bir karar vermek üzereymiş gibi buruşuyor, oysa ikimiz de biliyoruz ki sıkıldığı anda ayakkabılarını ve çantalarını değiştirdiği gibi bunu da değiştirecek. "Bence başka yerler de görmeliyiz. Bu ev gibi hissettirmiyor."

"Ev, sen ne yaparsan odur." Işığı açıyorum. "Ama tabii ki Savannah. Sana istediğin kadar yer göstereceğim."

Bu benim işim.

"Sen en iyisisin." Elleri elindeki küçük Gucci çantayı kavrayarak peşimden geliyor. "Pudingli pastadan daha tatlısın!"

"Benim işim Savannah, senin seveceğin bir yer bulmanı sağlamak."

Onu dışarı çıkarıp kapıyı arkamızdan kilitlerken anahtarlar ellerimde sallanıyor.

"Aman Tanrım," diyor guruldayan karnını tutarak. "Sanırım acıktım. Öğle yemeği yemek ister misin? Buralarda iyi bir yer var mı? Mahalleyi görmem için iyi bir fırsat olur."

Bu kız acımasız. Ve görüldüğünden daha zeki. Güneyli cazibesinin, zarafetinin ve nazik kıkırdamalarının ardında bir misyonu olan bir kız yatıyor.

"Evet." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Onu köşedeki, her masasında çiçekler ve mumlar olan İtalyan restoranına götürürsem, bunun bir randevu olduğunu düşünecek. Onu yolun yukarısındaki şarküteriye götürürsem, ucuz olduğumu düşünecek, bu da başarısız olduğum anlamına gelecek, bu da ona mükemmel yeri bulma yeteneğime olan güvenini aşındırabilir. "Ne yemek istersin?"

"Sen ne istersen olur Xavier." Tecrübeli bir kız arkadaş gibi konuşuyor.

İçimden inliyorum. İhtiyaçlarımı karşılamak için eğilip bükülen, memnun etmeye hevesli, aptal macun kızlardan biri. Magnolia hiç böyle değildi. O her zaman ... Magnolia'ydı. Ve bunun için hiç özür dilemedi.

Magnolia'yı unutmam lazım. Bitti artık.

Bitti.

Bana ikinci bir şans vermiyor, hatta onu kaybetmek için ne halt ettiğimi söyleme nezaketini bile göstermiyor.

"İtalyan sever misin?" diye sordum.

"Bayılırım." Zıplıyor, yüzünü bir gülümseme doldururken ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. "Hadi git."

BÖLÜM 9

MAGNOLIA GRANTHAM

"İYİ BİR HAFTA SONU GEÇİRDİN Mİ?" Skylar Van Cleef, Addison hemen arkasında olduğu halde ofisimin önünden geçiyor.

"Dinlenmiş görünüyorsun." Addison kahve fincanını dudaklarına götürüyor. Cildi tanrıça bronzunun mükemmel tonunda. Aziz Thomas ona iyi davranmış olmalı. "Bunu sevdim. Sana yakışmış."

Onlarla aynı fikirdeymişim gibi derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. Ne kadar dinlenmiş görünebileceğimden emin değilim. Günlerdir tam bir gece bile uyumadım. "Çok güzel bir hafta sonuydu. Addison, evin nefes kesici."

"Şansımız yaver gitti," diyor bir yudum daha alarak. "Wilder birini tanıyordu. Cep listesi. Eğer bizim ödediğimiz fiyata listeleselerdi, ilk yirmi dörtte kapışılırdı."

Skylar Addison'a dönüp omzuna vuruyor. "Unutma, Theo ve ben bu hafta sonu ödünç alacağız."

"Umarım bu ay içinde burayı kullanabiliriz." Addison Skylar'a göz kırptırıyor. Bir zamanlar Skylar onun asistanıydı. Sonra yükselmiş ve bu arada Wilder'ın kuzeniyle evlenmiş. Artık aile oldular. "Wilder işe dönmek için sabırsızlanıyordu. St. Thomas'ta dizüstü bilgisayarını olmadan geçirdiği on gün ona çok ağır geldi."

"Dizüstü bilgisayarını almasına izin vermediniz mi?" diye sordum.

Addison sırtarak başını sallıyor. "Hayır. Bu işsiz bir tatildi. Cep telefonunu almasına izin verdiğim için şanslı. İlk birkaç gün birkaç kez e-postalarını kontrol ederken yakaladım. Ondan sonra bir daha kullanmadı."

Wilder acımasız bir işadamı, kapıdan girdiği anda saygı uyandırıyor. Ama karısını her şeyden çok seviyor. Addison, milyonlarca dolarlık emlak imparatorluğu da dahil olmak üzere her şeyden önce gelir.

"Çok iyisin." Skylar kaşlarını kaldırıyor, pembe cilasını karıştırıyor. "Etkilendim. Ona teknolojiye ara verdirseydim Theo bana iki kafam varmış gibi bakardı."

"Tatiller istisnadır. Bu hafta sonu denemelisin," diyor Addison bana dönmeden önce. "Montauk'ta neler yaptın?"

Bu soruya hazırlıklı olmalıydım. Sanırım o kadar meşguldüm ki, nasıl cevap vereceğim aklıma gelmedi.

"Um," dedim. "Cuma günü oraya gittim ve orada başka biri vardı."

Addison'a bakıyorum. Gözleri kırışıyor.

"Xavier Fox," diyorum titiz bir detayla.

Skylar'ın çenesi düştü. İki yıl önce beni tanıımıyordu ama Xavier'i biliyor ve aramızın bozuk olduğunu da biliyor.

"Bu nasıl oldu?" Addison tavana bakıyor. "Tatlım, çok üzgünüm. Wilder bana söylemeden evi ödünç vermiş olmalı."

"Sorun değil. Yine de güzel vakit geçirdim." Karnımdaki mide bulandırıcı girdabı örtmek için gülümsemeye zorluyorum. Hamptons'daki o muhteşem hafta sonu, beni gençleştirmesi ve ölümden döndürmesi gerekirken, beni kafa karışıklığıyla ve acı bir melankolinin tadıyla baş başa bırakmıştı. "Cumartesi günü gitti. Hâlâ kendime ait iki günüm vardı."

"Samimi miydi?" Çenesi kıvrılıyor, gözleri yumuşuyor. Wilder ve Xavier arkadaşlar ve Xavier ile ortaklığımı bırakıp yeni ajansına koşarak geldiğim anda bir şeyler olduğunu biliyordu. Hiç soru sormadı, gerçi o sırada muhtemelen beni işe aldığı için ne olduğunu umursamayacak kadar heyecanlıydı.

"Bazı . . . *anlar oldu*." Mümkün olduğunca diplomatik olmaya çalışıyorum.

"Onu tanıdığım için buna inanıyorum." Addison kıkırdar. "Onun için çok üzgünüm.

karışıklık. Bunu telafi edeceğiz, tamam mı? Wilder'la konuşayım ve sana yüzde yüz senin olan başka bir hafta sonu bulalım."

Ona el salladım. "Bu konuda endişelenme. Gerçekten."

"Şeytandan bahsetmişken." Addison telefonunu çıkardı. "Wilder, selam."

O uzaklaşır uzaklaşmaz Skylar ofisine koştu ve kapıyı kapattı. "Bana her şeyi anlat."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Omuz silkip bilgisayarımın karşısına geçiyorum ve e-postalarımı tarıyorum.

"Ah, hadi ama." Skylar somurtarak misafir koltuğuna oturdu. "İkinizin arasında bir şey olduğunu biliyorum. Profesyonel anlamda olmadıkça onun hakkında nadiren konuşuyorsun ve o zaman bile vücudun geriliyor, gözlerin kısılıyor. Söyle bana. Bana ne olduğunu anlatana kadar gitmiyorum. O zaman ve şimdi."

Skylar'ı tanıyorum ve ben anlatana kadar gitmeyeceğini biliyorum ve zaten itiraz etmeye devam edecek enerjim de yok.

"Eskiden bir ekiptik," diyorum. "Bliss Ajans'ın Tribeca ofisinde çalışıyorduk."

"Doğru. O kadarını zaten biliyordum."

"Birbirimizden ayrılmazdık. Her şeyi birlikte yapardık. Yakınlaştık. Ondan sonra biraz fazla yakınlaştık." Başımı ellerimin arasına gömüyorum, parmaklarımın arasındaki aralıktan nefes alıyorum. Bakışlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Tallahassee'de ulusal bir broker konferansına gittik. O hafta sonu bir şey oldu. Bilmiyorum. Farklıydı. Bana karşı şefkatliydi. Benimle dalga geçmek ve bana tek satırlık laflar etmek yerine sessizdi. Kolunu bana doladı. Yemekte benim için sipariş verirdi. Dinamiğimiz değişti. İkimizin de çok geç olana kadar bunun farkına vardığını sanmıyorum."

"Çok geç mi?"

"O gece birlikte yattık. İlk kez. Benim otel odamda." Sesimde küçük pişmanlık kırıntıları var. Eğer arkadaşlığımız karşılığında o anı geri alabilseydim, alırdım.

"Ve?"

"İnanılmazdı. Herkesin olmasını isteyeceği her şey vardı. Yoğun. Tutkulu. Tatlı." Başımı sallıyorum. "O gece bana yıllardır bana aşık olduğunu söyledi."

"Ve sen hiç bilmiyordun?"

"Asla." Gözlerimi Sky'a kilitliyorum. "Bunca zaman, onu bir seçenek olarak görmeme asla izin vermedim. Ve bana nasıl hissettiğini anlattığında, benim de aynı şeyi hissettiğimi fark ettim. Sadece onu tekrar tekrar, daha derine, daha derine gömüyordum, ta ki artık neredeyse hiç hissetmeyene kadar. Ama seviştikten sonra, her şey her zamankinden daha güçlü bir şekilde su yüzüne çıktı. Ben de onu sevdiğimi söyledim."

Skylar'ın başı eğildi, dudakları tatlı bir gülümsemeye dönüştü ama gözleri sempati duyuyordu.

"Bunu ondan başka hiç kimseye söylemedim." Sandalyemde doğrulup bacak bacak üstüne atıyorum. Rahat edemiyorum. "Ben duygulardan, hislerden ya da aşkla ilgili şeylerden bahsetmem. Ama bütün gece aşk hastası bir salak gibi onun kollarında yatarken içimi döktüm."

"Tamam, şimdi korkuyorum." Skylar öne doğru eğildi. "Siz nerede sola döndünüz?"

Uzun bir nefes çekiyorum. Bırakın tartışmayı, düşünmekten bile hoşlandığım bir şey değil bu.

"Ertesi sabah kalktım ve duşa girdim. Kahvaltı için benimle aşağıda buluşacağını söyledi. Kaldığımız otelde kontinental kahvaltı vardı.

Kahvaltı. Gösterişli bir şey değildi ama tüm katılımcı brokerlar her sabah konferans başlamadan önce orada buluşup sohbet etmeyi severdi." Boğazımdaki gerginliği yutuyorum, midem geriliyor. "Hazır olur olmaz aşağı indim. Xavier'in üç adamla birlikte bir masada oturduğunu gördüm. Şehirde brokerlık yapıyorlardı. Onları profesyonel olarak tanıyorduk. Neyse, köşeyi döndüm ve adımlı duydum. Ben de durdum. Ve belki de durmamalıydım ama konuşmalarını dinledim."

"Olamaz." Skylar'ın eli ağzına gitti, mavi gözleri büyüdü. "Her kelimesini duydum." Boynum ısınıyor. Nefesim daralıyor.

"Dur tahmin edeyim. Birlikte geçirdiğiniz bütün geceyi azgın bir öğrenci derneği çocuğu gibi detaylandırıyor."

"Pek sayılmaz." Yutkunmak acı veriyor. "Çocuklardan biri onu odamdan çıkarken görmüş ve ne olduğunu sormuş. Xavier onlara yıllardır ona aşık olduğumu ve sadece bir şeyler yapmak istediğini söylemiş. Onun tipi olmadığını söyledi. Yapışkan, muhtaç ve saplantılı olduğumu. Bunların hiçbirisi doğru değildi Skylar. Beni acınası, üzgün, yalnız bir kız gibi gösterdi. Benimle yatmanın bir tür acıma sevişmesi olduğunu ima etti. *Beni* baştan çıkardı Sky. Sonra da beni sattı."

Gözlerim yanıyor ve gözyaşı tehdidini kırıştırarak uzaklaştırıyorum.

"Bunu neden yapsın ki?" Burnu kırışıyor. "Hiç mantıklı değil."

"Çünkü biraz almak istiyordu ve o harika bir satıcı. İşte bu yüzden. Ve arkadaşları etrafına toplandığında gerçek yüzünü gösterdi. Hayatımın en büyük hatası onun diğer erkeklerden farklı olduğuna inanmaktı. Bana özel olduğumu düşündürdü."

Alt dudağım titriyor. Acıyla dolup taşana ve hissi durdurana kadar ısııyorum.

"Eğer o senin en iyi arkadaşınsa," diyor, "daha fazlası olmalı. Seninle ilgili olmayan bir konuşmanın ortasına girmediğine emin misin? Belki de başka bir kız hakkında konuşuyorlardı."

"Kaç tane Magnolias tanıyorsun?" Bir kaşımı kaldırdım. "Her neyse, nasıl böyle korkunç bir şey yapıp sonra da beni hâlâ sevdiğini iddia edebildiğini anlamıyorum. Bıçağı saplamak ve birkaç yıl sonra iyice bükmek büyük cesaret ister."

"Bekle." Skylar elini havaya kaldırır. "Seni hâlâ sevdiğini mi söyledi?"

"Oh. Evet." Gözlerimi deviriyorum. "Öyle demek istemedi. Sadece ... davranıyordu. Xavier gibi davranıyordu. Bir şeyler söylüyor çünkü insanlardan nasıl tepki alacağını biliyor."

Dudaklarını yalıyor, soluna bakıyor, konsantre oluyor. "Onunla konuşmalısın, Magnolia. Bir şeyler yolunda gitmiyor. Ara onu. Ara ve onunla tekrar buluş. İkiniz bu konuyu konuşmalısınız."

"Olmaz." "Neden olmaz?"

"Çünkü ona zerre kadar şefkat gösterirsem, her seferinde bir satış konuşması yaparak sinsice hayatıma geri dönecektir. Beni sinirlendirmek için ne söyleyeceğini biliyor. Ne duyduğumu biliyorum. Bunun için bir mazeret yok. Kendini bundan kurtarmasına izin vermeyi reddediyorum."

"Senin duyduğunu biliyor mu?"

"Fark etmez. O söyledi. Önemli olan tek şey bu."

"Yine de onu araman gerektiğini düşünüyorum. Nedenini öğren."

Ayağa kalktım, çantama ve telefonuma uzandım. "Biraz temiz hava almak için dışarı çıkıyorum, sonra da bir saat içinde bir gösterim var. Xavier hakkında konuşmayacağım, tamam mı? Lütfen bana bir daha onun hakkında soru sormayın."

BÖLÜM 10

XAVIER FOX

"KENDİMİ ÇOK YARAMAZ HISSEDİYORUM." Savannah McClintock masanın karşısında kıkırdarken ağızına bir pipet atıyor.

Akşam yemeği yiyeceğiz. Onunla başka bir akşam yemeği randevusu için kandırıldığımı söyleyemem ama acıkmıştım. O da açtı. Ve ön kapısından tuzlu kokular yayılan bir restoran vardı.

"Yaramazlık mı?"

"Evet," dedi muzip bir gülümsemeyle. "Pepsi içiyorum. Büyürken bizim evde Pepsi içmek yasaktı."

"Peki neden?"

"Büyükbabam McClintock'un Coca-Cola'da hissesi vardı. Şimdi babamın ama biz kesinlikle bir Coca-Cola ailesiyiz." Pepsi'sinden uzun bir yudum alıyor ve öne doğru eğiliyor. "Kimseye söylemeyin ama haftanın her günü Pepsi'yi Coca-Cola'ya tercih ederim."

"Seni asi seni."

Peçetemi çekip kucağıma yayıyorum. Sadece yemeğimi yiyip eve gitmek istiyorum. Savannah bugün ona gösterdiğim hiçbir daireyi beğenmedi, elinden geldiğince didik didik etti. Krom armatürleri sevmiyor. Kuvars tezgahları sevmiyor. Bugün şikayet ettiği her şey kozmetikti. Şikayetlerini özür dileyen bir sırıtış ve küçük bir Güneyli reveransıya dile getirdi. Belki memlekette işe yarıyordur ama benim bağışıklığım var.

"Sosyeteye takdim balomda yemek şirketi yanlışlıkla Pepsi servis ettiğinde ailemi görmeliydin. Gürcüler daha iyi bilmeli, anlıyor musun?" Elini savuruyor, bileği gevşerken eğilip kıkırdıyor.

O çok fazla ve bu sığ sohbet de çok kaba. Koltuğuma gömülüyorum ve kendime bir saat sonra karnım tok bir şekilde evime döneceğimi ve eğer şanslıysam Mets maçının özet görüntülerini yakalayabileceğimi hatırlatıyorum.

"Annem seni çok severdi." "Pardon?"

Boğazımı temizliyorum.

"Tam bir beyefendisiniz. Buralardan mısınız? Şehirden mi?" "New York'un kuzeyindenim. Üniversiteden sonra buraya taşındım."

"Çok kibar ve şıksın. Tam da annemin bana ayarlamaya çalıştığı türden bir adamsın. Seni canlı canlı yerdı. Teyzelerim de öyle. Seninle bir gün geçirirler."

Gözleri parlıyor, sanki bir hafta sonu onunla eve gideceğim ve beni arkadaşlarına ve ailesine göstereceği bir tür senaryo hayal ediyor.

Böyle bir şey
olmayacak. Şimdi
olmayacak.

Hiçbir zaman olmayacak.

Cebimdeki telefonum çalıyor. Beş yıldızlı bir mekânda gerçek bir randevuda olsaydık, buna izin verebilirdim ama Savannah'nın karşımda dudaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde Pepsi pipetine sarmış bir selfie çekiyor olması, bunu çekmeme muhtemelen aldırmayacağını söylüyor.

"Kız kardeşim bunu görünce çıldıracak." Savannah telefonuna odaklanmış, kocaman gülümsüyor ve son sürat bir şeyler yazıyor. Fransız uçlu tırnakları cam ekrana çarpıyor.

Telefonumu kaydırıyorum, ekranda kalbimin bir anlığına boğazıma kaçmasına neden olan bir ismin yanıp söndüğünü görüyorum. Bu ismi yıllardır görmemiştim ve özellikle bu an için saklamıştım.

Magnolia Grantham.

Savannah telefonunu bırakıyor ve dikkatini tekrar bana veriyor. Şu anda telefona cevap veremem, versem bile bir müşteriyi ağırlarken onunla konuşacak değilim. Aramayı bıraktım ve telefonu cebime geri koydum.

Ayrıca, bu noktada ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Onu öptüm. Ona nasıl hissettiğimi söyledim. Ve o hala benimle bir şey yapmak istemediğini söyledi.

Bu çok komik. Yıllardır topun bende olmasını istiyordum. Artık öyle, ama onunla ne yapacağımdan bile emin değilim.

Bunun üzerinde uyumam lazım.

BÖLÜM 11

MAGNOLIA GRANTHAM

"Ne düşünüyorsun?" Tribeca'daki kahverengi bir binanın kapısını kilitliyorum ve çivili kot pantolonu, dikenli saçları ve modaya uygun tişörtüyle orta yaş krizinden geçtiği belli olan orta yaşlı, yeni boşanmış bir adam olan müşteriye dönüyorum.

"Fena değil." Elini çenesinde gezdiriyor, parmakları daha sonra ağzının kenarlarından aşağı iniyor ve titizlikle bakımlı keçi sakalının dış hatlarını takip ediyor. "Birkaç tane daha görmek istiyorum. En az üç yatak odasına ihtiyacım var. Çocuklarımı iki haftada bir alıyorum."

"Bunda üç tane var." Kapıyı işaret ediyorum. "Şu çalışma odası da yatak odası olarak kullanılabilir."

"Dolap çok küçük. Ergenlik çağında bir kızım var." Brooklyn aksanı kreşendos. "Ne yapacaksın, biliyor musun? Bütün ıvır zıvırlarını koyacak bir yerleri olmalı."

"İki boş yatak odasından büyük olanı istemez mi?" "Hayır.

Orası benim çocuğuma ait. Bir sürü oyuncak var."

"Anlaşıldı. Sorun değil. Arayışımız devam ediyor." Gülümsüyorum ve dik merdivenlerden inip kaldırıma doğru ilerlerken korkuluklara tutunuyorum.

Müşterim telefonunu çıkarıyor, bir arama yapıyor ve alçak sesle konuşuyor. Anlaşıldığı kadarıyla ateşli bir randevusu var ve az önceki konuşmasına bakılırsa boşanma kâğıtlarının mürekkebi kurumamış bile.

Kaldırıma ulaştığımız anda midem bulanıyor.

Xavier, ağzı dakikada bir milyon mil hareket eden güzel bir sarışınla birlikte bize doğru yürüyor. Bakışlarını kaldırımda sabit tutuyor, birkaç saniyede bir başını sallıyor. Onu tanıdığım için dinlediğinden şüpheliyim.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Sinirli bir korkak gibi yürüyüp gitmeyeceğim. Er ya da geç karşılaşacaktık ve bu, çağrımı görmezden geldiği günün ertesi de olabilirdi.

"Xavier," diyorum.

Kafasını kaldırdı. "Merhaba."

Sarışın gevezeliği bırakıp bir ileri bir geri bakıyor. "Burayı mı gösteriyorsun?" Brownstone'u işaret ediyorum.

"Gösteriyorum." Dudakları düzleşti. Şu anda neden bu kadar sessiz olduğundan emin değilim, ama üzölmek için hiçbir nedenim olmamasına rağmen bu beni gerçekten kızdırmaya başladı. Sadece bu onun yapacağı bir şey değil. İşler bir şekilde tersine döndü ve bunun ne anlama geldiğinden emin değilim.

"Dün gece seni aradım."

"Biliyorum."

Biliyor muyum?

"Hadi Xavier. Fazla vaktimiz yok." Sarışın, eski dostlarmış gibi kolunu çekştiriyor. Paula Deen'inkine rakip olabilecek güneyli bir ses tonu var. Eminim bundan hoşlanıyordur. Aksanımı abartmam her zaman hoşuna gitmiştir, bu da genellikle çok fazla içki içip çok az uyuduğumuzda olur.

Xavier bana el salladı ve başını salladı. Daha fazlası değil. Daha azı değil. Merdivenlerden yukarı tırmanıyor, sırtı bana dönük.

Akıl sağlığıım için bunun ne anlama geldiğini bilmem gerekiyor. Tek istediğim onunla konuşmaktı. Biraz kapanış ve bazı cevaplar almak.

Belki yine yalan söyledi.

Belki de öpücük ve beni sevdiğine dair tüm o konuşma onun oyunlarından sadece biriydi. O ve sarışın kapının arkasında kaybolur kaybolmaz kafam karıştı. Şimdi iyiyim ve kızgınım.

Başladığım yere geri döndüm.

Xavier Fox'u hem sevmeye hem de ondan nefret etmeye geri döndüm.

BÖLÜM 12

XAVIER FOX

CUMA SABAHİ, Savannah McClintock *sonunda* bir daire seçiyor. Ve Cuma öğleden sonra, evimin aşağısındaki spor barında bir içkiyle kutlama yapacağım.

Magnolia'yı geri aramalıyım.

Bunu biliyorum.

Ama beni aptalca şeyler söylemeye ve yapmaya itmiyorsa ne olayım.

Kendimi tekrar ortaya atmayacağım. Benden nefret eden birinin gözlerinin içine bakıp onu hâlâ sevdiğimi söylemek yeterince zordu. O zavallıya bakıp düz omuzlar ve sabit bir yürüyüşle oradan uzaklaşmak büyük cesaret ister.

Başparmağım telefonumun üzerinde geziniyor, onu aramak için can atıyorum. Muhtemelen son birkaç günü adıma küfrederek geçirdi, bana olan küçümsemesi geçen her sessiz saatte daha da arttı.

Hesabımı ödeyip biraz temiz hava almak için dışarı çıkıyorum, bunu önümüzdeki birkaç saat boyunca kendi kendime tartışabileceğimi ve böylece mükemmel bir Cuma gecesini mahvedebileceğimi ya da erkek olup onu geri arayabileceğimi çok iyi biliyorum.

Siktir et.

Onu yukarı çektim, arama düğmesine bastım ve telefonu kulağıma götürdüm. Üç buçuk kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Selam," dedim. "Ben Xavier."

"Biliyorum."

Tuş.

"Özür dilerim." Dudaklarımın arasından bir nefes üflüyorum. "Bu hafta elimden kaçtı. Yeni bir müşteriyle çalışıyorum, standartları çok dar ve bütçesi çok yüksek, o yüzden hemen hemen her şeye baktık."

"Xavier. Sorun değil." Sözlerindeki sertlik beni aksini düşünmeye itiyor.

"Her neyse, neye ihtiyacınız var?" Ses tonunu ben belirliyorum ve bu çok dostane ve samimi. Artık bu sinirli, dramatik saçmalığı yapmayacağım. Beni hayatında ister ya da istemez.

İstemezse de hayatıma devam etmenin bir yolunu bulacağım çünkü başka seçeneğim yok.

"Sadece seninle bir araya gelmek istedim. Oturup. Konuşmak." Boğazını temizlemeden hemen önce sesi kesiliyor. Parmaklarını boynunda oluşan gergin lekelerin üzerinde gezdirdiğini hayal edebiliyorum. "Bazı sorularım var."

"Yeterince makul. Şu anda ne yapıyorsun?"

"Ben-ben evdeyim. Muhtemelen daha sonra dışarı çıkacağım ama şimdilik buradayım." "Aynı yerde mi?"

"Evet."

"BİR İÇKİ İSTER MİSİN?"

Yıllar sonra ilk kez Magnolia'nın mutfağında duruyorum. Dairesiyle ilgili hiçbir şey değişmemiş. Hâlâ beyazlar ve kremler içinde bir görüntü. Yerden tavana kadar lekesiz. Pembe güllerden oluşan bir vazo adanın ortasında duruyor ve onu görmemi kısmen engelliyor.

"Ben iyiyim."

Dönüyor ve bir şişe Grey Goose, dilimlenmiş misket limonu, ağız kenarı için bir kap daldırma şekeri ve bir kutu kızılık suyu çıkarıyor. Magnolia asla basit bir kokteyl içemezdi. "Keyfin bilir."

"Benim yanımda gergin olmak sana göre değil." "Gergin olduğumu kim söyledi?"

Alay ettim. "Benimle konuşabilmek için bir içkiye ihtiyacın varsa-" "*İhtiyacım yok. İçmek istiyorum. Arada büyük fark var.*"

Ses tonundaki düşmanlığı görmezden geliyorum. Bu onun savunma mekanizması. "Benim hatam." Ellerimi protesto için kaldırıyorum.

Kanepesine doğru başını sallıyor ve ikimiz de iki uca oturuyoruz. Geniş bir minder ve birkaç kırlent bizi ayırıyor ama bu bir okyanus da olabilir. Sert duruşundan kutup bakışına kadar onunla ilgili her şey bana zihninin direnişe ayarlı olduğunu söylüyor.

Kokteylinden bir yudum alıyor, gözleri benimkileri buluyor. Kilitleniyor. Bir yudum daha. Sonra bir tane daha. "Tamam."

Onun pozisyonunu taklit ediyorum, kaşlarımı kaldırıyorum ve bekliyorum.

"Ee," diyor içkisini sehpasının altlığına koyarken. Pazar sabahı bit pazarından bulduğum ve onun için buraya taşımaya yardım ettiğim

çok eskiden. "Bizden sonraki sabah söylediğin şey ..." Çenesi kıvrıldı. Sözüünü bitiremiyor.

"Neyin ertesi sabahı?"

"Tallahassee." Koyu renk gözleri yuvarlanıyor. "Bunu söylemekte neden bu kadar zorlandığımı bilmiyorum."

"Tanrım, travma geçirmiş gibi davranıyorsun. Biz seviştik." Bunu inanarak söylüyorum.

Başını eğiyor, sanki o geceyi kategorize etme şeklime katılmıyormuş gibi. "Doğru. *Ondan* sonra."

"Peki, ertesi sabah ne oldu?" Başımın yan tarafını kaşıyorum. "Sen duş aldın. Kahvaltı için aşağı indim. Ondan sonra benimle konuşmayı bıraktın."

"Her şeyi duydum." İçkisine uzandı.

Hâlâ kafam karışık. "Magnolia, sen neden bahsediyorsun?"

"Tony, Matthias ve Shawn'la yaptığın konuşmadan. Kahvaltıda. Benim hakkımda söylediğin şeyler ..." Arkasını dönmeden önce alt dudağı bir milisaniye titrer. Ağlamayacak. Magnolia Grantham ağlamaz. Geçene kadar onunla savaşıyor. Bu, onun gözyaşı döktüğünü görmeye en çok yaklaştığım an olabilir. "O korkunç şeyler ..."

O sabah hafızamda sisli. Bir gece önce biraz fazla eğlenmiştik ve zar zor uyuyabilmiştik.

O zaman ne söylemiş olabileceğimi hatırlamaya çalışırken yüzüm sıkışıyor. "Magnolia, üzgünüm ama gerçekten hiçbir şey hatırlayamıyorum."

"Benim *zavallı* olduğumu söylemiştin. Yapışkan. Muhtaç. Seni yıllardır sevdiğimi ve benimle yatarak sadece bana iyilik yaptığını söyledin." Sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyor, martini bardağının sapını titrek bir elle kavıyor. "Bu da bana bir gece önce söylediğin her şeyle çelişiyordu. Beni sevmekle ilgili. Beni istemenle. Duvarlarımı yıktın ve sonra gözden kaybolduğum anda fikrini değiştirdin."

Orospu çocuğu.

Hafızamı tazelerken parçalar bir araya gelmeye başlıyor. Başımı ellerimin arasına alıp dirseklerimi dizlerime dayıyorum. Benden nefret etmesine şaşmamalı.

"Magnolia." Bakışlarımı onunkilere doğru kaldırıp eline uzanıyorum. Elimi geri çekti. Yeterince makul. "Konuşmanın ilk yarısını duymadın."

Sırtını dikleştiriyor.

"Tony Valotti," dedim. "Bütün hafta boyunca herkese konferansın son gecesinde seninle takılacağını söyledi. Hatta bana bütün hafta sana asıldığını ve seni rahatsız ettiğini söylemiştin. Çocuklar Tony'nin seni yatağı atamayacağına dair iddiaya girmişlerdi. Tek istediğim dikkatleri senin üzerinden çekmekti. Seni daha az çekici göstermek. Bu yüzden onlara senin hakkında korkunç şeyler söyledim. Onun şanını çaldım. Sana ondan önce ulaştım ve benim olanı aldım çünkü lanet olsun Magnolia, sen benimdi."

Yüzü yumuşuyor ama gözleri hâlâ içimi yakıyor. Söylediğim tek kelimeye bile inanmakta tereddüt ediyor. Bunu anlıyorum ama ona asla yalan söylemem.

"O pisliklerden herhangi birinin sana dokunması, seninle birlikte olması düşüncesi." Başımı sallıyorum. "Bunun olmasına izin veremezdim. O gece sana söylediğim her şeyde ciddiydim. Hepsinde. Yıllardır duygularımı kendime saklıyordum ve iddiayı duyduğumda hızlı hareket etmem gerektiğini anladım. Seni kaybetmek ve incindiğini görmek istemedim. Sadece seni onlardan kurtarıırken, bu süreçte sana zarar vereceğimi düşünmemiştim."

Kendini içeri çekiyor, bacak bacak üstüne atıyor ve yanlarına sarılıyor. Kendini koruyor ama buna gerek yok.

"Keşke bana gelseydin." Oda sıcak, boğucu. Gömleğimin yakası boynumu sıkarken keskin bir nefes alıyorum. Bu gece buraya gelirken pek çok şey hissetmeyi bekliyordum ama yoğun, yakıcı bir öfke bunlardan biri değildi.

Son birkaç yıl...

Bir kafa karışıklığı balonunda yaşamak ve onu o kadar çok özlemek ki çoğu zaman işlevimi yerine getiremiyordum.

Hepsi lanet bir yanlış anlaşılma yüzünden oldu.

Hiçbir şey söylemedi. Bir açıklama ya da özür almadım. Bir şey, herhangi bir şey iyi olurdu.

Ayağı kalktım ve bakışları bana kaydı.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

Dudaklarını amansız bir öpücükle parçalamak istemekle buradan fırlayıp gitmek istemek arasında kalıyorum.

"İnatçı ve biraz da kendini beğenmiş olduğunu biliyordum Magnolia, ama bu kadarı da fazla."

Bununla birlikte, ben gidiyorum.

Nereye gittiğime dair bir fikrim yok. Ama orada kalamam.

Şimdi olmaz.

BÖLÜM 13

MAGNOLIA GRANTHAM

Ağlamayacağım.

Ağlamayacağım.

Ağlamayacağım.

Derin bir nefes alıyorum ve Xavier'in çarpmasının etkisiyle hâlâ sallanan daire kapımı kilitleyerek yere doğru yürüyorum.

Bu gece dışarı çıkmak artık bana cazip gelmiyor. Bir barda oturup bir içki içebileceğimi ve yüzüme bir gülümseme yerleştirip bunların hiçbiri olmamış gibi davranabileceğimi sanmıyorum.

Skylar'a mesaj gönderirken parmaklarım titriyor. İYİ GİTTİ.

Bir dakika sonra cevap veriyor, GERÇEKTEN Mİ?

HIÇ DE DEĞİL.

Geliyorum, diyor. ŞARAP GETİR.

"BİR ALKOLİĞE DÖNÜŞÜYÖRÜM." İçeri girer girmez şarap şişesini Skylar'dan aldım. "Haftada bir içmekten neredeyse her gece içmeye başladım."

"Streslisin." Skylar çantasını tezgâhımın üzerine koydu. Acıma duygusu aşırı hevesli bir parfüm gibi ondan yayılıyor.

"Bununla başa çıkamıyorum." Şişenin tıpasını bir profesyonel gibi açıyorum ve bardaklarımı dolduruyorum. "Bu çok fazla."

Bardağını alıyor. "Her şeyi yıllarca içine attığında ve sonra hayat seni hiç hazır olmadığın bir anda aniden yüzleştirdiğinde, bununla başa çıkmak çok zor olabilir."

"Beni savunuyordu." Sesim düzleşiyor. Ağır bir yudum alıyorum ve ardından sert bir şekilde yutkunuyorum. "O korkunç şeyleri söylediğinde beni koruyordu. Konferanstaki bazı adamlar beni kimin yatağa atabileceği üzerine bahse girmişlerdi. O şeyleri söylemenin onları vazgeçirebileceğini düşündü."

"Sana bahisten bahsedemez miydi? O zaman hiçbirleriyle yatmayacağını bilirdin."

Başımı sallıyorum. "O böyle çalışmaz. Eğer bir sorun varsa, bunu kendisi çözmek ister. Muhtemelen duygularımı incitmek istememiştir. Bilmediğim şey beni incitmez gibi bir şey."

"Asil."

"Biliyorum, değil mi?" Alay ediyorum. "Kendime çok kızgınım. O da öyle." "Kendine kızgın mı?"

"Hayır, *benimle*. Buradan öfkeyle çıkıp gitti. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim."

Skylar sarı dalgalarını kasvetli yüzünden uzaklaştırıyor ve elimi kendi eliyle kapatıyor. "Vay canına, Magnolia. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Her şeyi berbat ettim."

"Ayaklarına kapanmak zorunda kalacaksın." Skylar dik duruyor, yüzü aydınlanıyor. "Bunu düzeltebilirsin. Sadece yalvarman gerek."

"Ben yalvarmıyorum."

"Başka seçeneğin yok. Bunu yapmak zorundasın, Magnolia. Eğer onu seviyorsan, onu geri kazanmak için elinden gelen her şeyi yapmalısın."

"Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

"Bir yolunu bulacaksın. Onu yeterince istiyorsan, bunu düzeltmek istiyorsan, bir yolunu bulacaksın."

BÖLÜM 14

XAVIER FOX

"Bu fiyat bu daire için çok yanlış. Bu fiyata asla satamazsın. En az yarı yarıya düşürün. İki hafta içinde satarsınız. Garantili." Hershel Goldstein parmağını yüzüme doğru salladı. Cumartesi sabahı komisyoncu toplantıma gelen son komisyoncuydu.

"Tavsiyen için minnettarım." Sırtını sıvazlayıp iyice sıkıyorum. Omuzları gergin, sanki üst yarısında çok fazla enerji tutuyormuş gibi. Bu çok fazla düşünen bir adamın işaretidir. Bilmem gerekirdi. Hershel'in biriyle yatmaya ihtiyacı var ama yüksek pantolonuna ve hâlâ taktığı büyük boy, doksanlardan kalma gözlüklerine bakılırsa, yatmak öncelikleri arasında en son sırada yer alıyor. "Ofise döndüğümde kompozisyonlarımı tekrar gözden geçireceğim."

Onu susturmak için söylemem gerekeni söyledim. Fiyatımı biliyorum. Fiyatımın doğru olduğunu ve müşterilerimin fiyatın bir sent bile altına inmeyeceğini biliyorum. Bu oyunda yeni değilim. Yine de Magnolia'nın fiyat hakkında ne düşüneceğini merak etmeden edemiyorum. Rakamlarda her zaman daha iyiydi. Fiyatlandırma ve pazarlığı o yapardı. Satışı ben yaptım.

"Pekâlâ." Gözlüklerini burnuna sokuyor ve kapıya yöneliyor. Mutfak yarımadasından eşyalarımı alıp ışıkları kapatmaya başlıyorum.

Son ışığa gelmeden kapı açıldı. Kafamı kaldırıp bakmıyorum. "Beş dakika önce bitirdik."

Cevap vermiyorlar.

Başımı kaldırıyorum, kalbim boğazıma düğümleniyor. "Bu komisyoncu sadece davetlilere açıktı."

Magnolia omzunu kulağına yaklaştırıp çekingen bir gülümseme sunuyor. Utangaç davranmak ona göre değil. Bu *Özür Dileyen Magnolia* olmalı. Onu tanıyamadım çünkü daha önce hiç görmemiştim. Buna hiç gerek yoktu. Arkadaşken bana hiç yalan söylemedi, incitmedi ya da yanlış yönlendirmedi. Bana karşı iyiydi.

Ama hâlâ öfkeliyim.

"Burada ne yapıyorsun?" Eşyalarımı tezgâhın üzerine koyup kollarımı kavuşturdum. Takım elbisemin ceketini daralıyor, sırtımı sıkıyor. O giyinmiş

Cumartesi sabahı için. Siyah deri tayt. Dantelli bluz. Kıvrılmış saçlar. Parlatılmış dudaklar. Sik beni toplukluları.

"Özür diliyorum." Bana yaklaşıp kapıyı kapattı. "Sana yakıştırdığım gibi bir canavar değilsin. Yanılmışım. Sana gelmeliydim. Varsaymamalıyım. İncinmeyi o kadar takıntı haline getirmiştin ki, söylediklerine inanmak bana mantıklı gelen tek şeydi."

Onu inceliyorum, mesafemi korumak istiyorum ama aynı zamanda ona sarılmak istiyorum.

"Bak, kelimelerle aramın iyi olmadığını biliyorsun," diyor. "Hiçbir zaman senin gibi ikna edici olamadım." İç çekiyor, parmakları oynuyor. "Şöyle söyleyeyim: sekiz yüz elli dört gün. İki Noel. İki yılbaşı. İki yeni yıl akşamdan kalması. Yüzlerce kutlanmış satış. Kaçırılan onlarca tatil. Sıfır fotoğraf . . ."

Hüzünlü bir gülümsemeyle savaşıyorum. Magnolia her zaman sayılara odaklanırdı. Ne zaman onunla bir tartışmayı kazanmak istesem, tek yapmam gereken onun anlayacağı mantıklı bir resim çizmekti.

"Anladım." Ona doğru yaklaştım. "Beni çok özledin." Başı öne eğik. "Özledim."

Sesi güvensiz bir fısıltı, onun gibi bir kadına yakışmıyor. Ben yaklaştıkça Magnolia'nın omuzları çöküyor. Eğer bu onun boyun eğmesiye, çok iyi bir iş çıkarıyor.

"Bunu tekrar denemek ister misin?" Ona uzanıyorum, onu kendime çekiyorum. Çenesini avucumun içine alıp, gözlerini benimkilerle buluşması için kaldırıyorum. Dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzakta duruyor. Sıcaklığı içimde eriyor ve kokusu yavaşça ciğerlerime doluyor. "Temiz bir sayfa mı? Yeni bir başlangıç mı?"

Magnolia alt dudağını ısıyor, rahatlamış bir gülümsemeyle savaşıyor. Nefes veriyor. "Ben istiyorum. Bence bunu kendimize borçluyuz, anlıyor musun?"

Ağzını kendime çekiyorum, dudaklarımı dudaklarında gezdiriyorum ve o mükemmel dudaklarını aç bir öpücükle ezmeden önce onu içime çekiyorum. Ellerim saçlarını bulup onu kendime kilitliyor. Ağzımın içinde inliyor. Belki de bu bir sızlanmadır. Bir erteleme işareti. Bağışlanmanın.

Tatlı bir teslimiyet.

Dudaklarım onunkilerden ayrılıyor. Onu saatlerce öpebilirim ve hala daha fazlasına ihtiyacım var.

"Müşterilerim yakında eve gelecek." Ellerim kollarından aşağı iniyor, onu henüz bırakmak istemiyorum.

Başını sallıyor, parmak uçlarını şişmiş dudaklarında gezdiriyor. Böyle iyi görünüyor. Dağınık saçlar. Kabarık dudaklar. Pırıl pırıl parlayan yüzünde şaşkın bir ifade.

Çikolata gözler.

"Günün geri kalanında ne yapacaksın?" Eşyalarımı yarımada dan topluyorum ve ona yolu göstermeden önce son düğmeyi çeviriyorum.

"Programımı oldukça açık bıraktım." Ağızının köşesi yukarı kalktı. "Oh,  yle mi? Çünkü o k  k konuşmanın çalışacak mısın?"

"Elbette." Dudakları genişçe aralandı. Bir kadının gülümsemesi tüm bedenimi aynı anda uyuşturup elektriklendirmeyeli uzun zaman olmuştu. Bunun nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuşum.

"Kendinden çok eminsin." Kolumu beline doladım ve koridordan aşağıya, asansöre doğru onun yanında yürüdüm. "Bu yönüne her zaman hayran olmuşumdur."

Asansöre bindik ve aynı anda kapı kapatma düğmesine uzandık. Onu köşeye sıkıştırıyorum ve ağızımı onunkine yaklaştırıyorum, bir öpücük yetmediği için bir öpücük daha alıyorum. Tam beş dakikadır hayatımda ve ben şimdiden bağımlısı oldum.

Asansör nazikçe durdu, kapılar yaşlı bir çiftin binmesine izin vermek için ayrıldı.

"Merhaba." Magnolia onlara dostça bir el sallıyor. Bize düz bir yüzle bakıp başlarını sallıyorlar.

Saniyeler sonra güvenli bir şekilde ana kata çıktık ve kalabalık lobiden caddeye doğru ilerledik. Kaldırıma ulaştığımızda el ele tutuşuyorduk. Nasıl ya da ne zaman olduğundan emin değilim ama onu bırakmaya niyetim yok. Onu kendime doğru çekiyorum, Park Avenue'ye doğru dönüyorum.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Benim evime."

"Ne yapıyoruz biz?" Daha hızlı adımlarla bana yetişiyor. Elim onunkini sıkıca kavrıyord, bırakmayı reddediyor. Dünyanın geri kalanı etrafımızdan dolaşabilir.

"Günün geri kalanını seninle geçireceğim. Takılacağız. Film izleyeceğiz. Dışarıdan yemek sipariş edeceğiz. İş hakkında konuşacağız. Hayat hakkında konuşacağız." Yürürken onu kendime çekiyorum. "Sıfırlama düğmesine basıyoruz. şimdi başlıyor. İki yılımızı boşa harcadık, Magnolia. Seninle bir gün daha kaybetmeyeceğim."

BÖLÜM 15

MAGNOLIA GRANTHAM

Van Cleef'in Montauk'taki evine adımımı atıyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum, Xavier de yanımda. "Kendimi kötü hissediyorum ama Skylar ısrar etti."

"Bakın kim gelmiş!" Skylar köşeyi dönüyor, Theo da hemen arkasında. Koşarak yanıma geliyor ve sanki beni dün işte görmemiş gibi kollarını boynuma doluyor. "Geldiğinize çok sevindim."

"Hamptons hafta sonunuzu bizimle paylaşmak istediğiniz için deli olduğunuzu düşünüyorum ama-"

"Ne kadar çok o kadar iyi," diyor Theo, Xavier'den çantalarımızı alırken. "Sorun olmazsa ikinizi üst kata çıkaracağız."

"Kesinlikle." Xavier kolunu belime doluyor.

"Akşam yemeğini hazırladım." Skylar mutfığa geri dönüyor, sesi her adımda daha da yükseliyor ve onu biraz daha uzaklaştırıyor. "Theo İnsanlığa Karşı Kartlar'ı getirdi. Eski moda bir saçmalık oyunu oynamak istiyorum."

"Gece daha yeni başlıyor," diye karşılık veriyorum.

Xavier ve ben odamızı kontrol etmek için üst kata çıkıyoruz ve geçen hafta sonu ayakta zor dururken beni tutan kapıya geldiğimde duruyorum. Neredeyse bir hafta önce tam burada durmuş, Xavier'in bana sevdiği ve hâlâ sevdiği tek kız olduğumu söylemesini dinliyordum.

"İyi misin?" Sırtımı ovuyor.

Başımı sallayıp temiz bir nefes alıyorum. Kalbim doluyor, bizi bu noktaya getiren her zor an için minnettarım. Vücudumdaki her lif tam da olmamız gereken yerde olduğumuzu biliyor.

Oda tıpkı geçen pazartesi ayrıldığım zamanki gibi görünüyor. Theo ve Skylar nezaket göstererek hafta sonlarını bizimle paylaşmayı teklif ettiler ve normalde buna karışmazdım ama geçen hafta sonunu telafi etmeyi kendimize borçluyduk.

Kötüyü iyiyle değiştirmek için.

Eski halimize veda etmek ve işleri birlikte çözmek için.

Xavier saçlarımı boynumdan çekip omzumun üzerinden geçiriyor. Ona doğru dönüyorum. Buraya son Jitney ile geldik. Güneş uzun zaman önce battı.

Alaca bir ışık odayı dolduruyor. Eğilip dudaklarını boynuma bastırıyor. Meme uçlarım uyanıyor ve nefesim kesiliyor.

Onu istiyorum. Bu teslimiyeti istiyorum.

Ağzı benimkini buluyor, oda her saniye daha da karanlıklaşıyor. Tadı nane kokuyor ve benim küçük dünyamda doğru olan her şey. Görünmez bir iplik bizi birbirimize bağlıyor ve kalplerimizin birlikte attığından eminim.

Elim göğsüne bastırıyor. "Bizi aşağıda bekliyorlar." Isıran bir öpücük alıyor. "Beklemeye devam edebilirler."

"Xavier." Adını kocaman bir iç çekişle söylüyorum, ayak parmaklarımın üzerinde durup bir öpücük daha alıyorum.

Elleri gömleğimin eteklerini kaldırıyor, çıplak karnımda gezinen parmak uçlarının altında tenim karıncalanıyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve örülüyor. Xavier Fox'a ait olduğumu ve hep öyle olduğumu tamamen kabul ediyorum.

Xavier'in kalçaları benimkileri itiyor ve sertliğinin dış hatları içime bir çarpıntı gönderiyor. Karanlıkta yatağın kenarını bulana kadar geriye doğru yürüyoruz. Beni yere yatırıyor, kendini kurtarana kadar kemerini hafifçe çekiştiriyor. Üzerime tırmanarak, eteğimi kalçalarımın etrafında durana kadar yukarı çekiyor ve bir çekişle külotum yok oluyor.

Parmakları iç bacaklarımda geziniyor, ben ürperirken yanan merkezime doğru yöneliyor. İçime sokmadan önce bir parmağının ucunu dikiş yerimde gezdiriyor. Sıvı haldeyim ve hepsi onun için. Bir parmak girip çıkıyor, nazik ve sabit, ta ki bir parmak daha ekleyene kadar. Ama bu yeterli değil. *Onu* istiyorum.

Dakikalar sonra Xavier bir folyo paket çıkarıyor, dişleriyle yırtıyor ve kalçalarımı ayırıp damarlı sikinin başını girişime yerleştirmeden önce kendini kılıfına sokuyor. Oda saf karanlık, nefes alış verişlerimiz dışında sakin ve sessiz. Pencereden sızan azıcık ışık onun güzel mavi bakışlarındaki parıltıyı yakalıyor. Bana odaklanıyor, sertleşmiş ereksiyonunu kavlıyor ve santim santim içime itiyor.

Tamamen içime girdiğinde nefesim kesiliyor, ağırlığı beni yatağa sabitlerken bacaklarım geriliyor ve gevşiyor. Ağzını benimkine doğru indiriyor, öpücüğümün tadına bakıyor ve kendini daha derine itiyor.

Parmaklarım siyah saçlarını buluyor, küçük avuçlar halinde tutuyor ve yumuşaklığını avuçlarımda altında gezdiriyor.

"Seni seviyorum, Magnolia." Vücudu benimkinden ayrılıyor ama hâlâ birbirimize bağlıyız. İtiş kakış durdu. Sadece biz ve duyduğum en güzel dört kelime. Bu sefer ilkinden bile daha güzel. "Sen benimsin. Benim için sadece sen varsın."

Kalbim o kadar dolu ki, patlamak istiyor.

"Karşılık vermek zorunda değilsin." Sözleri kalbimi biraz kırıyor. Aynı şeyleri hissetmediğimden değil. Bu sözleri söylemek benim için hiçbir zaman kolay olmadı. "Sadece bilmeni istedim."

Nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum. Bunu yapabilirim. Bunu ona daha önce de söyledim. Tekrar söyleyebilirim. Büyütülecek bir şey değil. İnsanlar bunu her zaman söyler. Her gün.

Kıkırdıyor. "Kendi kendine konuşmaya çalışıyorsun."

Çenem gevşedi. *Nereden bildi ki?* "Hayır, yapmıyorum."

"Sen korkunç bir yalancısın."

Kalçaları dönüyor ve kıcıımı kavramak için aşağı uzanıyor, her yeni itişte beni daha da yaklaştırıyor ve derinleştiriyor. Sürtünme yoğunlaşıyor, birikme uzak bir fırtınadan gelen gök gürültüsünün yumuşak gümbürtüsü gibi geliyor.

İnliyor. Yaklaşıyor. Çenesinin sıkılaşmasından bunu anlayabiliyorum. Kolları sırtımın altına girmeden ve elleri tekrar saçlarıma dolanmadan önce bir öpücük daha alıyor. Kalçalarım ona karşı daha hızlı, daha sert, daha muhtaç.

Sert itişler yatağı kaydırıyor. Alt kattakilerin bizi duyup duymadığından emin değilim ama şu anda umursayacak durumda değilim. Tırnaklarım sırtının derinliklerine batıyor, gömleği bizi ayırıyor. Keşke çıplak olsaydık. Onun her şeyini her şeyime karşı tekrar hissetmek istiyorum. Düzgün bir tekrarı hak ediyoruz.

Alt dudağımı dişlerimin arasına çekiyorum, dalgaya binerken boynum sertleşiyor. Üzerime yağıyor, saf sihirden yapılmış bir orgazm gibi şüphe ve korkularımı yıkıyor.

Xavier sıcak ve nefessiz bir şekilde üstüme yığılıyor.

"Seni seviyorum, Xavier Fox."

BÖLÜM 16

MAGNOLIA GRANTHAM

ALTI AY SONRA.

"Senin için düşük karbonhidrat diyetimi bırakıyorum." Gwyneth Waterford ağzına bir çatal dolusu şampanya keki tıkıştırırken gözleri başının arkasına doğru kayıyor. "Aman Tanrım."

"Bir şey değil mi?" Kıkırdıyorum.

Chip Thomas bana üzerinde iğrenç derecede büyük bir parça olan ve mor krema ile "İyi" kelimelerinin yayıldığı bir tabak uzatıyor.

"Bende 'şans' var." Skylar başını eğerek tabağını kaldırıyor. Bütün gün ağlamamaya çalışmıştı. "Buna senden daha çok ihtiyacım olduğunu düşündüm."

"Bensiz de gayet iyi olacaksın." Ona sarılmak isterdim ama bu sabah zaten yedi kez sarıldım ve bu kocaman kek parçasını güzelim tavus kuşu mavisi ayakkabılarının üzerine dökmek istemiyorum. "Sanki ülkenin öbür ucuna taşınıyormuşum gibi davranıyorsun."

"Hemen hemen öylesin." Suratını asıyor, ağzına öfkeli bir lokma tıkıştırıyor.

"Fox Ajansı buranın on bir blok kuzeyinde."

Addison arkadan yaklaşıyor, bir elinde punç bardağı, diğer eliyle şişkin karnını örtüyor. Van Cleef'ler için iki numaralı bebek, Lily için küçük bir kardeş.

"Tam sana kavuşmuşken, seni kaybetmişim gibi hissediyorum." Addison omuz silkiyor, alaycı bir gülümsemeyle savaşıyor. "Yine de senin adına mutluyum. Xavier'le aranızdaki sorunları çözebilmenize sevindim. Çok iyi bir ekip olduğunuzu biliyorum ve kaldığınız yerden devam edeceğinizden hiç şüphem yok. Sadece müşterilerimi çalmayın."

Skylar Addison'a, "Artık Bliss Ajans'tan ayrıldığında Brenda Bliss'in neler hissettiğini biliyorsun," diyor. "Bu karma."

Addison karnını ovuşturarak, "Her şeyin bir yolu vardır," diyor. "Mantıklı olmayan şeyler, zor ya da acı veren şeyler büyümemize yardımcı olur. Bizi gitmemiz gereken yere götürürler. Sen Xavier'e aitsin. O senin profesyonel olarak benim asla yapamayacağım bir yönünü ortaya çıkarıyor." "Erkek arkadaşın için çalışmak tuhaf olmayacak mı?" Skylar yüzünü buruşturur.
burun.

"Onun *için* değil, onunla *birlikte* çalışacağım. Beni ortak yapıyor." Dik duruyorum. "Bu anlaşmanın bir parçasıydı. Beni ortak yapmazsa imzalamayacaktım. Yarı yarıya ortağız. Yakında Grantham Fox Ajansı olacağız."

"Kulağa hoş geliyor," diyor Skylar.

"Sanırım hep böyle olması gerekiyordu." Addison iç geçiriyor, mavi gözleri düşünceli. Sarılmak için eğiliyor. "İyi şanslar Magnolia. Gitmene üzıldüm ama seni yeniden mutlu görmek güzel."

"Tık, tık." Xavier'in ofisinin kapısını açıyorum, bir elimde kahverengi bir kâğıt torba var. "Sana öğle yemeği getirdim."

Sandalyesinde dönüyor, gözleri parlıyor. "Bir erkek buna alışabilir." "Bir erkek buna alışmamalı," diye takılıyorum, öğle yemeğini Masa. Kucağına düşene kadar beni kendine doğru çekiyor. Bir eli kalçalarımdaya dururken diğeri saçlarıma dolanıyor. Eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Çünkü günün birinde kız, adama yemek yemesini hatırlatmayı hatırlayamayacak kadar anlaşmalar yapmakla meşgul olacak."

"Acaba bütçede bir aşçı için yerimiz var mı?" "Bilmiyorum. Artık burada olduğuma göre, olabilir."

"Çok mu kibirlisin?"

"Kendinden emin."

Altı ay önce, onun bir daha hayatıma gireceğini hiç düşünmemiştim. Altı ay önce, hiç beklemediğim bir anda hayatıma girdi. Altı ay önce her şey değişti.

"Ofis düzenlememiz hakkında konuşmamız gerekiyor." Büyük ceviz masasının demir attığı geniş odaya şöyle bir göz gezdiriyorum.

"Öyle mi?"

"Evet. Artık işe gidip gelmem biraz daha uzun olduğu için-" "Metroya binebilirsin."

"Bırak da bitireyim." Dudaklarımdaya bir sırtıma beliriyor. Yaptığımız şey bu. Pazarlık yaparız. Eğlencelidir. "Bence bana bir kemik atabilir ve ofisimi değiştirebilirsin. Bunu yeterince uzun süre kullandın, değil mi? Eminim bu manzaradan bıkmışsındır."

"Bu manzaradan asla sıkılmam." "Her şey tartışılabilir, yani ...?"

"Belki de ofis düzenlemesini ortak olarak imza atmadan önce konuşmalıydık?"

"Benim ofisim iki yüz on bir metre kare. Sizinki yaklaşık yüzde otuz daha büyük. İşe yürüyüşüm artık yaklaşık yüzde elli daha uzun." Rakamlarımı hatırlayarak tavana bakıyorum. "Gördüğüm kadarıyla bu şu anlama geliyor-"

"Oh, işte başlıyoruz." Xavier ayağa kalkıyor ve beni kucağından indiriyor. "Sen ve numaraların."

"Sanırım şimdi de ikna yeteneğini kullanarak beni bundan vazgeçirmeye çalışacaksın?"

Başımı ellerinin arasına alıyor ve sevimli olduğumu düşünüyormuş gibi başımın üstüne bir öpücük bırakıyor.

Daha bitirmedim. "Bu işten tatlı dille kurtulamazsın, haberin olsun. Ben oldukça hazırım. Hesabımı yaptım ve sana oldukça ikna edici bir argüman sunmaya hazırım."

Xavier ağzımı dudaklarıyla eziyor, dili dudaklarımın arasından süzülüyor. Ondan gelen her öpücük beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şekillerde topraklıyor. O benim dayanağım. Son iki yıldır tutunacak hiçbir şeyim olmadan serbest düşüştüydüm.

Bunca zamandır ona geri döndüğümü kim bilebilirdi?

"Magnolia." Yüzümü tutuyor, burnunun ucu yüzüme değiyor. Elleri kollarımdan aşağı iniyor, kalçalarımın üstündeki çukurda dinleniyor. "Buradan iki blok ötede endüstriyel bir çatı katı var. Orada yaşamalısın. Beş dakikada gidip gelebilirsin."

Boğazım kurudu. *Düşündüğüm şeyi mi soruyor?*

"Xavier. . ."

"Benim yanıma taşın."

"Bu biraz erken. Sadece altı aydır birlikteyiz."

"Şimdiden bizden şüphe mi ediyorsun?" Çenesi düştü. "Zamanlama biraz yanlış, sence de öyle değil mi? Artık ortağız. Bu işi uzun soluklu yapacağımızı sanıyordum."

"Öyleyiz," diyorum. "Profesyonel olarak."

"Hâlâ sana zarar vereceğimi düşünüyorsun." Suçlaması tahmin ettiğinden daha fazla acıtıyor.

"Bana zarar vereceğini sanmıyorum." Gerçek: Yüzde doksan dokuz nokta dokuzum onun bana zarar vereceğini düşünmüyor. "Sadece bazı şeylerin aceleyle getirilmemesi gerektiğini hissediyorum."

"Haftanın yedi günü birlikteyiz. Haftanın çoğu gecesi sende kalıyorsun. Artık neredeyse birlikte yaşıyoruz. Neden bunu resmileştirmeyelim?"

Gözleri gözlerimi arıyor ve parmakları hiçbir yere gitmeyeceğini anlatmaya yetecek kadar etime batıyor. Xavier'i tanırım. Bir şey istediğinde peşini bırakmaz ve şu anda da beni istiyor.

"Gerçekten seninle yaşamamı istiyor musun?"

"Kesinlikle." Yüksek sesle nefes vererek ensesini kaşıyor. "Buna inanmakta zorlanıyor musun?"

Hissettiklerimi tam olarak ifade edebilecek sözcükler aklıma gelmiyor, belki de bunun nedeni nasıl hissettiğimden emin olmamamdır. Bu, yüksek ve düşük, iyi ve kötü, yelpazedeki her duygunun bir kokteyli.

"Seni seviyorum, Magnolia Grantham." Çenesi gerildi. "Konuşmadan geçen iki yıl bunu değiştiremez. Hiçbir yere gitmiyorum. Burada olacağım, seni seveceğim, bizim için savaşacağım ve ağzımdan çıkan her kelimenin gerçek olduğuna seni ikna edeceğim. En iyi arkadaşın olmak yeterli değildi ve erkek arkadaşın olmak için yeterli olduğundan bile emin değilim."

Kalbim hızlanmadan önce tekliyor. O kadar sert çarpıyor ki, duyabildiğinden eminim.

"Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek niyetindeyim," diyor. "Ama şimdilik benim yanıma taşınyorsun, çünkü ait olduğun yer orası. Benim yanıma."

Sormuyor.

"Zor bir pazarlık yapıyorsunuz Bay Fox. Ama olsun. Teklifinizi kabul ediyorum. Kira kontratım gelecek ayın sonunda bitiyor. O zaman taşınacağım."

"Kırk beş gün sonra."

Odadaki gerginlik dağılıyor. Xavier bu dünyada aptalca davranabildiğim ve profesyonel durumlarda hâlâ saygı duyabildiğim tek insan.

"Bütün öğleden sonra randevularım var." Telefonunu ve anahtarlarını almak için masaya uzanmadan önce alnımdan öpüyor.

"Akşam görüşürüz o zaman. Senin evinde mi?" "*Bizim* yerimiz."

SON

KIBIRLI PLAYBOY

TELİF HAKKI

COPYRIGHT 2015 WINTER RENSHAW TÜM
HAKLARI SAKLIDIR

KAPAK TASARIMI: Louisa Maggio, LM Creations

DÜZENLEME: J.J. Mayflower

PROOFREADING: Janice Owen ve Carey Sullivan

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da gerçek bir yer ise hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Bu e-kitap sadece kişisel zevkiniz için lisanslanmıştır. Yazarın çalışmalarına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

AÇIKLAMA

PLAYBOY. *İsim:* Zamanını eğlenerek geçiren, özellikle sorumsuzca davranan veya cinsel olarak rastgele hareket eden paralı erkek. *Eş anlamlılar:* kadın avcısı, çapkın, kadın avcısı. *Ayrıca bakınız:* Beckham King.

BECKHAM KING. *İsim.* *Eş anlamlılar:* Hiçbiri.

Kibirle sarılmış ve kötü niyetli bir fiyonkla bağlanmış kibir.

İğrenç derecede çekici.

Yatakta çılgınca yetenekli.

Bir kızın tek gecelik bir ilişkide isteyebileceği her şey.

Ondan söz vermesini isteme.

Telefon beklemeyin. Sadece
bir gecen var.

Ve Tanrı korusun, tekrarlanmaya layık görülen *tek* kız sizsiniz...

Çünkü hiç şansınız olmayacak.

Kibirli bir playboyun aklında bir şey varsa, kesinlikle değiştiremezsiniz.

BÖLÜM 1

BECKHAM

Kalçalarımı saran ve bizi birbirimize kenetleyen biçimli koşucu bacaklarına sahip kumral bir güzelliğin içinde taşaklarımın derinliklerinde tükendim.

Vücutlarımız birleşiyor.

Göğsünün her inip kalkışı tomurcuklanmış meme uçlarını göğsüme değdiriyor. Parlayan güzelin ön kolu gözlerinin üzerinde duruyor ve şişmiş dudakları yorgun, coşkulu bir gülümsemeye dönüşüyor.

Bu gülümsemeyi seviyorum.

O gülümseme için yaşıyorum.

Onda değil ama geceyi birlikte geçirdiğim her kadında.

Kadınları becermek başarılı/başarısız bir çabadır ve bu gülümseme bana sınıfı geçtiğimi söylüyor.

Sıcak güneş ışığının vaadi etrafımızdaki boşluğu dolduruyor. Uykusuz gecem öğleden sonra saat üç civarında beni yakalayacak, ama o buna değdi. Hareket etmiyorum, bir süre daha onun içinde kalmayı tercih ediyorum, ikimiz de birkaç saniye daha kendi coşkulu hallerimizin tadını çıkarıyoruz.

Kolu gevşiyor, başının arkasındaki yastığa düşüyor ve gözlerimiz, sarhoş bir aceleyle birbirimizin üzerinden geçip kral yatağımın çarşafı arasına daldığımızdan beri ilk kez buluşuyor.

İşte burada işler garipleşiyor.

Burası iç çekmesi ve bana o uzak bakışını atması gereken yer, az önce aramızda harika bir şey olduğuna inandığını düşünmeme neden olan bakış. Burası gülümseyip çarşafı tuttuğu, üstünü örttüğü ve sanki benim yanımdayken birdenbire kendine gelmiş gibi saçlarını yüzünden taradığı yer.

Hepsi bunu yapıyor. Sanki yirmi beş yaşındaki bekar bir kızın senaryosunu okuyorlar.

Önce seksi, cesur ve küstah oluyorlar.

Sonra sevimli, nazlı ve utangaç oluyorlar. Yem ve değişim. Her seferinde.

En azından artık nasıl işlediğini biliyorum. Artık yirmi bir yaşında, vajinası olan her şeyi siken ve buna kanan bir kalem sik değilim.

Artık onlardan bir adım öndeyim.

Bu ışıltılı cadaloz bir süre mütevazı kilise faresini oynadıktan sonra, eğlendiğini ve tekrar takılmak istersem - ikimiz de düzgün yürüyemeyene kadar onu becermek için takılma kodu - onu aramamı söyleyecek.

Bu benim "Kesinlikle!" ya da "Tabii ki." gibi bir şey söylemem için işaret olacak. Yaklaşan utanç yürüyüşü sırasında ona moral verecek küçük bir şey.

Aşağıdaki kumral kız, şu anda adı aklıma gelmiyor, iki saniyelik bir gülümseme atıyor.

İşte
başlıyoruz.
Üç... İki...
Bir...

"Artık üzerimden kalkabilirsin." Elleri pazılarına bastırıyor ve orgazm sonrası gülümsemesi kayboluyor. "Burada işimiz bitti, değil mi?"

Bekle, ne?

Stratejik bir manevrayla kendimi onun içinden çıkarıyorum, prezervatifin hâlâ sağlam olduğundan emin oluyorum ve yana doğru ilerliyorum. Kız bir çarşaf kapmıyor ya da utangaç bir moda girmiyor. Parmak uçlarında banyoya gidiyor, seftali şeklindeki kıcı sallanıyor ve birkaç dakika sonra parmağıyla dişlerini fırçalayarak ve görünüşe göre biraz ödünç diş macunu alarak çıkıyor.

Eğilip lavaboya tükürüyor, ayak parmaklarının üzerinde yükselirken bacağına yan tarafındaki uzun kaslar esniyor. Dışarı çıktığında parmaklarının arasında siyah bir lastiği şaklatıyor.

"Banyonuzda bir saç bağı buldum," diyor ve başının üstünde dağınık bir yığın halinde parmaklarıyla taradığı saçlarını işaret ediyor. Göğüsleri kalkıyor, yuvarlak ve gururlu. Hiç utanması yok - zaten buna ihtiyacı da yok. Kendine has bir güzelliği var ve bunu sahipleniyor. Bu kadının hiçbir yerinde zerre kadar güvensizlik yok.

Çatı katımın dışındaki şehir manzarasının üzerinden tırmanan güneş ışığı gölgeli odayı doldurmaya başlıyor, onu sıcaklıkla yıkıyor ve her kıvrımı aydınlatıyor.

"Orada öylece ağzın açık mı duracaksın? Bir kuzu ol ve sütyenimi bul, olur mu?"

Yataktan kalktım, buruşuk boxer'larımı giydim ve yerdeki kıyafet dağınıklığını karıştırarak dantel kupları görünen ve arkasında şeffaf, plastik bir kayışı olan siyah bir sütyen çıkardım.

Yüzümde yarı bir gülümsemeyle uzatıyorum.

Benden alıyor ve kayışları kremsi omuzlarının üzerinden geçirip yerine oturtuyor ve arkasını sabitliyor. Dün geceki elbisesini, ilk başta gözüme çarpan dekolteli dar siyah elbiseyi alıp ona uzatıyorum.

"Teşekkürler." Elbisenin içine giriyor, yukarı çekip kıvrımlarının üzerinden geçiriyor. Göz kapaklarına bulaşmış siyah bir makyaj var ama yuvarlak gözlerindeki kendinden emin parıltı bunu hemen bastırıyor. Kız odanın etrafına göz gezdiriyor. "Saat kaç?"

"Altı." Gargara almak için ayağa kalkmadan önce omzunun üstündeki mavi rakamlı çalar saate bakıyorum. "Aslında çeyrek geçiyor."

"Mükemmel."

Yatak odamdan çıkıp koridordan geçerek, topuklu ayakkabılarının özel asansörümün önünde yan yattığı fuayeye doğru onu takip ediyorum. Bu kız o kadar aceleci ki kendimi neredeyse kullanılmış hissediyorum.

Neredeyse.

Belki de bir kadınla eve gittiğim ve güneş doğmadan dışarı fırladığım onca zamanın karmasıdır bu.

Topukları üzerinde dönüyor, duvara asılı aynadaki yansımalarını kontrol ediyor, parmağını yalıyor ve gözünün altındaki siyah rimel izini siliyor.

"Yani..." Sessizliği bir şeylerle doldurma ihtiyacı hissediyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor çünkü beynim önümde duran anormalliği anlamaya çalışmakla çok meşgul.

Bu kızda oyun var. Hatta benden bile daha yetenekli olabilir.

Bakışları odanın içinde geziniyor, mermer büfe masasını ve özenle hazırlanmış çiçek aranjmanını tarıyor ve satranç tahtası karoları üzerinde geziniyor. Çoğu kadın benim fuayeme yaltaklanır ve hayran hayran bakar ama o öyle değil. Onun umurunda bile değil.

"Ne arıyorsun?" diye sordum.

"Çantamı."

Topuklarını mermer fayanslara vurarak yanımdan hızla geçiyor ve mutfığıma doğru ilerliyor. Şakağımı kaşıyorum.

Dün gece onu mutfığa ben mi götürdüm?

Akşamımızın soluk parçaları hafızama geri dönerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Oh, evet. Dün gece onu mutfğa götürdüm. Ve yemek odasında. Ve balkonda.

"Dur," diyor sol kolunun altında siyah saten bir debriyajla geri dönerken.

"Affedersiniz?"

"Böbürlenmeyi

bırak." Kim bu kadın?

Avucum saat beş yönündeki gölgemi tırmıklıyor. Bu koyu, ateşli saçlı kız başka bir şey. Dilimi ısıyorum, o asansöre adım atmadan önce zamanımı bekliyorum. En azından yakın gelecekte o kıça tekrar dokunmaya niyetliymişim gibi davrandığım garip alışverişten kurtulmuş oluyorum.

"Ugh." Çözülmüş debriyajını karıştırıyor. "Telefonum nerede? Neden burada değil?"

Bu kadın evimi terk etmekten başka bir şey istemiyor ve evren de onun kalmasından başka bir şey istemiyor. Arada bir yerde sıkışıp kaldım, hala ipek boxerlarımla burada duruyorum, biraz eğleniyorum ama çoğunlukla kafam karışıyor.

"Dün gece için teşekkürler." Duruşumu genişletiyorum ve kollarımı çıplak göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, yaltaklanmama izin vermiyorum. Bunu asla yapmam.

Ben o adam değilim. Sabah olur olmaz seks ateşiyle yanıp tutuşan birinden minnettar bir aptala dönüşen ezik biri değilim.

Neyim var benim böyle?

Çantasının sığ derinliklerinden başını kaldırıp gözlerini deviriyor. "Az önce seni becerdiğim için bana gerçekten teşekkür mü ettin?"

Bir kere değil, iki kere değil, üç kere bile değil. *Dört* kez.

"Mesafe kat edebilen bir kızı takdir ediyorum. Bana ayak uydurabilen biriyle tanışmak nadirdir."

Sırıtarak ısıyor. Bana güldüğüne eminim. "Komik bir şey..." Onu ararken zihnim bomboş kalıyor.

İsim.

Odette mi?

Hayır.

Tessa mı?

Hayır.

Olivia.

"Adımı hatırlamıyorsun, değil mi?" Dolgun dudakları aralanıyor ve bir ağız dolusu mükemmel, beyaz dişi ortaya çıkıyor. Tüm yüzü aydınlanıyor ve ardından inanılması güç bir kıkırdama geliyor. "Klas."

"Çok içtik." Her şey o kadar hızlı gelişti ki.

"Seninki Beckham," diyor. "Futbolcu gibi. Beckham King. Doğruyu söylemek gerekirse, senin hakkında bildiğim tek şey bu. Seni seksi olduğun için seçtim. Seninle eve geldim çünkü senin için üzuldüm."

"Whoa, whoa, whoa." Başımı eğerek çenemi tutuyorum. "Sen *üzüldün* benim için?"

Tek bir omuzunu kaldırıyor.

Odessa. İşte bu.

"Odessa," diyorum, ağızımdaki kendini beğenmiş seğirmeyle savaşıyor. "Odessa Russo."

Yunan-İtalyan mirasıyla övündüğünü yarı yarıya hatırlıyorum ve Yunan kışını ve güzel yüzünün egzotik İtalyan açılarını takdir ettiğimi tamamen hatırlıyorum.

"Oh, vay canına." Odessa'nın kaşları kalkıyor, alaycı bir şekilde yenilgiyi kabul ederken dudakları büzülüyor.

"Benimle eve benim için üzüldüğün için mi geldin?" Bunun peşini bırakmayı reddediyorum.

"Evet."

Yeşil. Gözleri ışıltılı bir yeşil. İçten yanıyor. Hipnotize edici.

"Ben gelip günü kurtarmadan önce dört ya da beş kadına asıldığını gördüm."

Yalan söylüyor. Yalan söylüyor olmalı. Üç vuruş kuralım var ve henüz uygulamaya gerek duymadım.

Sekse bayılırım.

Düzelتيyorum: *Sıradan* sekse bayılırım.

Kaygısız, sınır tanımayan, bir daha asla görüşmeyeceğimiz seks. Yaptığım şey bu. Olması gereken bu.

Page Six yıllar önce soylu bir otel varisi ile başarısız bir nişanlanmadan sonra beni New York'un en gözde bekarlarından biri olarak adlandırmayı bıraktı ve beni hızla kibirli bir playboy olarak yeniden markalaştırdılar. Ama umurumda değil. Ben buyum ve bunun için özür dilemiyorum.

Ben kadınların değişmeyi hayal ettiği, umutsuzca aşık olmayı düşledikleri adamım.

Umutsuzca aşık olduğum tek şey hayatım - tam da olduğu gibi. Her zaman böyle değildi ama bir daha geri dönersem lanetleneceğim.

"Telefonumu bulmama yardım et," diye emrederek oturma odama doğru ilerliyor. Elini aşırı doldurulmuş koltuğumun minderlerinin arasına soktuğunda geri çekiliyorum.

deri kanepe.

Dün gece de orada mı seviştik?

Beyaz bir telefon alıyor, eski bir fethe ait olma ihtimali varmış gibi inceliyor.

"Pili bitmiş." Telefonu çantasına koyuyor ve küçük çantayı kapatıyor.

Sanırım numara alışverişi olmayacak. Yazık bana.

Gözlerimiz kilitleniyor ve Odessa elbisesinin eteğini çekiştirerek yerine oturtuyor, gerçi elbisesi uzun kalçalarının ortasına ancak degecek kadar uzun.

"Tamam o zaman." Omzumu sıyrarak yanımdan geçiyor ve asansöre yöneliyor, adımlarındaki ince sıçramalarla kalçaları sallanıyor. Parmak uçları geriye uzanıyor, ensesine dökülen kumral dalları düzeltiyor.

Gözlerim, mükemmel kalçasının ve bütün gece tutunduğum kalçalarının hemen üstündeki çukuru bulana kadar sırtında geziniyor.

Ben tekrar yapmam. Seks aramaları ya da tüm bu seks arkadaşlığı şeylerini yapmam. Ben tek seferlik bir adamım, ama lanet olsun, eğer bu seksi küçük tükürük ateşi bende tekrarlama isteği uyandırmıyorsa.

Odessa asansörün çağrı düğmesine basıyor ve kapılar açılıyor. İçeri adım atıyor, gözlerimiz son bir kez buluşuyor.

İşte bu kadar.

Kapılar kapandığında, onu bir daha asla

göremeyeceğim. Tam da olması gerektiği gibi...

Hızlı bir nefes alıyorum. "Bekle."

Ben asla kadınların peşinden koşmam. Onları orgazm sonrası bir parıltıyla ve bazen de garip bir sabah sarılmasıyla gönderirim. Kapattıkları anda bu kadını bir daha asla görmeyeceğim. Başka zaman olsa bunu sorun etmezdim. Ama tüm bu alışverişten aldığı gücün her zerresini taşıyarak evimden çıkıp gitmesine izin veremem.

Olması gereken bu değil ve ben buna izin veremem.

Kaşları çatılıyor ve sikilesi pembe dudaklarının sağ köşesi yukarı kalkıyor. Üstünlük sağlayarak gitmesine izin veremem. Acınacak bir zavallı gibi toz içinde bırakılamam.

Kapılar çınıyor ve kayıyor, ama onları durdurup asansöre onun yanına tırmanıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Kendini tam anlamıyla köşeye sıkıştırıyor.

Güç dengesini yeniden kurmanın tek yolu onun beni istemesini sağlamak. Buradan hayatının en iyi seksini yaşadığını düşünerek ayrılmasını ve o parlak zümrüt gözleriyle sessizce daha fazlası için yalvarmasını istiyorum.

Ya ondan sonra?

Bir hafta boyunca her gece beni aramasını, sadece ona "hayır" demenin tatminini yaşamak için bile olsa bana gelmek için yalvarmasını istiyorum.

Ona doğru uzanıyorum, avucumu çenesine doğru kaydırıyorum ve ağzımı onunkine indirmeden önce parmaklarımı yumuşak boynuna doluyorum. Tek kelime etmeden, şefkatli bir öpücük çalıyorum. Boştaki elim kalçasının üstündeki kıvrımı kavıyor ve ağzımın onunkini kaptığı birkaç kısa saniye boyunca vücudu bana karşı eriyor.

Bu iş böyle yapılır.

Dizlerinin bağı çözülene kadar öp.

Şehvetli bir Kazanova gibi çekiliyorum ve memnun bir gülümseme yayıyorum. Vahşi yeşil gözleri bir milisaniye için yumuşuyor, sonra kaşları bükülüyor. "Bunu neden yaptın?" diye soruyor.

Geri adım atıyorum, aslında iki adım ve parmağımın yan tarafını alt dudağımın sıcaklığında gezdiriyorum. Nane tadı dilime yerleşiyor.

"Günün geri kalanının tadını çıkar, Odessa." Asansörden iniyorum, hınzırca bir memnuniyet iliklerime işliyor ve onu belirsiz bir baş hareketiyle uğurluyorum.

Kapı kapanmadan önceki dakikalarda gördüğüm son şey orta parmağının yukarıya doğru kalkmış olması.

Çağrı düğmesine tekrar tekrar basıyorum. Asansörün hemen durmasını istiyorum ama tıkırtı ve vınlama bana artık çok geç olduğunu söylüyor.

Odama koşuyorum, dün geceden kalma pantolonumu çekiştiriyorum ve acil durum merdivenlerine doğru çılgınca bir koşu yaparken dar omuzlarıma beyaz bir düğme çekiyorum. Onu zemin kata kadar yenebilir miyim bilmiyorum ama deneyeceğimden eminim.

Her seferinde iki adım, tüm yol boyunca. On kat. Aşağıya indiğimde terden sıırıslam olmuşum ve gömleğim yapış yapıştı, ama kapıcıyı geçip yirmi altıncı caddeden batıya doğru ilerlerken onu arkadan görüyorum.

"Odessa." Arkasından kaldırıma vurduğum anda sesleniyorum. Durdu ama ben yaklaşıp kadar arkasını dönmedi.

Kollarını kavuşturdu. "Ciddi misin?"

"O da neydi öyle?" Bu benim en iyi zamanım değil ama bu kadın sahip olduğumu hiç bilmediğim güvensizliklerimi ortaya çıkarıyor.

"Öpücük." Başını eğdi. "Çok kabaydı. Ben istemedim."

Saat hâlâ yeterince erken, sokaklar Cuma sabahı işe gidenlerle dolmadı.

"Tam bir baş belasısın." Bakışlarım daralıyor. Onu bakışlarımdan kurtarmayı reddediyorum. "Sana *teşekkür edemem...* Seni *öpemem...* Senin gibi kadınlar yüzünden kimseyle çıkmıyorum."

Pek çok, *pek* çok, *pek çok* nedenden biri.

"Bırak artık. Tanrım, senin sorunun ne?"

"Benim sorunum ne?" diye sordum.

"Seninle eve gittim. Seni becerdim. Ayrılmak istedim. Sen ise aramızdaki o güzel, bağısız ilişkiyi alıp her şeyi kendin ve küçük, zedelenmiş egonla ilgili hale getirdin." Başını sallıyor. "Senden daha büyük beklentilerim vardı."

Rüya görüyorum.

Bu olmalı.

Burası yukarının aşağı, solun sağ olduğu garip bir rüya âlemi. Evet, hayır demek. Kuzey güneydir. Bu gerçek hayatta asla olmaz. Ben kadın peşinde koşmam. Böyle şeyler beni rahatsız etmez. Onları severim, bırakırım ve Tanrı'ya yakın gelecekte şehirde onlarla karşılaşmamak için dua ederim.

"Seninle ilgili her şey erkek düşkünü diye bağırıyor." Sağ yumruğunu sıkıp bırakıyor. "Tek istediğim eğlenceli bir geceydi. Hepsi bu. Ve sen barda bana bunu verebileceğini söyledin."

Barda bir sürü şey söylediğime eminim.

"Benimle eve benim için *üzüldüğün* için geldiğini sanıyordum." "O da var."

Çenesini kaldırıyor, omuzlarını dikleştiriyor. "Senin üzgün gözleri."

"Benim üzgün gözlerim *yok*." Hay sikeyim. Yukarı çıktığımda aynayı kontrol etmeliyim.

"Senin var. Yalnız

görünüyorsun." İşte bu kadar.

"Biliyor musun, Odessa? Beni tanımıyorsun. Burada işimiz bitti."

Xavier beni kızılar konusunda uyarmıştı, sadece vücudunu değil, aklını da mahvettiklerini söylemişti. Zaten onunla nasıl birlikte olduğumdan bile emin değilim. Benim aletim kaygısız, neşeli kadınları tercih etmeye meyillidir. Odessa hakkında her şey çamur gibi berrak. O olabildiğince opak.

Omuz silkiyor, kaşlarını kaldırıyor. "Tamam. Hoşça kal."

Dönüp binamın kapısından içeri giriyorum, kapıcının yanından geçip asansör bölümüne doğru yürüyorum.

Az önce ne halt olduğundan emin değilim, ama bunu hafızamdan çamaşır suyu ve ispirtonun sağlıklı bir kombinasyonuyla temizlemek ve Tanrı'dan bir daha onunla karşılaşmamayı ummak istiyorum.

BÖLÜM 2

ODESSA

KÖTÜ FİKİR. Kötü. Kötü. Kötü. Kötü. Kötü. Kötü. Kötü. Kötü.

Başımı kendime doğru sallıyorum çünkü birinin buna ihtiyacı var. Banyo tezgahımın üzerine eğilmiş, Pond's makyaj mendiliyle yüzümde dün gecedan kalanları siliyorum.

Hayatımda yaptığım onca aptalca şey arasında, Manhattan'daki bir kokteyl salonundan yakışıklı bir yabancıyla eve gitmek ilk sırada yer alıyor. Onda bir sorun olması gerektiğini biliyordum. Bu kadar çekici erkekler her zaman gerçek olamayacak kadar iyidir.

Dün gece içkisinin üzerine eğilmiş ve geniş omuzlarını saran siyah bir takım elbise ceketini giymişti, daha iyi görebilmek için yaklaşmak zorunda kaldım. Ve içkimi sipariş etmek için yanında durduğumda, işte o zaman profilini gördüm: mükemmel düz burun, sağ yanağında bir gamze vaadi, güçlü çene, saf olmayan düşüncelerimin renginde kalın saçlar.

Bu çarpıcı yabancı, omurgamdan aşağıya bir ürperti gönderen ve zayıflamış dizlerimde duran bir nükleer bomba gibi seksapeli yayan, ham, özür dilemeyen bir erkeklığe sahipti.

Sonra bana doğru döndü. Beni fark etti. O andan itibaren her şey bitmişti. Gecemin kaderi hınzır bir gülümseme ve gözlerindeki muzip parıltıyla mühürlenmişti.

İç çektim.

Ayrıca Jeremiah'ın olmadığı her şeye sahip olduğu gerçeği de vardı ve Tanrı biliyor ya bir palet temizleyiciye ihtiyacım vardı.

Benim sefahat dolu gecem de çok iyi geçti, ta ki o bana psiko-kıskanç-erkek arkadaş gibi davranana kadar. Neden beni asansörde öpme ya da yirmi altıncı caddede kovalama ihtiyacı hissettiğinden emin değilim, ama bunun insanların asla göründükleri gibi olmadıklarını hatırlatmasına izin vereceğim.

Beckham'ın hiçbir yanı üzgün ya da yalnız değil. Belki ilgisiz. Kesinlikle kibirli. Fazla yakışıklı ve iyi giyimli mi? Evet, öyle. Üzgün ve yalnız mı? Hiç de değil.

Yalnızım ve acı gerçek bu.

Bakışlarım, banyo makyaj masamın üzerindeki seramik yüzük tepsisinde duran terk edilmiş nişan yüzüğüme takılıyor. Kaç karat olduğundan emin değilim.

Ya da platin veya paladyum olup olmadığını. Jeremiah altı yıl çıktıktan sonra bana evlenme teklif ettiğinde umursamayacak kadar heyecanlıydım.

Altı ay önce evet dedim.

İki hafta önce, ara vermek istedi.

Ona anlayışla karşıladığımı söyledim ve diğer bazı kadınların yapabileceği gibi yaygara koparmadan yüzüğü çıkardım. Güneyli Jeremiah'ım zaten çözülürsem ne yapacağını bilemezdi. Onun geldiği yerde kadınlar çok güçlüdür. İz bırakmayı, iz bırakmaktan daha çok önemserler. En çirkin anlarında bile zarafet ve güç sahibidirler.

İçim şu anda iki parça umut ve bir parça karahindiba dilekleriyle birbirine yapıştırılmış durumda. Jeremiah ile tekrar bir araya gelip gelmeyeceğimizden emin değilim ama şimdilik hiçbir şey ihtimal dışı değil. O ne yapmak istediğine karar verene kadar bu gri alanda sıkışıp kaldık.

Tezgâhın üzerindeki telefonumdan gelen bir vızıltı, artık tamamen şarj olduğunu bildiriyor. Bir yabancıyla eve gittiğim için aptal olmam bir yana, bunu aptalca bir şekilde telefonumun şarjı tam olmadan yapmıştım.

Görünüşe göre acelecilik ve heyecan dün gece sağduyumun önüne geçmiş.

Telefonu bir süre daha fişe takılı bırakıyorum ve buharlı duşa girmeden önce dün gecenin utanmaz, sık beni elbisesini yapış yapış kıvrımlarımdan sıyrıyorum. İki saat sonra, halkla ilişkiler danışmanlığı için Park Avenue'daki Townsend Energy Holdings'e gitmem gerekiyor. Görünüşe göre Marka Şefi'nin bir sağ kola ihtiyacı var ve son çalıştığım firma iki ay önce kapandığından beri resmen serbest çalışıyorum.

Su, önceki geceden kalan kalıntıları durulayarak temizliyor ve bu sabah eve yürürken beni tüketmiş olabilecek herhangi bir utançla birlikte kanalizasyondan aşağı doğru akıyor.

Dün gece yalnızlık, Lean Cuisine'imi ısıtan mikrodalgayla birlikte mırıldanırken başımın yan tarafına çarptı. İki Lifetime filmini ve bir bardak tiramisu gelatoyu bitirdikten sonra, hayıflanmam kararlılığa dönüştü.

Eğer Jeremiah bütün gece dönüp durmuyor, dondurulmuş yemekler yiyorsa, ben de yapmamalıydım.

Jeremiah yeni keşfettiği ünlü statüsünün dalgalarında sörf yaparak hayatını yaşıyordu. Sanki birisi ona özel bir anahtar vermişti ve o da bu anahtarı bulabildiği her kilide sokarak kaç kapının kendisine açılacağını görmek istiyordu.

Bir zamanlar Jeremiah kendini yemek meraklısı ilan etmişti. Başlarda bu onun küçük sevimli bir hobisiydi. Yeni restoranlar ve yemek standları denerdik. Yirmi sekiz takipçisi için bu konuda blog yazardı. Hepsi bu kadardı. İki yıl boyunca gece geç saatlere kadar çalıştıktan, DSLR fotoğraf makinesini öğrenmesine yardımcı olduktan ve bilinen tüm halkla ilişkiler stratejilerini kullandıktan sonra Jeremiah'ın yemek blogu yükselişe geçti ve reklam gelirleri ayda on binleri buldu.

İşte o zaman kitap anlaşmaları geldi ve TV ağı yöneticileri ona yaklaştı. Bir yıl sürdü ama kablolu TV anlaşması yapıldı ve Jeremiah kendi programının yıldızı oldu: EAT ME, JEREMIAH!

Sonra her şey değişti.

Üniversite aşkım olan nişanlım, dışçide ağartılmış gülümsemesi, spreyci bronzluğu ve kalın, kumlu sarı saçlarının vurgulanmış uçlarıyla bir gecede ünlü birine dönüştü. İlk kez çekim yaptığında yönetmenin arkasından kıkırdamaları bastırdım. Şatafatlı bir country müzik yıldızına benziyordu ve Gürcü aksanı da pek yardımcı olmuyordu. Jeremiah göz açıp kapayıncaya kadar komşu çocuğundan Us Weekly'nin sayfalarını süsleyen birine dönüştü.

Bazen keşke o lanet blogu hiç başlatmasaydı diyorum. Bağımlı olması için şöhretin tadına bakması yeterliydi.

Duştan çıkıyorum, kabarık beyaz bir bornoza sarınıyorum ve saati kontrol ediyorum. Ben iyiyim. Ve şanslıyım. Perşembe gecesi erkenden yatağa girip kendimi zihinsel olarak yeni işime hazırlamam gerekirken dışarı çıkmak benim için büyük ve alışılmadık bir sorumsuzluktu.

Bakmadan dış fırçama uzandım, Jeremiah'nın kraliyet mavisi Oral-B'sini aldığımı fark ettiğim anda onu düşürdüm. Hiçbir şey almadan gitti. Yakında döneceğini mi düşündü yoksa hepsini değiştirecek kadar parası olduğunu mu düşündü bilmiyorum ama onunla ilgili her şey hâlâ dairemde yaşıyor.

O hariç her şey.

O anda midem bulandı ve onun geleceği için - *bizim geleceğimiz* için - duyduğum heyecan buharlaştı. Her şeyi geri istedim ama artık çok geçti. Geriye kalan tek şey, heyecan verici yeni görüntüsünün altında eski Jeremiah'ın hâlâ var olduğuna dair umudumdu.

Bizi geri getirebileceğimize inanmak istiyorum.

Işıltılı yüzüğümü elime aldım. "Asla geri dönmeyecek, değil mi?"

Dudaklarımdan bir inilti geçiyor. Şimdi cansız nesnelerle konuşursam, bir bakmışım Central Park güvercinlerini besleyen bir çantacı kadın olmuşum.

Ben öyle biri
değilim. Bugün
bitiyor.

Jeremiah geri gelirse? Harika olur. Güzel. Her şeyi çözeriz ve oradan devam ederiz. Ya geri dönmezse? O beni hak etmiyor.

Saçımı düzgün bir topuz yapıyorum, siyah çerçeveli bir gözlük, dantelli krem rengi bir bluz ve ayak bileğimin hemen üzerinde biten şık, gri bir kalem pantolon giyiyorum.

Bugün zarıfım.
Profesyonelim.

Bugün, dün gece gün batımından gün doğumuna kadar iğrenç derecede çekici bir adamla sevişen kız değilim.

Dört farklı zamanda.

Bugün eski sevgilisini özlemekle, sahip oldukları güzel şeyleri terk ettiği için ona kızmak arasında gidip gelen kız değilim.

Bugün top avlayan bir halkla ilişkiler danışmanıyım. Hiçbir boku kabul etmeyeceğim ve özür dilemeyeceğim.

Tam şarjlı telefonumu yeni bir çantaya aktarıyorum ve kapıdan çıkmadan önce cüzdanımı kontrol ediyorum. Gökyüzü mavinin daha parlak bir tonunu barındırıyor ve güneşi tüylü yumuşak bir yastığın üzerine bırakıyor. Bir Nisan sabahı soğuğu kemiklerimi ısırsa da damarlarımda dolaşan beklentiyle bunu hissetmiyorum bile.

Geleceğe, ne getirirse getirsin.

3. BÖLÜM

BECKHAM

KARMA.

Olan bu. Lanet olası
karma.

Yirmi yedi yaşında ilk kez bütün sabahı kullanılmış hissederek geçirdim.

O Odessa iyi biri. Dün gece bara gelip kendine bir limonlu martini sipariş ettiği anda onu fark ettim. Bir süre konuştuk, cinsel imalarla dolu uyarıcı sohbetler ettik. O noktadan sonra hatırladığım tek şey onu eve yeterince hızlı götüremediğimdi. Onu yatak odama götürdüğümde, fermuarla uğraşmayı bırakmazsa elbisesini yırtıp atmama iki saniye kalmıştı.

Sadece üstünlüğü geri istiyorum.

Hepsi bu.

O, derimin üst tabakasının altına sıkışmış mikroskobik bir cam parçası. Onu göremiyorum ama hissettiğime eminim.

Ofis koltuğumu döndürüyorum, tavandan tabana pencerelerden karşımdaki binaya bakıyorum. Güzel göğüsleri ve uzun sarı saçları olan sevimli bir pazarlama yöneticisi çoğu Cuma sabahı beni gözleriyle sikmeyi seviyor. Bu kadar uzaktan gözlerini göremiyorum ama zihnimde yaptığı şey bu.

Bugün onu hiçbir yerde bulamıyorum.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, avuçlarımı kaygan ahşap kollarda gezdiriyorum ve sabahın şehir manzarasını seyrediyorum. Üvey kardeşim Dane, Salt Lake City'de ortak girişimimizin iş tarafının sorunsuz işlemlerini sağlamakla görevliyken, ben dünyanın en büyük şehrinde markamıza odaklanıyor ve değerli bağlantılar kuruyorum.

Dane asla bir insan insanı olmadı. O bir odaya otorite ve ciddiyetle hükmedebilirdi ama ben üst düzey kadın yöneticilerin aklını başından alabilir ve en huysuz CEO'ları bile kıkırdatabilirdim.

"Danışman geldi." Asistanımın sakarin sesi telefon sisteminden geliyor.

Dönüyorum ve arama düğmesine basıyorum. "İçeri gönder Julie."

New York şubemiz küçük, Julie ve benden oluşuyor ama Dane ve ben, ben dışarıda önemli insanlarla hobnobing yaparken sosyal medyamızı kurması ve basın bültenleriyle ilgilenmesi için birini getirmeye karar verdik. Ayrıca, Facebook ve Instagram hiçbir zaman bana göre olmadı. Herkes ne kadar eğlendiğine dair paylaşımlar yapmakla meşgulken, ben aslında dışarıda eğleniyorum.

Hiçbir zaman sabırlı biri olmadım, kravatımı düzelttim ve kapıya yöneldim. Boğazımı temizleyerek hızlıca nefesimi kontrol ediyorum ve kapı tokmağını çekiyorum.

Lanet

olsun.

Lanet

olsun.

Olamaz.

Önümdeki kız adımının ortasında donup kalıyor ve bir an için hangimizin daha çok şaşırdığından emin olamıyorum. Çenesini yerden kaldırıyor ve omuzlarını geriye çekerek omurgasını sıkıştırıyor.

"Günaydın, Beckham." Odessa Russo gözlüklerini burnunun üstüne doğru itiyor, o tanıdık pembe dudakları geriliyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Kapının pervazına yaslanıp alnımı sıkılı yumruğuma dayıyorum.

Kollarını göğsüne doğru kavuşturup sıkıyor.

"Kardeşim Sam adında birini tuttu." Ben de *Sam*'in bir dizi standart alet ve taşakla gelmesini bekliyordum...

"Samantha benim ilk adım."

"Neden bana adının Odessa olduğunu söyledin?"

"Çünkü ihtiyacım olan son şey tek gecelik çılgın bir internet sapığının beni takip etmesi."

"Şanslısın, zamanımı harcayacak daha iyi şeylerim var." Bizi saran parfüm kokulu havayı içime çekiyorum.

Dün gece boyunca sikime binmemiş gibi krem ve inciler içinde orada durması ne tuhaf. Beni geriye doğru iterken memelerinin avuçlarımda yarattığı hissi hâlâ hissedebiliyorum, sivri meme uçları avuçlarımı sıyrıyor.

"Yani Odessa'yı

kullanmıyorsun?" "Genelde

değil. Hayır."

Ona Sam diyemem. Sam komşu kızıdır. Sam iyi huyludur. Sam, Golden Retriever cinsi kabarık bir köpek yavrusu gibi sevimli ve zararsızdır. Bu isim, kalın çerçeveli gözlüklerin arkasından bana zehirli oklar fırlatan ukala bir fişeğe ait değil.

"Başlayacak mıyız?" Boğazını temizliyor ve omzumun üzerinden bakıyor. "Sanırım benim için bir ofisiniz var. Ortak çalışma alanlarını sevmem."

"Bir ofisin olacak."

"Üç haftalığına bana sahipsin." Beni iterek geçiyor, omuzlarımız kapı aralığında sürtünüyor ve sandalyeme oturuyor. İnce bir tablet alıp parmağını üzerinde gezdirirken deri çantası masamın üzerinde duruyor. "Orada duracak mısın yoksa başlayacak mıyız? Saat başı ücret alıyorum ve ilki yaklaşık beş dakika önce başladı."

Lanet olası Dane. Ona üniversiteden yeni mezun, genç, sosyal medya konusunda yetkin ve markalaşma konusunda takıntılı birini işe almamız gerektiğini söyledim. Diploması pazarlama ya da reklamcılıksa bonus puan.

Dinlemedi, sikecek ateşli bir kış aradığımı iddia etti ve işte o zaman dizginleri eline aldı ve... *Sam*'i buldu.

Ellerimi ceplerime soktum ve masama geri dönmek için acele etmedim. Fahiş bir saat ücreti alıyor olabilir ama bana emir veremez ya da ofisimi yönetemez.

"Dün gece olmadı." Elindeki tabletin ekranına bir şeyler yazıyor, tırnakları tıkrıyor ve gözleri ekrana yapışmış durumda.

"Affedersiniz?"

"Eğer *bu iş* yürüyecekse, fikirlerime ve düşüncelerime saygı duyacaksan, yaptıklarımızı unutman gerekecek."

"Çoktan unuttum," diye yalan söyledim, sandalyeme gömüldüm ve ellerimi başımın arkasına koydum.

"Güzel." Dolgun dudaklarında yavaş bir nefes gezdiriyor ve dik oturuyor, cihazındaki son bir düğmeye basıyor ve bakışlarını masanın üzerinden kaldırıyor.

"Sana *Sam* demeyeceğim." Bakışlarını doğrudan karşılıyorum. "Sen benim için hâlâ Odessa'sın."

Duraklıyor, başını eğiyor ve dikkatini ekrana vermeden önce hiçbir şey söylemiyor.

Telefonum cebimde vızıldıyor ve geçen hafta sonu takıldığım kızın bana bir üstsüz selfie daha gönderdiğini görmek için çıkarıyorum. Bu haftaki dördüncü fotoğraf. Cevap vermedim. Beşincisini görüp aniden kız arkadaş olabilecek biri olduğuna karar verecek değilim ama iki gün sonra bir tane daha alacağıma eminim.

"Neden sırtıyorsun?" Odessa dikkatimi banyo aynasının önünde gülümseyen iri göğüslü sarışının resminden

parmak ucuyla ağzının köşesine dokundu. "Ben değilim."

"Lütfen Beckham. Odaklanalım." Parmakları masaüstüne vuruyor. "Şirketin. Bana ondan bahset."

"Bir web sitemiz var." Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturarak tekrar sandalyeme oturuyorum. Kardeşim çok rahat olduğum için beni azarlıyor. Bunun insanları yanımda daha rahat ettirdiğini düşünüyorum. Ben Tanrı'dan daha fazla parası olan bir adamım ve New York Knicks'ten daha fazla oyunum var. "Tüm bu bilgiler orada."

"Evet, ama ben daha çok bu şirketin kendi Baş Marka Sorumlusu tarafından nasıl tanımlandığıyla ilgileniyorum." Başını eğerek duruşunu ayarlıyor. "Burada ne iş yapıyorsunuz ve Townsend Energy Holdings'i bu kadar özel kılan nedir?"

Rahatsız bir şekilde içimi çekiyorum ve doğruluyorum. "Başlangıç olarak, biz yenilikçiyiz. Son teknoloji. İlerici. Geleceğe odaklıyız. En büyük girişimimiz, alternatif enerjiyi yaygın ve uygun fiyatlı hale getirmek için ulusal enerji kooperatifleriyle çalışmayı içeriyor. Rüzgâr gibi şeyleri yetiştirerek, Amerika'nın dört bir yanındaki ev ve işyerlerine sürdürülebilir, çevre dostu enerji kaynakları getirebilir, sera gazlarını azaltmak için çalışabilir ve petrol sondajı ihtiyacını sınırlandırarak vahşi yaşam ve iklim değişikliğine de fayda sağlayabiliriz. On yıllık planımız, sürdürülebilir tarıma odaklanarak üçüncü dünya ülkelerine alternatif enerji kaynakları getirmeyi de içeriyor. İsterseniz alternatif enerji tasarrufunun küresel ekonomisi konusuna da girebilirim."

Kaşları kalkıyor ve içimi olgun bir memnuniyet kaplıyor. "Göründüğümde daha zekiyim." Ellerimi başımın arkasına koyuyorum, sanki sandalyem Bahama hamaklarına dönüştü. Bu arada, elimde buz gibi bir Corona ile ayak parmaklarımı beyaz, şekerli kumlara sokmak için her şeyimi verirdim. "Biliyorum."

"Hayır. Sen sadece iyi bir palavracısın."

Öne doğru eğildim, ellerim ölü bir ağırlık gibi kucağıma düştü. Onunla kazanamam. Başka bir kadın olsa, üç parçalı takım elbise giymiş, "inisiyatif" ve "küresel ekonomi" gibi laflar eden yakışıklı bir pisliğe ağzının suyu akarak bakardı.

Odessa orada oturuyor, pek etkilenmiş gibi değil.

"Herkes bir senaryoyu ezberleyebilir," diyor. "Sanki web sitenizin hakkımda sayfasını okuyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz."

"O sayfayı ben yazdım."

"Aynen öyle."

"Peki sorun ne?"

"Bu kelimeleri o kadar çok kullandın ki anlamlarını kaybettiler. Şirketiniz hakkında konuşurken sizden herhangi bir tutku hissetmiyorum. İşte ilk sorunuz bu."

"Tutku orada. İnan bana."

Dudakları düz bir çizgi haline gelirken kaşları kalkıyor. "Ben hissetmiyorum."

Başımı eğiyorum. Bu kadının cüretkârlığı karşısında onu kovmayı uzaktan bile düşünemeyecek kadar şaşırılmış durumdayım.

Şanslı çünkü insanlarla bağlarımı koparmak en iyi yaptığım şey.

"Sadece sen var diyorsun diye yok değil," diyor. "Bunu hissetmem gerek. Konuştuğunuz her kelimenin beni bu şirketi yediğinize, uyuduğunuza ve soluduğunuza ikna etmesi gerekiyor. Dane ile konuştuğumda, senin aslında T.E.H.'in yüzü olduğundan bahsetti. Ağ oluşturma ve ortaklıklarla ilgilendiğini, tek odak noktasının şirketin çok özel bir imajını yansıtmak olduğunu söyledi."

"Doğru."

"Neymiş o imaj?"

"Alternatif enerjiyi seksi hale getiriyoruz." Kravatımın düğümünü düzeltiyorum. "Bu çok açık değil mi?"

Yeşil gözleri yuvarlanıyor. Biraz daha sert olursa kafasının arkasına düşeceklerdi. "Ciddi olmanı istiyorum."

"Seni sosyal medyayla ilgilenmen için tuttuğumuzu sanıyordum?"

"Hayır." Burnu kırıştı. "Beni işe aldınız - kardeşiniz beni halkla ilişkiler çalışmalarınızda size yardımcı olmam için işe aldı. Markalaşmayla başlıyoruz. Bir şeyleri düzeltmeden önce markanızı ve ne yapmaya çalıştığınızı anlamam gerekiyor."

"Vay, vay, vay."

Siktiğimin Dane'i.

"Dane *yardıma* ihtiyacım olduğunu mu söyledi?"

"İma edildi. Ayrıca, yardıma ihtiyacı olmayan biri başka neden bir danışman tutar emin değilim. Pek ucuz sayılmam."

"Neyin *düzeltilmesi* gerekiyor?" "Görünüşe göre birkaç şey."

Ahizemi kaldırıp Salt Lake City'deki merkezimizi hızlı arıyorum ve aramayı hoparlöre veriyorum. Kardeşimin asistanı Marlene beni hemen bağlıyor.

"Ben Dane."

"Dane, danışmanımız burada." Şu anki hoşnutsuzluğumu gizlemiyorum.

"Onu *Sam* olarak tanıyor olabilirsiniz."

Bakışlarımı siyah kurumsal telefondan ayırıp onunla göz göze geliyorum ve ondan tek bir kıpırtı bile duymuyorum.

"Merhaba, Dane." Yüzü boş olmasına rağmen sesinde bir sıcaklık var.

Bakışlarını bırakmayı reddediyorum. "Bu sabah nasılsın?"

"İyiyim Sam. Teşekkür ederim. Sen?" Dane soruyor. "Çok güzel, teşekkür ederim," diyor.

"Bugün seni arıyorum *kardeşim*, çünkü danışmanımızın New York şubesinde tam olarak ne yapacağı konusunda biraz kafa karışıklığı var gibi görünüyor."

"Nedir bu karışıklık?" Ses tonunda bunun için vakti olmadığını söyleyen bir gerginlik var.

"*Sam*, imajımızı *düzeltememe yardım* etmesi için işe alındığını söylüyor," diyorum. "Yardıma ihtiyacım olduğunun ya da herhangi bir şeyin düzeltilmesi gerektiğinin farkında değildim. Ben onun sosyal medyamızı düzenlemek için işe alındığı izlenimine kapılmıştım."

"İhtiyacımız olan şey bu olsaydı bir üniversite stajyerini işe alırdım," diye alay ediyor Dane. "Sam'in az bilinen start-up'ları alıp onları süperstarlara dönüştürme konusunda kanıtlanmış bir sicili var."

"Bu konuda biraz geç kaldık, değil mi?" Bilgisayar monitörümün yanından bir stres topu kaparak kibirli bir kıkırdama çıkarıyorum. Neden bende olduğundan emin değilim. Hayatımla ilgili hiçbir şey uzaktan yakından stresli değil. Havaya fırlatıyorum ve kararlı bir tutuşla yakalıyorum. "Uzun zamandır az bilinen bir start up olmadık."

"Doğru," diyor Dane. "Biz büyüğüz. Ama daha büyük olabiliriz. Her şey markalaşmayla başlar."

"Doğru. Markalaşma benim işim ve markalaşma ile halkla ilişkiler tamamen farklı iki şey."

"Sam'in her ikisinde de deneyimi var. Biyografisinin linkine bakmadın mı? Geçen hafta onu işe aldığımı söyledikten sonra sana e-posta göndermiştim."

"Her neyse," diyorum, ses tonum düz. "Sadece açıklama istedim, Dane. Minnettarım."

Görüşmeyi
sonlandırıyorum.

"Şimdi ne olacak?"
diye soruyorum.

Ağzı kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşüyor ve gözlerinde kocaman bir "sana söylemiştim" parıltısı beliriyor.

"Daha iyi bir web sitesine ihtiyacınız var, modern ve şık ama ulaşılabilir ve kullanıcı dostu bir şey. Burada sahip olduğunuz şey kafa karıştırıcı." Tabletinin ekranını bana doğru çeviriyor. "Sarı ve turuncu mu? Hayır... sadece... hayır. Bunu kim tasarladı?"

Birkaç yıl önce, sarhoş bir ilişkiden sonra ilgimi çekmek için yanıp tutuşan keten saçlı Hollandalı bir değişim öğrencisi. Beni o kadar çok istiyordu ki her şeyi bedavaya yaptı.

"Sarı ve turuncu enerjik renklerdir. Biz bir enerji şirketiyiz."

Odessa'nın yeşil gözleri açılıyor ve ekranı geri çevirip dakikada bir milyon kelime yazarken dudaklarının arasından onaylamayan bir nefes üflüyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Web geliştirmeye e-posta gönderiyorum." Parmağının ucuyla ekranı dürtüyor. "İşte oldu. Tamam, markanızı bileylim ve parlatalım, sonra istediğimiz yere getirdiğimizde, tüm medya kanallarını patlatacağım, basın bültenleri yayınlatacağım, sosyal medya hesaplarınızı oluşturacağım, arka cebinizde tutmanız için bazı gönderiler hazırlayacağım. Danışmanlık ücretime gelecekteki bir kriz de dahildir. Eğer şirketiniz medya ateşi altında kalırsa, benimle iletişime geçin, ben de alevleri söndürmek için bir basın bülteni hazırlayayım."

Onun gibi bir kadının yangın söndürme konusunda ne kadar iyi olduğunu anlayabiliyorum. Onunla tartışamazsınız. Ağzından çıkan her şey, bir konuda nadiren yanılan bir kadın olduğunun kesin kanıtı gibi işlev görüyor.

Beni etkiledi, ama bunu ona asla itiraf etmeyeceğim. Ya da kardeşime. Bana güvenmediği için hala bok listemde.

Odessa'nın telefonu çalıyor ve çantasından çıkarıyor. "Devin, merhaba. Nasılsın?"

Gülümsüyor. Kulaktan kulağa. Dün gece dilimin içine gömüldüğü ve parmak uçlarımın iç bacaklarının etine saplanıp onu yatağa sabitlediği bir dizi orgazmdan sonra bile bu kadar geniş gülümsememişti.

Ayağa kalkıyor, ofisimde dolaşiyor ve avucunu saçlarının tepesinde düzleştirip pencerenin yanında dururken bir adamla sohbet ediyor. Bilgisayarımı uyandırıp tarayıcıyı açıyorum, en sevdiğim seyahat sitesinin adresini yazıyorum ve dinlemiyormuş gibi yapıyorum.

Tatile çıkma vaktim geldi. Cabo kulağa hoş geliyor. Baharda Cabo mükemmeldir.

"Teşekkürler Devin. Sen en iyisisin," diyor. "Minnettarım. Ciddiyim. Sana borçluyum. İçkiler benden, tamam mı? Pekâlâ..."

Bilgisayar faremi tutuşum düğmeleri kolayca koparabilir. Neden Devin'in kışını öpüyor ama benimle sesinde tiksintiyle konuşuyor?

Ben Beckham King'im.

Başka bir kadın olsa dilini dudaklarında gezdirir ve bana nazlı bakışlar atardı. Başka bir kadın olsa "yanlışlıkla" bana bakmak için bluzunu aşağı çekerdi. Başka bir kadın olsa saçlarıyla oynar, gözlerini kırıştırır ve dün gecenin ne kadar harika olduğunu anlatırdı.

Odessa değil.

Kötü şöhretli gecelerimden birinden sonra benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kadın bir lütuf olmalı. Kutlama yapıyor olmalıydım; onu masamın arkasına yatırıp benim hakkımda ne kadar yanıldığını göstermek istememeliydim.

Dün gece hayatıma girdi ve tacımla birlikte dairemde çıktı.

Onu geri alacağım.

Şimdi başlıyoruz.

BÖLÜM 4

ODESSA

OFİSİM BİR AYAKKABI KUTUSU DEĞİL, işte bu kadar.

Tabletimi bırakıyorum ve dizüstü bilgisayarımı açıyorum; eşyalarımı önümüzdeki üç hafta boyunca benim diyeceğim masaya yayıyorum. Son üç saatin büyük bir kısmı Beckham'ın ofisinde, bir eylem planı geliştirmek, hedefleri tartışmak ve yaptıkları her şeyde tutku ve yenilikçiliği aktarmanın önemini vurgulamakla geçti.

Söylediğim tek bir kelimeyi bile dinlediğini sanmıyorum. Bana bakıp duruyordu, gözleri parlıyordu. Kaşlarını çatarak çenesini kaldırdı ve "Ne demiştin?" dedi.

Belki onun için çalışmak kötü bir fikir ama işe ihtiyacım var. Birikimim çok az, işsizlik gülünç derecede önemsiz ve Jeremiah geri dönmezse, birkaç ay sonra kira kontratımız bitene kadar devasa kira ödememizi yapmak zorunda kalacağım.

"Ben yemeğe gidiyorum."

Kafamı kaldırdığımda Beckham'ın bir ayağı ofisimde, diğer ayağı dışarıda, kapımın önünde olduğunu görüyorum.

"Bir şey isteyip istemediğimi mi soruyorsun yoksa umurumda olduğunu düşündüğün için mi söylüyorsun?" Esniyorum ve kalemimi tıklıyorum, bakışlarıyla buluşmayı reddediyorum. Gerçekten de dün gece onunla yatmak yerine uyumuş olmayı dilemeye başladım.

Bu kadar acımasız olduğum için kendimi kötü hissediyorum. Ben kötü bir kız değilim. Beni tanıyan herkes şeker ve sıcak bir bal gibi olduğumu söyler. Cana yakın. Gerçek mavi. Ama bu dış görünüş bugün kesinlikle gerekli. Adam bu sabah beni öptü ve dairesinin dışına kadar kovaladı. Neler yapabileceğini kim bilebilir? Kendimi korumak zorundayım, bu utanç verici çünkü yeni arkadaşlar edinmeyi seviyorum.

Beckham'ın ağzı gevşedi. Normalde kelime bulmakta zorlanan bir adam olduğundan şüpheliyim ama onu dilsiz bıraktım. Bir anda gitti, parlak elbise ayakkabılarının tabanları koridorda ilerliyordu.

Bana kızgın olması sorun değil. Benden hoşlanmasını istemiyorum. Omuz silkip işime dönüyorum.

İlk işim? Townsend Energy Holdings için bir Facebook profili oluşturmak. Açık kapımın önünden geçen bir figür gözüme çarpıyor. Geri mi geldi?

Ekranıma odaklanıyorum, yeni bir hesap açıyorum ve Beckham'ın e-postasını birincil olarak kullanıyorum.

Dış hat yine kapımın önünden geçiyor. Erkekler s a l l a n m a z . Belki de Julie'dir?

"Öğle yemeğine gitti," diye sesleniyorum ona, ama neden asistanına değil de bana söyledikten emin değilim.

Kapıma hafifçe vuruluyor ve ardından kesinlikle Julie olmayan sırık gibi bir sarışın geliyor. "Merhaba, özür dilerim. Beckham'ı arıyordum."

Son derece şık giyinmişti. Tasarımcı makyajıyla dolu bir yüz. Dar etek. Muhtemelen altına giydiği dantelli iç çamaşırını tamamlayan Victoria's Secret podyum dalgaları. Sol elinde, önünde şarküteri logosu olan kahverengi bir çuval tutuyor.

"Ona öğle yemeği getirdim." Çantayı kaldırıyor.

"Oh." Midem bulanıyor. O... onun kız arkadaşı mı? Dün gece aldatılmış bir adamla mı yattım? Üzerime bir uyuşukluk çöküyor, hemen ardından ağzımda acı bir tat belirliyor. "Birkaç dakika önce çıktı. Seni bekliyor muydu?"

Başı sallanıyor, parlak dalgaları neredeyse ağır çekimde dalgalanıyor ve sıcıyor. "Hiç beklemiyordum. Ona sürpriz yapayım dedim."

Kesinlikle onun kız arkadaşı.

Lanet olası pislik.

"Ona uğradığını söylerim. Adın ne senin?" "Bunu yapmak zorunda değilsin. Sorun değil."

"Emin misin?" Dilimi yanağıma sokarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Eğer beklemek istiyorsan, burada takılabilirsin. Ofisi muhtemelen kilitlidir."

"Bundan hoşlanacağını sanmıyorum." Sesi havadar, nefes nefese. Marilyn Monroe gibi. Rol yapıyor olmalı. Meraklı bakışlarında derinlik var.

"Kalmalısın." Arkamdaki pencereden yağmur damlıyor. Uzak duvara dayalı boş bir sandalyeyi gösteriyorum. "Burası sıcak. Ve kuru. Ve yakında dönecek."

Ve erkek arkadaşınla yattığım için kendimi bok gibi hissediyorum, benim hatam olmasa bile bana kapıldığını söylemedi... bu yüzden telafi etmeme izin ver.

"Çikolata ister misin?" Teklif ediyorum. Birkaç parça yiyebilirmiş gibi görünüyor. Çantamı karıştırdım ve minyatür bir Snickers çıkardım. Lanet olası Paskalya şekeri. Her ilkbaharda büyük bir paket almaya asla karşı koyamıyorum.

"Kalamam." Görünmez bir koridor monitörü tarafından yakalanmak üzereymiş gibi koridorda bir aşağı bir yukarı etrafına bakıyor.

"Seni kaçırdığı için çok üzülecek." Bunu bizzat ben halledeceğim. "Lütfen ona uğradığımı söyleme." Birisi için ona öğle yemeği getirme zahmetine katlansa da bunu büyütme istemez.

Bahse girerim erkek arkadaşı tam bir pisliktir. "Tamam." Çikolatayı bıraktım.

Başka bir şey söylememe fırsat kalmadan sarışın kız gitti. Adını sorma şansım bile olmadı. Tüm bu alışveriş kafamda bir değil iki kez tekrarlanıyor. Bir şeyler doğru gitmiyor. Konuşmamızın satır aralarına gizlenmiş önemli bir ayrıntıyı kaçırdığıma eminim ama yorgun beynim tüm silindirleri çalıştırmıyor.

Başımдан savıyorum ve ekranıma dönüyorum. İkonik mavi Facebook logosu üst köşeden parlıyor. Jeremiah'nın ne le r yaptığını görmekten korktuğum için son iki haftadır kişisel hesabımdan uzak durmaya çalışıyordum.

Ama yorgunluk ve merak ölümcül bir kombinasyon.

Kendime beş dakika verdim. Giriş yapmak, çıkış yapmak ve neşeli yoluma devam etmek için beş dakika.

Derin bir nefes alarak hesabıma giriyorum ve arama çubuğuna Jeremiah Crawford'un adını yazıyorum.

Profil fotoğrafı farklı. Eskiden ikimiz, geçen Şükran Günü'nde büyükannesi ve büyükbabasının göl evinden uzanan iskelede balık tutarken çekilmiştik. Şimdi ise Jeremiah'ın kırmızı halı üzerinde durduğu ve beyaz fonda bir burbon şirketinin logosunun yer aldığı bir fotoğrafı var.

İlginç. Şimdi de ciro yapıyor.

Fotoğrafta tek başına duruyor, elleri cebinde ve bronz yüzünde kendine özgü cana yakın bir gülümseme var. Son fotoğraflarına tıklıyorum: Jeremiah sette, Jeremiah yengeç bacağı pişirirken, Jeremiah saç ve makyaj koltuğunda notlarını gözden geçirirken, Jeremiah hayranlarıyla poz verirken, Jeremiah birinin tahta spatulasını imzalarken.

İki hafta önce, her gece onun kollarında uyuyakalıyordum. İki hafta önce balayı yerlerini ve evlenme ihtimalini tartışıyorduk.

Eğer dizisi beş yıl daha devam ederse Los Angeles'a taşınacaktı. İki hafta önce biz hâlâ Jeremiah ve Sam'dik, üniversite aşıklarıydık ve her zaman planladıkları gibi el ele hayallerinin peşinden koşuyorduk.

Onca yıl boyunca onun beni benim onu sevdiğimden daha çok sevdiğinden emin olmam ne tuhaf. Her zaman bir kişi diğerinden biraz daha fazla sever. Bunu gözlerinde, arkadaşlarımıza benden bahsedişinde, her sabah işe gitmeden önce su şişemi fazladan buzla dolduruşunda ya da önce o kalkarsa diş fırçamı önceden macunlayışında görürdüm.

Hep o olduğunu düşünürdüm.

Sanırım yanılmışım.

"Nasıl gidiyor?"

Beckham'ın sesi beni irkiliyor ve koltuğumda zıplayarak duyulabilir bir nefes alıyorum. Jeremiah'nın fotoğraflarına bakmak beni o andan alıp zaman ve mekân kavramının olmadığı puslu bir başka dünyaya sürüklemiş olmalı. O fotoğraflara ne kadar süre baktığımdan emin değilim ama Beckham yemekten döndüğüne göre epey bir zaman geçmiş olmalı.

"Bu kadar çabuk mu döndün?" İçgüdüsel olarak dizüstü bilgisayarını kapattım. Büyük hataydı. Sakin davranmalıydım ama şimdi bakışları bilgisayarımın benim aramda dans ediyor.

"Umarım az önce yaptığın şey için bize fatura kesmeye niyetin yoktur," diyor.

"Öğle yemeğindeyim."

"Yemeğin nerede?" Kapımın önünde oyalanıyor.

Kadının reddettiği mini Snickers'ı elime alıyorum. Beckham

alay ediyor. "Pekâlâ."

"Arkadaşını özledin." Kendimi tokatlayabilirim. Kıza bir şey söylemeyeceğimi söyledim ve az önce ne yaptığımı merak etmesini istemediğim çaresiz bir anda paniğe kapılıp konuyu değiştirdim.

"Arkadaş mı?"

"Arkadaş. Kız arkadaş. Her

neyse." "Sana çıkmadığımı

söylemiştim."

Ona inanmıyorum. Çıkmayan bir adam bu sabah beni apartmandan kovalamazdı, yürüyüp giderdi, duşa girerdi ve sonraki bir saat içinde adımı unuturdu.

"Özel hayatın beni ilgilendirmez." Ona el salladım. "Söylediklerimi unut."

Dizüstü bilgisayarımın kapağını kaldırıyorum ve işe geri dönebilmek için Facebook'tan çıkış yapıyorum. Beckham biraz daha oyalanıyor. O bana bakarken çalışmak çok zor.

Böyle.

"Bakıyorsun." Dikkatimi ona fazla vermekten kaçınarak yazmaya devam ediyorum.

"Neden daha önce a t l a d ı n ki?" Kollarını kavuşturdu, omzunu kapının pervazına dayadı. "Sen... sen beni Google'da mı arıyordun?"

Narsist. "Kesinlikle hayır."

"Sana inanmıyorum."

"Bana inanmak zorunda değilsin."

"Göster bana."

"Göstermeyeceğim."

"Bu meşru bir istek, Odessa. Eğer benim için çalışıyorsan, kişisel meselelerimi araştırmakla vakit kaybetmeyip işinin gerekleriyle meşgul olduğundan emin olmak isterim."

"Öncelikle, senin için çalışmıyorum, seninle çalışıyorum. Şirketiniz beni yardım etmem için tuttu. İkincisi, sen bu dünyada meşgul olacağım son kişisin. Gerçekten benim tipim değilsin. Hem de hiç."

"Aynı şekilde." Oyalanıyor ve keşke devam etse diyorum. "Eğer beni araştırmıyor olsaydın, az önce ne yaptığını bana göstermekte bir sakınca görmezdin."

Eğer bana bu danışmanlığa mal olmasaydı, o kendini beğenmiş bakışı sinir bozucu yakışıklı yüzünden söküp atabilirdim. Saat başına iki yüz dolar çarpı kırk saat çarpı üç hafta, feda etmeye değmez. Onun için değil.

"Bu kişisel bir mesele," diyorum ve bunun bana yardımcı olmayacağını fark ediyorum. Söylediğim her şey, korumacı vücut dilim, endişem, sadece onu Google'da aradığıma dair çılgınca fikrini körüklemeye hizmet ediyor. Ve şimdi bu bende onu Google'da arama isteği uyandırıyor çünkü belli ki onun adının geçtiği bir şeyler var yoksa bu kadar büyütmezdi.

"Her şey kişiseldir." "Yine de

sana göstermeyeceğim."

"O zaman varsayımımın arkasındayım."

"Bunu sen yap." Kıpırdamıyorum. Ona hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim.

Ona ukalaca bir yorum yapma fırsatı bulamadan gitti. En azından önümüzdeki üç haftayı katlanılabilir kılmak için ona karşı daha nazik olmalıyım. Ama Beckham King gibi kibirli ve kendinden emin birine karşı nazik olmak çok zor.

Kapısının kapandığını duyduğum an, onu Google'da aradım.

BÖLÜM 5

BECKHAM

"İşte buradasın, seni yaramaz sürtük." Sandalyemde arkama yaslanıp pencereye bakıyorum, karşı ofisteki sarışının ofisinin etrafında dolaşmasını izliyorum ve izlediğimi bilmiyormuş gibi davranıyorum. Bu oyunu her zaman oynuyoruz. Eğiliyor, saçıyla uğraşıyor, bluzunun düğmelerini açıyor ve bacak bacak üstüne atıp açmadan önce parmağını kemiriyor. Bu bir kazan-kazan alışverişi: o ilginin tadını çıkarıyor, ben de manzaranın.

Altı ya da yedi dakika sonra sarışın ofisini terk ediyor. Gösteri sona erdi. İşe dönüyorum.

Gelen kutum benim organize kaos dediğim şey. Julie'ye bu konuda bir şeyler yaptırmalıyım ama o zaten benim yapmaya vaktim olmayan diğer işlerle meşgul.

Bir saat sonra, ülkenin en büyük fast-food franchise'larından biriyle ortaklık konusunu görüşmek üzere Peterson Corporation'a gitmem gerekiyor. David Peterson önümüzdeki on yıl içinde dört yüzün üzerindeki hamburgercisini güneş paneli enerjisiyle çalıştırmak istiyor. Şimdiye kadarki en büyük müşterimiz olabilir ve bu işi batırırsam Dane beni öldürür.

Şanslı ki bu iş bende.

Bu haftanın çoğunu Peterson Corporation'ı araştırarak, raporları, tahminleri ve zaman çizelgelerini bir araya getirerek geçirdim. Satıcılarla konuştum ve David'in bugün tetiği çekmek istemesi durumunda malzemelerin stoklanmasını ve kullanıma hazır olmasını sağladım.

Notlarımı son bir kez gözden geçirirken gözüm saatte. On beş dakika sonra alt kattaki şoförümünden bir mesaj geliyor. Bir saat içinde, şehir merkezindeki yüksek bir binanın kırk dördüncü katında, elli metrelik bir konferans masasının başında oturuyorum. David üç ortağıyla birlikte solumda oturuyor. Hepsi aynı kumaştan kesilmiş: gümüş saçlar, siyah ve gri takım elbiseler, mavi ve kırmızı kravatlar. Çatık kaşlar. Saksı göbekleri. Yeni para ve aşırılık kokuyorlar, servetlerinin saatte sekiz dolar kazanan hamburgercilerin sırtından kazanıldığı gerçeğini umursamıyorlar.

Ama buraya yargılamaya gelmedim. Güneş panelleri satmak için buradayım.

"Beckham, ortaklarımla tanıştın mı emin değilim." David boğazını temizliyor. "Mark Whitaker bizim CFO'muz. Daniel Davis COO'muz. Harris Cleveland da Pazarlama Başkan Yardımcımız."

"Tanıştığımıza memnun oldum beyler." Başımı sallıyorum, kravatımı göğsümün üzerinde düzleştiriyorum ve bir ok gibi düz olduğundan emin oluyorum. Pasaklı gibi görünürken iş konuşmaktan daha kötü bir şey olamaz. "Başlayalım mı?"

Evrak çantamdan bir yığın broşür çıkarıp aşağıya uzatıyorum.

"Şimdi, bir dakika evlat. Hâlâ İdari İşler Müdürümüzü bekliyoruz." David kıkırdıyor. "Biraz önce bir telefon görüşmesinde yakalandı. Her an buraya gelebilir."

"Elbette." Koltuğumda arkama yaslanıyorum ve kalıcı kaş çatma çizgileri olan üç huysuz piç kurusuna profesyonel bir gülümseme sunuyorum. Saatin tik takları sessiz konferans salonunu dolduruyor, ta ki köşedeki kahve makinesi fokurdamaya başlayana kadar. Mark bardağını doldurmak için ayağa kalkmakla vakit kaybetmiyor ve Daniel pencereden dışarı bakarken Harris telefonunda geziniyor.

"İşte geliyor," diye anons ediyor David.

Sandalyemi döndürerek geç gelen CAO'yu selamlıyorum ve kim olduğunu fark ettiğimde yüzüme biraz renk gelmesini sağlamaya çalışıyorum.

Orospu çocuğu-

"Beckham King, seni kızım Abigail Peterson'la tanıştırmak istiyorum," diyor Daniel.

Ne yazık ki çoktan tanıştım.

"Memnun oldum Abigail," diyorum elimi uzatarak. Tokalaşıyoruz, avuçlarımız profesyonelce birbirine kayıyor, üç ya da dört hafta önce birbirlerinin vücutlarını keşfetme şekilleriyle tam bir tezat oluşturuyor.

Sarhoş bir Abigail'le çarşafların arasında geçirilen gürültülü bir Cumartesi gecesi, ertesi sabah yatakta kahvaltıya ve meşhur numara alışverişine yol açtı. Bundan dört gün sonra bana mesaj attı, muhtemelen sabırsızlığı onu ele geçirdiğinde, ama hiç cevap vermedim.

Abigail kızarmaz, kıpırdanmaz ya da kendini sandalyesine atmaz. Dengeli. Zarafet timsali. Ama babasının masanın diğer ucundan görmediğinden emin olduğum şey, ela gözlerindeki ateşti; bu ateş, takım elbiseli piçler izlerken beni diri diri yiyeceğini söylüyordu.

Parmaklarımı cilalı masaya vuruyorum ve beni sarsmasına izin vermeyerek gülümsüyorum. İşler karışabilir ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil.

"Buyur, Abigail." Elimdeki broşürü ona doğru kaydardım ve sunumuma başladım, Abigail araya girmeden önce tam on beş dakika boyunca konuştum

Ben.

"Bay King, buradaki tahmininize bakıyorum." Oturuyor, ama Sesinin keskin tonu bana nişan aldığını ve ateş etmeye saniyeler kaldığını söylüyor. "Biraz yüksek gibi. Yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

David kızına güven verici bir baş selamı veriyor. Onunla gurur duyuyor. Gurur duymalı da. Dört huysuz, orta yaşlı adam henüz beni sorgulayacak cesareti gösterememişti ve o hiç vakit kaybetmiyor.

"Sizi temin ederim, sektördeki en makul şirket biziz," diyorum. "Kardeşim Dane ve ben üretim maliyetlerini ve teslim sürelerini azaltmak için yorulmadan çalıştık. Iowa'da yerleşik bir üreticiyle özel bir sözleşmemiz var. Merkezi konumları nakliye maliyetlerini düşürmelerine olanak tanıyor ve böylece ürünün nihai maliyetini azaltıyor. Biz de bu tasarrufu müşterilerimize aktarıyoruz."

"Yani herhangi bir şey imzalamadan önce biraz alışveriş yapmamın bir sakıncası var mı?" Abigail kırıpkırlarını kırıpıştırıyor.

"Elbette." Blöfünü görüyorum. "Aynı üstün ürüne sahip bizden daha düşük fiyatlı birini bulursanız, lütfen bana bildirin. Onların fiyatıyla eşleşeceğiz ve size ek yüzde beş indirim yapacağız."

"Ürününüzü üstün kılan nedir?" Harris soruyor.

"İşçilik. Garanti. Titiz testler," diye karşılık veriyorum. "Ve müşteri hizmetleri düzeyinde, ben ve kardeşimle yakın çalışacaksınız. Her zaman bir telefon uzağınızdayız. Bu büyüklükte bir müşteri sözleşmesi, ihtiyacınız olduğunda size cevap vermek için telefonda kovalamaca oynamak zorunda kalan alt düzey çalışanlarla çalışmayacağınızı garanti eder. En büyük rakiplerimiz bunu sağlayamıyor ve bu büyüklükte bir projede on yıl, aracılar vasıtasıyla iletişim kurmak için uzun bir süre."

Dördü de broşürleri tekrar tarıyor, sayfaları çeviriyor, başlarını sallıyor ve dudaklarını büzüyorlar.

"Son sayfayı çevirirseniz," diyorum, "yatırım getirisini nerede ayrıştırdığımı göreceksiniz. Hesaplamalarım göre, projeniz ilk on ila on iki yıl içinde kendini amorti edecek. Ve eminim hepimiz bunun doğru bir yatırım olduğu konusunda hemfikiriz, özellikle de fast-food'un yakın zamanda ortadan kalkmayacak evrimsel bir iş modeli olduğunu düşündüğümüzde."

"Geçen gün ben de tam olarak bunu söyledim, değil mi Abigail?" David kızına söylüyor. "Neredeyse kelimesi kelimesine."

"Harika fikirler." Sesi düz, bana doğru bakıyor.

"Bu oldukça ikna edici," diyor David. "Umarım kızıma birkaç tahmin daha yaptırmamın bir sakıncası yoktur? Sonra da yönetim kurulumuzla tekrar bir araya gelir ve bir oylama yaparız."

"Elbette." Ayağa kalkıyorum. "Beyler. Abigail. Bugün zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Sizi geçireyim." Abigail eşyalarını topladı ve beni kapıya kadar takip etti.

Konferans salonundan çıkıp koridorda asansörlere doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi.

"Bize müthiş bir anlaşma sunacaksın." Ses tonunda şeker ama sözlerinde zehir var.

"Eğer bu, geçen hafta sizi geri aramadığım için şirketimden para koparma girişimiye..."

"Bu şantaj değil Beckham. Bu karma."

"Küskünlük sana yakışmıyor." Dane müstakbel bir müşteriyle bu şekilde konuştuğum için beni öldürürdü, ama bunu anladım. "Sen güzel bir kadınsın Abigail. Zamanını benim gibi biriyle harcamana hiç gerek yok."

Yüzü bir an için yumuşuyor, gözleri gözlerimden ağızıma kayıyor, sonra iç çekip arkamdaki gri duvara bakıyor.

"Bağlanmıyorum. Eğleniyorum. Tanıştığımızda kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum?"

Yuva kurma ve bir aile babası olma düşüncesi sikimin buruşup solmasına neden oluyor. Böyle bir şey olmayacak. Aslında, bunun olmayacağından o kadar eminim ki, bunu sağlamak için kalıcı önlemler aldım.

Kurabiye kesici bir koca ve futbol koçu bir baba olmak hakkında ilk şeyi bilemem. Bu fikri bir kez aklımdan geçirmiş olabilirim.

Bir embesil gibi.

Ama o zamandan beri ve bir daha asla.

Ela gözlerini devirdi ve kumlu sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yaptın, ama ben sadece eğlendiğimizi düşündüm. Düşündüm ki-"

"Sizinle profesyonel bir ilişki kurmayı çok isterim," diyorum. "Belli ki yönetim kurulu odasında kendini nasıl idare edeceğini bilen başarılı bir kadınsın. Bu yönünüze hayranım."

Sözlerim senaryoya uygun ve parmaklarım fark etmemesi için çapraz.

"Birine mesaj atmamak kabalıktır." Vazgeçmiyor.

"Bunu kişisel olarak algılayamazsın. Seninle hiçbir ilgisi yok, her şey benimle ilgili. Kendimi nasıl daha iyi ifade edebilirim bilmiyorum?"

Ağzı sertleşir.

"Özür dilerim." Elimi kolunun kenarında gezdirerek söylüyorum. "Berbat bir erkek arkadaş olurdum. Senin gibi birini hak etmiyorum."

Gerçek bu. Kendine saygısı olan hiçbir kadın beni bir erkek arkadaş olarak hak etmiyor, ama bu kesinlikle sorun etmediğim bir şey.

Elim düşene kadar nefesi kesiliyor. Arkamdaki asansör çalışıyor ve ben biniyorum. Elindeki broşürleri göğsüne bastırıp kapılar kapanana kadar izliyor.

Bir hafta sonra, inanılmaz derecede meşgul olan babası adına anlaşmayı sonuçlandırmak için arayacak.

Ve...

Bu iş böyle yapılır.

BÖLÜM 6

ODESSA

Geçici ofisimi kapattım ve dışarı çıktım. Beckham öğleden sonraki toplantısından dönmedi ama ben günün son yarısını sosyal medya hesaplarını kurarak geçirdim. Yarın Devin'le birlikte yeni web sitesi için beyin fırtınası yapacağız. Beckham ve Dane'e danışmam gereken birkaç fikir var ama önümüzdeki hafta sonuna kadar konseptimizi belirlemiş ve bir test sitesi hazırlamış oluruz.

Kaldırımda köşeyi döndüğümde Beckham başı önde ve telefonuyla konuşarak binaya doğru hızla ilerliyor. Önce beni görmüyor, hararetli bir konuşmaya kilitlenmiş, ama görür görmez bir şeyler mırıldanıyor ve aramasını sonlandırıyor.

"Erken mi çıkıyorsun?" diye soruyor.

"Erken mi? Saat beş. Cuma günü," diyorum. "Pazartesi sabahı ilk iş döneceğim. Bugün yaptığım her şeyin üzerinden geçeriz ve web sitesini tartışabiliriz."

Bir çift pislik gibi kaldırımı kapatıyoruz, saat beşteki kalabalık yanımızdan hızla geçiyor, omuzları ve çantalarıyla bize çarpıyor. Ona başka ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden hızlıca el sallıyorum ve eve gitmeden önce çantamın askısını omzuma sıkıştırıyorum.

Bir sonraki bloğa geldiğimde omzumun arkasından bakıyorum, tekrar peşime düşmediğinden ya da çılgın bir sapık gibi beni eve kadar takip etmediğinden emin olmak için.

Hiçbir yerde görünmüyor.

Yarın ona karşı daha nazik olmayı düşüneceğim.

Anahtarım dairemin kilidine sıkışıyor. Jeremiah iki haftada bir ev sahibini arardı ama ev sahibinin tek yaptığı WD-40 sıkıp "tamam" demektir. Kendisi tamir edecekti. İki hafta önce. Gitmeden bir gün önce.

Anahtarı o kadar sert çeviriyorum ki metal parmaklarımda çentikler bırakıyor ama kilit sonunda açılıyor ve kapım sallanarak açılıyor.

"Jeremiah."

Çantamı mutfak tezgahının üzerine bıraktım ve donup kaldım. En sevdiği sandalyesinde oturuyor, kot pantolon ve tişört giymiş. Sprey bronzluğu solmuş ve saçları ürünsüz görünüyor.

"Hey, Sam." Dikkatli adımlarla bana doğru ilerliyor, bana doğru hamle yaptığı, bir kolunu belime doladığı ve beni havaya kaldırdığı günlerden tam bir tezat. O zamanlar ağırlıksızdım, aşkta şanslıydım.

"Burada ne işin var?"

"Seni kontrol etmeye geldim. Bir süredir senden haber alamadım. Endişelenmeye başlamıştım." Kendini ayakta durmaya zorlarken elleriyle sandalyesinin kollarını kavradı. "Çekimlere birkaç gün ara verdim."

Beklediğim cevap bu değildi. "*Geri döndüm çünkü bizden şüphe ettiğim için ne kadar deli olduğumu fark ettim*" gibi bir şey umuyordum.

"Sen nasılsın?" Berrak mavi gözleri kısıldı. "Giyinip kuşanmışsın. Yeni bir işe mi başladın?"

"Biraz danışmanlık yapıyorum."

"Güzel, güzel. Meşgulsün."

Havadan sudan konuşmalarımız acı verici ve basmakalıp. Hiçbir şeyin masadan kalkmadığı ve acımasız dürüstlüğün oyunun adı olduğu eski kalpten kalbe konuşmalarımızdan birine dalmak için her şeyimi verirdim.

Tüm bunları sadece iki hafta içinde kaybedebileceğimizi kim bilebilirdi?

"*Nasılsın?*" Son on dört günün benim için olduğu kadar onun için de acımasız geçtiğine dair bir ipucu almak için dua ederek soruyorum.

"Gerçekten iyiyim, Sam."

Kalbim küçük bir kelimeyle kırılıyor: iyi.

"Bu çok hoş." Gerginlik ve huzursuzluğu ciğerlerime çekerek gülümsemeye zorluyorum. Ayaklarımın altındaki zemin sallanıyor ama bunun hayal gücümünden kaynaklandığına eminim. Oturmam gerekiyor.

O yokken güçlü olmak daha kolay, öfkemi cesaret ve kararlılığa dönüştürebildiğim zaman. Ama şimdi onu görmek, bir kol mesafesinde ve dokunulmaz dururken? Şu anda iki hafta öncesinden daha iyi durumda olmadığımızı hissetmek?

Bu her şeyi değiştirir.

"Sam, iyi misin?" Jeremiah bana doğru koşuyor, koluma giriyor ve beni birçok Cuma gecesini The Walking Dead izleyerek ve yoğun blog yazma haftalarından sonra büyük miktarlarda Çin yemeği yiyerek geçirdiğimiz kanepeye götürüyor.

Rahat yastıkların üzerine çöktüm. O da yanıma yerleşti, hâlâ kolumu tutuyordu.

Jeremiah'nın bebek mavileri beni rahatlatırdı. Şimdi o sıcacık aşinalık yok. Bilmesi gerekirken ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi bana bakıyor. Bu adam beni herkesten daha iyi tanıyor.

"Bundan hoşlanmıyorum." Bacaklarımı içeri çekip uzağa doğru eğiliyorum.

"Bu gri alan.

Ne yaptığımızı bilmemek." "Ben

de sevmiyorum."

O zaman bitir.

"Daha ne kadar zamana ihtiyacın var?" Bakışlarını karşılayacak gücü kendimde zor buluyorum. "Bu son iki hafta içinde bizim hakkımızda hiç düşündün mü yoksa bunca zamandır çalışmakla mı meşguldün?"

Beni böyle ortada bırakması doğru değil. Buraya sadece beni kontrol etmeye geldiyse ve aramızda neler olup bittiğini konuşmak için gelmediyse çok kızarım.

"İkisi de," diyor. "Ve daha ne kadar zamana ihtiyacım olacağını bilmiyorum. Sana yanlış bir cevap vermek istemiyorum."

"Ya beni hâlâ seviyorsun ve hayatını benimle geçirmek istiyorsun," diyorum. "Ya da istemiyorsun. Bu oldukça basit."

"Hiç de basit değil Samantha." Bunca yıldan sonra, adımlı söyleyişini hâlâ seviyorum, aksanı her heceyi bir milisaniye fazla uzatıyor. "Bir yıl önce mi? Altı ay önce mi? Evet. Ne istediğimi tam olarak bildiğimi sanıyordum."

"Neydi o?"

"Sen," diyor. "Karım olarak sen. Bir çift çocuk. Banliyöde bir ev. Belki Connecticut'ta. Basit bir hayat."

"Ne değişti?"

"Ne demek ne değişti? Her şey değişti." Elini kolumdan çekip dizinin üzerine koyuyor ve ilerideki sehpayı bakıyor. "Çok büyük olacağımı söylüyorlar Samantha. Büyük sponsorluk anlaşmalarından, restoranlardan, bir yemek takımı serisinden bahsediyorlar. Bana bir sonraki Rachael Ray ya da Paula Deen diyorlar, sadece çekici, erkek versiyonu."

Gülüyor. Eski Jeremiah, tartışmasız bir şekilde çekici olmasına rağmen kendisine asla çekici demezdi.

"Bunların hepsi çok gerçeküstü," diyor. "O kadar çok şey oluyor ki başım dönüyor ve sana, ilişkimize ayıracak zamanım yok. Bu senin için adil değil."

"Peki," diyorum. "Dünyayı ele geçirmek istiyorsun. Harika. Neden bunun bir parçası olamayacağımı anlamıyorum? Başından beri senin yanıdaydım. Her zaman dünyayı birlikte ele geçireceğimizi söyledik."

"Bunu istiyorum Samantha." Sesi kırıldı. "Tüm bunları sensiz yaşayacağımı hayal bile edemiyorum. Ama öte yandan, evliliğimizi bir öncelik haline getirmeyeceğimi de biliyorum, özellikle de imparatorluğumun temelleri atılırken. Bunu sana nasıl yapabilirim?"

Bana dönüyor, elimi tutuyor ve sıkıyor. Kalbim onunkine yapışıyor. Onu öpmek, kollarına uzanmak istiyorum. Ne olursa olsun iyi olacağımıza onu ikna etmek.

Onun yerine donup kalıyorum. Çünkü artık bilmiyorum. "Pek çok ünlü şefin eşi var" diyorum.

"Onlar biz değiliz," diyor. "Onlar yapıyor diye biz de yapamayız."

Jeremiah beni kollarına çekmeden önce elimin üst kısmını ağzına götürüyor. Yanağım yavaşça göğsüne yaslanıyor ve onun tanıdık, baharatlı kokusunu içime çekiyorum.

"Seni hâlâ seviyorum Jer," diye iç geçiriyorum, kollarımı onun kollarının altına sarıp kalbinin sabit atışını dinliyorum. "Seni sen olduğun için seviyorum. Birdenbire önemli biri olduğun için değil. Başka hiç kimse seni benim tanıdığım gibi tanımıyor."

"Ben de seni seviyorum, Sam." Beni sıkıyor. "Her şey yoluna girecek." Sözleri bana biraz umut ve rahatlık veriyor.

"Seni özlüyorum. Geceleri yatak soğuk oluyor," diyorum.

"Yemek yiyor musun?" Bana bakıyor ve parmakları göğüs kafesimde geziniyor. "Daha küçüksün."

"Kes şunu." Gülüyorum.

"Bu akşam sana yemek yapayım."

"Yemek yapmaktan yorulmadın mı? Bu hafta kaç bölüm çektin?"

Ayağa kalkıyor ve bir an için doğru yöne gittiğimizi hissediyorum. Elimde olmadan sırtıyıyorum.

"Böyle bir programı çekmenin en güzel yanı, yemekleri önceden hazırlayan, her şeyi hazırlayan ve temizleyen stajyerler ve asistanlardan oluşan bir ekibim var, bu yüzden benim rolüm çoğunlukla rol yapmak ve programı eğlenceli tutmak."

Jeremiah doğuştan bir şovmen. Annesi memleketindeki lisede tiyatro bölümünün başkanı, babası ise radyo programcısı.

Atlanta'da büyük bir radyo istasyonunda disk jockeyliği yapıyor. Yüz yüze ya da canlı yayında dinleyicilere hükmetmek onun DNA'sında var.

Buzdolabında ve dolaplarda kalan küçük malzemeleri karıştırmasını izlerken kendimi bir battaniyeye sarıyor ve rahatlıyorum. Uzun zamandır markete gitmedim ve gittiğimde de mısır gevreği, süt ve dondurulmuş yemeklerden başka bir şey almıyorum.

"Markete gitmem gerekecek," diyor elini dağınık sarı saçlarında gezdirerek. "Ama sana güzel bir akşam yemeği hazırlayacağım Sam. Bu gece eski günlerdeki gibi takılırız, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve ona ağzım kapalı bir şekilde gülümsüyorum, sessizce eski günlerin yasını tutuyorum. Gittiler. Asla geri gelmeyecekler.

Elimizdeki tek şey belirsizlik ve aramızda her geçen gün daha da büyüyen bir mesafe.

7. BÖLÜM

BECKHAM

"SENİ KIZILLAR KONUSUNDA UYARMIŞTİM." Xavier Fox buzla kaplı kupasından birasını yudumluyor, gözleri başımın üstündeki televizyonda yanıp sönen spor programlarına takılı.

Az önce ona son yirmi dört saatimi anlattım ya da en azından özetini çünkü biz erkeğiz ve gerçeklere bağlı kalırız.

"Anlattın," diyorum.

"Ve dinlemedin." Bir yudum daha alıyor. "Her konuda haklı değilsin."

Gözleri benimkilerle buluşuyor. Sırıttıyor. "Sana sattığım çatı katı konusunda haklıydım."

"Ve bunu yaşamama asla izin vermedin."

"Her gün on milyon dolarlık bir çatı katı satıp sonraki üç yıl içinde fiyatının neredeyse iki katına çıkmasını izlemiyorsun." Yumruğunu masaya vuruyor, yan masadaki bir avuç adamla birlikte televizyona bakarak tezahürat yapıyor.

Hiçbir zaman sporla ilgilenmedim ve bunun nedeni neredeyse on altı yaşıma kadar televizyon ekranı ya da on yedi yaşıma kadar gerçek bir futbol topu görmemiş olmam olabilir. Ne olursa olsun, ellerini cinsel açıdan tatmin edecek şekilde kirletmeyi tercih eden bir adam olarak büyüdüm.

"Şanslıydın," diyorum.

"Buna piyasayı bilmek ve demir sıcakken dövmek deniyor." Xavier de en az benim kadar ukala. En iyi arkadaş olarak yumuşak huylu bir ahmağa sahip olmayı hayal edemiyorum. "İşimde harikalar yaratıyorsam elimde değil."

"Magnolia sana o mahalleden bahsetmedi mi? Ve Yeşil Mahalle Canlandırma Projesi'nden?"

Yüzü buruştu. Magnolia Grantham konusunu açmamalıydım. "Neden ondan bahsetmek zorundaydın ki? Güzel vakit geçiriyorduk, biralarımızı içerken..."

"Onu unutmalsın." Parmaklarımın arasında fazladan bir karton bardak altlığı kaydırıyorum, çeviriyorum ve her iki tarafındaki gösterişli bira logolarını inceliyorum. "Ne kadar oldu, birkaç ay mı?"

"Ben onu aştım." Bunu inanarak söylemeye çalışıyor ama kışının üstüne düşüyor.

"Bir sürü başka kadın var. Seninle bir gece geçirmek için adam öldürecek kadınlar."

"Sırf seninle barlara gidip bir sonraki yatağımı aramıyorum diye her gece evde otuyormuşum gibi davranıyorsun."

Uyuşturucu bağımlısıymışım gibi davranıyor. Kadınların benim bağımlılığım olduğunu söyleyemem. Seksin bağımlılığı olduğunu bile söyleyemem. Hobi belki. Bağımlılık mı? Kesinlikle değil. Hobiler eğlencelidir, tamamen zevk için yapılır. Bağımlılıklar kontrol eksikliği anlamına gelir.

"En son ne zaman biriyle yattın?" diye sordum.

"Takip etmiyorum."

"Doğru." Saçmalık diyorum.

Bakışları televizyona kayıyor, dikkatini birasına vermeden önce yumruğu bir an için havada sıkılıyor.

"Sorumu görmezden gelme." Dik oturuyorum. "Magnolia'ya kendini çok kaptırmışsın. Onu sisteminden çıkarman gerek."

Xavier başını iki yana sallayarak dudaklarını uzatıyor. Aynı fikirde ama söylemiyor. Bunu daha önce de yaşadım. İlk kez söylemek çok korkutucu. Yüksek sesle söylemek onu gerçek yapar. Gerçekleştirmek sizi harekete geçmeye, bir karar vermeye ve yolunuza devam etmeye zorlar.

Xavier gibi bir adamın orada sönmüş bir balon gibi oturmasını izlemek, özellikle bir Cuma gecesi, benim için başa çıkılamayacak kadar iç karartıcı. Bu adamın bu gece birilerini hakladığını bizzat görmeliyim.

"Benimle Pellegrino'ya gel." Her zaman şanslı olduğum bir yer olmuştur. Buradan üç blok ötede. O bara sık sık giden kızlar Xavier gibi birine bayılırdı. Koyu renk saçlı, temiz kesimli ve iyi giyimli, başarı ve pahalı kolonya kokan biri.

"Benimle yatmayı o kadar çok mu istiyorsun?"

"Ya oraya gideriz ya da beni depresyona sokmayacak biriyle takılırım."

"Konuyu sen açtın."

İçkimin son damlasını da yutup kalkıyorum, ceketimi omuzlarıma atıp masaya biraz para bırakıyorum. Xavier birasını bitiriyor, tereddüt ediyor, sonra aynı şeyi yapıyor.

"Pellegrino'da o çılgın kızıyla tanıştın mı?" diye soruyor kaldırıma çıktığımızda.

"Tanıştım." Sırıtiyorum. "Ama onu daha önce orada hiç görmemiştim. Oraların müdavimi değil."

Xavier'in bu gece onu sıcak tutacak güzel, iri göğüslü bir sarışına ihtiyacı vardı. Eski iş ortağı ve eski aşkı Magnolia, güneyli aksanıyla uzun bacaklı bir esmerdi. Bu gece yeni ve maceralı bir şey onu yeni bir adam yapacaktı. İhtiyacım olan son şey, kalbini kıran kızın ucuz bir taklidini kullanması.

XAVIER bardan dışarı kayar, eli güneş ışığı renginde kısa bir elbisesi ve pixie saç kesimi olan minyon bir sarışının sırtının küçük kısmındadır. Magnolia'dan daha farklı olamazdı.

Gurur duyuyorum. İşim bitti.

Barmene kredi kartımı uzatıyorum ve hesabı ödüyorum.

"Eve yalnız mı gidiyorsun?" diye soruyor, elinde fişim ve bir kalemle dönerken.

Eric beni iyi tanır.

Utanmaz, modern zaman erkek-fahişesi olmayı severim ama iki gece üst üste yapmam. Kendime olan saygım bundan biraz daha derindir. Dahası, Odessa'yla geçirdiğim uykusuz gecenin yorgunluğunu hâlâ üzerimden atamadım.

"Uzun bir gün oldu." Bar taburesinden kalkıp cüzdanımı yerine koyuyorum. "Haftaya görüşürüz."

Eric beni bir selam ve baş sallama hareketiyle uğurluyor ve ben de eve doğru on dakikalık yürüyüşümün büyük bir kısmını sonbaharın keskin havasını takdir ederek ve yılın bu zamanının her zaman ne kadar yalnız hissettirdiğini görmezden gelerek geçiriyorum.

Kendimi yalnız hissetmeme izin vermiyorum ve eğer bu istenmeyen his zihnimin köşelerine sızarsa, uzun süre kalmasına izin vermiyorum.

Xavier'in evinde daha önce de bulundum ve oraya bir daha asla geri dönmeyeceğim.

On beş yaşındayken kardeşimle beni yanına alan adam bir keresinde bana her şeyi gözüm açık yapmamı ve bir başkasını mutlu etmek için inançlarımdan asla ödün vermememi söylemişti. Hayatımda Leo Fickbaum'un altın kurallarına karşı çıktığım tek anın bedelini fazlasıyla ödedim.

"Kendi iyiliğin için fazla kibirlisin, bunu biliyor musun?" Leo Amca, yirmi bir yaşındaki benliğimin eşyalarımı bir Mustang'in arkasına koyup Utah'tan New York'a gittiği gün bana şöyle demişti. "Ama her şey bittiğinde New York'un kralı olacaksın."

"Planım bu Leo Amca."

"Altın Kuralları unutma," diye seslendi ben köy yolunda çakıl tozundan bir iz bırakırken.

Buraya gelir gelmez yaptığım ilk şey Townsend olan soyadımı King olarak değiştirmek oldu, çünkü yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı ve bu isim bana çok uygundu.

İkinci yaptığım şey ise Sophie Glass adında bir otel varisine aşık olmaktı.

BÖLÜM 8

ODESSA

"ODESSA, parmağındaki ne?" Beckham'ın sorusu bu sisli Pazartesi sabahında dikkatimi çekmeye başlıyor.

Başparmağım ve orta parmağım, şu anda sol yüzük parmağımı süsleyen elmas yüzüğü düşüncesizce döndürmeyi bırakıyor.

Kahretsin.

Jeremiah ile güzel bir Cuma gecesi geçirdikten ve kendimle rahatlatıcı, gözyaşı dökmeden bir hafta sonu geçirdikten sonra bu sabah taktım. Sadece bir saniyelğine takıp nasıl hissettirdiğini görmek istemiştim. Hâlâ uyuyor mu diye. Yalnızdım. Kimsenin görmemesi gerekiyordu. Kapıdan çıkar çıkmaz çıkaracaktım ama telefonum çaldı ve annemle konuşmamı bitirdiğimde hala parmağımda olduğunu unutmuş olmalıydım.

Annem telaşlıydı, düğünün belirsizliği ve babama nasıl söyleyeceği konusunda üzgündü. Yorgun ve bitkin kalbi altı ay sonra beni evlendirmeye ve layık gördüğü tek adama vermeye kararlıydı.

"Bana *nişanlanmadığını* söyle." Beckham'ın ağır sözleri gözlerinde kopan fırtınayla örtüşüyor.

"Nişanlı değilim."

"Eğlenmek için elmas nişan yüzüğü mü takıyorsun?"

"Hayır." Sadece suçlaması komik olduğu için gülüyorum. Bunu yapan kızlar tanıyorum ve ben kesinlikle onlar gibi değilim. Kalemimin ucuyla not defterime dokunuyorum. "Web sitesine geri dönelim..."

Sabit avucu kalkıyor. "Hayır. Bana neden nişan yüzüğü taktığını söyleyene kadar olmaz."

"Özel hayatımın bu danışmanlıkla hiçbir ilgisi yok ve açıkçası seni de ilgilendirmez."

"Geçen Perşembe benimle yattığında nişanlı mıydın?" Gözlerinde o vahşi parıltı var, onu gösterişli özel asansöründe terslediğim anda ilk fark ettiğim parıltı.

Umarım çılgınca bir şey yapmak üzere değildir.

"Hayır." Geçen Cuma günü çeşitli internet makalelerinden topladığım enerji tasarrufu ile ilgili sözcüklerden oluşan bir kelime bulutu çıkardım. "Bu kelimeleri yeni web sitenizdeki yazılara dahil etmemiz gerekiyor. Hatta bunlardan bazıları interaktif başlıklar olabilir ve-"

"Odessa." Ayağa kalkarken ağzı düz bir çizgi oluşturuyor ve bana hayal kırıklığı dolu bir bakış fırlatıyor. "Sorumu görmezden gelme."

"Sorunuz görmezden gelindi çünkü burada yaptığımız şeyle ilgisi yok." Boğazımı temizliyorum. "Markanızı parlatmak ve böylece kardeşinizin bu sabah beni bilgilendirdiği ilk halkla ilişkiler sorununuza odaklanabilmek."

"Bu sabah Dane ile konuştun mu?"

"Hafta sonu bana e-posta gönderdi. Geçen hafta ilk oturduğumuzda Charity Falls ile ilgili meseleden neden bahsetmedin?"

"Konuya gelebileceğimizi düşündüm."

"Charity Falls şirketinizden ve küçük, pitoresk topluluklarını engelleyen bir rüzgâr çiftliği kurma planlarınızdan *nefret ediyor*. Bu çözülmesi gereken büyük bir sorun Beckham." İçimi çektim, dikkatini bir anlığına yüzüğümünden çektiğim için minnettarım.

"Bahse girerim küçük enerji faturaları yarıya indiğinde melodileri değişecektir."

"Ama onlar bu şekilde görmüyorlar," diyorum. "Onlara göre bu göze batan bir şey."

"Geçmişe takılıp kalmaları benim suçum değil. Rüzgâr çiftlikleri ülkenin her yerinde kuruluyor ve yaşamları iyileştiriyor. İstihdam yaratmak ve çevreyi korumak benim için Charity Falls'un bin yedi sakininin tamamının benden nefret edip etmemesinden daha önemli."

"Lütfen bana bu ifadenizin hiçbir yerde kayıtlara geçmediğini söyleyin." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"O kadar büyük bir aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım bir filtreniz eksik. Ve bir duyarlılık çipi." Yaralanmaya hakaret de ekleyebilirim.

"Şimdi de patavatsız mı oldum?"

"Bazen." Misafir koltuğunda arkama yaslanıyorum. "İşte bu yüzden önümüzdeki üç hafta boyunca ben varım. Benimle yakın çalışacaksın. Bu durumu nasıl ele aldığımıza çok dikkat edin çünkü bu, küçük bir çikolata kutusu kasabayı enerji girişimlerinizi kollarını açarak karşılamaya ikna etmek zorunda kaldığınız son sefer olmayacak."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Bir gazeteleri var mı diye bakacağım. Bir röportaj ayarlayabiliriz. Belki bir belediye toplantısı planlayabiliriz?"

"Vermont'a gitmek zorunda kalırsam, sen de benimle geliyorsun."

"Eğer önümüzdeki üç hafta içinde olacaksa, evet." Saçlarımı omzumun üzerinden tarayıp eğildim. "Amacım, ben seni kukla gibi oynatmasam bile, kendini beğenmiş bir geveze olarak görünmemeni sağlamak için doğru kelime kombinasyonunu dikkatle seçebilmeni sağlamak."

"Beni uzaktan da olsa bir ukala olarak gören birini bulmakta zorlanırsınız. kendini *beğenmiş geveze*, Odessa."

"Gerçekten mi?" Burnum kırıışıyor.

"Şimdiki şirket hariç. Belli ki."

Kıs kıs gülüyorum. Üç hafta daha. Hayır. İki hafta ve dört iş günü.

"Hâlâ bana o yüzüğü neden taktığını söylemen gerekiyor." Gözleri ışıltılı taşımada oyalanıyor.

Parıldayan taş yumruğumun içine girene kadar çeviriyorum ve sonra elimi sıkıyorum.

"Aldatılan kadınlarla yatmam. Barda bana bekâr olduğunu söylemiştin." Yüz ifadesi daralıyor.

"Ben *bekârım*." Keskin bir nefes alıyorum. "Nişanlıydım. Birkaç hafta önce bana biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Nişan iptal edildi. Taşındı. Ne olacağından emin değilim ama seninle eve gittiğimde nişanlı değildim."

"Onu seviyor musun?"

Neden umursadığından emin değilim. Yüzüm sıkışıyor. "Tabii ki onu seviyorum." "Hayır, sevmiyorsun."

Bu web sitesini tartışıyor olmalıydık, aşk hayatımı değil.

"Evet." Kelimelerim dilimde keskinleşiyor. "Onu seviyorum. Ve lütfen aksini iddia etme. Sen ve ben yabancından öte değiliz."

"Doğru. Seni tanımıyorum. Ama aşık bir kadının rastgele bir barda tanıştığı ilk erkekle yatmayacağını biliyorum."

"Kalpler mi karalamalıyım? Atlamalı mıyım? Aşk şarkıları mı mırıldanmalıyım?" "Perişan görünüyorsun," diyor.

"Sen de öyle." Bu doğru değil. Şehirdeki tek yaşam tarzından son derece memnun görünüyor. "Jeremiah'yı seviyorum, sadece ilişkimizde ne olacağını bilmemek zor. Sadece bir cevap istiyorum ve o bana bir cevap vermeye hazır değil."

"Neden seninle birlikte olmak isteyip istemediğini bilmeyen biriyle zamanını harcıyorsun?" Beckham'ın gözleri kısıldı. "Hiç mantıklı değil, özellikle de senin gibi biri için."

"Benim gibi biri mi?"

"Kimseden bir bok almıyorsun ama dizlerinin üzerine çöküp sana bir yüzük verdi diye bir pislikten mi alacaksın?"

Bu sabah işe geldiğimde beklediğim son şey Jeremiah'la işlerimi yürütme konusundaki kararlılığımı savunmak zorunda kalmaktı.

"Üniversiteden beri birlikteyiz. Geleceğimi başka biriyle geçirmeyi hayal bile edemiyorum." Jeremiah hakkında duygudan yoksun bir ses tonuyla konuşuyorum çünkü burada, Beckham'ın önünde bu konuda heyecanlanmayı reddediyorum. "Son zamanlarda koşulları değişti ve hayattaki hedeflerini yeniden değerlendiriyor."

"Dur tahmin edeyim, kariyerine adım atıyor, başarının tadını aldı, şimdi ilişkinize kendini adayacak zamanı olacağından emin değil ve bu senin için adil değil." Beckham arkasına yaslanıyor, dudaklarında gururlu bir sırıtışla parmaklarını başının arkasına geçiriyor.

Çenem kilitleniyor ve nutkum tutuluyor.

"Sana bu saçmalıkları o mu anlattı?" Beckham'ın sırıtışı kayboluyor. Jeremiah Cuma gecesi o sözleri söylediğinde çok mantıklı gelmişti. Dokunuşu ve konuşması çok yumuşaktı.

Bunun gerçek olduğuna inanmak istiyorum.

"Odessa. Hadi. Hadi." Beckham öne eğildi. "Bu lafı ben uydurdum. Lütfen bana buna kanmadığını söyle. Daha heyecan verici bir şey bulana kadar seni oyalıyor. Sana bir şeyler yapacağına dair garanti veriyor ve her ihtimale karşı seni buzda tutuyor."

Gözlerim yanarken alt dudağım titriyor, bir karıncalanma hissi yayılıyor. Güçlü durdum ve onca insanın içinde onun önünde soğukkanlılığımı kaybedecek değilim.

Serin bir nefes çekiyorum ve sahip olduğum tüm gücü toplayarak onu uzaklaştırıyorum. Beckham'ın önünde zayıf görünmeyi reddediyorum. Tek bildiğim, hâlâ bana takılı olduğu ve bir 'in' aradığı. İptal edilmiş bir nişandan yeni çıkmış, kalbi kırık bir kızıdan daha mükemmel bir fırsat düşünemiyorum.

"İnanın bana, gözlerim sonuna kadar açık. Saf değilim," diyorum boğazımdaki yanmayla savaşıyor. "Ama birini sevdiğinizde, onun için savaşabilirsiniz. Onlara inanırsınız. Kalbinizle doğru şeyi yapacaklarına güvenirsiniz."

"Saçmalık."

"Pardon?"

"Her şeyi yanlış
anlıyorsun." "*Neyi* yanlış
anladım?"

"Her şey." Ayağa kalkıyor, yakasını çekiştirdikten sonra kravatının düğümünü düzeltiyor. Soyтары ifadesi dağılıyor ve penceresine doğru ağır adımlarla ilerliyor. "Bir balonun içinde yaşama, Odessa. Dışarıdaki tüm o insanlar..." Ellerini ceplerine sokuyor ve pencereden dışarı, şehrin geniş manzarasına doğru bakıyor. "O insanlar ne seni ne beni ne de bir başkasını umursuyor. Herkes kendisi için çalışıyor. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen ve sen de aynısını ne kadar çabuk yaparsan o kadar mutlu olursun."

Oda daha karanlık, daha ağır geliyor.

Geçen Cuma günü Beckham'ı Google'da arattığımda, Sophie Glass adında bir otel varisiyle nişanlandığına dair birkaç eski çevrimiçi dedikodu makalesinin ötesinde pek bir şey bulamadım. İptal edilen düğünlerini çevreleyen detaylar hakkında söylentiler ve spekülasyonlardan başka bir şey yoktu. Fotoğrafları incelemeye niyetlenmişim ama fırsat bulamadan Devin aradı ve daha sonra merakımı Beckham'ın eski tarihini araştırarak harcadığım için kendimi azarladım.

Bir an için onu düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Klasörlerimi, kâğıtlarımı, not defterimi ve tabletimi toplayarak ayağa kalkıyorum. Masama dönüp gerçek bir iş yapmam gerekiyor. "Charity Falls'u telefonla arayıp arayamayacağıma bakacağım. Görüşmeyi ayarla."

Hiçbir şey söylemedi. Ben gidiyorum.

BÖLÜM 9

BECKHAM

"Seni ve Sam'i birkaç günlüğüne Salt Lake City'ye uçuruyorum." Kardeşim Salı sabahı bana haber verdi.

"Bir dakika. Neden?"

"Yüz yüze görüşürsek daha çok iş yapabiliriz ve Beckham, sen toplantıya Skype'la katılmamı önermeden önce, ben hayır diyeceğim."

Salt Lake City yerine ziyaret etmeyi tercih edeceğim milyonlarca yer düşünebiliyorum. "Ve bugün Leo Amca'nın doğum günü. Üçümüz daha önce bir araya gelmedik.

birkaç yıl içinde," diyor Dane. "Hiç gençleşmiyor."

Dane'in düz tonu bana Leo Amca'nın hayatı boyunca mentollü sigara içmesinin ve her gece Miller Lites'a boğulmasının yaşlanma sürecine yardımcı olmadığını hatırlatıyor.

"Neredeyse yetmiş yaşında," diyor Dane. "Bak, ikimizin de meşgul olduğunu biliyorum ama bu bir mazeret değil."

Kardeşim ikimizin de bildiği bir şeyi söylemeyi ihmal ediyor. Leo Fickbaum adında huysuz, yaşlı bir piçin iyiliği ve cömertliği olmasaydı şu anda bulunduğumuz yerde olamazdık. Gerçek şu ki, o bizim amcamız falan değil. Bundan daha iyi bir unvanı hak ediyor. Middle of Nowhere, Utah'ta bir lokanta sahibi olan orta yaşlı bir bekârın beklenmedik yardımseverliği olmasaydı nasıl bir adam olacağımı düşünmek beni ürpertiyor.

Kasabanın adı da buydu. Elliden fazla kardeşim ve üvey kardeşlerimle birlikte tüm hayatım boyunca yaşadığım FLDS yerleşkesine yaklaşık on mil uzaklıktaydı.

"Odessa kısa sürede seyahat etmeyi kabul ediyor mu?" diye sordum.

"Sam," dedi. "Onun adı Sam. Ve evet, onunla e-posta yoluyla görüştüm. Müsait. Dizüstü bilgisayarını getirecek ve burada boş bir ofiste çalışacak. Maureen'e sana seyahat programını e-posta ile göndermesini söyleyeceğim. Çarşamba günü yola çıkacak ve Cumartesi günü geri döneceksiniz."

Birlikte geçirilecek dört tam gün ilginç olmalı.

Telefon sustu ve bir dakika sonra geri geldi. "Yarın görüşürüz, Beck."

Telefonu kapatıp Odessa'nın ofisine gidiyorum. Telefonla konuşuyor, ben de masasının karşısındaki koltukta bekliyorum. Ahizeyi kucaklarken bana bakıyor, kaşları istilacı davranıyormuşum gibi çatılıyor ama aldırmiyorum. Benim bölgemde. Bu oda bana ait. Masanın. Sandalyesi. Ağzının köşesindeki kalem.

Bir dakika sonra telefonu kapattığında "Evet?" diye soruyor. "Az önce Dane ile konuştum," diyorum.

Başını salladı. "Ve?"

"Salt Lake City'ye kısa sürede gitmen sorun olmaz değil mi?"

"Bir iş seyahatinde seninle dört gün geçirmemin sorun olup olmadığını soruyorsan, evet" diyor. Sanırım üstesinden gelebilirim. Hatta tüm zaman boyunca ellerimi kendime saklayacağımı garanti edebilirim."

"Onu oraya götürmene gerek yoktu." Dudaklarım seğiriyor ama gülümsemeyi reddediyorum. Çok fazla gülümsemek beni beceriksiz bir aptal gibi gösteriyor, ama Odessa'yı en kafa karıştırıcı yollardan tamamen eğlenceli buluyorum. "Sadece nişanlın için sorun olmadığından emin olmak istedim."

Kalemini masasının üzerine koyuyor ve gözlerini bana diyor. "Bu yolculuğun ikimiz için de olabildiğince rahatsız geçmesini mi *istiyorsun* yoksa gerçekten sosyal açıdan bu kadar beceriksiz misin?"

Gülümsemeye karşı koyuyorum. "Hiç kimse beni sosyal açıdan beceriksiz olmakla suçlamadı."

"Özür dilerim." Dudakları genişliyor. "Kötü kelime seçimi. Sosyal olarak geri zekâlı demek istemiştin."

"Benden neden bu kadar nefret ediyorsun?"

"Bana takıntılısın." Ayağa kalkıyor, telefonunu alıp çantasına atıyor ve çantasını omzuna atıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Ayağa kalkıyorum. "Ve ben sana takıntılı *değilim*." "Kahve alacağım. Yürüyüşe çıkıyorum."

"Seni rahatsız mı ediyorum?" Bu danışmanlık sırasında herhangi bir noktada yasalar devreye girerse Dane'den alacağım azarı hayal edebiliyorum. Yine de konuşacak yeri yok, mesai saatleri içinde cinsel isteklerini yerine getirmeleri için kadınları işe alıyor.

Ve benim onun *kapıcılığının* kalemini görmediğimi sanıyor.

Kapıya doğru koşuyor ve elini çerçeveye dayayarak kısa bir süre duruyor. "Hayır. Rahatsız değilim. Sadece rahatsızım."

"Seni kızdırmaya çalışmıyorum, Odessa. Eğer kafanı iki saniyeliğine kışından çıkarsaydın, seni anlamaya çalıştığımı görürdün. Sen bir

anomali."

"Neden? Senin iğrenç Gucci mokasenlerine salyalarım akmadığı için mi?"

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kişisel alışverişim bunları seçti. Hangi marka oldukları umurumda bile değil."

"Mm, hm."

Avucumu sol yakama dayayıp kol saatimin saatine bakıyorum ve yanından geçip gidiyorum.

İçimden bir ses Salt Lake'in çok eğlenceli olacağını söylüyor.

BÖLÜM 10

ODESSA

SICAK KAHVE beni içten dışa rahatlatıyor. Ayaklarım ağrıyor. Bu kahveyi almak için sivri topuklu ayakkabılarla sekiz blok yürüdüm. Elbette buraya gelirken birkaç kafenin önünden daha geçtim ama bir an nereye gittiğimi unuttum ve amaçsızca ilerlemeye devam ettim.

Beckham'ın yanında geçireceğim dört günü iple çekmiyorum ama manzara değişikliği güzel olacak. Salt Lake City'nin dağ manzaralı olduğunu duydum. Ve Dane en azından iyi birine benziyor.

Xavier Fox adında, "New York'u sattığını" iddia eden, dikkat çekici derecede çekici bir emlakçının resmiyle sıvanmış yakındaki bir bankta duruyorum. Gözleri bana Jeremiah'ninkileri hatırlatıyor. Koyu kirpiklerle çerçevelenmiş parlak mavi. Doğal olarak eyeliner sürmüş gibi görünen erkeklere karşı her zaman zaafım olmuştur. Bir yudum kahve daha içimi ısıtıyor. Boynumdaki keten atkıyı çekiştiriyorum. Hava tahmini bugün çok yanıltıcı. Tenim nefes alıyor. Geri dönmek istemiyorum. Bugün şehirde bir avare gibi dolaşmak için mükemmel bir gün.

gezgin turist.

Ceketimin cebinden telefonum çalıyor, ben de çıkarıyorum. En iyi arkadaşım Carly'den gelen bir mesaj ekranda yanıp sönüyor. Son birkaç haftadır M.I.A. olduğum için beni şakacı bir şekilde azarlıyor. Ona bir arama, akşam yemeği ve içki borcum var. Ama onun etrafında olmak zor. Bana Jeremiah'ı ayarlayan oydu. Onunla takılırken geçmişimizi hatırlamadan edemiyorum. Ben ortaya çıkmadan çok önce onunla en iyi arkadaştı.

Hâlâ da öyle.

Sonra cevap veririm. Şimdilik serinletici bahar havasını içime çekmek ve birkaç dakika daha düşüncelerimle baş başa kalmak istiyorum.

Erik rengi ceket giymiş, bereli bir sarışın yanımdan geçerken gözleri bana kilitlendi. Yüzü tanıdık geliyor ve deri eldivenli elini ön cebine sokarken parmak uçlarındaki küçük titremeyi görünce anlıyorum.

Geçen hafta Beckham'a ögle yemeği getiren kız bu.

"Merhaba." Ofise dönmek niyetiyle ayağa kalktım. Şimdi geri dönmek için iyi bir zaman. Ona kibarca el sallıyorum, ama o bunu

davet etti, durdu ve eski bir arkadaşına rastlamış gibi gülümsedi.

"Oh, merhaba." Şapkasını düzeltiyor, uzun perçemlerini alnına doğru savuruyor. Tırnakları bebek pembesi, neredeyse bebek yumuşaklığındaki sesiyle uyumlu, ama bakışlarındaki yoğun odaklanma beni tedirgin ediyor.

"Adını hiç öğrenemedim." Bu sefer de sorumu geçiştirirse bir şeyler döndüğünden emin olacağım.

"Annelise," diye nefes alıyor, dudaklarının kenarları genişliyor.

"Ben..." Duraksıyorum, kendimi Sam olarak tanıtip tanıtmamayı tartışıyorum. Ben Beckham'ın dünyasında Odessa'yım ve bu kadın da belli ki Beckham'ın dünyasından. Her şeyi olması gerekenden daha fazla kafa karıştırıcı hale getirmenin bir anlamı yok. "Odessa."

"Evet. Öylesin."

Beni tepeden tırnağa süzerken fark etmemiş gibi yapıyorum.

"Beckham erkek arkadaşın mı?" Sadede geliyorum. Umarım hayır der, sadece onun iyiliği için, çünkü bir kız arkadaşı olduğu gerçeğini açıkça inkâr etti.

"Karışık bir durum." demeden önce tereddüt ediyor. "Bunu kesinlikle anlayabiliyorum."

"Beckham... şey, nasıl olduğunu bilirsin."

Başımı sallıyorum ama çok güçlü değil. Onu *tam olarak* ne kadar iyi tanıdığımı bilmesini istemiyorum.

"Şirketi için halkla ilişkiler danışmanlığı yapıyorum. Onu çok iyi tanımıyorum ama kendi kurallarına göre yaşayan bir adam olduğunu fark ettim diyebilirim."

Alt dudağı titriyor, gözleri parlıyor.

"Sen iyi misin?" Koluna uzanıyorum, elimi güzel erik ceketinin üzerinde gezdiriyorum. Lotus çiçeği şeklindeki platin ve pırlanta broş yakasını süslüyor.

Gözyaşlarının arasından gülümsüyor, gözlerini kırıştırıyor ve yanaklarından süzülenleri eldivenli parmağıyla siliyor.

"Bu Beckham'la mı ilgili?" diye soruyorum.

"Her şey Beckham'la ilgili değil mi?" Uzun bir nefes alıyor, omuzları bir yükselip bir alçalıyor. Ve sonra gülüyor. "Özür dilerim. Bu hiç bana göre değil."

Kaldırım takım elbiseli adamlar ve çay fincanı Yorkie'lerini gezdiren gümüş saçlı kadınlarla doluyor. Hepsi günlerine devam ediyor ve zavallı Annelise sadece bir kez tanıştığı bir kadının önünde dağılıyor.

Bir arkadaşına ihtiyacı var.

"Oturmak ister misin?" Arkamdaki bankı işaret ediyorum. Annelise duraksıyor ama ben yine de onu dirseğinden tutup koltuğa çekiyorum. Manhattan'ın işlek caddelerinden birinde boş bir bank. Hâlâ fırsatımız varken değerlendirmeliyiz.

Çantamdan küçük bir paket mendil çıkarıp bir tane uzatıyorum.

"Teşekkür ederim." Kocaman açılmış gözlerinin kenarlarını siliyor. Ağladığında bile çok güzel. Tüm güvensizliğiyle bile. Kalbim onun için acıyor.

"O gözyaşlarına değmez." Sırtını ovuyorum. "Onu seviyorsun, değil mi?"

Eldivenli eli kalbinin üzerinde geziniyor. Konuşmuyor. O yapamaz. "Bu şehirde milyonlarca erkek var ve o senin için sıradan biri,

"Bir sonraki yatağını arayan zengin bir pislik." Omuz silkiyorum. "O yerleşecek türden biri değil, Annelise. Aşık olman gereken türden biri değil."

"Onunla yattın." Gözleri hafifçe kapanıyor.

Soruyor mu yoksa bir açıklama mı yapıyor bilmiyorum ve bu bilgiyi vermek için en uygun zamanın şu an olup olmadığını da bilmiyorum. Ayrıca, cinsel hayatımla ilgili ayrıntıları sanal yabancılarla paylaşmam doğru değil.

"Sorun değil." Sesindeki yenilgi hissediliyor. "Bilmek istiyorum. Sana kızmayacağım."

Dudaklarımdan bir yanıt çıkmıyor, cümleler zihnimde saçma sapan bir şekilde birbirine bağlanıyor.

"Onunla çalışıyorum, Annelise."

"Çalıştın." Maskara lekeli gözlerini açıp önündeki kaldırıma bakıyor, sesi ifadesinden daha düz. "Çalışmıyor olsaydın, hayır derdin. Sorun değil. Anlıyorum. Kadınlarla arası iyi. İkna edici biri."

Onunla yaşadığım deneyimi tam olarak *böyle* tanımlamazdım ama...

"Çok çekici biri," diye devam ediyor. "Size tek olduğunuzu hissettiriyor. Siz de ona inanıyorsunuz. Ve yeniliğin etkisi geçip her şey gerçek olmaya başladığında, o gider. Aynen böyle. Herkes bir şansı hak eder, sence de öyle değil mi? İşleri yoluna koymak için bir şans? Daha çok denemek için bir şans?"

"Bence o sadece sıradan seksi seviyor." Beckham King'i savunduğuma inanamıyorum. "Bazen kadınlar insanlara ve ait olmadıkları yerlere etiketler ve beklentiler koyarak dolaşırlar."

"Bizim için durum farklıydı." Burnunu çekiyor, gözlerini bir kez daha siliyor. "Bir zamanlar aşıktık."

Beckham'ın birini aşık olacak kadar uzun süre yanında tuttuğunu düşünemiyorum ama daha garip şeyler de oldu.

"Belki de ikiniz oturup konuşmalısınız? Biraz kapanış yapmalısınız? Ortak bir nokta bulursunuz?"

Başını sallıyor. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Geçen hafta ona öğle yemeği getirecek kadar rahat hissediyorsa, bir konuşmanın nasıl masadan kalkabileceğini anlamıyorum.

"Onunla nasıl tanıştın?" diye soruyor. Dışarıdan çok tatlı ve nefes nefese görünüyor olabilir ama onun hâlâ görev peşinde koşan bir kadın olmadığını düşünmek aptallık olur.

Telefonumdan saati kontrol ediyorum.

"Gerçekten ofise dönmem gerekiyor. Bu sabah geç saatlerde bir telefon bekliyorum."

Narin kaşları kalkıyor, ağzı düşüyor. Ben kalkar kalkmaz o da kalkıyor ve hızlı adımlarla beni takip ediyor. Sadece görevi olan bir kadın değil, ihtiyacı olan cevapları vermeden çekip gitmeme izin vermeyecek kadar çaresiz. Daha iyi bilmesem, bu sabah beni aramaya çıktığını düşünebilirdim.

Harika. Şimdi Beckham'ın takipçileri benim de sorunum olmaya başladı. "Bekle," diye sesleniyor arkamdan.

Yapılacak en doğru şey olduğu için duruyorum.

"Bugün beni böyle görmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Solgun yanakları serin esintiye rağmen kızarıyor. "Bu benim karakterime tamamen aykırı. Çok utanıyorum." Eli benimkinin üstünü örtüyor, gözleri sessizce yalvarıyor.

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Teşekkür ederim." Eli benimkinden çekiliyor ve ağzının köşesi asansörler.

"Artık onun için ağlamak yok, tamam mı?" Kaldırdığım elime bir göz kırpıyorum.

tonuyla, bu alışverişi daha iyi bir notla bırakmayı tercih etti. "Ondan daha iyisini hak ediyorsun. *Hepimiz hak ediyoruz.*"

Gülümsemiyor. Dudakları geriliyor; kibarca aynı fikirde olmadığını gösteren sessiz bir işaret.

Eğer çılgın bir sapık kıza dönüşen tek gecelik bir ilişki olsaydı, Beckham'ın kadınların onu Google'da arayıp takıntı haline getirmesinden neden endişe duyduğunu anlayabilirdim. Geri dönerken Annelise'e verdiğim sözü tutmaya karar verdim.

ve ondan bahsetmeyelim. Beckham bunu sadece kendini kanıtlamak için kullanacaktır ve ben de onun geçmişteki fetihlerini tartışmak istemiyorum.

Tanrı korusun, onun özel hayatına karışmaya çalıştığımı düşünürse. Artık arkadaş olduğumuzu düşünmesine izin veremem.

Alternatif bir enerji şirketinin kısmi sahibinin özel bir jetle ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçuşmasının ne kadar mantıklı olduğundan emin değilim ama sormuyorum. Çarşamba sabahı uçağa biniyorum ve yeni cilalanmış bir pencerenin yanında pelüş deri bir koltuk bulup fikirlerimi gizli tutmaya çalışıyorum.

Beckham benden on dakika sonra geldi ve tam karşımdaki koltuğa oturdu. Diğer on koltuk boştu ve o bunu seçti. Fark etmemiş gibi yapıp çantamdan tabletimi alıyorum ve sürükleyici bir psikolojik gerilim romanı açıyorum. Okumak için tahmini süre uçuş süresine uyuyor.

Beni izliyor.

"Evet, Beckham?" Gözlerim ekrana sabitlenmiş, kelimeleri tarıyor ama işlemiyor. Karşımdaki deli gözlerini dikmiş bakarken konsantre olmak zor.

Uçuş görevlisi kabini emniyete alıyor, yanımızdan geçerken nazikçe kemerlerimizi bağlamamızı hatırlatıyor.

"Sohbetten kaçmak için o kadar çaresizsin ki daha pistten ayrılmadan bir kitap mı çıkardın?"

Tableti kucığıma koyuyorum, ona dönüp yönetici bir gülümsemeyle bakıyorum. "Ne hakkında konuşmak istersin? Can kulağıyla dinliyorum."

Pırlanta işlemeli saatini kontrol ediyor. "Beş saat sonra iniyoruz. Önümüzdeki beş saati tamamen sessizlik içinde geçirmek zorunda kalırsam delireceğim."

Beckham güçlü çenesini avucunun içine dayamış, dirseğini kolçağa dayamış. Mavi gözleri çakmak çakmak ve ben onun sürekli bir iyi olmama hali içinde olduğuna ikna oldum. Fesatlığı ikinci bir deri gibi üzerinde taşıyan başka bir adamla daha önce hiç karşılaşmadım.

"Bu sabah Charity Falls belediye başkanından bir e-posta aldım." Ayağa kalktım, bacak bacak üstüne attım ve ona doğru döndüm. "Belediye toplantısını planlamak istiyorlar."

Gelecek hafta için toplantı. Siz şehirdeyken Charity Falls Register ile bir röportaj ayarlayacağını söyledi."

"Gelecek hafta mı?" Dolu ağzından ağır bir nefes üflüyor.

"Julie ile görüştüm. Programınız belli. Biz yokken geziyi o ayarlayacak ve evet, ben de geliyorum."

Çok üzıldüm.

"Şanslısın." Elleri sırttığını gizliyor. "Şanslıyım," diyorum nefesimin altında.

"Gerçekten o kadar kötü müyüm?" Gözleri yine parlıyor. Onu eğlendiriyorum. Belki de yanlış yapıyorum. Beni hafifçe büyüleyici değil, iğrenç ve ilgisiz bulmasını istiyorum. İronik bir şekilde, kendimi ona doğru fırlatacak olsam, Gucci makosen ayakkabılarının onu taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde ters yöne koşacağından eminim.

Bunun onun için bir oyundan başka bir şey olmadığına eminim. Beckham gibi bir adam kadınların zoru oynamasına alışık değildir. İşin komik tarafı, ben elde edilmesi zoru oynamıyorum bile. Beni yalnız bırak-ve-beni-uzaktan-düşünme-çünkü-senin-için-bir-seçenek-olmuyorum-oyunuyorum.

Büyük fark var.

Neredeyse ona bana göre olmadığını söyleyecektim. Bir keresinde biri söylemişti. Bir erkek. Jeremiah hayatıma girmeden hemen önce. Düşündüğümde daha çok canımı yakmıştı, özellikle de birkaç gün onun sözlerini düşündükten sonra.

Kibar bir hakaretin en az çirkin bir hakaret kadar can yakması ne kadar da komik.

"Biliyorsun Beckham. Senin hakkında ne düşündüğüm önemli değil. İkimiz de bir iş yapmak için burada bulunan profesyonelleriz."

Jet piste doğru taksi yapıyor, bizi koltuklarımızda hafif bir güçle zıplatıyor.

"En azından küçümsemeni bir kademe azaltmayı deneyebilir misin?"

Beckham

sandalyesinde öne doğru döner ve telefonunu kapamak için çıkarır. Eğlenceli yarı gülümsemesi kayboldu.

Soğuk kalpli bir sürtük olmaktan hoşlanmıyorum. Orta kısmı çok dar ve beş santim uzun bir kot pantolonun içine sıkışmak kadar rahat.

"En azından Salt Lake City'deyken kapat şunu," diye iç geçiriyor. "Kardeşimin hatırı için. İhtiyacımız olan son şey Dane'in kişisel işlerimizi karıştırması ve neden geçinemediğimizi merak etmesi."

"Neyi kapatmak?"

"Küçümsemeni."

"Bunu zaten planlamıştım." Kitabıma geri dönüyorum, bir parmak hareketiyle sayfayı çeviriyorum.

BÖLÜM 11

BECKHAM

"Golden Oak'ta kalıyoruz," diye anons ediyorum Odessa kardeşimin bizi havaalanından alması için gönderdiği siyah Town Car'a binerken. Bronson kapımızı kapatıp öne çıkmadan önce valizlerimizi yüklüyor. Birkaç dakika sonra otoyoldan aşağı, geniş kır evine doğru hızla ilerliyoruz. Ben her zaman şehir faresiydim. O her zaman zengin, münzevi bir taşra faresi olmalıydı.

"Otel rezervasyonumuz var sanıyordum?"

"Vardı. Dane iptal etti. Bizi kendi evinde ağırlamak istiyor." Telefonumu açıyorum, ekranım cevapsız e-postalar ve mesajlarla dolup taşıyor. Son hayranımdan gelen bir başka üstsüz selfie bunların arasına karışıyor. Siliyorum ama bir göz atmadan önce değil. Hiçbir zaman bir azizin öz kontrolüne sahip olduğumu iddia etmedim.

"Çok nazik biri."

"Her şeyi kontrol etmeyi seviyor."

"Peki sen sevmiyor musun?"

Kıkırdıyor. "Kesinlikle hayır."

"İnsanların sizin hakkınızda ne düşündüğünü kontrol etme konusunda takıntılısınız" diyor. "Herkesin seni sevmesini istiyorsun ama sadece senin şartlarınla. Bu kontrolcülüktür." Telefonumdan başımı kaldırıyorum, ona bu yolculuk sırasında nazik olmayı kabul ettiğini hatırlatmama iki saniye kalmış.

Zümrüt gözlerini aydınlatan bir gülümseme takınıyor ve bu gülümseme tanıştığımız ilk gece takındığının neredeyse aynısı. Bir an için kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve tamamen unutuyorum.

farklı sayfalar.

"Gülümserken birini aşağılamak," diyorum, "samimi olmakla aynı şey değil."

İç çekerken çenesi kıvrılıyor, parlak kumral saçlarından bir perdeyi omzunun üzerinden sürüklüyor. "Haklısın. Özür dilerim."

Özrünün samimi mi, alaycı mı yoksa ikisinin bir kombinasyonu mu olduğuna karar vermekte zorlanıyorum. Tüm vücudunu bana doğru kaydırmadan önce göz ucuyla bana bakıyor.

Bir saniye sonra çekik elini uzatıyor.

"Ateşkes," diyor. "Ateşkes ilan edelim. En azından önümüzdeki dört gün için. Ben iğneleyici yorumlar yapmayı bırakacağım, sen de beni kızdırmaya çalışmaktan vazgeçeceksin. Hiç yatmamış iki samimi ortak rolünü oynayacağız."

Kıkırdıyorum. Geçen hafta sikimin üzerindeyken ne kadar seksi görüldüğünü unutmaya çalışırken onunla etkileşime geçmek zor olacak.

Gözleri kapanıyor ve derin bir nefes alıyor. Sanki nazik olmak için kendini zorluyor gibi. Tek yaptığı o üstünlüğü daha çok istememi sağlamak. Hâlâ üstünlük onda. Çaldığı kemiği bırakmayı reddeden lanet bir köpek gibi.

Eliyle buluşuyorum, başparmağım bileğindeki narin kemiği sıyrıyor. Elleri hatırladığımdan daha yumuşak.

Şehir arabası Golden Oak'ın özel kapısına yanaştı. Şoför çağrı düğmesine basıyor ve birkaç saniye içinde kapı açılıyor. Dane'in bizzat seçmek için ekvatorun güneyine uçtuğu, iki kat bilenmiş Brezilya granitinden inşa edilmiş görkemli bir porte-cochere'in altına bırakılıyor. Bu mülkün her santimetresinde Dane'in onayı var. Utah'tan ve benim için temsil ettiklerinden ne kadar nefret etsem de, burayı ziyaret etmek her zaman son on yılda başardıklarımızın ciddi bir hatırlatıcısı olarak hizmet ediyor.

"*Bienvenue!*" Mathilde, kardeşimin ev müdürü, smokinli bir uşakla birlikte bizi karşılıyor. Münzevi ağabeyimin boş zamanlarında yalnız kalmayı tercih ederken sekiz kişilik bir personeli emrinde çalıştırmayı tercih etmesi beni hep eğlendirmiştir. Ben bir tür sosyal etkileşim olmadan bir saat bile geçiremiyorum ama yine de çatı katımı çalışansız tutmayı tercih ediyorum.

Dünya zaten benden iki tane kaldıramaz. Dane de aynı şeyi söyleyecektir.

"Merhaba Mathilde," diye Bronson'a bavulları indirmesinde ve Odessa'nın çantasını arabanın etrafında dolaştırmasında yardım ediyorum. "Mathilde, bu Odessa. TEH için danışmanlık yapıyor. Sanırım Dane sana kalacağını söyledi?"

"*Evet.*" Mathilde sanki karşısında duran kumral saçlı güzel büyüleyici biriymiş gibi gülümsüyor. "Odalar hazır. Sizi ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz."

Odessa eğilip Mathilde'in yanaklarını öpüyor ve ellerini tutuyor. "Sizinle tanışmak çok güzel ve bizi ağırladığınız için teşekkür ederim. Golden Oak'ta kalmayı dört gözle bekliyorum."

Mathilde'in peşinden dolambaçlı, maun bir merdivenden yukarı çıkıyoruz, bu merdiveni birçok kez kullandım, ta ki kardeşimin kanadının karşısındaki sessiz bir salona ulaşana kadar.

"Buyurun *matmazel. Mösyö King*, odanız yan tarafta. Bana ihtiyacınız olursa çağrı düğmesine basın." Mathilde karanlık koridorda kayboldu.

"Hampton Inn'den iyidir." Odessa'nın ağzının köşesi yukarı kalkıyor. Dalga geçtiğini sanmıyorum, ama ona bunu söylemek çok zor. "Bavulunu boşalt. İstersen makyajını tazele," diyorum. "Biz gelmeden önce gelip seni alacağım. şehir merkezine gidelim. Dane'in öğleden sonra bizim için planladığı toplantılar var."

"KARDEŞİN NASIL BİRİ?" Odessa bir saat sonra merkeze götürülürken soruyor. "Şahsen yani."

"Yoğun." Kravatımı düzelttim. "Sadece... yoğun mu?"

"Evet."

"O kadar da kötü olamaz. Telefonda iyi birine benziyordu."

"Senden etkilenecektir."

"Benden hoşlanması konusunda endişelenmiyorum. Herkes benden hoşlanmak zorunda değil." Sanki bu jest sözlerini yumuşatabilirmiş gibi eli benimkine doğru uçuyor. "Bunu küçümsemek için söylemiyorum Beckham. Sadece söylüyorum. Kim olduğum konusunda rahatım."

"Banyomda çıırılçiplak dolaşıp dişlerini fırçalarken bunu açıkça belirttiğine eminim."

Gülüyor, elini elimden çekip yerine serin bir boşluk bırakıyor. "İnsanların hakkımda ne düşündüğünü umursamamaya çalışıyorum. Bu beni ilgilendirmez."

"Ama yine de halkla ilişkiler alanında çalışıyorsun ve sürekli olarak insanların algılarını manipüle ediyorsun."

"Bunu söyleyen ilk kişinin sen olduğunu sanmıyorum."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve minik bir elmas küpeyi ortaya çıkarıyor. Daha önce hiç fark etmemiştim. Yürürken kalçalarının sallanışını takdir etmekle ya da pembe dudaklarında bir gülümseme izi aramakla o kadar meşguldüm ki küçük şeylere dikkat edemiyordum. Yanağında da bir çil var: kusursuz, kremi bir ten denizinde küçük, yalnız bir çil. Burnunun profilindeki küçük bir çıkıntı gözüme çarpıyor. Sıkıcı, klasik bir güzellik değil, ama öyle olmasına da gerek yok. Yumuşak hatlara sahip ve

Dinamit gibi ve bu da onu evdeki kes-yapıştır güzelliklerin kirli denizinden ayırıyor.

Yirmi dakika sonra, koridorda bizi kardeşime götürecek olan çift maun kapıya doğru ilerliyoruz. Kapıyı çalmadan içeri daldım, bundan ne kadar nefret ettiğini çok iyi biliyordum.

"Dane," diyorum.

Başını kaldırıp baktı, hiç de ürkmemişti. Sanırım numaralarım alışkın. Bakışları Odessa'ya takılıyor ve ayağa kalkmadan önce duruşunu düzeltiyor.

"Dane, sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum." Odessa ona doğru gidiyor, elini uzatıyor ve yüzünde ısıltılı bir gülümseme var.

Bana hiç böyle gülümsememişti.

"Utah'a kadar geldiğin için teşekkürler," diyor Dane. Onunla konuşuyor ama bana meraklı bir bakış fırlatıyor. Eğer kardeşimi tanıyorsam, onu henüz becerip beceremediğime karar vermeye çalışıyor. "Umarım uçuş en azından biraz keyifli geçmiştir."

"Çok güzel bir uçuştı. Teşekkür ederim," diyor ama bu noktada reverans yapıyor da olabilir. Görünüşe göre Dane kraliyet ailesinden ve ben de aşağılık bir soytarıyım.

"Maureen konferans odasını hazırladı." Kardeşim kapıyı işaret ediyor. Biz de takip ediyoruz.

"Bu yeni olmalı." Dane'in portreden çok karikatüre benzeyen yağlıboya bir resmini gösteriyorum. "Şimdi de sanat mı sipariş ediyoruz?"

"Bunu bir kalem olarak bulamazsınız," diyor. "Bu bir hediye idi."

"Golden Oak'taki Renoir'ının yanına asacak kadar iyi değil mi?" Dalga geçiyorum.

Eskiden hiç bu kadar gösterişçi olmazdı. Başarı insana bir şey yapıyor. Durdurulamaz bir katalizör.

Odessa eşyalarını konferans masasının ucuna yayıyor ve Dane'in sağındaki sandalyeye oturuyor.

"Oh, Dane." Ses tonunu sıradan bir heyecan renklendiriyor. "Beckham ve ben önümüzdeki hafta Vermont'a uçuyoruz. Charity Falls ile bir belediye binası toplantısına liderlik edecek ve Pazar gazetelerinde yayınlanacak bir röportaj için soruları yanıtlayacak. Ön sayfada."

Vücudu onunkini yansıtıyor. Anlaşılan selofandan yapılmışım.

"Bana manşet olacağını söylememiştin," diye araya giriyorum. Önemli olduğundan değil. Önemi yok.

"Bu proje orada büyük bir olay." Bana dönüyor, pembe dudaklarının arasına kapaklı bir kalemin ucunu sokup bana doğrultuyor. "Bu

mülakat *büyük* bir olaydır. Sözlerinizi size karşı kullanmaya çalışacaklar, belediye binası toplantısını analiz ederek sivri sorular bulmaya çalışacaklar."

"Baskı yok." Dane çenesini geriyor.

"Bununla başa çıkabilirim." Kardeşimin solundaki koltuğa oturuyorum ama ceketimi çıkarıp sandalyemin arkasına asmadan önce değil.

"İhtiyacımız olan son şey olumsuz reklam." Dane bir kalemi baş ve işaret parmakları arasında tutarak ileri geri çeviriyor. "Üzerinde çalıştığımız birkaç büyük anlaşma var. Bazıları sadece imza bekliyor. Charity Falls yüzünden imajımız zedelenirse her şey değişebilir."

"Kesinlikle." Odessa elleriyle konuşarak söze karışıyor. "Bu öyle bir hikaye ki viral oluyor. Today Show bunu alır, Facebook kenar çubuğuna yapıştırır, Reddit bunu ele geçirir..."

"Sanki burası Keystone Boru Hattı'ymış gibi davranıyorsun." Başımı ellerimin arasına gömüp inliyorum. "Bunlar rüzgâr kuleleri, Tanrı aşkına."

"Beni asıl endişelendiren bunun önemini göremiyor olması," diyerek Odessa Dane'e dönüyor ve beni bir kez daha konuşmanın dışında bırakıyor.

"Katılıyorum." Dane onun duruşunu yansıtırken kaşlarını çatıyor. Bir tür sessiz konuşmaya kilitlendiklerine eminim. Sanki lanet olası bir beyni paylaşıyorlarmış gibi telepatik olarak iletişim kuruyorlar.

Oda sıcak. Başımı eğip ona gülümserken yakamın düğmelerini açıyorum.

"Merak etme, Dane. Beckham'a bu küçük hikâyeyi daha fazla büyümeden bastırarak birkaç el yapımı cümle söyleyeceğim." Odessa elini onunkinin üzerine koyuyor ve o hiç irkilmiyor.

Aralarında cinsel bir çekim hissetmiyorum. Ama uyuşuyorlar. Gerçek, karşılıklı saygı aralarında gidip geliyor, sessiz gülümsemeler ve kolay baş sallamalarla şekilleniyor.

Sadece iki lanet dost.

"Her neyse." Boğazımı temizliyorum, odanın arkasındaki buzdolabından şişe su almak için ayağa kalkıyorum. "Sıradaki işimiz ne?"

Ya da ilk sıra, gerçekten.

Dane gösteriyi başkasının yönetmesine izin verecek biri değil. Kahretsin, bana bile zar zor izin veriyor. Tırnaklarımla kazıyarak yükselmeli ve dünyayı umursamayan kibirli bir playboy olmadığımı kanıtlamalıyım. Bu şirket umurumda. O benim de "bebeğim". Kıcımda kocaman bir sopa olmadan kendimi idare etme sanatında ustalaştım.

Ben Peterson Şirketi'yle aşk yaşamakla meşgulken kardeşim Batı Yakası'ndaki birkaç müşterisinden bahsedip duruyor. Ona Peterson sözleşmesinin çantada keklik olduğunu ve yönetim kurulunun toplanıp son oylamayı yapmasını beklediğimizi söyledim.

"Oh, işte." Odessa canlandı, tabletine bir şeyler yazıyordu. "Test alanı için ön hazırlıklarımız var, şimdi üzerinden geçmek ister misin?"

Ekranı çeviriyor, ancak oturduğum yerden göremiyorum. Dane'in gözleri düzeliyor ve incelerken alt dudakları dışarı fırlıyor.

"Bu yarın konuşabileceğimiz bir şey mi?" Saatime bakıyorum, midem neredeyse yankılanıyor. Birkaç saattir bir şey yememiştim. "Bir şeyler atıştırmaya gidiyorum."

Ve eski arkadaşlarımı arayacağım çünkü Golden Oak'ta oturup meşale taşıyan Tanrıça Demeter'in resmedildiği çeşmenin yanında viski tadıp elle sarılmış puro içersen lanetlenirim.

Şehre son geldiğimde Dane'in erkekler gecesi fikri buydu... "Leo Amca'yla yemek yiyeceğimizi unutma," dedi Dane. "Bu gece olduğunu bilmiyordum," diyorum.

"Saat altıda buluşuyoruz." Dane kol saatini kontrol ediyor. "Sam, sen de katılabilirsin. Şehrin dışındaki eski bir lokantada sıradan bir akşam yemeği. Mutfak personeline bu gece izin verdim. Bütün gün yolculuk yaptınız. İyi bir yemeği hak ediyorsunuz."

"Zorlamak istemem," diyor.

"Leo Amca sizinle tanışmayı çok ister." Dane sıcak bir gülümseme sunuyor. "Lütfen. Israr ediyorum."

Odessa'nın gözleri benimkileri arıyor, sonra Dane'inkilere dönüyor.

"Evet. Lütfen." Ayağa kalkıyorum, ceketimi sandalyemin arkasından sallıyorum. "Yanımda oturabilirsin."

Eşyalarını toplayarak beni görmezden geliyor. "Tabii. Sakıncası yoksa ben de katılırım."

"Hiç sakıncası yok." Dane kalemini aldı. "Ve Sam, eşyalarını otuz dört numaralı ofise koymak istersen, kilitli olmaması gerekir. Anahtar kapıda. Sen buradayken her şey senin."

"Mükemmel. Teşekkür ederim." Kapıya doğru yöneldi.

Dane arkasından, "Yarım saat sonra asansörde buluşalım," diye sesleniyor. Kız duymazdan gelir gelmez bana yaklaşıyor. "O da neydi öyle?"

"Pardon?" Ben de ona aynı şeyi sormak üzereydim.

"Onu becerdin, değil mi?" Dane'in elleri kalçalarına asıldı. "Seni kimseyle beş dakika yalnız bırakamam."

"Kendimi savunmam gerekirse, onun halkla *ilişkiler danışmanı* Sam olduğunu bilmeden önceydi. Onu bir barda tavladım." Kulağa bu kadar keyifsiz gelmesinden nefret ediyorum. "Adının Odessa olduğunu söyledi. Sadece bir gece olması gerekiyordu."

"Manhattan'ın yarısını sikip bir daha hiçbiriyle karşılaşmamayı bekleyemezsin."

"Manhattan'ın yarısı mı? Teşekkürler."

Eli havaya kalktı. "Özür dilerim. Bu biraz sert oldu. Ama Cuma geceleri evde kalarak playboy olarak ünlenemezsin."

"Bir şekilde birileriyle yatmam lazım," diyorum. "İlişkiye girecek tipte biri değilim ve ihtiyacım olan şeyi sapık bir seks kulübünde bulamayacağıma eminim."

Dane bana ürkütücü bir bakış fırlattı. Kristal Kuğu hakkında fazla bir şey bilmiyorum, sadece onun dürtülerinin benimkilerden belirgin bir şekilde farklı olduğunu takdir ediyorum. Dane için seks fiziksel olduğu kadar zihinsel olarak da uyarıcı olmalı, en azından bir keresinde bana böyle söylemişti. Taşaklarım muhteşem bir kadının içindeyken düşünmek zorunda kalmamayı tercih ederim. Onun kısıtlanmış, sessiz ya da itaatkar olmasını istemiyorum. Bana binmesini, adımı haykırmasını ve tırnaklarını sırtıma geçirmesini istiyorum.

Lezzetli bir şekilde sınır tanımadan.

"Burada işimiz bitti mi?" Sessizliğimizi yarıp geçiyorum. "Çünkü açlıktan ölüyorum."

Kardeşim nadiren gülümsüyor. Solmadan önce bir anlığına yakalıyorum. "Onu bir daha becerme. Bizim için çalışırken olmaz."

"Sen de öyle." Onun yapacağını düşündüğümünden değil. "O benim tipim değil Beckham. Bunu biliyorsun."

"Yani son iki saattir gözümün önünde onunla sevişmiyor muydun?"

"Hayal görüyorsun. Ve buna misafirperver olmak deniyor. O bir şirket misafiri. Ben de ona öyle davranıyordum." Dane gümüş kalemını aldı ve sol göğüs cebine soktu, bu konuşmayla işinin bittiğinin bir işaretiydi. Durup geri dönmeden önce yanımdan bir adım geçti, sonra bir adım daha attı. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Siktir, hayır." Yüzümü buruşturuyorum.

"Doğru." Dane elini çenesinde gezdiriyor, içimi görüyor.

"Bazı kızlar kovalamaya değer." Sözlerim, koridorda asılı duran o Tanrı'nın unuttuğu yağlıboya portre kadar doğru. "İnan bana, o

Hayır. Onunla ilgili özel bir şey yok-"

"Ahem."

Dikkatimiz Odessa'nın kollarını kavuşturmuş ve gözlerini kaçırmış bir şekilde durduğu kapı aralığına yöneliyor.

"Maureen arabanın aşağıda olduğunu söyledi."

BÖLÜM 12

ODESSA

"BU SEKSI BAYAN DA KIM?" Kırıışık gri gözleri ve soluk Dodgers beyzbol şapkası olan kısa boylu bir adam, Utah, Hiçbir Yerin Ortası'ndaki duvarın içinde bir lokantaya girdiğimiz anda kollarını bana doğru uzatıyor. Adamlar lokantanın Hiçbir Yerin Ortası'nda olduğunu söylediklerinde şaka yaptıklarını düşünmüştüm ama yolda üzerinde Hiçbir Yerin Ortası - 8 mil yazan bir tabela gördüm.

"Leo Amca." Beckham başını eğiyor ve yaşlı adamın kemikli omzuna sert bir el koyuyor. "Bu Odessa. Bizimle çalışıyor."

Beckham, benimle ilgili özel bir şey olmadığını açıkça beyan etmesine kulak misafiri olduğumdan beri bana iki kelime etmedi. Sözleri buraya gelirken araba yolculuğu boyunca üçümüzün arasında garip bir şekilde havada asılı kaldı. Eminim duygularımın incindiğini düşünüyordur, ama bu gerçeklerden daha uzak olamazdı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Leo." Onun kucaklamasına karşılık veriyorum. Sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi bana sıkıca sarılıyor.

"Buradaki en iyi kabin bizde." Leo bizi arka köşede, eski bir müzik kutusunun ve Saran'a sarılmış turtalı dilimlerinin sergilendiği büyük, yuvarlak bir kabine götürüyor.

"Leo Amca eskiden buranın sahibiydi," diyor Dane. "Beck ve ben masalara servis yapar ve yerleri paspaslardık."

"Toluca Lake'ten bir yemek şirketi yıllar önce burayı satın aldı." Leo Amca eline vuruyor. "Aynı şey değil ama en azından buranın temiz olduğunu biliyorum. Kırk üç yıldır hiç hamamböceği olmadı."

Beckham önce beni içeri alana kadar masanın etrafında duruyoruz. Ben ortaya kayıyorum, Beckham ve Dane de onu takip ediyor. Leo Amca diğer tarafımı tutuyor. On dokuz yaşından büyük olmayan, sakız çiğneyen bir garson yanımıza geliyor. Saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış, yüzünün bir tarafına doğru sarkıtmış.

"Hey, çocuklar." Eğildi, avuçlarını masaya dayadı ve ben hariç herkese geniş bir gülümseme fırlattı, kirpikleri çok fazla kırışıyordu. "En sevdiğim müşterilerimi uzun zamandır görmemiştım. Nerede saklanıyordun?"

"Bu adamlar." Leo Amca ciğer lekeli elini vuruyor. "Nasıl olduklarını bilirsin. İmparatorluklarını her seferinde bir yel değirmeni inşa etmekle meşguller."

"Baban güneş enerjisiyle ısıtılan havuzunu nasıl buluyor?" Dane soruyor.

"Onu bilmem ama ben bayılıyorum." Duruşunu genişletiyor, başını eğiyor ve hülyalı bir şekilde gülümsüyor. "Hepiniz bir ara yüzmek için gelebilirsiniz."

Görölmeye değer bir manzara olurdu.

"Teklifin çok nazik Becca," diyor Dane. "Neyse, bu gecenin spesiyali ne?"

İçki siparişimizi alıp kaçmadan önce çorba, sıcak yemek ve turtadan oluşan ezberlenmiş bir listeyi sıralıyor.

"Siz ikiniz buraya geleli çok uzun zaman olmuş gibi geliyor." Leo gülümsüyor, gözüne takılan nostalji kırıntısını kırıştırarak uzaklaştırıyor. "Çenelerinde kir, gözlerinde çöküklük olan bir çift aç, dağınık saçlı çocuk."

"O anı yüzüncü kez yeniden yaşamaya gerek var mı?" Beckham arkasına yaslanıp duruşunu ayarlıyor ve lokantanın etrafına bakıyor. O kıpırdandıkça mekân daha da daralıyor.

Ne kadar denesem de Beckham'ı uyuz saçlı küçük bir çocuk olarak hayal edemiyorum. Temiz giyimli. Kendine aşırı güveniyor. Özür dilemeyecek kadar müreffeh.

Leo'nun kalın boğumlu, ciğer benekli yumruğu masaya vuruyor. "Evet Beckham. Aynen öyle. Yapabileceğiniz en kötü şey nereden geldiğinizi unutmaktır."

Dane ve Beckham birbirlerine bakıyorlar. Leo'nun onlara ders vermeyi sevdiği izlenimine kapılıyorum. Muhtemelen buna ihtiyaçları var.

"Asla unutamayız." Dane'in sesi kısık, çenesi gergin.

Bu akşam yemeğinde onlara katılma kararımdan pişmanlık duyuyorum, çünkü daha önce yaşadığım gariplik şu andaki gariplikle hızla birleşiyor. Kendime fıstık ezmeli bir sandviç yapıp dolambaçlı merdivenlerin tepesindeki o özenle hazırlanmış misafir odasında bir kitapla kıvrılmayı çok isterdim.

Menüyü onuncu kez inceliyorum ve yanında yağlı patates kızartması olan bir tavuk sopada karar kılıyorum. Değişiklik olsun diye istediğim şeyi sipariş etmek güzel. Jeremiah eskiden Instagram'da fotoğrafını çekmeye değmeyecek bir şey sipariş ettiğimde alay ederdi.

Becca içkilerimizle döndü. Siparişlerimizi yazmayı bitirdiğinde, ellerimi yıkamakla ilgili bir mazeret mırıldanıyorum ve biraz dinlenmek için kadınlar tuvaletine kaçıyorum. Akşam yemeği için ölü bir lokanta.

Çarşamba gecesi. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra banyonun dışında, çocukların göremeyeceği bir yerde oyalanıyorum. Duvara yaslanıp çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve Carly'ye Utah'ta olduğumu ve bu hafta sonu döneceğimi bildiren bir mesaj atıyorum.

Daha fazla zaman kazanmak için Jeremiah'dan gelen eski mesajları açıyorum, bir zamanlar birlikte mutlu olduğumuzu ve bunun sadece benim kafamda olmadığını doğrulamaya çalışıyorum. Başkası için pek bir şey ifade etmeyen tatlı mesajların bolluğunu incelerken gözlerim buğulanıyor.

Parmaklarım karıncalanıyor, ona bir şeyler gönderme dürtüsüyle savaşıyorum. Birlikte harika bir Cuma gecesi geçirdik. Bana yemek pişirdikten sonra bizde kaldı. Kollarında uyuyakaldım ve ertesi sabah kapıdan çıkmadan önce alnımdan öptü.

Haftalardır bu kadar iyi uyumamıştım.

Ama Jeremiah biraz zaman istedi, ben de onu her hatırladığımda kalbim yedi farklı yöne çekilse de ona biraz zaman vereceğim. Annem bensiz hayatın nasıl olduğunu görmesinin ona iyi geleceğini söyledi. Bana 'diğer tarafta çimenler asla daha yeşil değildir' konuşmasını yaptı ve kuzenim Melissa'nın kocasının da düğünlerinden hemen önce vazgeçtiğini söyledi. Şimdi mutlu bir evlilikleri ve dört çocukları var.

Bazı geceler yatağında saatlerce uzanıp son bir ayı kare kare, en ince ayrıntısına kadar tekrar tekrar izliyorum ve kocamın tereddütleri olduğuna dair bir ipucu arıyorum. Ama hep bir şey bulamıyorum.

Ve sonra hayatımı tek başıma hayal ediyorum. Onsuz. Ve aslında o kadar da kötü değil.

"Oh, işte buradasın." Telefonumu indiriyorum ve Beckham'ı tam karşımda buluyorum, beni anlamaya çalışıyormuş gibi başını eğmiş. "Yemek geldi."

"Çok çabuk oldu." "Sen ne yapıyordun?"

"Yıkaniyordum." Telefonumu cebime atıp omuz silkiyorum.

"Neyle? Seyahat broşürleri ve sakızlarla mı?" Elleri dar kalçalarına asılı. "Uzaklaşmak istedin."

"Konuşma biraz kişiselleşmeye başlamıştı."

"Leo Amca böyledir işte. Onun kadar uzun ve zorlu bir hayat yaşadığında küstah olma hakkını kazanıyorsun." Yüzü gerildi. "Seni rahatsız ettiysem özür dilerim."

"Merak etme." Bir adım atıyorum ama yerinden kımıldamıyor.

Sert duruşu beni engelliyor. "Sana bir özür borçluyum. Önceden."

Bu konuşmayı burada, bu yağlı lokantada yapmak istemiyorum. Hiç yapmak istemedim; olanları unutmak istedim.

"Senin özel olmadığını söylememeliydim. Öyle demek istememiştim." Elini saçlarının arasından geçirdi, koyu renk saç tellerinden bir tutam yakaladı ve nefes vermeden önce onları çekiştirdi. "Ve bu yanlış çıktı."

"Beckham, lütfen..."

"Ne kadarını duydun bilmiyorum ama eğer duygularını incittiysem..." Başını sallıyor, göz göze geliyoruz.

Bu Beckham.

Beckham iyi davranıyor.

Gerçekten kibar.

Bir an için nefes almayı bırakıyorum ve nedeninden emin değilim. Samimiyet bu alışverişin içine süzülüyor ve oraya nasıl geldiğinden emin değilim.

"Duygularımı incitmedin." Gerçek bu. Sözleri incitmedi çünkü yalandı. Kardeşine yalan söyledi. *Kesinlikle* benim özel ve peşinden koşmaya değer olduğumu düşünüyor. Öyle düşünmeseydi, Dane'i masanın karşısından bana göz atmakla suçlamazdı. Bir kadını ilginç bulmayan bir adam, onu başkasına kaptırma ihtimaline üzülmezdi. Farkında olsun ya da olmasın, iddiasını sivri bir suçlamayla ortaya koydu.

Beckham King benden hoşlanıyor.

Bu çok saçma çünkü beni tanımıyor. Benimle ilgileniyor, kovalamacanın büyüüne kapılmış.

"Yemek muhtemelen soğuyordur." Dar geçidin sonunu işaret ediyorum ama hâlâ kımıldamıyor. Bakışlarım Beckham'ın dudağının dibinde geziniyor, iki hafta sonu önceki tadının hatırası ağzımı sulandırıyor.

Bakışları bu dar alanda içimi ısıtıyor, ham enerji merkezimi sarıyor, göğsümde dönüyor ve parmak uçlarımdan yayılıyor.

Yanından sıkıca geçip, çekilmiş sandalyeler ve garip bir şekilde yerleştirilmiş masalar arasında dolanıyorum ve deneysel nedenlerle zihnimde Jeremiah'ın bir görüntüsünü canlandırıyorum.

Vücudum ılık kalıyor. Göğsümün içinde tek bir gümbürtü bile yok. Kalbimde melankolik bir sızı yok.

Jeremiah'nın nasıl koktuğunu, tadının nasıl olduğunu hatırlamaya çalışıyorum ama her duyusal anının yerini Beckham'ınki alıyor. Her nefes alışımında Beckham'ın temiz tıraş losyonunu içime çekiyorum, sanki ezberlemiş gibiyim.

Deniyorum. Arkamdan bakışlarının ağırlığını hissediyorum, bizi masaya geri götürürken beni izliyor. Döndüğümde Leo ve Dane ayağa kalkıyor ve ben de hepsinin arasındaki yerime geri dönüyorum.

Beckham'ın eli masanın altında benimkinin üzerinden kayınca iştahım kaçıyor. Aşağı bakıyorum ve gitmiş.

BÖLÜM 13

BECKHAM

"ODESSA." Gece için süitine girip kaybolmadan birkaç saniye önce onu yakalıyorum.

Elini ahşap kapıya dayayarak duraklıyor. "Evet?"

Yemekteki özrümünden beri konuşmamıştık, gecenin geri kalanında dikkatini Leo Amca ve Dane'e odakladı ve dönüş yolunda gözlerini dinlendiriyormuş gibi yaptı.

"İyi olduğumuza emin misin?" Kendi alanımmış gibi onun alanını işgal ettim. Haftanın geri kalanını kuyruğumu kısıtılarak geçirmek bana cazip gelmiyor. Ayrıca güç dengesini tekrar lehime çevirmek için küçük bir doz şövalyelik gerekiyor.

Başı geriye düşüyor, inlerken zarif kumral saç telleri sırtından aşağı dökülüyor.

"Beckham, bunu neden yapıyorsun?"

"Neyi yapıyorum?"

"Bunu bir şey haline getiriyorum. Bu gereksiz." Topuklarının üzerinde dönüp bana bakarken omurgası dikleşiyor. "Söylediğin şeyi söyledin. Sana duygularımın incinmediğini söyledim. Bırak artık. Sen bunu yapmazsan ben de bunu geride bırakamam."

Odessa omuz silkiyor, ağzını düz tutuyor. Bakışlarının benimkini tutuşunda bir tuhafılık var. Ne olduğunu anlayamıyorum.

"Yorgunum." Eli kapı kolunun üzerinde duruyor.

Kafamı arkamdaki duvara vurmamak için elimden geleni yapıyorum. Bununla hiçbir yere varamayacağım.

Pişmanlık ve zor seçimler üzerine kurulu bir adam değilim ama asansördeki o öpücükten başlayarak son beş günde verdiğim her karardan pişmanlık duymuyorsam ne olayım. Bunun beni bilinmeyen bir bölgeye fırlatacağını bilseydim, bunu asla düşünmezdim. Onu gönderir, yatağıma geri döner ve egomu dinlendirirdim.

Eski hayatımı seviyordum. Kimseye güvenmeden. Mutluluğumu bildiğim en iyi şekilde arıyordum. Özgür ve bağısız, zihnim hedonistçe tüketilmemişti.

"İyi geceler, Beckham." Odessa kapısının arkasında kayboldu. Kilidin tıkırtısı hafifçe aşağılayıcı.

Meydan okuma kabul edildi.

MATHILDE bizi mutfaktan getirdiği kahverengi poşetli kahvaltılıklerle porte-cochere'de karşılıyor.

"*Bonjour*," diyor poşetleri elimize tutuştururken. "Mösyö Townsend kahvaltılarınızı şefimize hazırlattı. Kendisi daha önce ofise gitmişti ama gitmeden önce karnınızın doyduğundan emin olmak istedi."

"*Merci beaucoup*," diyor Odessa, sıcak çantayı göğsüne bastırarak.

Bronson arabayı çekiyor ve dışarı çıkıyoruz.

"İyi uyudun mu?" Arkaya yerleştikten sonra soruyorum.

"Evet. Sen?" Çantasından bir kap dumanı tüten yulaf ezmesi ve ardından bir muz çıkarıyor. Parmakları gülünç derecede büyük meyvenin çevresini kavıyor ve zihnimin en pis köşelerinde bir düşünce ortaya çıktığında dudaklarımdaki seğirmeyle savaşıyorum.

"Bir bebek gibi." Bir tanesini çıkarmadan önce bütün gece dönüp durdum. Kendimi telefonumdaki üstsüz resimli mesajlara bakmaya zorlamak da işe yaramadı.

Bu o olmalıydı.

"Sence bugün web sitesinin üzerinden geçecek vaktimiz olacak mı? Devin projeyi Cuma gününe kadar bitirmek istiyor. Önümüzdeki hafta için başka bir proje daha var." Yulaf ezmesini plastik bir kaşıkla karıştırıyor ve bir ısırık alıyor. Çenesine küçük bir damla düşüyor ve hiç düşünmeden başparmağımı sürükleyerek yeni ütülenmiş kalem eteğine düşmeden yakalıyorum. Odessa irkilerek uzaklaşıyor.

Sırıtiyorum. "Bir şey değil." "Her neyse, web sitesi?"

Ne yaptığını anlıyorum. Konuşmayı güvenli tutuyor.

"Web sitesini tartışmak için biraz zaman ayıracağım, evet." Göz ucuyla kıbarca kahvaltısını bitirini izliyorum, pembe dili kaşığın dibinde ağır çekimde kayıyor. Damlatmamaya çalışıyor. Telefonu alıyor ve yulaf ezmesini bırakıp cebinden telefonu çıkarma hızına bakılırsa, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'ndan bir telefon beklediğini düşünebilirim.

Utanmaz bir merakla ekrana bakıyorum ve Jeremiah adında birinden Utah'ta ne yaptığını soran bir mesaj görüyorum.

O da bir mesaj gönderiyor ve ekrana bakarak yanıt bekliyor.

"Bu senin eski sevgilin mi?" diye soruyorum.

Odessa telefonu göğsüne doğru çekip eğiliyor. "Omzumun üzerinden mi okuyordun?"

"Benden bir adım ötede oturuyorsun," diyorum. "Zor değil. Ayrıca, kimin seni bu kadar hızlı hareket ettirebileceğini görmek istedim. Seni hiç böyle hareket ederken görmemiştim."

Telefonu tekrar çalıyor.

"Utah'ta olduğunu nereden biliyordun?" diye soruyorum. İç geçiriyor, bir cevap daha yazıyor.

"Hâlâ seni takip ediyor mu?" diye soruyorum. "Birlikte olmasanız bile mi?"

Odessa başını bir kez sallıyor. "Carly ona söylemiş olmalı."

"Carly kim?" Her seferinde ince bir tabaka halinde özel hayatına girmeme izin vermesi komik. O kışa mesaj atmaya o kadar dalmış ki, bunu yaptığının farkında bile değil.

"En iyi arkadaşım," diye mırıldanıyor. "O da onun en iyi arkadaşı. Hep birlikte Purdue'ye gittik."

"Zor." "Zor olan ne?"

"Arkadaşın. O bir çifte ajan. Sadakatini sorgulamıyor musun?"

Odessa telefonunu kucağına koymuş, önüne bakıyor. "Ben öyle düşünmüyorum."

"Belki de düşünmelisin."

"Sağlam bir tavsiye, nazikçe reddedeceğim." Ses tonu dalgın ve soluk. Telefonunu eline alıyor, tırnakları hararetle cama vuruyor. Şimdi açılı, yolcu camında yansıyor ama yine de okuyamıyorum.

"Onu beş saniyeden fazla bekletmelisin." Parmaklarım kapının kol dayanağına vuruyor. "Diğer uçta onun beklediğini bildiğinde büyük bir kapanış."

"O öyle biri değil."

"Bütün erkekler böyledir," diye hayıflanıyorum.

"O zaman seninle çıkmak bir kabus olurdu," diye mırıldandı.

"İşte bu yüzden kimseyle çıkmıyorum. Bektan bir erkek arkadaş olacağımı ilk kabul eden benim."

Bana döndü. "Hiç yalnızlık çekmiyor musun?" "Asla."

Orta koltuğa doğru eğilip elini kalbimin üzerine koyuyor. "Evet. Tam düşündüğüm gibi. İçten içe ölmüşsün."

Yumruğumu göğsüme vuruyorum. "Yaşıyor ve atıyor, tatlım. Benimle başa baş mücadele edebilecek bir kızla henüz tanışmadım. Hayatı benim hızımda yaşa. Bana farklı bir melodi söylet."

Neredeyse oluyordu. Sophie sonrası sersemliğimde, günlerce bacakları olan ve cinsel iştahı sadece benimkine rakip olan Arjantinli bir bombayla tanıştım.

Birkaç ay boyunca seks arkadaşlığı yaptık. Başarısız nişanımdan bu yana gerçek bir ilişkiye en yakın olduğum şeydi.

Onunla her şey harikaydı, ta ki öyle olmayana kadar.

"Bugünlerde eşinle tanışacaksın Beckham." Odessa kibirli bir kıkırdama çıkarırken başı geriye düşüyor. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor, telefonunu çantasına atıyor ve soğuk yulaf ezmesini alıyor. "Seni bir tarafına çarpacak. Çıldıracaksın ve her dakikasını da seveceksin. Tanrım, ön sırada oturmak için para verirdim."

BÖLÜM 14

ODESSA

"Bunu susturacak mısın yoksa ne yapacaksın?" Dane konferans masasının karşısından homurdanıyor, gözleri Beckham'ın parlayan telefonuna sabitlenmiş. Telefon son üç saattir neredeyse hiç durmadan çalıyor ve vızıldıyor.

"Asla," diyor Beckham. "Peterson ararsa, kaçırmak istemem." "Sabahtan beri kim arıyor? Numaralarını engelleyemez misin?" I

Haddim olmasa da araya gireceğim. Bu ikisinin yanında kendimi rahat hissetmeden edemiyorum. Onları çok az tanımama rağmen, etraflarında olmak çok kolay. Dane'in tungsten gücündeki ön yüzünü ve Beckham'ın rahat kibrini geçtikten sonra göz korkutmak zor.

"Kimsenin numarasını engellemiyorum," diyor Beckham.

"Belki de numaranı bu kadar çok vermeyi bırakmalısın." Dane kalemini yere çarpıyor ve hukuk defterinde yeni bir sayfa açıyor. "Bunu hiç düşündün mü?"

"O konuya girme, Dane." Beckham ayağa kalkarak gelen yeni çağrıyı susturuyor.

"Alabilir miyim?" Elimi uzatıyorum, avucumu yukarı kaldırıyorum. "O bir kadın, değil mi?"

Adamlar birbirlerine bakarlar ve Beckham telefonumu dikkatlice kaydırır. bir şekilde.

"Beckham King'in telefonu," diye cevap veriyorum. ses tonu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Karşı taraftan bir tereddüt geliyor ama birinin nefes aldığını duyabiliyorum.

"Alo?" Sesim titriyor. "Hâlâ orada mısınız?"

"Kimsiniz?" Diğer uçtaki kadın nihayet konuşuyor.

"Ben Bay King'in kişisel asistanıyım. Sosyal takvimi ve diğer işleriyle ben ilgileniyorum."

"Onunla konuşmak istiyorum." Sesi oyuncakçıda ayağını yere vuran bir çocuğun sesine benziyor. "Birini aramak istemiyorum. Bu çok saçma. Telefonu ona ver."

"Ne yazık ki şu anda meşgul," diyorum. "Mesajınızı seve seve alırım."

"Koy. Onu. Telefona. Telefona. Telefona." Sesi bir oktav düşüyor ama bu beni korkutmuyor.

"Peki ya senin adın?" Tatlı tatlı soruyorum. Doktor muayenehanesinde telefonlara baktığım zamanlardan kalma eski bir numaradır bu. Hastalar arar ve talepte bulunurlardı ve onları istediklerini elde etmek üzere olduklarına inandırdığınız anda isimlerini sorardınız. Yarıyı telefonu kapatır ve bir daha aramazdı. Diğer yarıyı ise telefonda sinir krizi geçirmemiş gibi davranır ve hiç tereddüt etmeden isimlerini söylerdi.

"Dinle, onu telefona sen vereceksin." Kadının sözleri keskin ama ağırlıksız. Hâlâ ulaşamıyor.

"Çok özür dilerim," diyorum. "Bunu yapamam. Bay King'in yakın arkadaşı mısınız?"

"Bir bağlantımız olduğu söylenebilir."

"Bir öneride bulunabilir miyim?"

İç geçiriyor.

Masanın diğer tarafına bakıyorum. Çocuklar bir tür Voodoo ayini yapacakmışım gibi beni izliyorlar. Parmağımı havaya kaldırıp izin isteyerek toplantı odasından çıkıyorum ve sessiz bir koridor buluyorum.

Yalnız kaldığımda kadına "Dinle," diyorum. Söyleyeceğim şeyler incitici ama sadece yarıyı doğru. Beckham'ın bunları duymasına gerek yok. "O kadar da harika biri değil. Sadece insanları harika olduğuna inandırmakta çok iyi. O bir çöl serabı gibi, anlıyor musunuz? İstedğimiz bir şey gibi görünüyor ama hepsi bir yanılsama."

Sessiz.

"Hâlâ orada mısınız?" diye soruyorum.

Sonunda bir iç çekiş geliyor. "Evet."

"Onu tekrar tekrar aramak büyük bir zaman kaybı ve açıkçası, çılgın bir eski kız arkadaş gibi davranarak kendine iyilik yapmıyorsun," kelimeleri olabildiğince nazik bir şekilde söylüyorum, ancak biri deli gibi davranırken sempatik olmak zor. "Mantıklı mı konuşuyorum?"

"Ona benim için bir mesaj iletir misin?" Sesi birdenbire şaşırtıcı derecede sertleşti. "Ona gidip kendini becermesini söyle. Ve umarım siki düşer. Oh, ve arkadaşım bebeğini doğurmak üzere."

"Arkadaşın mı?"

"Evet," diye kestirip atıyor. "Ben o herifle yatacak kadar aptal değilim ama o öyleydi. Bu gece New York General'da doğuma girecek. Bir kız. Tebrik ettiğimi söyle ona."

Kalbim düşüyor, içimin en derin yerine batıyor. "Biliyor mu?" "Biliyorsam ne olayım. Bize hiçbir şey söylemiyor, sadece bebeğin onun

."

"Eminim bilseydi, orada olurdu."

Beckham pek çok şey olabilir, ama onun bir beleşçi baba.

"Muhtemelen bilmiyordur. Onunla konuşacağım," diyorum.

"Evet, öyle yap. Ve ona adam olmasını söyle yoksa önümüzdeki on sekiz yıl boyunca nafakayı kışından ödemesini bizzat sağlayacağım."

Bu bombayı onun üzerine bırakma düşüncesi kalbimi yerinden oynatıyor. Beckham'ın erkek fahişeliğiyle açtığı yıkım yolunda kırılan bir kalbi daha kurtardığımı sanıyordum.

"Arkadaşının adı ne?" diye sordum.

"Eva Delgado," dedi. "Ve bundan sonra onunla konuşmak isterse, benim aracılığım ile konuşacak."

"Mesajı hemen iletirim." Parmaklarım titriyor, iletmeyi hiç beklemediğim türden bir haberin ağırlığıyla.

Konferans salonuna geri dönerken bacaklarım sallanıyor. Dönüş yolu, beni o sessiz salona taşıyan yoldan daha uzunmuş gibi geliyor. Kapıyı sessizce kapatıp Beckham'a telefonunu verirken Beckham ve Dane eğlenerek sırtarak beni izliyorlar.

"Nasıl gitti?" Beckham soruyor.

Sandalyeme gömülürken uzun bir nefes dudaklarımda geziniyor. Alt dudağım düşüyor ve bakışlarım onlarınkinin arasında geziniyor.

"Tebrikler," diyorum.

"Sen neden bahsediyorsun, Odessa?" Beckham gülüyor.

"Baba olacaksın." Gözlerinde, bana hiçbir fikri olmadığını söyleyen bir ipucu arıyorum.

15. BÖLÜM

BU İMKANSIZ.

Ama aynı zamanda değil.

Hiçbir şey beni sarsmıyor ama yaprak gibi titriyorum ve Odessa sabahtan beri bana bakmayı bırakmadı. Alışılmadık derecede sessiz ve buna özellikle minnettarım. Bu durum onu hiç ilgilendirmiyor ve ben de karmaşık detayları anlatacak değilim.

Uçak JFK'ye iniyor ve durmadan önce emniyet kemerimi çözüyorum. Buradan çıkmalı, avukatımı aramalı, Dr. Brentwood'u aramalı ve acilen hastaneye gitmeliyim.

Eğer bu çocuk gerçekten benimse, doğumunu kaçırmayı reddediyorum. İlk fırsatta Eva'yla ilgileneceğim.

Pistte iki taksi bizi bekliyor ve ben kendi taksime binerken Odessa'nın bir taksiyle uzaklaşmasını izliyorum. Bu sabah Eva'nın arkadaşına ait olan numarayı bulup onu geri arıyorum.

"Nerede o? Hangi odada?" Cevap verdiği anda soruyorum.

"Beckham'la mı görüşüyorum?"

"Evet. Eva'yı nerede bulabilirim?"

"Oda 8174," diyor. "Pitocin birkaç saattir damlatılıyor. Kasılmalar başlıyor. Doktor yakında geleceğini düşünüyor, o yüzden hemen buraya gel."

"Kız mı?"

"Evet. Bir kız." Birinin sesinde hiç bu kadar nefret hissetmemiştim. Anlaşılan Eva'yı benim kadar iyi tanımıyor.

"Yola çıkıyorum." Aramayı sonlandırıyorum, şoförün omzuna dokunuyorum ve üzerine basması için ona fazladan bir yirmilik uzatıyorum. Rehberimde gezinirken avukatımın cep telefonunu buluyorum ve onu arıyorum. İlk çalışında sesli mesajı açılıyor. Muhtemelen Tahiti'de ya da onun gibi bir yerdedir. Rehberimi bir kez daha tarayıp Dr. Brentwood'un ofisini arıyorum ve sekreterine acil bir durum olduğunu söylüyorum.

"BECKHAM?" Eva'nın üzerinde soluk pembe bir önlük ve ince, flanel bir hastane battaniyesi var. Açıkta kalan karnının etrafındaki bir monitörden çıkan kablolar, zikzaklı çizgiler çizen kağıtlar çıkaran bir makineye bağlanıyor. Beni gördüğünde çılgınca gülümsüyor. Eva ışıldıyor, bronz yanaklarında sağlıklı bir kızarıklık var. "Gelmişsin."

Onun narin Arjantin aksanı eskiden dizlerimin bağını çözer ve sikimi sertleştirirdi. İşler kötüye gittiğinden ve sikiş arkadaşlığı bölgesine girmemiz uzaklaştırma emriyle sonuçlandığından beri, soğuk terler dökmeden Arjantin'i düşünemiyorum bile.

Bir kadın köşedeki sandalyede oturmuş, bana doğru hançerler fırlatıyor. Kollarını kavuşturmuş, başka tarafa bakmadan önce oflayıp pufluyor. Arkadaşı olduğunu tahmin ediyorum.

"Geleceğini biliyordum. Seni çok uzun zamandır görmemiştim." Gözleri usulca kapanıyor, makine bip sesi çıkarıyor. "Seni çok özledim bebeğim. Sen de beni özledin mi?"

Kelimeler boğazımda düğümleniyor, ağır bir endişe dozu tarafından durduruluyor. Dr. Brentwood onu meşgul etmememi, saplantısını beslemememi söyledi. Ama o benim çocuğumun annesiye, kızımı doğurmaya saatler kaldıysa, bir pislik olamam.

Başka bir zaman. Başka bir yerde. Burada değil.

Eva yüzünü buruşturuyor, acı çektiği belli olmasına rağmen gülümsüyor. "Tamamen doğal doğum yapacağım. Bebek için böylesi daha iyi. Ve her şeyi hissetmek istiyorum Beckham. Her şeyi hatırlamak istiyorum. Bu anı. Bebeğimizi dünyaya getirdiğimiz anı."

Deli bu kadın.

Ama ben bunu zaten biliyordum.

"Son zamanlarda Dr. Brentwood'la konuştun mu?" Bunu sormak için uygun bir zaman olmayabilir ama şu anki *durumundan* haberdar olup olmadığını bilmek zorundayım.

"Onun hakkında konuşmasak olur mu, lütfen?" Yavaş ve ağır bir nefes üflüyor. "Oh, bunlar toplanıyor. Nikki, gidip birini çağırır mısın lütfen? Sanırım tekrar kontrol edilmem gerekiyor."

Arkadaşı yavaşça ayağa kalkıyor, karanlık bakışları hâlâ üzerimde ve odadan dışarı çıkıyor. Bir süre sonra yanında bir hemşireyle dönüyor ve Eva'nın yatağının kenarına oturup eldivenli elini çarşafın altına sokuyor.

"Altı yaşındasın Eva. Bu harika bir şey. İlerleme kaydediyoruz. Birazdan tekrar kontrol edeceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa çağrı düğmesine bas, tamam mı?" Hemşire uzaklaşıyor.

"Hamile olduğunu bilmiyordum." Bir sandalyeye oturdum ve yatağının yanına çektim.

"Telefonlarıma cevap vermeyi bıraktın," diye iç geçiriyor. "Mektup göndermeyi denedim. Onlar da her seferinde geri geldi. E-postalarımı engelledin. Julie bana asla ulaşamadı. Ve sonra yasaklama emri geldi."

"Eva, beni takip ediyordun. Bir şeyler yapmak zorundaydım. Seni tutuklatmadığım için şanslısın."

Beni görmezden geliyor. "Denedim bebeğim. Sana anlatmaya çalıştım."

Eva elime uzandı. Tutmak istemiyorum. Ona yanlış bir işaret göndermek istemiyorum. Ama yüzü sıkışmış, gözleri sulanıyor. Fiziksel acı çekiyor. Elimi uzatmadan önce tereddüt ediyorum ve elimi sıkıca kavriyor.

"Sonunda tekrar birlikte olabiliriz, *aşkım*. Bir aile olabiliriz. Seni çok seviyorum."

Arkamızda çalan bir alarm Eva'nın arkadaşını sandalyesinde dikleştiriyor. Arkamda duran özenle hazırlanmış makineye bakıyorum, bilgisayar monitörünün sol alt köşesinde yanıp sönen bir sayıya gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Ne oldu?" Eva'nın yüz ifadesi panikle yıkanıyor, koyu renk gözlerinin kenarlarında yaşlar oluşuyor. "Bebeğim, sorun ne? Ne yazıyor?"

İki hemşire koşarak içeri giriyor ve bağırarak etrafı boşaltmamızı emrediyor. Eva'nın yatağını indiriyorlar ve içlerinden biri bebeğin kalp atış hızının her kasılda çok düştüğüne dair bir şeyler mırıldanıyor.

"Ona oksijen vermeyi deneyemez misiniz?" Nikki'nin elleri kalçalarına gider, tavrı rahatsız edici derecede sakindir. "Dördüncü bebeğimde de öyle yapmıştık."

Başka bir hemşire elinde mavi önlüklerle aceleyle içeri giriyor. "Sen baba mısın?"

Hay sikeyim. Hiç bilmiyorum.

Önlükleri ondan alıp, onu soyunma alanına kadar takip ettim. Üzerimi değiştirmek için tam yüz yirmi saniyem olduğunu, yoksa Eva'yla ameliyathaneye giremeyeceğimi söylüyor.

Bu sabah uyandığımda en büyük sorunum Odessa'yı tekrar düşünmedikçe geçmeyen sabah odunuydu. İkinci en büyük sorunum ise ofise giderken hangi kravatı takacağımı seçmekti.

Bu anla ilgili hiçbir şey gerçek gibi gelmiyor, ama işte buradayım, soyunma odasından aceleyle çıkıyorum, bir önlük bağlıyorum ve bir hemşirenin peşinden koşuyorum, böylece benim olabilecek ya da olmayabilecek bir kız bebeğin doğumunu kaçırmayabilirim.

Bana ameliyat masasının başındaki küçük tabureyi gösterdiler. Eva'nın kolları bağlıydı.

"Elimi tut, *aşkı*m," diye gülümsüyor Eva. Koyu renk saçları örtülü ve mavi bir çarşaf göğsünden aşağısını gizliyor. Hakkında uzaklaştırma kararı olan bir kadının elini tutuyorum ve yeni doğmuş bir bebeğin ağlamasını duyduğum anda boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum.

BÖLÜM 16

ODESSA

"Erken dönmene sevindim." Carly koltuğuma çökmüş, Jeremiah'nın eski yemek dergilerinden birinin sayfalarını karıştırıyordu. "Patronunun bebeği mi oldu?"

"Teknik olarak patronum değil. Ve ben de bilmiyorum. Bu konuda konuşmak istemedi. Neler olduğunu bildiğinden bile emin değilim." Onun yanına çöküyorum, ayaklarımın üzerine bir örtü çekiyorum ve arkamdaki aşırı doldurulmuş minderlere kıvrılıyorum. "Çok garipti Carly. Her şey çok hızlı oldu. Sanırım bir playboyun ödünü koparmak istiyorsan ona baba olacağını söylemelisin."

"Hak ettiğini buldu." Kıkırdıyor. "Son zamanlarda Jeremiah ile konuştun mu?" "Bu sabah biraz mesajlaştık."

Carly doğrulup eski gelin dergilerimden birine uzandı. "Öyle mi? Ne dedi?"

"Ona Utah'ta bir adamla birlikte olduğumu söylemişsin," diyorum. "Bu bir sır mıydı?"

"Hayır." Koluna vurdum. "Ona iş için olduğunu söylemedin. Sanırım bunun romantik bir şey olduğunu düşündü. Biraz kıskanç davranıyordu, Beckham hakkında bir sürü soru soruyordu."

"İlginç." Carly'nin omuzları düşüyor ve ön dişlerinin arasındaki tırnağını kemiriyor.

"Onu bilerek mi kiskandırmaya çalışıyordun bilmiyorum," diyorum. Carly ilişki manipülasyonu konusunda bir deha. Bana bir iyilik yaptığını düşündüğünü görebiliyorum. "Onunla hâlâ evlenmek istediğimi kanıtlamak için elimden geleni yaparken başka erkeklerle kaçtığımı düşünmesini istemiyorum."

"Doğru." Carly'nin elleri kucağına düşer. Bu kadar anne olmak ona göre değil.

"Son zamanlarda onunla konuştun mu? Benim hakkımda bir şey söyledi mi? Düşün hakkında?"

Parmaklarım çapraz. Ayak parmaklarım da. Eğer Jeremiah birine açılıyorsa, o da onu.

"Yani bazen konuşuyoruz ama dizi çekimleriyle o kadar meşgul ki," diyor. "Nişan hakkında pek konuşmuyoruz. Bunun ikinizin arasında olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, eğer bana bir sır verdiyse, bunu tekrarlayamayacağımı biliyorsun. Tıpkı senin bana söylediğin her şeyin aramızda kalması gibi."

"Bunu takdir ediyorum," diyorum. "Her ne kadar ne düşündüğünü bilmek için ölüyor olsam da. Sana geçen Cuma geldiğini söylemiştim, değil mi?"

Kaşları birleşti. "Hayır. Söylemedin. Geçen Cuma mı dedin?"

"Evet, buraya geldi. Bana yemek pişirdi. Gece burada kaldı." "Gece kaldı mı?"

"Evet," diye güldüm. "Bu şok edici bir şey mi?"

Başını yana eğdi ve ikinci bir dergi alıp ortasına doğru çevirdi. Sayfadaki kelimeleri okuduğuna ikna olmadım.

"Carly." Midem bulanıyor. "Onun hakkında bir şeyler biliyorsun, değil mi?"

Hayır anlamında başını sallıyor, bir dergi sayfasını parmaklarının arasında kıvrıyor ve nişan yüzüğü reklamına odaklanıyor.

"Başka biri mi var? Oh. Tanrım. Tanrım. Bana söylemek zorundasın." Öne doğru oturup elimle kolunu kavıyorum. "Eğer beni oyalıyorsa aptal gibi oturmak istemiyorum."

Her şey anlam kazanmaya başladı. Başından beri sorunun ben olduğuma inanıyordum, oysa belki de ben dikkat etmediğimde başka biri devreye girmişti. Düğünü planlamaya çok odaklanmıştım. Belki bir şey beni atlatmıştır?

"Suyu test ediyor, değil mi?" Ben soruyorum. "Benimle yuva kurmadan önce dışarıda başka neler var diye bakıyor. Tanrım, ben de aptal gibi bekliyorum."

"Dürüst olmak gerekirse ne halt ettiğini bilmiyorum," diye iç geçiriyor Carly. "Lanet olası aklını kaçırmış. Seninle birlikte olmalı. Siz birbirinize aitsiniz."

"Yani, başka kadınları becermeye izni var. Teknik olarak bekâr. Sadece beni kandırıp kandırmadığını bilmek istiyorum." Onu duymuyorum. Zihnim dakikada milyonlarca mil yol kat ediyor.

Telefonumu çıkardım, ellerim titriyordu.

"Ne yapıyorsun Sam?" diye soruyor.

"Onu arıyorum." Batmıştım. Carly istediği kadar inkar etsin, ben bunu iliklerime kadar hissediyorum. Onun sesini duymalıyım. Buraya gelmesini istemeliyim.

Ve sonra zor soruları soracağım. Yalan söylüyorsa öğreneceğim.

Carly telefonumu elimden aldı ve iki buçuk kez çaldıktan sonra aramayı sonlandırdı. "Yapma bunu. Oraya gitme. Onu korkutup kaçıracaksın."

"Bizim için savaşmak onu korkutup kaçıracak mı?" Bunu yaptığına inanamıyorum. "Ya da gerçeği talep etmek?"

"Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun," diyor. "Onu tekrar arayacağım."

Carly başını ellerinin arasına alıp arkasını dönüyor. "Kötü fikir Sam. Ben olsam yapmazdım."

İçim sızlıyor. Carly'nin bizim için daha fazla mücadele etmemesi gibi bir şey değil bu. Son altı yıldır bizim en büyük amigomuzdu.

O olmayınca köşem boş geliyor.

Arama sesli mesaja düşüyor ve bir an için tüm evren bana karşı komplo kuruyor gibi geliyor.

"Jeremiah, beni geri ara. Bu çok önemli. Konuşmamız gerekiyor."

BÖLÜM 17

BECKHAM

"GITMEMELİYDİN." Dr. Brentwood telefonun diğer ucundan kendine özgü sakinleştirici sesiyle beni azarlıyor. "Uçağa atlayıp ülkenin öbür ucuna gitmek ve bebeğini *doğururken* yanında oturmak yapabileceğin en kötü şeydi. Hepimizin neredeyse bir yıllık emeğini boşa çıkardın."

"Çocuğumun doğumunu kaçırmak yaşayabileceğim bir şey değil." Kulağa garip geliyor. *Çocuğum*. Hâlâ bilmiyorum. İkimiz gibi simsiyah saçları ve annesinin koyu renk gözleri var. Dün gece onu ilk kez kucağıma aldığımda tıkanmamaya çalıştım ve annesinin göğsünü emzirirken yanağını okşamaktan kendimi alamadım. Eğer benim çocuğum olma ihtimali varsa, o ilk anları kaçırmak istemem.

"Gerçekten senin olduğuna inanıyor musun?" Dr. Brentwood bir azizin sabrına sahiptir. Genelde. Ama bugün değil. Ahizeden iç çektiğini duyuyorum. Dokuz ay önce bu konuyu kapattığımızı düşünmüştük. Yardım istiyordu. Uzaklaştırma emri çıkarıldı.

"Bunun olacağını düşünmüş müydüm?" diye sordum. "Hayır. Vasektomi yaptırdım. Hep prezervatif kullandık. Ama o benim... *ürünümün* on şişesinin kriyojenik olarak dondurulduğu doğurganlık kliniğinde çalışıyor."

"Çok sıkı gözetim zinciri protokolleri var. Ülkedeki en iyi doğurganlık kliniklerinden biri" diyor.

"Doğru. Eva da laboratuvar müdürü," diyorum. "Hasta gizliliğini korumak ve karışıklıkları önlemek için her şey numaralarla kodlanmış. Bilin bakalım tüm bu bilgilere kimin erişimi var? Bilin bakalım hastalar prosedürler için geldiklerinde meni hazırlama işinden kim sorumlu?"

Dr. Brentwood teorim karşısında sustu.

On sekiz ay önce vazektomi yaptırmaya karar verdim.

Sorumlu bir iş yaptığımı düşünüyordum.

Bir gün fikrimi değiştirebilme ihtimalim çok düşük olduğu için kriyojenik yolu seçtim. İşte o zaman Eva'yla tanıştım. Koridorda ona rastladım, tam onuncu ve son partimi yatırmak üzereydim. Daha önce hiç

Daha önce bu kadar egzotik ve gizemli birini görmemiştim. Uzun boynu, yüksek elmacık kemikleri, gözlerinde yaramaz bir parıltı ve öldüren bir aksanı vardı.

Bir akşam yemeği içkiye dönüştü ve haftalar içinde aylar sonra bitirmek zorunda kalana kadar düzenli olarak takılıyorduk. Bağlanmaya başlamıştı. Kirli konuşmalar yastık konuşmalarına dönüştü ve bu da Eva'nın anlaşmanın bir parçası olmayan aşık olmasına izin vermesine kadar tırmandı.

O güverte sandalyelerini yeniden düzenlerken ben batan gemiden atladım. Eva geri dönmeyeceğimi anladığı anda alabora oldu.

"Avukatımın geri aramasını bekliyorum. Dün gece onunla konuştum. Klinikle temasa geçecek." Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Uzun zamandır ilk kez ürünsüz. Gecenin büyük bir kısmını hastanede o masum küçük kıza bakarak ve onun benim olduğuna dair bir işaret arayarak geçirdiğim için bu sabah duş alacak motivasyonum bile yoktu. "Klinik muhtemelen geri dönecek ve on şişenin hepsinin sayıldığını söyleyecek. Eva numaraları değiştirdiyse ya da benim numunemden bir şişeyi başkasınıninkiyle değiştirdiyse, numuneleri çözmeden bunu anlamamanın bir yolu yok. Bu onları yok eder."

Hay sikeyim.

"DNA testi yapmanız gerekecek," dedi Dr. Brentwood. "Bu da haftalar sürebilir. Muhtemelen aylar."

"Ne yapmalıyım?" Sandalyemde geriye doğru kaykılıp saate bakıyorum. Saat sekiz buçuk. Odessa her an buraya gelebilir. "O benim değilmiş gibi mi davranayım? Bu az önce olmamış gibi mi davranayım? Eva'yı görmezden mi geleyim? Ya bebeği tehdit ederse?"

"Tehdit etmez," diyor. "Eğer bebeğin senden olduğuna inanırsa, ya da gerçekten o bebek sendense, hiçbir şey yapmaz."

"İkimiz de bunu garanti edemeyeceğimizi biliyoruz. Eva'nın sağı solu belli olmaz.

Kararsız."

"Kesinlikle." Boğazını temizliyor. "İşte bu yüzden hastaneye gitmeden önce beni aramalıydın."

"Sağlıklı düşünemediğim için beni affet." Yumruğum masa telefonumun kolunu sıkıyor, çarpma isteğime direniyorum. Hiç yardımcı olmuyor. Cevaplara ihtiyacım var. Direktiflere ihtiyacım var. Böyle bir durumda ne yapılacağına dair bir protokol yok. Eminim bir yerlerde birileri eski seks arkadaşından dönuşen takipçisinin kriyojenik olarak dondurulmuş spermliyle kendini hamile bırakmıştır?

Gülüyorum çünkü bu durum gerçek olduğu kadar saçma da.

"Hastaneye gidebilir misiniz, Dr. Brentwood? Onunla biraz konuşabilir misiniz?"

Bazı cevaplar almaya çalışır mısınız?"

"Konsültasyon için çağrılmadığım sürece gidemem," diyor. "Şu anda konuşuyor olmamızın tek nedeni dosyasındaki imzalı ibraname. Bu arada iki ay içinde süresi doluyor."

"Harika." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Peki şimdi ne yapacağım? Birkaç gün içinde taburcu olacak. Eve gitmesi, etrafta dolaşması için yardıma ihtiyacı olacak. Bebeğe bakmak için. Arkadaşı bu gece Baltimore'a dönüyor. Tek başına kalacak."

Bebeğin ihtiyacı olan bakımı almasını sağlamalıyım. Bu şekilde doğmayı o istemedi. Daha önce hiçbir şeye karşı bu kadar korumacı olmamıştım ama onun çaresiz yüzünü akli dengesinin yerinde olmadığı aşikâr olan bir annenin kollarında görmek, içimde var olduğunu hiç bilmediğim bir ayıyı ortaya çıkardı.

"Birini tutabilir miyim? Bir dadı?" diye sordum.

"Hayır," diyor Dr. Brentwood hiç duraksamadan. "Tekrar söylüyorum Beckham, yanlış bir mesaj vermek istemeyiz. Seni bu şekilde manipüle etmesine izin veremezsin. Onun taleplerine boyun eğemezsin."

"Şu anda mesele Eva değil. Bebekle ilgili." Ona ne isim vereceğimi bilmiyorum. Eva ona isim vermemi istedi, herhangi bir öneride bulunmayı reddetti. Bu da beni manipüle etme, bebekle benim aramda bir bağ kurma çabalarından bir diğeri. Çocuğun bir isme ihtiyacı var ama Eva'ya bir şey kanıtlamam gerekiyor.

Bu konuyu başka biriyle konuşmalıyım. Dr. Brentwood'la değil. O anlamaz. Yasal olarak kimseye ne yapacağını söyleyemeyeceğini anlıyorum. Bir şeyler ters giderse, sorumlu tutulabilir ve Eva Delgado türünden psikiyatrik hastalar özellikle öngörülemez olabilir.

Xavier bugünlerde pek akli başında değil ve Dane de bana nutuk çekecek.

Kapım çalındığında elinde iki fincan kahveyle Odessa içeri giriyor. "Seni sonra ararım," diyorum Dr. Brentwood'a.

Telefonu kapatmadan önce, "Beckham, ne yaparsan yap, Eva'yla muhatap olma," dediğini duyuyorum.

"Bunlardan birini kullanabilirsin diye düşündüm." Odessa masama bir fincan koyuyor, bakışları gözlerimin altındaki torbaları tarıyor. "Uzun bir gece miydi?"

"Çok." Strafor bardağı alıyorum. "Teşekkür ederim."

Karşıma oturdu, tabletini düzgünce altına sıkıştırdı.

Kol.

"Kahretsin. Web sitesi," diyorum. "Özür dilerim. Tamamen unutmuşum."

"Sorun değil Beckham." Bugün onda daha yumuşak bir şeyler var, sanki bana yumuşak davranıyor. "Bazı şeyler yaşıyorsun. Anlıyorum."

Neredeyse bana bir laf atmasını isteyecektim. El altından bir laf etmesini. Hayatımı yirmi dört saat önceki gibi hissettirecek herhangi bir şey.

Lanet olsun, o zamanlar hayat çok basitti.

"Her şey yolunda gitti mi?" Bacak bacak üstüne atıp dik oturdu. "Bir kızdı, değil mi?"

"Nereden biliyorsun?"

"Arkadaşım. Bana o söyledi. Sana söyleyen ben olmak istemedim," diyor. "Bana düşmez."

"Yeterince adil."

"Hiç fotoğrafın var mı?" Odessa soruyor. Sanırım sorusu gayet doğal.

Telefonumu ıkartıyorum. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Gülüyor, daha yakına eğiliyor.

Gerçekten hatırlamıyorum. Dn gecenin çoğunu şaşkınlık içinde geçirdim. Fotoğraf albmm karıştırırken, gecenin sonuna doğru, eve gitmeden hemen önce çekmiş olduğum bir fotoğrafa rastlıyorum. Ne zaman çektiğimi hatırlamıyorum ama işte orada.

Telefonumu Eva'nın kollarında uyuyan bebeğin fotoğrafına bakıp glmseymen Odessa'ya uzatıyorum.

"ok güzel," diyor Odessa. "Tıpkı annesi gibi."

Dudaklarım aralanıyor, gerçek dilimin ucuna kadar geliyor.

Telefonu geri uzatıyor ve ben de onu bir kenara koymaya gidiyorum ama almaya başlıyor.

Ekranda avukatımın adı yanıp sönüyor.

"Buna bakmam gerek," diyorum. Odessa ayağa kalkıyor, aceleyle odadan çıkıyor. "Roger, ne biliyoruz?"

BÖLÜM 18

ODESSA

Beckham'ın ofis kapısını kapattığım an, DNA testi hakkında bir şeyler mırıldandığını duydum.

Ciddi misin?

Geçmişte cinsel ilişkiye girdiği belli olan bir kadının bebeği oldu ve onun en büyük önceliği DNA testi yapmak mı? Haberi alır almaz New York'a geri dönmesi, bebeğin kendisinden olduğunu düşündüğünü düşündürüyor, bu yüzden küçük çıkmazına sempati duymakta zorlanıyorum.

Hak ettiğini buldu.

Ve *orada* olmalıydı. Hastanede. Masasında oturup telefon görüşmesi yapmamalı.

Zavallı kadın.

Dün uçakta onun için üzüldüm. Bir avuç kelimedenden fazlasını söylemedi ve neredeyse beş saat boyunca bacak bacak üstüne atmış, ayak bileği zıplarken önüne bakarak oturdu.

Kahve bir barış teklifiydi. Her ne sebeple olursa olsun onun için üzülmüştüm ki geriye dönüp baktığımda bunun büyük bir hata olduğunu görüyorum.

Ofisime döndüğümde telefonumu milyonuncu kez kontrol ettim. Jeremiah hâlâ beni aramadı. Bu onun yapacağı bir şey değil. Ara versin ya da vermesin, kimseyi görmezden gelecek biri değil.

Özellikle de beni.

Dane ve Beckham'a ön web sitesinin linkini içeren bir e-posta gönderdim ve geri bildirim istedim. Ardından, görüşme tarihini ve saatini teyit etmek için Charity Falls Register'ı arıyorum. Yeni bir not defteri çıkararak Beckham'ın mülakat sırasında üzerinde durmasını istediğim bazı önemli istatistikleri ve noktaları not ediyorum.

Kendimi işe verdiğim bir saat beni başladığım yere geri götürüyor: Jeremiah için endişelenmeye.

Yenik bir nefes alarak blogunu kontrol ediyorum. Arayüz değişmemiş. Bu konuda o kadar iyi bir iş çıkardık ki, programın markalaşması bu konu etrafında koordine edildi. En son blog yazısına tıklıyorum: tatlı bir tarif

Patatesli turta, turta kabuğu sponsorluğuyla bağlanmış. Bunu o yazmadı. Bunlar onun sözleri değil. Bir stajyer onun için bir araya getirmiş olmalı.

Onu bütün gün üniversite stajyerleri ve sektör yöneticileriyle dolup taşarken hayal etmek kalbimi sızlatmadı desem yalan olur.

Telefonumda daha güzel günlerin fotoğraflarını karıştırırken, geçen Noel'de ailemin Minneapolis'teki evinde onun kucağında oturduğum fotoğrafa geldiğimde duruyorum. Birbirimize uyumlu kazaklar giymiştik ve Jeremiah yeğenimin bir önceki yıl ona hediye ettiği Noel Baba şapkasını takmıştı.

O resimdeki Jer ve Sam hallerinden memnun. Kaygısız. Anı yaşıyorlar. Gelecek için heyecanlı. İlişkimiz kolay ve zahmetsizdi. Eskiden çok mutluyduk.

"Ben biraz dışarı çıkıyorum."

İrkilerek başımı kaldırdım ve Beckham'ı kapımın önünde gördüm. "Hastaneye mi gidiyorsun?" diye sordum.

"Kesinlikle hayır." Sanki sorum onu aşağılıyormuş gibi yüzü buruşuyor.

Belki de hala damarlarımda dolaşan ve nostalji ve güvensizlik seliyle karışan kızgınlık kalıntısıdır, ama onları durdurmaya fırsat bulamadan kelimelerin boğazımda yükseldiğini hissediyorum.

"Bu çok boktan, sence de öyle değil mi?" Bunu söylediğime inanamıyorum. Zihnimde yeni bir yığın keskin fikir oluşuyor ve ben onları durdurmaya fırsat bulamadan yüzeye çıkıyor. "Şu anda ailenle birlikte olman gerekmiyor mu?"

Beckham'ın genellikle rahat olan soğukkanlılığı geriliyor, ağzından başlayıp çenesinden devam ediyor, omuzlarından aşağı inerek sıkılı yumruklarına ulaşıyor.

"Lütfen bana erkek gibi davranacağını ve sorumluluk alacağını söyle," diyorum. Sözcükler ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum ama elim kolum bağlı. Tüm korkularım, endişelerim ve öfkem bir araya gelip sağduyumu gölgeliyor. "Belki de evren sana boş boş dolaşmayı bırakıp bir düzen kurmanın zamanının geldiğini söylemeye çalışıyordur. Er ya da geç büyümek zorundasın."

Beckham'ın gözleri kararıyor. "Sen. Biliyorsun.

Hiçbir şey bilmiyorsun." Kahretsin.

Bir anda gitti. Ve şimdi kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissediyorum. Peşinden koştum, koridorun yarısına geldiğinde kolunu yakaladım. Durdu, dirseğini elimden kurtardı ve bana döndü.

"Özür dilerim." Avuçlarım kalbimi kaplıyor. "Ciddiyim. O şeyleri söylememeliydim Beckham. I..."

Yüzümü inceliyor, burnunun ucuna bakıyor ve zor nefes alıyor.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum. Annem bir keresinde bana bir özre bir sürü bahane eklemenin onu sulandırmaktan başka bir işe yaramadığını söylemişti. "Bunu hak etmedin. Özür dilerim."

Yirmi beş kez daha özür dileme ihtiyacı hissediyorum, o bana sorun olmadığını söyleyene kadar onu özür yağmuruna tutuyorum.

Sert bakışlarında kabullenme yok, sadece tüylerimi ürperten bir acılık var.

Ben

"Durumunuzu bilmiyorum," diye ekliyorum.

"Yargılamamalıyım." "Hayır, Odessa. Yargılamamalısın."

"Özür dilerim."

"Seni ilk üç seferde duydum."

"İhtiyacın olan bir şey varsa..." Acıması görünüyor. Bunu biliyorum. O muhtemelen benim sorunumun ne olduğunu merak ediyordur. Ben de aynı şeyi merak etmeye başladım.

"Ayaklarına kapanmayı bırakmanı istiyorum," diyor. "Senin bu halini sevmiyorum."

Ben de sevmiyorum.

Bana doğru bir adım atıyor ve ben de yakındaki bir duvara çarpana kadar geri geri gidiyorum. Gözlerimi kapatıp onun temiz kokusunu içime çekiyorum. Bu beni o geceye götürüyor, ben barda bir kızken, o da her türlü kötü niyeti olan bir adamken.

"Bugün, tüm günlerin arasında..." Beckham düşüncesini yarım bırakıyor, yüzü çarpılıyor.

"Biliyorum," diyorum, gözlerim aynı anda hem itiraz ediyor hem de özür diliyor. "Bazı şeyler yaşıyorsun. Seni yalnız bırakacağım."

"Hayır, Odessa. Bana daha önce davrandığın gibi davranmanı istiyorum." Eli çenemi kavırıyor. "Bana kahve getirme ve benim için üzüldüğün için birdenbire en iyi arkadaşmışız gibi davranma. Ve *sakın* beni boktan bir insan olmakla suçlama çünkü eve götürdüğüm her kadına karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadım."

Başparmağı alt dudağımda geziniyor ve bir karıncalanma izi bırakıyor. Tek kelime daha etmekten korkarak anlayışlı bir şekilde başımı sallıyorum.

"Her şeyin birkaç gün önceki haline dönmelerini istiyorum," diye iç geçiriyor.

"Anlamıyorum."

Birkaç gün önce didişmekten başka bir şey yapmıyorduk ve benim kasıtlı dikenliğim aramızdaki duygusal biber gazı gibiydi.

"Sana karşı kaba olmamı mı istiyorsun?" diye sordum.

Eli çenemden ayrılıp kolumda geziniyor.

"İki gün önce en büyük sorunum seni benden nefret etmemeye nasıl ikna edeceğimi bulmaktı. İki gün önce en büyük önceliğim senin o elde edilmesi zor amını tekrar sikmemin ne kadar süreceğini görmektir çünkü sana karşı üstünlük sağlayamamak hayatımda yaşadığım en sinir bozucu şeydi." Yan tarafa bakmadan önce gözlerini deviriyor. "Düne kadar."

Ağzım açık kalıyor, kafam ve kalbim içimden geçen duygu seli ile uzlaşmaya çalışıyor.

"Siktir, Odessa. O zamanlar hayat kolaydı." Öfke yüz ifadesini terk ediyor, ancak acı onun yerini almakta gecikmiyor. Dili alt dudağının üzerinde kayıyor. "Sen barikat üstüne barikat kurdun, ben de sana bir kez daha sahip olabilmek için zamanımı onları yıkmanın yollarını planlayarak geçirdim."

Bunu biliyordum.

"Seninle tekrar yatmak gibi bir niyetim yoktu," diyorum, Julie'nin bizi duyma ihtimaline karşı sesimi alçaltarak.

"Ama senden tam olarak istediğimi almaya niyetim vardı," diyor bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırarak.

Başparmağı yanağımı sıyrıyor ve omurgamdan aşağı iğne batmaları gönderiyor. Göğsüm yükselip alçalıyor. *Nefesimi ne zaman kaybettim?* Arkamdaki duvara yaslanan avuçlarımda bir karıncalanma hissi oluşuyor. Ellerimdeki ağrı beni bir şeye, tercihen ona tutunmaya itiyor ama olduğum yerde donup kalıyorum.

"Ne yazık ki." Kaşlarını çatıyor. "Temizlemem gereken bir pislik var ve eminim ki ben işimi bitirene kadar sen o ahmakla geri dönmüş olacaksın."

Bir yanımda onun bu kadar kolay pes etmesini istemiyor. Geri kalan yanımda ise böyle uygunsuz bir düşüncüyü aklımdan geçirdiği için o parçayı azarlıyor.

"Sürdüğü sürece eğlenceliydi, değil mi?" Sesim kesiliyor ama bakışlarım sabit, ona kilitlenmiş durumda.

Beckham uzaklaşıyor ve ben nefes veriyorum. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, hiç şansın yoktu."

Sırıttıyor. İlk tanıştığım Beckham hâlâ yaşıyor ve orada bir yerlerde, bildiği hayatın cırtlak bir şekilde durduğu gerçeğinin arkasına saklanmış durumda.

"Aynı şekilde." Ağzımın köşesi çekiliyor. Gözlerim ağzının mükemmel şeklini izliyor ve dudaklarıma sıcaklık gönderiyor. İstedğini hiç bilmediğin bir öpücüğü özlemenin mümkün olup olmadığını merak ediyorum.

Beckham hiç istemediğim her şey ve ihtiyacım olan hiçbir şey. O yeni ailesiyle birlikte olmalı, ben de Jeremiah'la aramı düzeltmeye çalışmalıyım.

Olması gereken de bu.

BÖLÜM 19

BECKHAM

Bu sabah Yukarı Doğu Yakası'nın çoğunu dolaştım. Aklımda bir hedef yoktu. Beton duvarların ardına hapsolmaya bir dakika daha dayanamazdım. Son yirmi dört saat içinde hayatım - ve zihnim - bir hapishaneye dönüştü.

Öğle yemeğinden hemen önce New York General'a giden bir taksiye bindim.

"Eva." Hastane odasının kapısında durdum. Dr. Brentwood buraya gelmememi, onunla ilgilenmememi, ona istediğini vermememi söyledi. Ama ben sınırlı seçenekleri olan bir adamım ve riskler arttı. Arkama yaslanıp onu görmezden gelirsem lanetleneceğim çünkü o gitmiyor.

Ve bu artık *bizimle* ilgili değil.

İşin içine bir de bebek girince işler değişiyor, özellikle de *benim* bebeğimse. Ben hiç babalık yapmadım. Baba olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kendimi hiçbir zaman futbol koçluğu yaparken ya da omuzlarımda bir çocuk ve boynumda bir fotoğraf makinesiyle Central Park Hayvanat Bahçesi'nde dolaşırken hayal etmedim, ama eğer o benimse, hak ettiği her şey olmak için elimden geleni yapacağım.

Dane ve benim hiç sahip olmadığımız baba olacağım.

"Burada olmana çok sevindim." Eva'nın yüzü aydınlanıyor, bebek kollarında rahatça uyuyor. Sırıttırıyor, saçları başının üstünde toplanmış. Yaklaştığımda makyaj yaptığını görüyorum. Eva bugün en iyi şekilde görünmek istiyordu çünkü geri geleceğimi biliyordu.

Normal bir insan olsaydı, nasıl hissettiğini sorardım.

Suyunu doldurur ya da elini tutardım ama bugün buraya gelme sebebim bu değil.

"DNA testi yapmalıyız Eva." Güvenli bir mesafeyi koruyorum. "Sadece emin olmak için. Herhangi bir düzenleme yapılmadan önce. Buradan ilerlemeden önce. Bilmek zorundayım."

Gülümsemesi soluyor, gözleri kararıyor. "Neden böyle bir şey söyledin Beckham? O senin kızın. Tamamen senin. Senin çenene sahip. Kulakların. Gamzelerin."

Bakmamaya, teslim olmamaya ve kazandığını düşünmesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Biz birlikte olmadan önce vazektomi yaptırdım Eva. Bunun olmasına imkân yok." Boğazımdaki sertliği yutuyorum ama geri geliyor. "I

Klinikteki herhangi bir şeyi kurcalamış olabileceğinize inanmak istemiyorum ama..."

"Ne dediğinin farkında değilsin." Gözlerinin kenarları iri yaşlarla dolana kadar camlaşıyor. "Biz bir aileyiz. Sen. Ben. Bebeğimiz. Bunun Tanrı'nın planında olmadığını söylemek..."

Bebeğin yanağını okşayarak aşağı bakıyor.

"O çok *güzel* Beckham. Onu *biz* yarattık. O bizim sayemizde burada. *aşk*." Sesi gergin.

Midem bulanıyor. Eva iyi değil. Uzun zamandır iyi değildi.

"Ona nasıl bakacaksın?" diye soruyorum. "Buradan ayrıldığın zaman. Biri var mı?"

Eva dikkatini bana yöneltiyor. "Seninle eve gelebileceğimizi düşünmüştüm. Çocuk odası için yeriniz var. Birkaç telefon görüşmesiyle bir gün içinde bir tane kurabiliriz."

Belli ki bunu daha önce yüzlerce kez hayal etmiş.

"Eva..." Çenemi göğsüme bastırarak odanın öbür ucundan gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Gerçekten böyle olacağını mı düşündün?"

"Sen iyi bir adamsın. Doğru olanı yapacağını biliyorum. Bizim için geleceğini biliyorum. Ailenden uzaklaşmak sana göre değil."

Beni tanımıyor. Hem de hiç. Ben cesur bir prens değilim. Elimde kudretli sikimle güzel kadınlardan oluşan bir krallığa hükmeden, asgari sorumlulukları olan bir adamım. Ben bir playboyum. Tek bağlılığım sefahat dolu bir hayat.

"Dr. Brentwood'un ne dediğini hatırlıyor musun? Yansıtma hakkında?" Ona hatırlatıyorum. "Ben bir aile babası değilim Eva. Bunu sana başından beri söyledim."

"O zaman neden doğurganlık kliniğindeydin?" diye tersliyor.

Haklı olduğu bir nokta var; benim durumuma yardımcı olmayan küçük bir nokta.

"Baba olmak istediğini biliyordun ama henüz değil. Şimdi değil" diyor, sesi aceleci ve heyecanlı. "Bir gün fikrini değiştirme ihtimalin olduğunu biliyordun."

"Kararımı vermiştim Eva," diye inliyorum. Sperm dondurma işlemi, aldırma kararımdan caymamı engelleyen bir sigorta poliçesinden başka bir şey değildi.

"Bazen kendimiz için en iyisinin ne olduğunu bilemeyiz," diyor ve tekrar bebeğe bakıyor. Minik bir yumruk battaniyenin üzerinden yükseliyor ve Eva'nın elbisesinin pazen kumaşına tutunarak uzanıyor. Bir şeyler mırıldanıyor

Küçük bir melodi, tatlı ve tanıdık olmayan bir şey. Arjantin ninnisi olduğunu tahmin ediyorum.

"Test sonuçlarını alana kadar ne senin ne de *onun* hayatında olamam." Göğsümde keskin bir şey parlıyor. Bebeği kim bilir ne kadar süre Eva'nın bakımına bırakma düşüncesi beni tedirgin ediyor.

"O senin, Beckham. Sana asla yalan söylemem, *aşkım*." Mırıldanma devam ediyor.

Eva'yı bunu kabul etmeye ikna etmek, dengesiz bir denge kirişi üzerinde yürümekten farksız.

Bir dakika sonra parmaklarını bebeğin simsiyah saçlarında hafifçe gezdirerek, "Ve eğer onun senin olduğunu düşünmüyorsan, Arjantin'e geri dönmekle ilgili bir sorunum yok," diyor. "Onu anavatanımda büyütme."

Yumruğum sıkıştı. Bebeğin benim olup olmadığını bilmediğim halde denizaşırı bir ülkeye götürülme düşüncesi henüz aklıma gelmemiş bir olasılıktı. Eva'ya hiçbir şeyi çok görmezdim.

"Bir isme karar verdin mi bebeğim?" Eva gülümsüyor, sanki çapraz ateş altında değilmişiz gibi bana bakıyor. "Güzel kızımız için güzel bir şey mi?"

Dr. Brentwood damalı bayrağı sallayıp görevi iptal etmemi söyleyecekti. Kapatmamı.

"Ona isim vermelisin. Delgado *ailesinde* bu bir gelenektir. İsimleri babalar seçer." diyor.

"Hiç düşünmedim."

Bebeği havaya kaldırıyor, kulaktan kulağa sırtıyor ve onu inceliyor. "Küçük meleşimiz için bir şeyler düşünürsün."

"Test, Eva." Kollarımı kavuşturarak boğazımı temizliyorum. "Şehir dışında bunları yapan bir klinik var. Sonuçlar iki-üç gün içinde geliyor."

"Hayır!" Bebeği göğsünde tutuyor, sırtını şiddetle sıvazlıyor.

"Bunu kolay yoldan yapabileceğimizi umuyordum." Telefonumu kapıp avukatımı arıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye tükürdü.

"Mahkeme emri çıkartıyorum," diyorum. Roger cevap veriyor. "Roger, onunla konuştum."

Hallet şu işi."

"Büyük bir hata yapıyorsun." Eva başını sallıyor, bebeği kollarında zıplatıyor. "O *bizim* kızımız."

"Dilekçeyi ben veririm," diyor Roger. "Beckham, bu hızlı olmayacak. Yargıcın, bebeğin evlatlık verilmesini emretmeden önce yeterli kanıt olup olmadığına karar vermesi gerekiyor."

Babalık testi, ve o zaman bile Eva bir avukat tutabilir. Kendisine tebliğ ettiğimiz andan itibaren itiraz etmek için otuz günü olacak."

"Başka ne seçeneğim var ki?" Ben de karşılık verdim. "Hallet şu işi."

Telefonu kapatıp kapıya doğru ilerliyorum ve Eva'nın doğrulup elini uzatmasını izliyorum. Kaygan gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeden önce bir süre daha kalmam için yalvarıyor.

Nefret genellikle kalbimde yer etmez ama şu anda Eva'dan bunu yaptığı için, kendine hizmet eden, kaotik bir karmaşa yarattığı için nefret ediyorum.

"Seni sevmiyorum ve hiç sevmedim." Öfkeli bir yanma göğsümü dolduruyor. Bebeğe bakmak istiyorum ama kendimi tutamıyorum. "Seninle asla birlikte olmayacağım. Ve eğer o benimse, Tanrı hepimize yardım etsin çünkü ona bakacak durumda değilsin. Kendine bile zor bakıyorsun."

Banyosunda sakinleştirici ve benzodiazepin dolu bir ecza dolabı bulduğumu asla unutmayacağım. Sakinleştiriciler. Reçeteli uyku ilaçları. Bir insanın hayatı bir süreliğine unutmak için ihtiyaç duyabileceği her şey. Hiçbiri onun adına değildi. Hemen ardından onu Dr. Brentwood'a yönlendirdim. Karaborsa Xanax'a değil, yönetilen bakıma ihtiyacı vardı.

Bebeği sıkarken dudakları titriyor. Belki de ben bir pisliğim. Belki de çenemi kapalı tutup çekip gitmeliydim, ama soğukkanlılığımı korumak için tek yapabildiğim bu. İçimde bir şeyler yanıyor. Dışarı çıkmak zorunda.

"Mutlu olabiliriz. Sadece bize bir şans ver." Sesi yorgun ve kısık. Etrafta durup bunu daha fazla dinlemeyeceğim. Hışımın kapıdan çıkarken, "Yalan söylemiyorum Beckham. O senin kızın..."

Ona inanmak istemiyorum ve bir yanımın inanmasından da nefret ediyorum.

"GERİ GELDİN." Döndüğümde Odessa masasından başını kaldırıp bana baktı.

Neden ilk gittiğim yerin o olduğundan emin değilim. Kapısının önünde duruyorum. Konuşmuyordum. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Göz açıp kapayınca kadar, özenle hazırlanmış, titizlikle mükemmelleştirilmiş bekâr hayatım üzerindeki tüm kontrolümü kaybettim.

Ellerim gerçek bir şey için ağrıyor. Kahretsin, o zarif kumral bukleleri parmaklarımda arasında hissedebilseydim ve dudaklarımı onunkilere bastırabilseydim, belki yeniden biraz sakinliğin tadına varabilirdim.

"Hey, iyi misin?" Odessa kaşlarını kaldırıp bilgisayarının kapağını kapatıyor. "Burada beni korkutuyorsun."

Tereddütlü adımlarla yanıma geliyor, tatlı parfümü ciğerlerimi dolduruyor. Havamdayım. Kahretsin, havamdayım.

Her şeyi yakıp kül edecek bir ruh halindeyim.

"Bir şey söyle." Odessa gülüyor, komik olduğu için değil. Gergin. Sanki onu korkutuyormuşum gibi hafifçe irkiliyor. "Nereye gittin?"

Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve alnımdaki bir tutam saçı fırçalıyor. Gözlerimi kapatıp Odessa'yı bir nefes daha içime çekiyorum. Ona sahip olmalıyım. Dane'in kurallarını siktir et. Danışmanlığı siktir et. Akıl oyunlarını sikeyim.

"Odessa." Yutkunuyorum, gözlerim hala kapalı. "Evet?"

"Bana bir daha dokunma." Talimatlarım konsantre, gün gibi açık. Şimdi ona bakıyorum, nefes alırken göğsünde hafif bir titreme yakalıyorum.

Geri çekiliyor, elini göğsüne dayıyor. "Özür dilerim."

"Eğer bana bir daha dokunursan, ben de sana dokunurum," diyorum. "Ve bir kez başladığımda duracağıma söz veremem."

"Beckham, oturman gerek." Elime uzanıyor ve uyarıma kulak vererek duruyor. "En azından sana biraz su getireyim."

"Bu kadar nazik olmayı bırak. Bu sabah kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum." Nezaketi kafamı karıştırıyor ve bunu hak etmediğime eminim.

"Belki de bugünlük gitmeliyim. Senin yanında hiçbir şeyi doğru düzgün yapamıyorum." Masasının etrafında fermuarını çekip eşyalarını topluyor, bir çantaya tikiştiriyor ve nefesinin altında mırıldanıyor. "Tanrı korusun, düzgün bir insan olmaya çalışıyorum."

"Gitme." Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım var. Beni topraklıyor.

Karıştırmayı bırakıyor. "Belki de eve gitmelisin o zaman. Bugün birbirimizin etrafında olmamızın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü kafamı karıştırıyorsun. Ve beni geriyorsun, ki bu hiç olmaz." İki adım önümde duruyor, başını eğmiş, beni inceliyor. "Ve kendime güvenmiyorum."

"Kendine güvenmiyor musun?"

"Belli ki ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmana iki saniye kaldı," diye iç geçiriyor. "Ve ben de sana izin vermekten iki saniye uzağım."

Odessa'nın elleri yüzüne doğru kalkıyor ve saçlarını geriye atıyor.

"Bu kesinlikle çok saçma çünkü seninle takılmak şu anda yapmam gereken son şey ve ben-"

Hiç düşünmeden ayağa kalkıp onu bileklerinden yakalıyorum ve duvara yaslıyorum.

İtiraz etmiyor, eriyor.

Ağzını kendi ağzımla eziyorum, cinsel bir hayatta kalma durumuna kilitleniyorum. Düşünmüyorum. Sadece hareket ediyorum.

Odessa dudaklarıma karşı inliyor ve ben kollarını bırakıyorum. Elleri boynuma dolanıyor, parmakları ensemdaki saçları karıştırıyor. Sabırsız saniyeler geçtikten sonra ellerim yanlarından aşağı iniyor, kıcını avuçluyor ve bacakları benimkilere kilitlenene kadar onu yukarı kaldırıyor.

Tanrıya şükür bugün etek giymiş.

Dudaklar kilitlenmiş ve diller kaynaşmışken, elimi iç uyluğu boyunca gezdiriyorum, göbeğinde ıslaklığı buluyorum ve bu da sikime ağrıyan bir zonklama gönderiyor. Beni istiyor ve bundan daha iyi tahrik edici bir şey olamaz.

Öpücüklerim cömert, aç ve çaresiz. Parmağım külotunun kasıklarının altından kayarken dilinin tatlı tarçın tadında boğuluyorum. Bir parmak ucumu dikişlerinin arasından geçirerek kıvrımlarını ayırıyorum ve bir parmağımı darlığının içine kaydırıyorum. Başı geriye düşüyor ve dudaklarımdan ayrılıyor. Köprücük kemiğinin hemen üzerindeki boynunun yumuşak eti beni karşılıyor ve onu alaycı sıyrıklarla ödüllendiriyorum.

Odessa'nın kalçaları elime çarpıyor, başparmağım klitorisinin etrafında dönüyor. Sessiz kalmak için mücadele ederken dudakları geriliyor. Elim şimdiki kadar hissettiğim en enfes amcıktan çekiyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Dilimdeki tatlı uyarılmanın tadı, ait olduğundan çok daha derine inen bir özlemi dolduruyor.

Külotunu ayak bileklerine kadar çekerek tekmeliyor ve eteğinin kenarını beline kadar kaldırıyor. Saçları yüzüne dökülüyor, ancak dümeninde ben varken kendini kaybederken güzel dudaklarının 'o' şeklini hala görebiliyorum.

Kalçalarını kavrayıp dilimi dikişi boyunca gezdirdikten sonra şişmiş memesinin etrafında döndürüyorum. Boşta kalan eli saçlarımı avuçluyor, nefes almakta zorlanırken saçlarını gergin bir şekilde çekiyor.

Tadı cennet ve günah kokuyor ve onu yutmak beni başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bir dünyaya götürüyor. Dilim onun lezzetli amcığını keşfediyor, coşkulu canlılık için hiçbir özür ya da taviz vermiyor.

Bir süre sonra "Yaklaşıyorum," diye nefes alıyor. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Zihnim tüm yanılsamaları bastıran canlı dürtülerle renkleniyor.

uzay ve zaman. Beyanı beni o ana geri getiriyor ve ayağa kalkıp onu dilimden yalıyorum. "Neden durdun?"

Kalın saç tellerini kızarmış yüzünden fırçalıyor, nefes nefese kalıyor.

Kendimi ona doğru bastırıyorum, sertliğimle onu kızdırıyorum. "Benim sikimle boşalıyorsun, dilimle değil."

Pantolonumun fermuarını açarak cüzdanımdan bir prezervatif çıkardım ve şişmiş kolanımı kılıfına soktum. Odessa'yı duvara yaslayarak bacaklarını tekrar etrafıma sarıyor, topukları umutsuzca sırtıma saplanıyor.

Kendimi onun girişine hazırlayarak, gidebildiğim kadar derine dalıyorum. Kavisli kalçalarının etini kavrayan ellerimle onu yukarı aşağı zıplatıyor, her itişimde daha sert ve daha hızlı itiyorum. Dili alt dudağının üzerinde gezinirken parmakları omuzlarıma bastırıyor.

Odessa Russo'yu beceriyorum.

Onu akıl sağlığım buna bağılıymış gibi beceriyorum çünkü kesinlikle bağılı.

Pembe dudakları adımı haykırana ve ona sadece benim verebileceğim tek şey için yalvarana kadar durmaya niyetim yok.

Bu dört duvar arasında zaman diye bir şey yok. Dünyanın geri kalanı biz iyi ve hazır olana kadar bekleyebilir.

Odessa'nın sıcaklığı beni tüketiyor, içimi ve dışımı dolduruyor. Her zonklayışında amcığı sikimin etrafında kenetleniyor. Onun derinliklerindeyim ama daha fazlasına ihtiyacım var.

İlahi bir salıverme anında, bakışlarımız kilitleniyor. Manhattan'ın dışında ve mevcut durumlarımızın saçmalıklarından uzak bir yere taşınıyoruz.

Ama bu tatmin olmuş sırtışlar ve zafer turları için uygun bir an değil.

Eğilip alt dudağını dişlerimin arasında sürükleyerek cezalandırıcı bir öpücük bırakıyorum. Cezalandırılmayı hak ediyor, çünkü onu tekrar becermeme izin vermeyecek kadar akıllı bir kadın.

Nefes nefese bana doğru yığılıyor ve kalçaları gevşeyip kalçalarımın altına kayana kadar onu kollarımda tutuyorum. Onu duvara yaslayıp çenesinden tutuyorum ve dudaklarının tadına bir kez daha bakıyorum.

"Bunu yapmamalıydın," diye yarı fısıldıyorum.

"Ne?" Odessa eteğini indiriyor ve çılgınca sırtırken vahşi saçlarını parmaklarıyla tarıyor.

"Seni tekrar becermeme izin ver."

BÖLÜM 20

ODESSA

ONUN GIBI KOKUYORUM.

Deri ve pervasız niyetler.

Tadı saatler sonra bile hala dilimde.

Nane ve tehlikeli arzular.

Vücudumun her santimi canlı. Sarsılıyor. Vızıldıyor. Geçici olarak tatmin oldum ama zor doyuyorum.

Beckham her şeyi unutturdu. Hoşgörülü
bir dikkat dağıtıcı.

Saat tam beş buçukta anahtarımı kilide sokuyorum ve anahtar hemen içeri giriyor. Havada sanki yeni yağlanmış gibi metalik bir koku var. Kilit tıkırdıyor ve kapıyı ardına kadar itiyorum, kalbim güm güm atıyor ve haklı olarak öyle.

"Selam," diyorum kapı aralığına dikilerek.

Jeremiah koltuktan kalktı, dudakları daha iyi zamanlarda öptüğüm derin gamzelerini gösterecek kadar kıvrılmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Burada ne mi yapıyorum?" Kollarını iki yana açarak söyleniyor. "Bu nasıl bir soru böyle?"

"Seni ben çağırdım." İçeri bir adım atıp çantamı yakındaki bir konsolun üzerine koyuyorum. "Geri aramadın. Mesaj atmadın."

"Sana sürpriz yapmak istedim." Bir avuç kâğıt torbanın durduğu mutfak masasını işaret ediyor. "Güzel yemekler. Test mutfağından. Bu akşam nişanlımla yemek yiyebilmek için onları poşetlettim."

Beyanı ciğerlerimdeki tüm havayı emiyor.

Nişanlın mı?

Jeremiah'nın gözleri benimkileri arıyor ve eminim neden sırtımadığımı merak ediyor.

Ben de aynı şeyi merak ediyorum.

"Yine mi nişanlandık?" Sanki neler olup bittiğini anlamama yardımcı olacakmış gibi yavaş ve telaffuzlu konuşuyorum. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Olmak istiyor musun?"

Artık bilmiyorum.

Tereddütüm onu endişelendirmiş olmalı, çünkü ben daha ne olduğunu anlayamadan odanın öbür ucuna koşup dizlerinin üzerine çöküyor.

Nişan yüzüğüm başparmağı ve işaret parmağı arasında nazıkçe kilitlenmiş, mavi gözleri kırışarak bana bakıyor. Yüzüğümü banyo lavabosunun yanında bulmuş olmalı, bu da bana bunun ne kadarının önceden düşünülmüş, ne kadarının rastgele bir Jeremiah eylemi olduğunu merak ettiriyor.

"Samantha Odessa Russo, ben aptal bir adamım. Ben bir aptalım ve seni hak etmiyorum. Son üç haftadır yoktum belki ama kalbim hep buradaydı, seninleydi. Tanrı'nın yeşil dünyasında bana senden daha uygun başka biri yok. Karım olmanı istiyorum Samantha. Tekrar benim olmana ihtiyacım var. Lütfen beni Manhattan'daki en şanslı aptal yapar mısın ve benimle tekrar evlenmeyi kabul eder misin?"

Boğazım düğümleniyor, sözcükler daha söylenmeye fırsat bulamadan engelleniyor. Çenemde bir gevşeklik var ve midem o kadar sıkı toplanıyor ki hasta olacağımdan eminim.

İstediğim şey buydu.

"Sam, beni endişelendiriyorsun," diyor Jeremiah, dudakları yarı alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. Bugün daha da bronzlaşmış.

Dış görünüşünde son bir yıldır değişmeyen tek yer olan parlak mavi gözlerine odaklanıyorum.

"Beni hâlâ seviyorsun Sam, değil mi?" Jeremiah ayağa kalkıyor. "Tanrım, bu soruyu sorduğuma inanamıyorum."

"Elbette seviyorum." Sevgiğimden eminim çünkü aşk kapatılabilecek bir şey değil.

Elleri benimkilere kaymadan önce yüzüğü cebine sokuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

"Son zamanlarda yediğim tüm bu şampanyalar ve süslü yemekler aklımı başımdan alıyor olmalı," diyor sessiz bir kıkırdamayla. "Sensiz kendimi sevmiyorum. O herif tam bir pislik. O herif kendini bir bok sanıyor. Bu şöhret olayını sen yanımda olmadan yapamam Samantha. Beni ayakta tutuyorsun. Beni gerçek tutuyorsun."

"Yani beni sadece senin için yaptıklarımın dolayısı mı geri istiyorsun?"

"Tanrım, hayır. Hayır." Jeremiah yüzümü ellerinin arasına alıp eğildi. Bir an için nefesimi tutuyorum ve dudaklarımı büzüyorum. Dudaklarım hâlâ sıcak ve Beckham'ın öpücüğüyle tatlanmış. Alnıma bir öpücük konduruyor ve usulca nefesimi veriyorum. "Bu çok yanlış oldu bebeğim. Özür dilerim."

Beni kendine çekiyor, parmakları saçlarıma dolanıyor. Yanağımı göğsüne dayayıp kollarımı ona dolamadan önce tereddüt ediyorum. Hatırladığımdan daha küçük hissediyorum ve yeni parfümünü tanıyamıyorum.

"Kafamın biraz büyümesine izin verdim," dedi. "Hepsi bu. Bir an için köklerimi unuttum. Annemle konuştum ve o bana her şeyi bir perspektife oturttu."

"Ne dedi?" Susannah Crawford'u her zaman sevmişimdir. Dört erkek çocuk annesiydi ve bana hiç sahip olamadığı biricik kızı gibi davranırdı.

"Gitmene izin verdiğim için aptal olduğumu ve dikkatli olmazsam başka birinin gelip seni elimden alacağını söyledi." Başımın üstünü öptü. "Seni başka bir adamla düşünmekti Sam. Hayal bile edemeyeceğim şekilde canımı yaktı. Muhtemelen daha önce hiç böyle düşünmediğim içindir."

Göğsümde bir ağırlık var. Derin bir nefes alıyorum ama hava hissetmiyorum. Tüm vücudum daralıyor.

"Biriyle yattım," diye geveliyorum, gözlerimi sıkarak. "İki kez."

Jeremiah beni itmesini beklememe rağmen hareket etmiyor. Ancak bir dakika sonra kollarına sarıldığımı fark ediyorum. Umutsuzca sıkması göğsüme hiçbir kelimenin gideremeyeceği bir ağrı gönderiyor.

Sessizce duruyoruz. Bir dakika geçti. Ve bir dakika daha. Onu içime çekiyorum, kendimi onun enerjisiyle, sıcak kucağıyla, aşinalığıyla sarmaya çalışıyorum.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

Bir süre sonra tutuşu gevşiyor ve hırıltılı bir nefes çekiyor. Gözleri cam gibi ve yüzünde parçalanmakta olan ve bunu belli etmemek için umutsuzca çabalayan bir adamın ifadesi var.

Crawford erkekleri ağlamamak üzere yetiştirilir.

"Sorun yok Sam." Omuzlarını geri çekti. "Birlikte değildik. Aldatmıyorduk. Yapmak istediğin her şeyi yapmaya hakkın vardı. Seni hiçbir şey için yargılamayacağım."

Gerçekten mi?

Bu durumda, ben de tamamen açık olabilirim. "En son birkaç saat önceydi."

Sanki ben lekelenmişim gibi geri çekilmesini bekliyorum ama o kararlı bir şekilde duruyor, elleri ellerimi tutuyor.

"Kimdi o?" Daha sert nefes alıyor. "Bilmek zorundayım Sam."

"Geçen hafta barda tanıştığım bir adam."

"İkinci kez bir araya geldiğiniz adam mı?"

"Ben de onun için çalışıyorum. Üç haftalık bir sözleşme." Nedenini bilmesem de irkildim. Suçlu hissetmiyorum. Aldatmadım. Ve henüz bir araya gelmedik, bu yüzden hâlâ Beckham için çalışıyor olmamın bir önemi yok. Jeremiah'ın çenesi gerildi. Tüm bunlar ona hiç yakışmıyor ve ben de yola bir raptiye şeridi daha atma dürtüsüne karşı koyamıyorum. "Gelecek hafta birkaç günlüğüne onunla Vermont'a gideceğim. Bu bir iş gezisi."

Gözleri kapanıyor ve dili ağzının içinde zorla geziniyor.

"Bebeğim, hepsi benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı." Bana tekrar bakıyor, elleri kalçalarımın yukarı kayıyor ve belimin kıvrımında duruyor. "Seni başka bir adamın kollarına koşmaya gönderdim. Seni yapayalnız bıraktım. Kendimden başka kimseyi suçlamıyorum."

"Bugün özellikle cesursun." Gömleğinin düğmelerini takip ediyorum ve ortamı yumuşatmak için bir gülümseme sunuyorum. Midemdeki huzursuzluğu görmezden gelmek zor. Bu onun yapacağı bir şey değil. Hem de hiç.

Karşımda duran Jeremiah bir sahtekâr.

"Sandalyeleri fırlatıp bağılıyor olman gerekmiyor mu?" Alay ediyorum. Sayılır. Üniversitedeyken bir partide numaramı başka bir adama verdiğimden şüphelenmişti. O geceye kadar gerçek bir Hulk görmemiştim. Yıkıcı patlamaları nedeniyle Kappa Theta Phi evinden kalıcı olarak yasaklandığımızı söylemeye gerek yok.

Başını sallıyor, parmakları kalçalarımın saplanıyor. "Şu andan itibaren, senin hak ettiğin adam olacağım. Diğerlerinin yanında sönük kalan adam."

Bunu çoktan başarmış olabilir. Kelimenin tam anlamıyla.

"Bizi geri istiyorum," diye devam ediyor, gözleri kapanıyor. "Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Bana sadece seni kaybetmediğimi söyle Sam."

BÖLÜM 21

BECKHAM

"BİR ALTMIŞ İKİ CLINTON CADDESİ. Daire dört." Cumartesi sabahı ilk iş Eva'nın adresini dadı ajansına doğrulattım. "Yarın taburcu oluyorlar. Ben arar aramaz birini göndereceksiniz, değil mi?"

Ajans müdürü isteğimi onaylıyor, elindeki en iyi dadıyı göndereceğine söz veriyor, tam gizlilik ve mahremiyet garantisi veriyor ve telefonu kapattığımız anda evrakları bana e-posta ile göndereceğine söz veriyor.

"Mükemmel. Teşekkür ederim." Aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu yapılmamış yatağımın ayak ucuna atıp başımı ellerimin arasına alıyorum. Parmak uçlarım kaşlarımda geziniyor, sertçe bastırıyor ve ikinci güne giren baş ağrımı dindirmek için nabızı atan şakaklarıma doğru kayıyor.

Dağınık düşüncelerle duşa giriyorum ve suyu dayanabildiğim kadar ısıtıyorum. Dışarı çıktıktan bir dakika sonra telefonum çalıyor. Belime sardığım havluyla telefonu yatağın üzerinden alıyorum.

"Beckham King."

"Bay King, bu Anita. New York General'da hemşireyim." Sözleri kalbimin durmasına neden oldu. "Her şey yolunda ama Bayan Delgado siz doğum belgesini imzalayana kadar personelle işbirliği yapmayı reddediyor ve ayrıca bebek bir isim olmadan hastaneden ayrılamaz. Hastane politikası böyle."

Eva'yı tanıyorum ve o bebek olmadan hastaneden ayrılmayacak. Eninde sonunda ona bir isim vermek zorunda kalacak.

"Bayan Delgado şartlarımın farkında. Böyle bir şey olmayacak. Zamanınızı boşa harcadığım için özür dilerim."

"Bekle" dediğini duyana kadar başparmağım 'aramayı sonlandır' düğmesinin üzerinde geziniyor.

"Evet?"

Telefonda iç geçiriyor. Aklından geçen kötü düşünceleri ancak hayal edebiliyorum. Belki de benim beleşçi bir baba olduğumu düşünüyor. Sorumsuz bir zampara. Bir ezik.

"Yarın biri onu alacak mı? Saat on birde taburcu olacak ve sezaryen olduğu için yanında ona yardımcı olacak başka bir yetişkin olmadan gidemez." Bir zamanlar samimi olan ses tonu belirgin bir şekilde düzleşti.

"Bir dadı ve bir taksi gönderiyorum. İsmi daha sonra arayacağım, böylece Bayan Delgado'nun dosyasına koyabilirsiniz. O ve bebek önümüzdeki otuz gün boyunca 24 saat bakım altında olacaklar."

Öncelikle benim olan ya da olmayan bebeğin güvenliğini sağlamak için...

Onları zor bir hastayla, kendi bebeğine isim vermeyi çocukça bir şekilde reddeden bir hastayla bıraktığım için kötü hissetmeliyim ama Eva yetişkin bir kadın. Eva'nın manipülatif taktiğine zorla boyun eğmeyeceğim.

"Anita?" "Anita?" dedim. "Lütfen Bayan Delgado'ya yasaklama emrinin şartları uyarınca benimle bir daha iletişime geçmesine izin verilmediğini hatırlatın."

Anita sessiz.

"İşe aldığım dadının bebekle ilgili acil bir durum olduğunda benimle iletişime geçeceğini bilmesini sağlayın," diye ekliyorum. "Eva ile doğrudan iletişim kurmaya hazırım, ancak ve ancak derhal babalık testi yapılmasını kabul ederse."

Hemşire boğazını temizliyor. Gözlerini devirdiğini ve kalemını masasına vurduğunu neredeyse görebiliyorum. "Tamam o zaman."

Bununla birlikte, aramasını sonlandırıyorum. Kararlarımın koşullarını anlamasını beklemediğim gibi acımasına da ihtiyacım yok. Zamanında tanıştığım insanların yüzde doksan dokuzu yargılayıcı gözlerin, iyi davranışların ve yapay gülümsemelerin arkasına saklanan pisliklerdi.

Onlara ihtiyacım yok.

Kimseye ihtiyacım yok.

Her zaman yaptığım şeyi yapacağım: bunu kendi başıma çözeceğim. Bu dünyada önemseyemediğim insan sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Diğer herkes siktirip gidebilir.

BÖLÜM 22

ODESSA

"Vermont seyahatimizin programını size E-POSTA ile gönderdim. Julie'ye ticari bir uçuş ayarlattım." Bu sözler, beni ofisimin duvarına dayadığı ve oraya onunla gittiğim için beni azarladığı Cuma gününden beri onunla konuştuğum ilk sözler.

Sanki başka seçeneğim varmış gibi.

O gün bana bir şeyler oldu. Belki de bu güçlü playboyu zayıf bir anında görmek, olgun bir kırılganlık hissetmek ve kelimelerin anlatabileceğinden daha fazla bir yakınlık arzulamaktı.

"Ticari mi?" Masasının üzerinden bana bakıyor, bir kaşı kalkık. Güzel.

O da olmamış gibi davranacak.

"Küçücük havaalanlarına yirmi üç milyon dolarlık özel bir jetle uçarsak kötü görünebileceğini düşündüm." Kollarımı kavuşturuyorum, aniden kararımı savunmaya geçiyorum. "Yapmak isteyeceğimiz son şey, bir avuç gösterişli zengin gibi onların şirin kasabasına uçmak olur."

Ayağa kalkıyor, ellerini rahatça ceplerine sokuyor ve kendine özgü sırtışıyla beni azarlıyor. "Peki, Odessa, şirketin özel jetinin maliyetini araştırmak için zaman ayırdığına göre, Cessna Citation X'in yakıt verimliliğini araştırmak için de zaman ayırmışsındır herhalde?"

"Bunun bir önemi yok. Charity Falls sakinleri bunu Mr. Monopoly Moneybags'in kasabaya geldiğini düşünecek ve gerisini unutacak."

"Ticari uçmak aslında daha maliyetli, özellikle de bizim amaçlarımız için. Jetim Vermont'a bir saatten kısa sürede varabilir. Cessna'mızı kullanmanın saatlik maliyeti aslında iki ticari uçak biletinin yarısı kadar" diyor. "Tüm bunların ötesinde, ticari seyahatlerde tam bir iş günü kaybedeceğiz. Keşke ayarlamaları yapmadan önce bana danışsaydınız. Ve gerçekten, Julie daha iyi bilmeliydi."

Julie, Beckham'ın bu anlaşmadan hoşlanmayacağı konusunda beni uyarmaya çalıştı. Şımarık bir pislik olduğu için özel uçakla seyahat ettiğini düşünerek dinlemeyi reddettim.

"Tanrım." Saçlarımı kulaklarımın arkasına topladım ve gururumu bir kenara bıraktım. "Anlıyorum Beckham. Özür dilerim. Bu gezinin halkla ilişkiler boyutuna odaklanmıştım. Affet beni."

beni.

" Affedilmek için yalvarışım alaycı tarafı destekliyor.

"İyi bir hafta sonu geçirdin mi?" Konuyu değiştiriyorum.

Ağır bakışlarında karanlık bir sıcaklık. Bana geçen Cuma günü, dudakları dudaklarıma yapışmadan saniyeler önce baktığı gibi bakıyor ve ben de çaresizlikten ne yapacağımı şaşırmış bir halde dudaklarımı dudaklarıma uzatıyorum.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Bana doğru ilerliyor, kararlı ve ürkütücü, karnımda görmezden gelinemeyecek kadar hızlı bir girdabı ateşliyor.

"Ne yapıyoruz?" Kirpiklerimi kırıştırıyorum. Aptalı oynamak hiçbir zaman güçlü yanımdı.

"Aramızdaki her şey normale dönmüş gibi davranmak." Şimdi benden önce davranıyor, elini yüzümün kenarında gezdirdikten sonra bir tutam saçı parmaklarının arasına alıyor. Başını yana eğerek omzumun üzerinden düşmesine izin veriyor.

Boğazımdaki sertliği yutuyorum. "İkimiz de aramızdaki hiçbir şeyin normal olmadığını biliyoruz. Ben bir limonlu martini ve üç tekila shot içip seninle eve gelmeden önce, barda normali terk etmiştik."

"İstediğin kadar alkolü suçlayabilirsin, ama orada sana ihtiyacın olanı verebilecek tek adamı seçtiğini çok iyi biliyordun," diye homurdanıyor. "Cuma günü ihtiyacın olan şeyin hâlâ bende olduğunu kanıtladığıma eminim, Odessa..."

O haklı. Hiçbirini inkâr edemem. Ama onun da ihtiyacı olan şey bende var. "Bir saniyeliğine bile olsa ofisime bir erkek gibi gelmemişsin gibi davranma-"

"Odessa," diye araya giriyor. "Geçen Cuma seni becermenin haftamın en önemli anlarından biri olduğunu itiraf etmekte bir sakınca görmüyorum. Her şey düşünüldüğünde."

Karşılıklı duygulardan kurtulamıyorum. Bütün hafta sonu denedim.

"Bu yüzden mi beni becermene izin vermemem gerektiğini söyledin?" Üç gün boyunca aynı anda hem yorumunun şifresini çözmeye hem de beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım.

İkisinde de fena halde başarısız oldum.

Beckham'ın ağzı seğiriyor, sağ gamzesi parlıyor. "Çünkü Vermont'ta ellerimi senden uzak tutabileceğimden emin değilim. Birlikte birkaç gün, sadece ikimiz? Otel. Özel jet. Pervasızca olabilir, sence de öyle değil mi?"

Ona bakarken omuzlarım gerildi. Gözlerim onun keskin bakışlarından arkasındaki pencereye kaydı.

"Jeremiah döndü." İtirafım havadaki gerginliği dağıtıyor.

Beckham uzaklaşıyor, elleri protesto etmek için kalkıyor. Yutkunuyor, dudakları düzeliyor. "Peki o zaman."

"Biz... tekrar *birlikte* değiliz." Bu gerçeği açıklığa kavuşturmak için duyduğum karşı konulmaz dürtü beni bilinmeyen nedenlerle tüketiyor. "*Nişanlanmadım*. Değil..."

"Açıklamana gerek yok, Odessa." Sözümü kesiyor ve avucunu saat beş yönündeki gölgesinde gezdiriyor. Onu daha önce hiç gölgeli görmemiştim ve bunu fark etmemin bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Son birkaç günden sonra onu suçlayamam.

"Jeremiah ve ben." Yine de devam ediyorum. "Sorunlarımız var. İlişkimizde pek çok çatlak var. Gerçekten de kılcal çatlaklar."

Ona "kılcal çatlakların" son zamanlarda açığa çıkan şüpheler şeklinde şekillendiğini söylemeyi ihmal ediyorum. *Benim şüphelerim*. Ve Beckham yüzünden değil. Tanrım, ona sırf bir Cuma öğleden sonrası beni yorulmadan becerdiği için aşık değilim.

Sadece bu şekilde hissedebileceğimi unutmuşum; bu kadar elektrikli. Tamamen tükenmiş.

Çok canlı.

Beckham hiçbir şey söylemiyor.

"Bütün bunları sana neden anlattığımı bilmiyorum." Yanaklarım yanıyor.

Masasına dönüp yerine oturuyor. Aramızdaki mesafe büyüyor.

Bunu hissediyorum. "Çünkü hoşuna gitsin ya da gitmesin, biz artık arkadaşız."

Orada olmak istemeyen bir gülümsemeyi zorluyorum ve kararlılığımın dağılırken çıkardığı paramparça sesi görmezden geliyorum. "Evet. Sanırım öyle sayılırız."

BÖLÜM 23

BECKHAM

Salı günü öğle yemeğinden sonra tanımadığım bir numara cep telefonumu aradı. Bugün bir şeyler ters gidiyordu ve iki gündür Eva'dan ses çıkmaması gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Sesli mesaja geçmeden hemen önce cevap veriyorum. "Beckham King."

"Merhaba Beckham, ben Smyth Dadı Komisyonculuğu'ndan Elizabeth." Bir anaokulu öğretmeninin tatlı sabrıyla konuşuyor ama arka plandaki bir kadının kıkırdamaları, çığlıkları ve yeni doğmuş bir bebeğin tiz çığlıkları arasında onu zor duyuyorum.

Kalbim göğsüme çarpıyor. "Neler oluyor?"

"Hayati tehlike arz etmeyen acil durumlarda ilk olarak sizinle irtibata geçmem konusunda kesin talimat aldım." Ses tonunda bir özür saklı ama keşke nezaketi bırakıp devam etseydi. "Her neyse, sanırım Bayan Delgado'nun dairesine gelmeniz gerekiyor. Mümkünse hemen."

"Bunu sana Eva mı yaptırdı?"

"Hayır, hayır," diyor. Eva'nın arka planda İspanyolca bir şeyler bağırdığını duyabiliyorum. "Bayan Delgado günlerdir uyumuyor. Dolaplarını yağmaladı ve evin altını üstüne getirdi. Sürekli haplarını istiyor, mavi olanları. O kadar hızlı konuşuyor ki onu anlamakta zorlanıyorum. Gözlerinde ateşli bir bakış var. Titriyor. Bu sabah onu orada olmayan biriyle konuşurken yakaladım. Sürekli 'bebek' diyordu ama bebekten bahsetmiyordu."

Eva'nın anksiyete ve erkeklere bağımlılık sorunları olduğunu biliyordum ama klinik olarak psikotik ataklar geçirdiğini hiç bilmiyordum.

"Ben bir akıl sağlığı uzmanı değilim Bay King," diyor, "ama bunu daha önce bir müşterimde görmüştüm. Sanırım doğum sonrası psikoz olabilir. Olur böyle şeyler. Nadirdir ama böyle görünür."

Yüzüm sıkışıyor. Bu soruyu sormak zorunda olmaktan nefret ediyorum. "Peki bunların hiçbirini uydurmadığına emin misin?"

"Eminim." Elizabeth'in sesi şimdi daha yüksek ve bebeğin ağlamaları da öyle. Bebeği kucağına aldığını, onu psikopat Eva'dan koruduğunu hayal edebiliyorum. Orada olmalıydım. Onu koruyan ben olmalıydım,

Benim olmasa bile. "Bebeği de kucağına almıyor efendim. Emzirmiyor ve pompalamayı reddediyor. Pencerenin önünde volta atmıyorsa, gözetleme deliğini tekrar tekrar kontrol ediyor. Sanki paranoyak gibi ya da birini bekliyor."

"Hemen geliyorum." Telefonu kapatıp aşağıya koşuyorum, ilk taksiye atlayıp Clinton Caddesi'ne gidiyorum.

Eva'nın katına ulaştığım anda bebeğin çığlıklarını duyuyorum. Koridorun sonuna doğru uzun adımlarla ilerleyerek kapısına vuruyorum. Beş sert vuruş.

Kapı uçarak açıldı. Gri saçlarını topuz yapmış yaşlı bir kadın ağlayan bebeği kucağında zıplatıyor.

"Beckham?"

"Evet." Kendimi içeri attım. Ev darmadağınık. Yastıklar oturma odasına saçılmış. Dağınık çamaşırlar yerleri kaplıyor. Mutfak, yıkanmış ve kurutulmuş birkaç biberon dışında tertemiz. Eva'nın eve geldiğinden beri pek bir şey yediğinden şüpheliyim. "Nerede o?"

Elizabeth Eva'nın odasını işaret ediyor. Derin bir nefes alıp geri döndüğümde onu yatağında yüzüstü yatmış, saçları düğümlenmiş ve birbirine karışmış halde buluyorum.

"Eva." Varlığım onu hayata döndürdü. Sırt üstü dönüyor, kapı aralığında beni izlerken gözleri düzeliyor. Dudaklarının kenarları kıvrılıyor.

Elinden geldiğince yataktan fırlıyor, yüzüne acı dolu bir irkilme bulaşmış. Bana yeterince hızlı ulaşamıyor.

"Yavaşla," diyorum. "Sakin olman gerek. Dinleniyor olman, uzanıyor olman gerekiyor. Ameliyat oldun Eva. Hatırladın mı?"

Yıkanmamış saçlar ve bayat giysiler kokuyor ve elleri vücudumun her santimini çılgınca kavıyor.

Eva'nın dudakları tekrar tekrar boynuma bastırıyor. Öpücüklerin arasında mırıldanıyor, "*Mi amor, mi amor...*"

Elizabeth'i hissederek arkama bakıyorum. Elbette, dikkatli bir mesafeden her şeyi izliyorum, bebek kollarında güvenle.

Eva gitmiş. Zihinsel olarak. Dudakları kıpırdıyor, anlamsız saçmalıklar odayı dolduruyor. İspanyolca ve İngilizce karışımı bir dil konuşuyor, hiçbir tutarlı değil ve hepsi çılgınca bir çaresizlikle tatlandırılmış.

"Elizabeth." Sesimi alçak ve sakın tutuyorum. "Dr. Evan Brentwood'un numarasını bulmanı istiyorum. Ofisini ara. Onlara bunun bir

Acil durum. Onlara onun adını ver. Bunu yapabilir misin?"

Başını sallıyor, kucağında bebek ve elinde telefonla koridorda hızla ilerliyor.

"Eva, yardıma ihtiyacın var." Onu bileklerinden tutup dikkatlice yatağının ayakucuna götürüyorum. Bana bakıyor, koyu renk gözleri soluyor. Artık beni gördüğünden bile emin değilim. Cılız vücudu büyük beden kıyafetlerinin içinde yüzüyor ve günler önce doğum yapmış biri gibi görünmesini engelliyor. Ona baktığımda kısa bir an için kalbim sıkışıyor. Keşke benden daha iyi bir cankurtaran salı olsaydı. Onun kayası olmak istesem bile, bu onu sadece geriye götürür. Yardıma ve kendi başına ayakta durmayı öğrenmeye ihtiyacı var. çaresiz ve *yasadışı* manipülatif uygulamalara başvurmada.

Bir zamanlar yatakta dinamit gibi olan kadına bakıyorum; sevişmeme politikamı yeniden gözden geçirmeme ve bir kerelik bir istisna yapmama neden olan kadına.

Sonra bebeğin tekrar ağladığını duyuyorum, Elizabeth'in telefonuyla konuşurken çıkardığı boğuk sesle feryatları hafifçe boğuluyor. Ağlama kesiliyor ve daire bir anlığına sessizleşiyor. Eva bir heykel gibi hareketsiz, şifonyerine ve üzerlerinden kıyafetler damlayan yarı çekilmiş çekmecelere bakıyor.

Elizabeth kapı aralığından, "Geliyor," diyor. Bebeğin ağzında küçük bir biberon var ve bebeği hararetle emiyor, arada bir de ağlıyor. Dadı çekingen bir omuz silkme öneriyor. "Mamayı sevmiyor. Yine de alışacaktır."

"Bebeğe ne isim verdi?" diye sordum.

Elizabeth omuz silkiyor. "Bana söylemeyi reddediyor." "Sana söylemeyi mi reddediyor?"

"Adının sadece... Bebek olduğunu iddia ediyor."

Dudaklarımdan bir nefes çekiyorum. Eva'yı tanıyorum, hemşireler ona bir şey imzalamaya gelmeyeceğimi söylediğinde son bir meydan okuma eylemi olarak doğum belgesine *Bebek* yazmıştı.

Dr. Brentwood gelene kadar Eva'yla oturmak sonsuzluk gibi geliyor ama yanından ayrılmayacağım. Kendine ya da başkasına zarar vermesini istemiyorum. Sallanıyor ve ben de yataktan düşmesini engellemek için kolumu ona doluyorum. Şu anda sahip olduğu tek şey benim ya da en azından Baltimore'daki arkadaşını tekrar arama fırsatı bulana kadar.

Otuz dakika sonra doktoru geldi. Hiç gelmeyecek bir azar için kendimi hazırlıyorum. Hemen onun yanına koşuyor, sorular soruyor.

Elizabeth ve son olarak da ben.

"Onu bağlamak zorundayız" dedi. "Acil bir taahhüt, adli duruşma gerektirmez. Mobil kriz ekibini arayabilir ve bir saat içinde buraya gelmelerini sağlayabilirim. New York General'a geri dönecek ve orada tam bir değerlendirme yapabiliriz."

Eva yavaşça bana dönüyor, gözleri sanki neler olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi yalvarıyor. Başını sallıyor, önce yumuşak bir sesle sonra sertçe.

"Senden uzak kalmak istemiyorum. Senden uzak kalamam, *aşkı*m. Beni götürecekler. Benimle kal. Sana ihtiyacım var. Sensiz yaşayamam..." Eva gömleğimin yakasını tutuyor ve göğsüme doğru ağlıyor, vücudu her hıçkırıkt titriyor. "Beni almalarına izin vermeyin."

Elizabeth ve Dr. Brentwood birbirlerine bakıyorlar ama benim endişem bebekle ilgili. Sanki Eva onu tamamen unutmuş gibi. İçgüdülerim bana başından beri *Bebeğin* bir tür hile, araç ya da dekor olduğunu, Eva'nın istediğini elde etmek için kullanabileceği bir şey olduğunu söylüyor.

Eva'nın yanından ayrılıp ayağa kalkıyorum ve bebeği Elizabeth'ten alıp kundaklanmış bir futbol topu gibi koluma sokuyorum. Vücudumda bir babalık kemiği bile yok, ama buradaki dördümüz arasında, onun sahip olduğu en iyi şans benim.

Bebek sıcacık ve sanki yeni küçük dünyasındaki en rahat yer benim kollarımmış gibi yüzünü göğsüme yaslıyor.

"Nereye gidecek?" Dr. Brentwood'a sordum. "Eva hastaneye yatırılırsa bebeği kim alacak?"

Bir yudum nefes alıyor, elleri sakın bir şekilde kucığında duruyor. "Beckham, başka bir yasal vasi yoksa Çocuk Hizmetleri onu gözaltına alacaktır. Doğum belgesini imzaladın mı?"

"Tabii ki hayır."

"Yani Eva ona bakabilecek duruma gelene kadar geçici olarak bir koruyucu aileye yerleştirilecek."

"Bu ne kadar sürecek?"

"Bunu bilmemize imkân yok." Gözlüklerini yukarı itiyor, omuzları hafifçe düşüyor. Bu işe karıştığım için bana kızgın ama umurumda değil.

"Nerede olacak? Şehirde koruyucu aileler var mı?"

"Nereye yerleştirildiğini bilmeyeceksin," diyor. "Yasal vasisi olmadığına sürece. O zaman bile ziyaret etmek için özel izin alman gerekir."

Kollarımda huzur içinde uyuyan küçük kıza bakıyorum. Bir an için onda kendimden bir parça görüyorum. Kalbim sıkışıyor. Onu elime alma fikri

fiziksel olarak bana acı veriyor.

"Onu ben alacağım." Boğazımı temizliyorum, dik duruyorum. "Benimle yaşayabilir.

Eva doğum belgesine beni yazdırdı. Ben varsayılan babasıyım."

"Beckham." Dr. Brentwood başını eğerek elini protesto etmek için havaya kaldırdı.

"Bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyeceğinizi biliyorum," demesine fırsat vermeden konuşuyorum. "Ama onu kimsenin istemediği bir köpek yavrusu gibi gönderemem."

Kapı çalınır. Elizabeth sıçradı ve aşağı koştu Salon.

Dr. Brentwood, "Bir aile hukuku avukatına başvurmanız gerekecek" diyor. "Acil bir velayet duruşması ayarlamaları gerekecek ve hakime neden sizin bakımınızda olmasının koruyucu ailede olmasından daha iyi olduğunu açıklamanız gerekecek."

"Tamam. Bunu yapacağım. Ne yapmam gerekiyorsa yaparım."

Elizabeth, üzerinde mavi hastane logoları olan beyaz polo tişörtler giyen Kriz Ekibi çalışanlarından oluşan küçük bir ekiple geri döner.

"Eva, benim adım Monique." Çalışanlardan biri Eva'nın yanında, benim daha önce oturduğum yere oturdu. "Bizimle geleceksin ve iyileşmene yardım edeceğiz, böylece o küçük çocuğa bakabilirsin, tamam mı?"

Monique gülümsüyor. Eva'nın ağzı panikle kaşlarını çatıyor. Odayı benim için tarıyor ve ayağa kalkar kalkmaz Monique ve Dr. Brentwood onu kollarından tutup kapıdan dışarı çıkarıyor.

Ardı arkası kesilmeyen feryatlar uyuyan *Bebeği* uyandırıyor ve Elizabeth yardım etmek için yanıma koşuyor.

"Sorun yok." Onu nazikçe zıplatıyorum, annesinin feryatlarını bastırmak için susturmaya çalışıyorum. "Artık yanımdayım."

Bebek birkaç dakika sonra sustu ve Eva'nın çığlıkları kayboldu. Pencereden dışarı bakardım ama onun bir sedyeye bağlanmış görüntüsünün hafızama kazınmasına ihtiyacım yok.

"Bay King?" Haki trençkot giymiş, uykusuz gözlerinin altında torbalar olan bir kadın odaya giriyor. Nankör bir işi olan bir kadının kırılmış görüntüsünü taşıyor. "Çocuk ve Aile Hizmetleri'nden geliyorum."

Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğim

var. Balıklama dalmak.

Ya da kaç.

BÖLÜM 24

ODESSA

Fermuarı çekmeden önce son bir çift ayakkabıyı bavuluma yerleştiriyorum. Saat neredeyse dokuz ve uçak on dört saat sonra LaGuardia'dan kalkıyor. Beckham'a saat dokuz gibi orada olacağımı bildirmek için mesaj atmıştım ama cevap gelmedi.

Bugün öğle yemeğinden sonra hışımla ofisi terk etti ve ondan sonra bir daha haber alamadım.

Yatmak için hazırlanıp pijama pantolonumu ve atletimi giydikten sonra serin çarşafıma altına giriyorum ve gece geç saatlerde kitap okumak için komodinimden tabletimi alıyorum. Göz kapaklarım ağırlaşana ve e-mürekkepli kelimeler loş ekranda birbirine karışana kadar okuyorum.

Komodininim üzerindeki vızıltı nazik sükunetimi bölüyor ve beni tekrar o ana, soğuk, karanlık odama çekiyor. Gözlerimi kısarak telefonu elime alıyorum ve kimin aradığını görünce hemen cevap veriyorum.

"Beckham," diyorum, sersemlemiş bir sesle. "N'aber?"

"Ne yapıyorsun?" Sesi kısılmış, alçak. Neredeyse baştan çıkarıcı.

"Uyuyorum. Senin de yapman gereken bu. Yarın sabah uçuyoruz."

"Buraya gelmene ihtiyacım var."

Dudaklarım bükülüyor, ses tonumda gizlemeyi umduğum geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sen utanmazsın. Ve hayır. Cevabım hayır. Ben yataktayım. Burada kalıyorum. Yarın görüşürüz. İyi geceler."

"Odessa." İsmim ağzında bu kez daha ağır, kalbimin çarpmasına neden oluyor. "Ciddiyim. Buraya gel. Şimdi."

"Bu çaresizlik sana hiç iyi gelmiyor. İyi geceler, tamam mı?"

Onun tarafından garip bir ses geliyor. Kuş ciyaklamasına benziyor, önce tiz ve cırtlak bir ses, sonra giderek yükseliyor ve yaklaşıyor. Ve sonra bunun bir bebek olduğunu anlıyorum.

ÇATI KATI ASANSÖRÜNÜN KAPILARI AÇILIYOR ve Beckham, kucağında ağlayan bir bebekle orada duruyor. Bebeklerin yeni doğduklarında ne kadar küçük olduklarını unutmşum. En büyük kız kardeşimin son doğumundan beri yeni doğmuş bir bebeği kucağıma almamıştım ve aradan yıllar geçmişti.

"Biberon içmesini sağlayamıyorum." Beckham'ın saçları her yöne taranmış, gözleri kısık ve duruşu bitkin. Avucunun içinde küçük bir şişe duruyor. Lacivert eşofmanı kalçalarına kadar iniyor ve beyaz tişörtü tanıdık bir bölgeye açılan 'v' işaretini ortaya çıkarıyor. Onu giyinik gördüm. Onu çıplak da gördüm. Ama onu kucağında bir bebekle bu kadar rahat görmek neredeyse bir yanılsama gibi geliyor.

"Alabilir miyim?" Ağlayan bebeği kucağından alıyorum. En iyi ihtimalle ılık olan biberonu bana uzatıyor. "Bu soğuk Beckham. Ona taze bir tane verelim. Hiç donmuş anne sütünüz var mı?"

"Mamayla besleniyor."

"Eva nerede?" Ben soruyorum. "Belli ki burada değil."

Tedirgin bebeği mutfağa taşıyorum, Beckham da peşimden geliyor. Bebek bezi çantasının yanında açık bir Similac kutusu duruyor. Yeni bir biberon çıkarıp biraz steril su ısıtıyorum ve iki onsu bir kaşık tozla karıştırıyorum.

Bileğimin iç kısmında denedikten sonra, ağzı açılana kadar emziği ağzında gezdiriyorum. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi hemen yapıştı.

"Neden ona biberon vermene izin veriyor da bana vermiyor?" Sanki bir tür sihir yapıyormuşum gibi izliyor.

"Bebekler vefasızdır," diyorum. "Hâlâ etrafındaki dünyayı anlamaya çalışıyor. Bazen belli bir şekilde tutulmak isterler ya da sütlerini belli bir sıcaklıkta isterler. Eninde sonunda onu tanıyacaksın. Şu anda iletişim kurabilmelerinin tek yolu ağlamak."

Onu oturma odasına götürüp rahat bir deri koltuğa oturtuyorum. Bacaklarımı yakındaki bir sedirin üzerine koyuyorum ve koyu saçlı güzelin yanına yerleşiyorum.

"Sana benziyor." Şişeyi dudaklarından nazikçe çekip omzuma alıyorum ve bana en ufak bir geçirme sesi verene kadar sırtını sıvazlıyorum.

Beckham karşımdaki koltuğa oturuyor ve bir saniye bile kafasını çevirmiyor. Ya bu etkileşimden çok etkilenmiş ya da kızına karşı aşırı korumacı.

"Onunla aran iyi," diyor.

Son onsu da emiyor ve onu bir kez daha omzuma yerleştiriyorum. "Altı yeğenim var. Çok pratik yaptım."

Bir an için yere bakıyor, dirseklerini dizlerine dayıyor. "Çocuk istiyor musun, Odessa?"

"Bir gün," diyorum. "Acelem falan yok. Ailem büyük olduğu kadar birbirine yakın. Beş Russo'dan evli ve çocuklu olmayan tek kişi benim. Üzerimde yoğun bir baskı var. Tam olması gereken zamanda olacağına eminim. Endişelenmiyorum."

"Elli altı kişiden biri olmayı dene." Eli ensesine takılıyor ve arkasına yaslanıyor.

Abarttığından eminim.

"O zaman bebeklerle ilgili deneyimin var? Büyük bir aileden geldiğin için mi?"

Keskin dudakları sertleşiyor. "Benim ailemde erkekler bunu yapmazdı. Kucağıma aldığım ilk bebek."

"Adı ne?" Göz kapaklarının çırpınısını izliyorum ve onu saran beyaz battaniyeye yerleşirken kollarımda rahatladığını hissediyorum.

"Bebeğim." Gözleri hâlâ kapalı. "Onun adı bu. Bebek."

"Biraz uykuya ihtiyacın var Beckham. Bu gece hiç mantıklı konuşmuyorsun." Onu uyandırmak istemediğim için yavaşça ayağa kalkıyorum. "Beşiği nerede?"

Çatı katında bir bebeğin yaşadığının tek göstergesi, tezgahın üzerinde, mama kutusunun yanında duran içi doldurulmuş bebek bezi çantası.

"Odamda bir beşik var." Koridoru işaret ediyor.

Onu koridora fırlatıyorum, bezini kontrol ediyorum ve camdan ve porselenden yapılmış gibi beşiğine yatırıyorum. Oturma odasına döndüğümde Beckham kendinden geçmişti. Kanepenin arkasından suni kürklü bir örtü çekerek üzerini örtüyorum.

Sanırım o haklı. Artık arkadaş sayılırız.

Ahşap zeminli ve on bir ayak tavanlı bir çatı katında sessiz olmaya çalışmak neredeyse imkânsız.

"Gidiyor musun?" Doğrulup gözlerini ovuşturdu.

"Yarın uçuyoruz," diyorum. "Bir dakika. Planınız nedir? Eva bebekle mi kalacak?"

Ayağa kalkıyor, üzerindeki örtüyü atıyor ve şakaklarını ovuşturuyor. "Bebek geçici olarak benim gözetimimde. Eva bazı şeyler yaşıyor. Ona bakabilecek durumda değil. Gün içinde gelecek bir bakıcım var ama bu hafta Vermont'a gitmemin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Yeniden planlayabilir miyiz?"

Kalbimdeki batma hissini görmezden geliyorum.

"Biliyor musun?" Havaya vuruyorum. "Ben hallederim. Röportajı ve belediye binası toplantısını ben yapacağım. Her şeyin senaryosunu yazdım. Onlara ailevi bir acil durum yaşadığını söyleyebilirim. Bebeğin resmini gösterirsem anlarlar. Herkes bir bebeği sever."

Bir dakika sessiz kaldı. "Bunu benim için yapar mısınız?" "Bu benim iyi olduğum bir şey..."

Eli kalçasına gidiyor ve gözlerimiz buluşuyor. "Evet. Güzel. Bunu takdir ediyorum."

Saate bakıyorum, şimdi gidersem bu gece ne kadar uyuyabileceğimi zihnimde hesaplıyorum. Beckham beni inceliyor, tek bir keskin bakışla beni yerimde tutuyor.

"Ben gitmeden önce başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Asansörü işaret ediyorum. Bu gece yeni doğmuş bir bebekle, başka hiç kimse olmadan yalnız kalacağı düşüncesi onun için üzülmeme neden oluyor. Bir hafta önce, cinsel açıdan çökmüş yaşam tarzını en iyi şekilde sürdüren, egosu büyük bir adamdı sadece. Sonra işler ciddileşti. "Bu gece iyi olacak mısınız? Yalnız mı?"

Çenesi düştü. "Bir yolunu bulacağım."

"Unutma, sen onun babasısın. Onun için en iyisini sen bilirsin. Biberon içmezse ya da ağlarsa sinirlenme. Bu normal bir şey. Yeterince acıkırsa yiyecektir ve ağlaması sonsuza kadar sürmeyecektir."

Hızlıca başını salladı ama henüz gitmeme hazır olmadığını hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Asansöre doğru yöneliyorum. "Ve Google senin arkadaşın."

Beckham'ın parmak uçları eşofmanının kemerine kayıyor, gergin karnının bir kısmı dışarı fırlıyor. Yarı gülümsüyor, hâlâ olduğu yerde kilitli.

"Geldiğin için teşekkürler," diyor.

"Artık arkadaşız, değil mi? Arkadaşlar böyle yapar."

BÖLÜM 25

BECKHAM

ELIZABETH TAM ZAMANINDA GELDİ ve ben üç fincan kahve ve toplam dört saatlik uykuyla kapıdan fırladım. İnsanlar bu tek ebeveynlik işini nasıl yapıyor bilmiyorum.

İşteyken saat başı dadıya mesaj atıp gelişmeleri soruyorum. Elizabeth bana *Bebeğin* son beslenmesinde kaç ons aldığını, şu anda uyuyup uyumadığını veya kucağa alınmaktan memnun olup olmadığını söyleyerek yanıt veriyor.

E-postalara cevap veriyorum. Birkaç telefon görüşmesi yapıyorum. Bazı toplantılar planlıyorum.

Odessa her an Vermont'a inebilir. Bana daha önce e-posta ile gönderdiği programa göre, günü Charity Falls Register gazetecisiyle geçirecek ve bu akşam saat yedi civarında kasaba halkıyla buluşacak. Yarının tamamını yerel işletmelerle görüşerek ve ağ kurarak geçirecek ve Cuma günü de eve uçacak.

Öğle yemeğinden hemen önce Eva'yı kontrol etmek için Dr. Brentwood'u aradım. Çünkü acil duruşmada yargıç bebeğin velayetini geçici olarak bana vermekte bir sakınca görmedi, ancak babalık testi dilekçesi henüz Eva'ya teslim edilmedi. Bir hastanenin akıl sağlığı biriminde otururken ona tebligat yapmazlar.

"Beckham," diyor Dr. Brentwood.

"Gelişme var mı?"

"Doğum sonrası psikoz geçiriyor," diyerek Elizabeth'in varsayımını doğruluyor. "Nadir görülen bir durum, genellikle hamileliklerin yüzde bir ya da ikisinden sonra ortaya çıkıyor ama anksiyete ve bipolar bozukluk geçmişi olduğu için bunu yaşamaya daha yatkın."

"Ne kadar sürecek?"

"İlaçlarını ayarlamaya çalışıyoruz" diyor. "Hamilelik nedeniyle çoğunu bıraktı. En şiddetli semptomlarının azalması altı ila on iki hafta sürebilir ve durumun düzelmesi altı ay ila bir yıl sürebilir."

"Altı aydan bir yıla kadar mı?" Böyle bir şey olamaz. "Peki bu ne anlama geliyor...? Bununla ne yapacağım...?"

Dr. Brentwood iç çekti. "Sana ne yapacağını söyleyemem Beckham. Hem yasal olarak hem de başka türlü. Ancak tek başına ebeveyn olmanın kolay olmadığını söyleyebilirim. Bunu başarılı bir şekilde yapmak için yardım istemen gerekecek."

Yardım istemekten nefret ediyorum.

"Bir köye ihtiyaç var derler ya?" diye soruyor. "Bu doğru. Umarım etrafında yardım edecek arkadaşların ve ailen vardır, paranın satın alabileceği türden değil."

Telefonu onunla kapatıyorum ve telefonuma bakıyorum. Dane henüz güncellenmedi ve tüm bunlardan ne çıkaracağından emin değilim. Onun derslerinden birini dinleyecek havada da değilim.

Derin bir nefes alarak kardeşimin ofis telefonunu arıyorum ve kendimi hazırlıyorum.

On dakika sonra ona Eva'yla ilgili her şeyi, mahkemenin atadığı vasiliği, babalık testinin belirsizliğini ve ne halt ettiğim hakkında hiçbir fikrim olmadığı gerçeğini anlattım.

Sonu sessizdi.

"Doğru olanı yapıyorsun," diyor.

Tuttuğum nefesi bırakıyorum. "Gerçekten mi?"

"Siktir, Beckham, bilmiyorum." Dane telefonda iç geçiriyor. "Yapılacak doğru şey gibi mi geliyor?"

Bebegin yüzünü hayal ederek, sahip olduğum her sınırı eritmekle tehdit eden sıcak bulanıklıkla savaşıyorum.

"Her seferinde bir gün," diyorum kardeşime. "Onu yabancılarla yaşamaya gönderemezdim. Doğmayı o istemedi. Eva'nın yaptığı onun suçu değil. Benim olmasa bile, birinin onunla ilgilenmesi gerekir."

"Başkasının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyacağın bir gün göreceğimi hiç düşünmezdim," diye kıkırdıyor Dane.

Gözlerimi deviriyorum.

"Odessa dün gece geldi," diyorum gözlerimi sıkarak. "Sam'i kastediyorum. Bebekle arası çok iyi."

"O iyi bir insan," diyor Dane. "Bunu pek çok insan için söyleyemem."

"Ve cumadan bir hafta sonra gitmiş olacak."

"Neden ona tam zamanlı bir iş teklif etmiyorsunuz? Tabii ki onun ücretiyle değil, ama eminim ona makul bir tazminat paketi sunabiliriz."

"Tam zamanlı bir halkla ilişkiler çalışanına ihtiyacımız var mı?"

"Sadece halkla ilişkiler uzmanı olması gerekmiyor," diyor Dane. "Eğer ona görev verirsek çok iyi yapabileceği bir sürü iş sayabilirim. Ayrıca bir Halkla İlişkiler ve Pazarlama Başkan Yardımcısı ekleme fikrini tartışıyorduk."

"Salt Lake City için Manhattan'ı terk edecek değil ya," diye alay ediyorum.

"Bu pozisyonun New York'ta olmaması için hiçbir neden yok. New York'ta Aslında bu daha mantıklı olurdu, sence de öyle değil mi?"

Saate bir göz attım. Bebeği son kontrol ettiğimden bu yana bir saat geçmiş.

"Evet," diyorum. "Pekâlâ. Döndüğünde ona bundan bahsedeceğim."

Dane gitmeme izin veriyor ve Elizabeth'e hızlıca bir mesaj gönderiyorum, o da hemen beşiğinde uyuyan bebeğin fotoğrafıyla cevap veriyor.

Bir isme ihtiyacı olacak. Gerçek bir isme. Önümüzdeki birkaç ay ya da bir yıl boyunca benimle olacaksa, kalbimi biraz açmam ve onu içeri almam gerekecek.

Onun resmini gördüğümde beni boğan yumuşak ama acı verici his yabancı bir his. Ya da belki alerjik bir reaksiyon. Bunca yıl aşka, bağlılığa ve bir erkeğin aynı anda çok fazla şey hissetmesine neden olan her şeye karşı alerjim olduğu konusunda şaka yapmıştım.

Ve şimdi buradayım, hepsini hissediyorum ve bu konuda bir seçeneğim yok.

Yetişkin hayatımda ilk kez, saat beşte kapıdan çıkıp eve koşuyorum. Şu anda olmak istediğim başka bir yer yok.

Elizabeth ve bebeği aramak için antreden geçip mutfağa ve oturma odasına doğru ilerliyorum. Odamın kapısında duraklayarak, dadının onu yatağına yatırdığını görmek için tam zamanında geldim.

Elini göğsüne götürerek etrafına bakındı. "Beni korkuttun. Az önce bir biberon bitirdi. Üç ons. Senin için en azından birkaç saat uyuyacak."

"Teşekkür ederim, Elizabeth."

Halının üzerinde hafifçe ilerleyerek beyaz dantelli beşiğin yanından Sadie'ye bakıyorum.

Onun adı bu.

Sadie Grace King.

Çünkü bir Kral'ın kızının anlamı

Prences.

BÖLÜM 26

ODESSA

CHARITY FALLS TATLI BİR KASABADIR. Sakinleri? O kadar da değil. Beckham bana borçlu. Yerel halk bana sivri sorular yöneltti ve yanlış suçlamalarda bulundu. Bu sadece hızlı bir PR düzeltmesi değil, stratejik bir satranç oyunuydu.

Maçı kazandığımı bildirmekten mutluluk duyuyorum. Toplantıdan sonra yapılan bir çıkış anketi konuya ilişkin altmış kırklık bir bölünme olduğunu gösterdi, oysa ben içeri girdiğimde seksen yirmideydik.

İlerleme kaydettik. Önemli olan da bu. Bebek fotoğrafı da yardımcı oldu. Ve Beckham hakkında söylediğim tüm o övgü dolu şeyler, onu çalışkan bir aile babası olarak resmetmem. Sanırım artık öyle sayılır, kendi seçimi olmasa bile.

Cuma öğleden sonra bavulumu koridordan geçirirken kendi kendime sırtıyıyorum. Kapımın altından en sevdiğim butik mumlarımın hafif kokusu yayılıyor. Evde olmak güzel kokuyor.

"Alo?" Kapım açılır açılmaz seslendim. Jeremiah'nın bir çift ayakkabısı kapının yanında duruyordu. Döndüğümde birlikte vakit geçireceğimizi konuşmuştuk. Birlikte geçirdiğimiz altı yıldan sonra, sürprizlerden ne kadar nefret ettiğimi hatırlayacağını düşünmüştüm. Arada bir iyi. Her haftayı kaldıramam. "Jer?"

Bavulumu yatak odasına götürüyorum, yatağın üzerine atıyorum ve canavarın fermuarını açıyorum. Eve gelirken Çarşamba günü ayrılırken olduğundan çok daha ağırdı.

"Hey, bebeğim." Jeremiah kapıda duruyor, gömleksiz ve gülümsüyor. Bana doğru adım atıyor, beni kollarıyla sarıyor ve başımın üstünü öpüyor. Bunu ona söylemekten nefret ediyorum ama tekrar birlikteymişiz gibi davranmak tekrar birlikte olduğumuz anlamına gelmiyor. "Yolculuğun iyi geçti mi?"

Bavulun kapağını çeviriyorum, soluk pembe bir bebek battaniyesi her şeyin üstünde duruyor.

"Bu ne?" Onu kaldırıp uzatıyor. "Prenses mi?"

"Bu Beckham'ın kızı için," diyorum, elinden çekip alarak. "Charity Falls'ta küçük bir butikte gördüm."

Eğiliyor ve pijama yığınının altından bir çanta alıyor. "Peki ya bunlar?"

Gümüş bir çingirak, gıcırdayan bir zürafa ve doldurulmuş bir fil çıkararak içindekilerin geri kalanını yatağın üzerine döküyor. Diş çıkarma halkaları. Plastik çingiraklar. Emzikler.

"Hiçbir şeyi yok." Hepsini alıp çantaya geri koyuyorum. "Ona yardım ediyorum."

Jeremiah'nın mavi gözleri bir an için kararıyor, çenesi geriliyor ve tekrar tekrar gevşiyor. Beş yıl önce Kappa Theta Phi evindeki o bakışı hatırlıyorum.

Patlamasını bekleyerek nefesimi tuttum. Birkaç gün önceki cesur Jeremiah'nın rolden başka bir şey olmadığını biliyordum.

"Bebek ateşin falan mı var?" Karnıma uzanırken yüzündeki karanlık ifade bir gülümsemeye dönüşüyor. Karnımın alt kısmını avuçluyor, bir dakika fazla uzun bırakıyor. "Çünkü eğer durum buysa, aynı fikirde olduğumuzu biliyorsun..."

Eğiliyorum ve eli karnımdan çekiliyor. "Kes şunu. O bir arkadaş. Bunlar hediye değil, ihtiyaç."

"Onun barda tanıştığın bir adam olduğunu sanıyordum?" Jeremiah kollarını göğsünde kavuşturmuş, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken kollarını yumrukluyor. Sanki soruşturma altındaymışım gibi burnunun ucuyla bana bakıyor.

"Beni terk ettikten sonra yaptıklarım için beni yargılamayacağını söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona.

"Yargılamıyorum Sam. Sadece kandırılmak istemiyorum."

"Ben seni gezdirecek son kişiyim. Bunu biliyorsun." Kıyafetlerimi ayırıyorum, kirli olanlar çamaşır sepetine, temiz olanlar da dolabıma geri dönüyor. "İş" seyahatim için küçük siyah bir elbise aldığımı ancak o zaman fark ediyorum.

Jeremiah habersiz. Bir tür mısır gevreği kutusu bulmacasını çözüyormuş gibi bebek eşyalarının olduğu çantaya bakıp duruyor.

"Gelecek hafta orada işin bitiyor, değil mi?" diye soruyor, elini çenesinin altına götürüyor ve bakışları hâlâ sabit.

"Evet. Önümüzdeki Cuma.

Neden?" "Sadece emin olmak

için." "Neyden emin olmak

için?"

"Bu işten sonra bana, bize odaklanacağından."

Annesini seviyorum, ama bazen en küçük oğluna bebek gibi davrandığı gerçeğine sessizce lanet ediyorum. Bir yanım, bir sürü haşarı oğlan yetiştirmekten o kadar yorulduğunu düşünüyor ki, bebeği Jeremiah'a geldiğinde ona karşı yumuşadı. Büyürken dünya onun etrafında dönüyordu. Görünüşe göre zihninde hala öyle.

"Çalışabilir ve bize odaklanabilirim." Bir kazağı katlayıp çekmeceye atarken kirli olduğunu fark ettim. Çıkarıp odanın diğer tarafındaki çamaşır sepetine atıyorum. Aynı anda hem yaptığım işe konsantre olup hem de bu konuşmayı yürütmekte zorlanıyorum.

"Gördün mü?" Jeremiah kıkırdıyor.

"Geçerli bir karşılaştırma değil." Odamdan çıkıp mutfığa doğru ilerliyorum ve buzdolabından bir şişe su alıyorum. Uçmak beni her zaman susuz bırakır ve başımın ağrımaya başladığını hissediyorum. Jeremiah da beni takip ediyor ve ancak o zaman tek istediğimin eski moda bir boşluk olduğunu fark ediyorum.

"Anneme tekrar birlikte olacağımızı söylemiştim," diyor.

İçkimin kapağını açıp yüzümü ona dönüyorum. "Bunu neden söyledin?"

"Bana seni sormaktan vazgeçmiyor," diyor. "Her gün arıyor. *'Sam kararını verdi mi? Neredeyse her gece kiliseye gidiyor ve tekrar bir araya gelmemiz için dua ediyor.'*"

Buzdolabının yan tarafında, geçen yıl San Diego tatilinde aldığımız iki palmye ağacı magnetinin yanında asılı duran takvime bakıyorum. Seçtiğimiz tarihin üzerinden beş aydan biraz fazla zaman geçmiş.

"Depozitonun gelecek ay ödenmesi gerekiyor," diyorum. "Yemek şirketi için."

"Aslında stajyerlerimden bazılarının yemek işini halledebileceğini düşünmüştüm. Orada çok yetenekliyiz ve bence hoş bir sürprizle karşılaşacaksınız. Menüü ben seçebilirim diye düşündüm. Seni şaşırtmak mı? Eğlenceli şeylere odaklanabilmen için yükünü hafifletmek mi?"

Buz gibi suyumu yutuyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Hangi eğlenceli şeyler? Oturma planı mı?"

"Hayır." Bana doğru bir adım atıyor, ellerini belime dolamadan önce yüzümdeki saçları tarıyor. "Giyinip süslenmek gibi."

Kelimeler ağızımdan kaçıyor. Beni sadece bu şekilde mi düşünüyor? Aptal bir gelin adayı mı? ne olacak?

"Kendimizi aşıyoruz." Avucumu göğsüne bastırıyorum, ve geri çekiliyorum. "Kendimizi aştık."

"Tanrım, Samantha. Burada deniyorum. İstedğin adam olmaya çalışıyorum, ama senden aldığım tek şey direniş. Eskiden yüzünü aydınlatan kız nerede?"

"Odaya girdiğimde ayağa kalktın mı?"

Belki de bir köpek yavrusu almalısın?

Başımı sallayarak omuz silkiyorum. Gözlerim onun ayaklarına takılıyor.

"Senin için böyle bir cevabım yok."

"Ne değişti Sam?"

Ses tonundaki keskin panik tonunu duyunca başımı kaldırıp bakıyorum. Bir an için tek gördüğüm Jeremiah Crawford, Ünlü Şef. Kendimi de Ünlü Şef Jeremiah Crawford'un eski nişanlısı Samantha Russo gibi hissediyorum. Belki bir gün birisi onun Wikipedia sayfasına benim hakkımda bir şeyler yazar. Jeremiah'ın hayatımdaki rolünün bir gün zaman tünelimde bir bip sesi olabileceği fikri hem korkutucu hem de heyecan verici.

İlk defa, geleceğin ne getireceğini bilmemek beni heyecanlandırıyor. Kalbimin yarısı sunağa doğru koşuyor, ellerimde bir buket çiçek, üzerimde beyaz bir elbise ve gülümsemeden başka bir şey yok. Diğer yarım ise Kaçak Gelin filmindeki Julia Roberts gibi beyaz bir atın üzerinde dörtnala uzaklaşıyor. Aklımda bir hedef yok. Bana yaşadığımı hissettiren her şeyin peşinden gitmekten başka bir hedefim yok.

"Seni seviyorum Sam," diyor Jeremiah. Bileklerimi elleriyle sıkıyor, parmakları kemiklerime batıyor. "Bana bunu nasıl düzelteceğimi söyle. Bana ne istediğini söyle."

Onu hâlâ istediğimi söylememi istiyor. Ve bir parçam istiyor. Ama bunu söyleyemem. Emin olana kadar söyleyemem.

"Korkuyor musun bebeğim?" Sesi daha yumuşak, rahatlatıcı. "Ben de korkuyordum. Ama o mihrapta durup seni koridorda yürürken izlediğimi hayal etmek tüm o endişeleri yok ediyor."

"O kadar basit değil." Pastoral bir gündüz düşü fantezisine dayanarak karar vermek pek parlak değildir. "Ve sana *benden* bir ara istediğini hatırlatmama izin ver. Uzun vadede bize olan güvenimi sarstı. Bu beni olaylara farklı bir açıdan bakmaya zorladı."

"Peki ya baban?"

Tenim ısınıyor. O konuya girdiğine inanamıyorum.

Alt dudağım titriyor, bakışlarıyla buluşmayı reddeden gözlerim yanıyor.

Jeremiah bileklerimi serbest bırakıyor ve çenemi tutuyor. Gözlerimi kendi gözlerine kaldırıyor. "Bu konuda konuşmamak hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Sözleri, sadece en karanlık saatlerimde kurcaladığım kabuk bağlamış yarayı deşiyor. "Sağlığı kötü, Sam. Durumu iyiye gitmiyor. En küçük kızını yürütmek istiyor."

koridordan aşağı. Gitmeden önce sizi emin ellere bıraktığından emin olmak istiyor."

"Yapma." Zaten bildiğim bir şeyi duymak istemiyorum. Kalın havayı ciğerlerime çekerek Jeremiah'nın yanından geçip anahtarlarımı ve çantamı alıyorum. Ayakkabılarımı giyip gözyaşlarımı silerken, tek bir kelime daha edersen anlamsız hıçkırıklara boğulacağımı biliyorum.

"Sam, nereye gidiyorsun?"

Başımı sallıyorum, yüzümü ona dönerken omuzlarım titriyor. "Babamın sağlığını seninle evlenmem için suçluluk duygusu yaratmak için kullanma Jeremiah."

Gözlerim kapanıyor ve o anda ailemin evinin merdivenlerinin başına ışınlanıyorum. Her boyutta ve çerçevede bir dizi fotoğraf mükemmel bir uyum içinde duvarı kaplıyor. Kız ve erkek kardeşlerimin hepsi evlenmiş, hepsinin düğün fotoğrafları mutlu bir şekilde yan yana asılı. En sondaki yer benim için ayrılmış, bana öyle söylendi. Ama düğün fotoğrafımda babamın yer almaması ihtimali hiç olmadığı kadar gerçek. Adam amfizemi yüzünden zor nefes alıyor. Doktorlar diyabetini kontrol altına almazsa ayaklarını kesmekle tehdit edip duruyor. O altın kalpli iyi bir adam. Tek yaptığı hayatını dolu dolu yaşamaktı.

"zr dilerim Sam."

Jeremiah bana doğru geliyor ama onu durdurmak için elimi kaldırıyorum.

"Ben yürüyüşe ıkıyorum."

"Ne zaman döneceksin?"

"Bilmiyorum." Kapıdan ıkıyorum, gecenin serin havasını üzerimde hissetmek için can atıyorum.

Yüzünü.

İki saat sonra döndüğümde Jeremiah gitmişti.

BÖLÜM 27

BECKHAM

"BUNLAR SENİN İÇİN." Odessa Pazartesi sabahı soluk pembe bir çanta ve yüzünde sinsî bir gülümsemeye ofisine girdi. Çantayı masamın üzerine bıraktı ve geri çekildi.

"Bunlar da ne?"

"Vermont'tan aldığım birkaç şey."

Çantanın içine uzanıp soluk pembe bir battaniye alıyorum. Hayatımda hissettiğim en yumuşak şey ve bir kenarına krem rengi iplikle "prenseler" kelimesi işlenmiş.

"Bunun uygun olduğunu düşündüm," diyor. "Senin adın Kral ve her şey."

Harika fikirler.

"Ona Sadie diyorum," diye açıklıyorum. "Prenseler demek." "Ciddi misin?" Odessa gülüyor, yüzü aydınlanıyor.

Çoğunu tanımlayamadığım sayısız başka bebek eşyası çıkarıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum battaniyeyi katlayıp her şeyi çantaya geri koyarken. "Bütün bunları yapmak zorunda değildin."

"Merak etme, hepsi şirket kartına işlendi."

Elimdeki pahalı görünümlü ve tamamen anlamsız gümüş çingirak donmuş halde başımı kaldırıp bakıyorum.

"Şaka yapıyorum." Gülümsemeye çalışırken yeşil gözleri parlıyor. Bugün beni gördüğü için ekstra mutlu. Beni özlediğini varsayabilir miyim? Bir sandalye çekip oturuyor. "Charity Falls iyi geçti. Babalık izninde yeni doğan bebeğinle evde olduğunu söylediğim anda sana ısındılar. Bir aile babası olman hoşlarına gitti."

"Ama ben değilim."

"Buna halkla ilişkiler deniyor Beckham." Eğilirken bacak bacak üstüne atıyor. "Ve sen de artık bir aile babasısın, istesen de istemesen de."

"Dün gece bütün gece ağladı," sandalyemde arkama yaslanıp başımı sallıyorum. "Bu iş için biçilmiş kaftan mıyım bilmiyorum. Bir yanım koruyucu bir ailenin yanında daha iyi olacağını düşünüyor. Belki de ona ihtiyacı olanı veremem?"

"Whoa, whoa, whoa." Odessa ayağa kalktı, ellerini masamın kenarına yaydı. "Sen neden bahsediyorsun? Uykusuz olduğunu biliyorum ama hiç mantıklı konuşmuyorsun. Yeni doğanlar zordur Beckham. Hiç uyumuyorsun ve bebek çok ağlıyor diye havlu atamazsın."

"O benim olmayabilir." Başparmağım alnımda geziniyor.

"Ne? O zaman bütün bunları neden yapıyorsun? Onunla ilgileniyorsun? İşin içinde olmak?"

"Annesi iyi değil."

Odessa geriye çekiliyor, sanki ilk kez karşılaşan iki yabancıymışız gibi beni inceliyor.

"Yani eskiden yattığın bir kadının bebeğine küçük siyah kalbinin iyiliği için mi bakıyorsun?" Odessa'nın gözleri parlıyor ve eğlenen bir sırıtışı ısırarak uzaklaştırıyor. "Şu anda seni tanıyor muyum? *Kimsin* sen? Beckham King de kim, çünkü görünüşe göre seni tamamen yanlış tanıdım."

"Bunu eğlenceli bulmana sevindim." Ukala gülümsemesine karşılık vermedim.

"Özür dilerim." Hâlâ gülümsüyor. "Sadece tüm bunların ne anlama geldiğini anlamakta güçlük çekiyorum."

"Bunu anlamak sana düşmez."

"Haklısın. Haklısın. Özür dilerim." Ayağa kalkıyor, gülümsemesi kaybolurken bir tutam saçını omzunun üzerinden atıyor. "Hafta sonum beni duygusal olarak tüketti sanırım. Ya da hâlâ jet-lag'im var. Bana her şey komik geliyor. Ve senin durumun hiç komik değil. Bunun gerçek hayat olduğunu biliyorum. Dalga geçmemeliyim. Çoğu erkeğin yapmaya cesaret edemediği bir şeyi yapıyorsun ve bunun için sana saygı duyuyorum."

Sandalye ve masanın arasından sıyrılıp kapıya doğru ilerliyor.

"İşe gitsem iyi olacak. Beş gün daha..."

"Geri sayım mı yapıyorsun?" Arkasından sesleniyorum, kendimi durdurmaya fırsat bulamadan onu takip ediyorum.

Odessa duruyor, topuklarının üzerinde dönerek kapımın önünde yüz yüze geliyoruz. Tek bir kaşını kaldırıyor. "Saymak yerine mi?"

O ukala ağzını cezalandırmadığım için şanslı.

İşaret parmağımın ucuyla çenesini yoklayarak, "Sorum kelimesi kelimesine alınmamalıydı," diyorum. Bir saniye sonra avucum çenesini kavlıyor.

Başparmağı alt dudağını sıyrıyor. Dili, görünmez çizgiyi takip ederek dudağının üzerinde geziniyor.

Bir an için sadece Beckham ve Odessa'yız. Sonra gerçek hayat yüzüme tokat gibi çarptı. Ya da belki de onun eli.

Geri çekilirken yüzü sertleşiyor. Sıcaklık sol yanağıma batıyor. "Bunu yapmamalıydın," diyor.

"Neyi yapmamalıydım?"

"İkimiz de sadece arkadaş olacağımızı bildiğimiz halde seni öpmek istememe neden oldun."

Haklıydı. Onunla çıkmak istemiyorum. Sadece onu becermek istiyorum. Onun içinde kendimi kaybetmek istiyorum. Sikimi onun tertemiz amının derinliklerine gömmek ve dünyanın geri kalanı yok olana kadar ağzını parçalamak. Odessa'nın, o etraftayken tüm saçmalıkları geçici olarak ortadan kaldıran bir yolu var.

Pervasızlıkla flört etmek benim için büyük bir sorumsuzluk. Ben daha iyi biliyorum. Tokadın acısının içimde yanmasına izin veriyorum, gitmeden önce her şeyi hissediyorum.

"Yeterince adil."

"İster inan ister inanma, seninle arkadaş olmaktan hoşlanmaya başlamıştım." Sözleri aynı anda hem yatıştırıyor hem de aşağılıyor. Yeşil gözleri arkadan sızan güneş ışığına karşı ışıldıyor. Odessa'nın kumral saçları bugün özellikle parlak, düz ve bu sabah hazırlanmak için fazladan zaman harcamış gibi omuzlarından aşağı dökülüyor.

"Bundan sonra ne yapacaksın?" diye soruyorum. "Cumadan sonra mı? Sıraya girmiş başka bir işin var mı?"

Omuz silkiyor. "Ben özgür bir temsilciyim. Birkaç telefon görüşmesi yapabilirim. İş bulurum, eminim. Şehir benim gibi insanlara ihtiyaç duyan yerlerle dolu. Herkes samanı altına çeviremez."

"Burada çalış," diyorum. "Halkla İlişkiler ve Pazarlama Başkan Yardımcısı alıyoruz. Sen mükemmel olursun."

Pembe dudakları yarıya kadar yukarı çekildi. "Vay canına... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Kabul ederek başlayabilir ve maaşınızı söyleyerek bitirebilirsiniz. Eğer istersen iş senindir."

"Bunu düşünebilir miyim? Hafta sonuna kadar sana haber veririm?" "Düşünecek ne var ki?"

Dudağı endişelenirken bakışları yana düşüyor.

"Jeremiah." *Lanet* olası *Jeremiah*. "Artık burada çalışmanı istemiyor."

"Bir adamın nerede çalışacağını dikte etmesine asla izin vermem." Ellerini kalbinin üzerinde kavuşturdu. "Sadece seninle çalışmamla ilgili bir şey onu rahatsız ediyor ve bunun nedenini anlamaya çalışıyorum."

"Kendine güveni yok."

"Bundan daha fazlası var," diyor. "Hafta sonunu kendime oldukça zor sorular sorarak geçirdim. Tek bir cevap bile bulamadım. Artık kalbimin bana yapmamı söylediği şeylerin yarısını bile tanımıyorum. Belki bir süreliğine eve dönerim. Ailemle vakit geçiririm. Uzaktan yapabileceğim bazı serbest işler alırım."

"Çekip gitmek sorunlarınızı çözmeyecek." Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum. "Onları daha da kötüleştirme eğilimindedir."

"Teşekkürler, Dr. Phil." Şakacı bir şekilde koluma vurdu. "Bunu dikkate alacağım."

Bir kez daha arkadaş bölgesine geri döndüm. Beni susturdu. Aramızdaki mesafe açılıyor ama belki de en iyisi bu. Şu anda birine bağlanmak sorumsuzluk olur.

"Bu hafta sonu çocuk odasını hazırladın mı?" Konuyu değiştirdiğim için neredeyse rahatlamıştım. "Yoksa hâlâ odanızdaki beşikte mi uyuyor?"

Hayatta kalma modundayım. Beşikler ve kelebekli çocuk odası sanatı endişelerimin en küçüğü. "Henüz değil."

"Ne?" Odessa'nın kaşları çatıldı. "Neden?"

"Biraz meşgulüm. Hâlâ şu baba meselesini çözmeye çalışıyorum."

"Yardım ister misin? Yeğenim Aubrey'nin kreşini, baldızım yatak istirahatindeyken ve kardeşim Afganistan'dayken ben planladım."

"Bu işi halletmesi için bir şirket tutacaktım ama evet, sanırım öyle?" Şakağımı kaşıyorum. Bir saniye önce beni tokatlıyordu, şimdi ise Sadie'nin odasını planlıyor.

"Bana kredi kartını ver." Avucunu yüzüme doğru uzatıyor. "Her şeyi senin evine gönderteceğim. Bu hafta içinde bir araya getirebiliriz. Sadie'nin kendine ait bir odaya ihtiyacı var."

Gecenin bir yarısı Sadie'nin sesini duyamamaktan korktuğumu söylerken dudaklarım birbirinden ayrılıyor. Evim çok büyük. Duvarlar kalın ve ses geçirmez. Eğer bana ihtiyacı olursa, herhangi bir şeye ihtiyacı olursa, hemen orada olmak istiyorum.

"Ve onu duyamamak konusunda endişelenme." Odessa aklımı okuyor. "Video monitörleri bunun için var. Evinizin herhangi bir yerinden her şeyi görebilecek ve duyabileceksiniz."

Cüzdanımı çıkarmadan önce alaycı bir sırıtışa engel oluyorum. Bunu yaptığıma inanamıyorum.

"Al bakalım."

Odessa ofisinde kayboluyor ve ben de çalan telefona cevap vermek için masama dönüyorum. En kötüsünü düşünürken bir an için göğsüm sıkışıyor. Sadie'ye bir şey oldu. Eva hastaneden çıktı. Parçalanmış küçük dünyamı kollarımın arasına alıp her şeyin yeniden dağılmasından daha kötü bir şey olamaz.

Dane'in numarası arayanın kimliğinde yanıp sönüyor.

"Neler oluyor?" Masa telefonumu omzuma yaslıyorum ve aynı anda Elizabeth'e mesaj atıp çok meşgul olup unutmadan önce Sadie'yi kontrol etmesini istiyorum.

"Leo Amca arıyor." Dane'in sesi düz. Kulaklarımda kan uğulduyor ve ağzım kuruyor. Yutkunamıyorum ve zorlukla nefes alabiliyorum. Daha önce hiç sevdiğim birini kaybetmemiştim, ölümle değil.

Oh, Tanrım.

Geçen hafta sonu Dane, Utah'tan ayrıldıktan kısa bir süre sonra hastalandığını bildirmek için bana mesaj attı. Ben hala Eva ve bebekle ilgili her şeyi çözmeye çalışırken o hastaneye yatırıldı.

Aramalıydım.

Aramalıydım amına koyayım.

"Bakımevinde." Dane sesindeki duyguları saklamakta usta, ama içten içe biliyorum ki bu durum onun için benden daha zor.

"Hâlâ hayatta mı?"

"Evet, ama doktorlar her an ölebileceğini söylüyor. Eve gelmen gerek."

"Siktir." Sandalyeme geri çekildim. "İki hafta önce iyi miydi?" "Pankreas kanserinin sorunu da bu. Ne zaman bulma eğilimindedirler. Artık çok geç. Dördüncü evrede, Beck. Doktorlar genelde böyle olduğunu söylüyor. Bir gün iyiyken ertesi gün hasta oluyorlarmış. Her zaman bir uyarı işareti almazsınız."

Yaşlı piçin yıllarını akciğer kanseriyle savaşıarak geçirmesi ve lanet olası bir canavar gibi zirveye çıkması yetmiyormuş gibi bir de bu şekilde bacaklarının altından çekilmesi? Bunu hak etmiyor.

"Yarın ilk uçakla gideceğim."

"Hey, bunun hakkında ne düşünüyorsun?" Kafamı kaldırdığımda Odessa'nın elinde iPad'i, ekranda yuvarlak bir beşik resmi ile kasıla kasıla bana doğru geldiğini görüyorum. "Bunu sipariş etmeden önce iznini almak istedim. Ucuz bir şey değil. Ve beyaz mı yoksa espresso mu istediğini bilmek istedim."

Dane kulaklığıma bir şeyler söylüyor. İki dünya arasında sıkışıp kaldım: biri Odessa'nın bebek mobilyası seçtiği yer, diğeri ise beni bugün olduğum kişi yapan adamın ölüm döşğinde yattığı yer.

"Dane, seni sonra ararım." Telefonu kapattım.

"İstersen daha sonra gelebilirim," diyor.

Konuşamıyorum. Sadece amcamı hayal edebiliyorum.

Odessa kıkırdıyor. "Sorun nedir? Biri sana yeniden baba olacağını söylemiş gibi görünüyorsun."

"Leo amcam bakımevinde." Nedenini bilmesem de ayağa kalkıyorum. Bir yere gitmem gerekiyor. Jet New York hangarında olmalı. Uçuş servisini arayıp hemen bir pilot ayarlayabilirim. "Sadie."

"Ne?"

"Sadie'yle kim kalacak? Salt Lake City'ye gitmem gerekiyor." "Onu da yanında getirebilir misin?"

"İnsanlar bunu yapar mı? On iki günlük bebeklerle mi seyahat ediyorlar?"

Omuz silkiyor. "Eminim bu her zaman oluyordur. Her zaman doktoruna sorabilirsiniz."

Doğru ya. Tabii kim olduğunu bilseydim.

Masama bir kalem atıyorum ve arkama yaslanıyorum.

"Onu da yanında götür. Dadıyı da getir. İnsanlar *bunu* hep yapar. Özel uçakla gidiyorsun. Yine Dane ile kalacağını varsayıyorum. Çok fazla mikrop kapmaz. Ben olsam yapardım."

Keşke onun kaygısız tavrı bende de olsaydı. Bebeğin kollarıma verildiği gün benimki beni terk etti. Şimdi her şeyi önemsiyorum, her zaman.

"Seninle geleceğim," diye teklif ediyor. "Eğer amcanla meşgulsen ve dadının bir molaya ihtiyacı varsa, en azından güvendiğin biriyle olacağını bilirsin. Bana güvendiğini varsayıyorum."

Dr. Brentwood'un arkadaşlar ve aile hakkındaki konuşmasını hatırlayarak, "Sana güveniyorum," diye geveliyorum.

"Tamam. Eve gidip toplanayım. Benim için bir araba gönderin, üçünüzle orada buluşurum."

Bir anda jete atlayıp dünyanın herhangi bir yerine uçtuğumuz günler geride kaldı.

"Elizabeth'e söyle Sadie için hazırlansın," diye hatırlatıyor bana gitmek için dönerken. "Alınma ama sen bu işte yenisin ve ihtiyacımız olan son şey Salt Lake City'ye iki biberon, üç bebek bezi ve bir yedek kıyafetle gitmek."

Gözleri açılıyor ve duruşu düzeliyor. Seksi, kendinden emin ve kontrolü ele almış bir kadın gibi görünüyor ve şu anda ihtiyacım olan her şey onda var.

"Bu işte yeni olabilirim, Dess, ama aptal değilim." Az önce ona Dess dedim.

Bu birdenbire ortaya çıktı.

"Kimse öyle olduğunu söylemedi *Beck...*" Parmağıyla beni işaret ediyor ve kapısının arkasında kaybolmadan önce göz kırpmıyor.

BÖLÜM 28

ODESSA

TEH merkezine vardığımızda Beckham "Kardeşimle konuşmam gerek," diyor. Uçuş sorunsuz ve olaysız geçti ve bebek Sadie sadece bir kez ağladı. Onu Golden Oak'ta Elizabeth'in yanına yerleştirdik ve ofise doğru yola çıktık.

"Sorun değil," dedim. "Eşyalarımı boş ofise yerleştireceğim. Geri dönmem gereken birkaç e-posta var. Charity Falls'tan gelen makale de bugün yayında olmalı."

Beckham Dane'in ofisine doğru yöneliyor ve ben de makyajımı tazelemek için kadınlar tuvaletine doğru ilerliyorum.

Çantamı tezgâhın üzerine bırakıp biraz dudak kremi, el losyonu ve bir pudra çıkardım. Lavaboya doğru eğilirken arkamdaki kabinlerden birinden ağlama sesi geldiğini duyuyorum.

Arkamdaki sekiz kabin boş. Dokuzuncusunda ayak var. O kapıya gelene kadar fayansları tıkırdatıyorum ve hıçkırıklar kesiliyor.

"Affedersiniz, içeride ağlıyor musunuz?" diye soruyorum.

Tekrar yüksek sesle ağlamaya başlamadan hemen önce sessizleşiyor. İçerideki zavallı şeyin nefes nefese kalmasına iki saniye kalmasından endişeleniyorum.

"Alo? İçeride olduğunu duyuyorum. Kapıyı aç."

Aldığım tek yanıt tuvalet kağıdının yırtılma sesi oluyor. "Ben Odessa," diyorum. "Dışarı çıkacak mısın?"

Ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum.

"Gerçekten uzunum ve kapının üstünü görebiliyorum, bu yüzden dışarı çıksan iyi olur," diyorum ses tonumda bir alaycılıkla. "Tamam, boş ver. O kadar uzun değilim."

Kilidin tıkırtısı, kabin kapısının kırbaçlanmasından önce geliyor ve dışarı, omuzlarından aşağıya dökülen parlak keten dalgalarıyla, kıvrımlı kalem etek giymiş bebek yüzlü bir sarışın çıkıyor. Kristal mavisi gözleri kırmızıyla çevrili ve gözyaşlarıyla camlaşmış.

"Teşekkür ederim. Evet, teşekkür ederim. İşte buradasın." Onu aynaya kadar takip ettim. "Bir adın var mı?"

Burnunu çekiyor ve yansımaya bakıyor. "Bellamy. Burada mı çalışıyorsun?"

Burnum kırışıyor. Fırsat bulur bulmaz Beckham'ın bana teklif ettiği işi kabul edeceğim. Buraya uçmaya sessizce karar verdim.

"Sayılır. New York ofisinde çalışıyorum."

"Beckham'la mı çalışıyorsun?" Sarışın sordu.

"Beckham'ı tanıyor musun?" En azından babalık kucağına itilmeden önce Beckham'ın hoşlanacağı bir tipe benziyor. "Yoksa Beckham'ı *tanıyor* musun..."

"Anladığımdan emin değilim."

Elimi vuruyorum. "Söylediklerimi unut."

Ellerini yıkıyor, kağıt havluya kuruluyor ve yüzüne soğuk su tutuyor.

"Bir adam için ağlıyorsun, değil mi?" Bir adım daha yaklaşıyorum. "Belki." Bellamy'nin gözleri tezgâha kayıyor.

"Her kimse, buna değmez. Asla değmezler."

"Biliyorum."

Sırıtiyorum. "Madem biliyorsun, o zaman neden seni bu kadar kızdırmasına izin verdin?" "Aslında o değildi; çoğunlukla benimle konuşma şekliydi.

"Aslında o değildi.

incitici ve beni incitmemesi gerekiyordu. En azından incitmeyeceğini söyledi."

Gözlerim doldu. Bu sevimli küçük meleğe saygısızlık eden o pisliği boğabilirim. Her yerinde naiflik var, bu da onu kalp kırıklığı ve reddedilme için kolay bir hedef haline getiriyor. "Hepsi böyle söylüyor ve biliyor musun? Hepsi bir avuç yalancı. Fransızcamı bağışlayın."

Bellamy'nin dudakları neredeyse bir gülümsemeye dönüşüyor. Soğuk bir nefes alıyor, nefes verirken omuzları titriyor. Yanakları bir dakika öncesine göre daha az kızarmış, ki bu iyi bir şey.

"Kahve ya da başka bir şey içmek ister misin? Buralarda logosunda yeşil denizkızı olmayan iyi bir kahve dükkânı var mı?" Kapıyı işaret ediyorum.

Bellamy'nin çenesi düşüyor, dudakları tereddüt içinde dans ediyor. "Bilmiyorum. Masama geri dönmeliyim. Patronum muhtemelen nerede olduğumu merak ediyordur. Bir süredir buradayım."

"Kime rapor veriyorsun?"

"Dane'e."

"Oh, ben hallederim. Benimle geliyorsun. Sana bir bok verirse onunla ben ilgilenirim." Dane herkesi korkutabilir ama beni değil. O zararsız biri. Bir kedi yavrusu. Beni geceleri uykusuz bırakan tecavüzcüler ve katillerdir, nadiren gülümseyen varlıklı iş adamları değil.

Bellamy'yi kolundan tutup tuvaletten çıkarıp asansöre doğru götürüyorum.
"Cüzdanım yanımda değil," diye itiraz ediyor adım adım ilerlerken. "Neyse ki şirket kredi kartım var."

"NE KADARDIR burada çalışıyorsun?" Küçük bir kafenin ön camının yanındaki masaya bir sandalye çekiyorum.

"Bu benim ilk haftam." Oturuyor ve küçük lattesinden bir yudum alıyor.
"Ben onun *kapıcısıyım*."

Kapıcı kelimesine yaptığı vurgu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Şehirdeki arkadaşlarımdan biri de aynı şeyi yapıyordu, sadece ona ödeme yapan adam büyükbabası olacak yaştaydı ve evliydi ve her şey düşük seviyedeydi. Bahse girerim Dane Townsend gibi çarpıcı ve erkeksi birinin önünde diz çökmek için adam öldürürdü.

"Benimle dalga geçiyorsun." Fincanımı masaya bırakıp doğruldum ve omuzlarımı dikleştirdim. Gecikmeli bir an sonra ağzımın kenarları kıvrılıyor.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır."

Bellamy gibi genç ve güzel bir kızın, parası ödenmiş bir modern zaman fahişesi olmayı kabul etmesine neyin sebep olabileceğini hayal etmeye çalışarak onu inceliyorum.

Eliyle ağzını kapatıyor. "Odessa, lütfen az önce sana söylediklerimi kimseye söyleme."

"O zaman Dane için mi ağlıyordun?"

Çenesi düşüyor ve şeffaf mavi bakışları pencereye doğru kayıyor. "Lütfen bana *Dane* için ağlamadığını söyle." Zavallı şey. O

yapmalıydım seçildi biri Daha yaşlı, daha fazla deneyimli. Birisi Kalbinin bir iş anlaşmasının önüne geçmesine izin vermezdi.

"Çok gergin." Koltuğunda rahat edemiyormuş gibi kıpırdanıyor. "Bir anlaşmamız var ve ben onun ihtiyaç duyduğu kişi olduğumdan emin değilim ve bu işe ihtiyacım var."

"Muhtemelen onun tipisin." Kendini sandalyesine doğru eğiyor ve sesi düzleşiyor. "Sarışın. Mavi gözlü. Güzel. Dünyaya açılmaya hazır masum bir genç kız..."

Hangi sıcak kanlı erkek bunu istemez ki?

"Bir tipi olduğunu bilmiyordum."

"Bu işe neden bu kadar ihtiyacın var? Dışarıda milyonlarca başka iş var. Sana pislikmişsin gibi davranan biri için çalışma. Kendine daha fazla saygı duymalısın."

"Karmaşık bir durum." Strafor bardağını kaldırıyor ve ne kadar kaldığını ölçmek için çeviriyor. "Tekrar söylüyorum, lütfen kimseye söyleme, tamam mı?"

"Söyleyebileceğim herkes muhtemelen zaten biliyordur." Omuz silkip dışarı bakıyorum, gözlerim yanımdan geçen gri Macintosh ceketli ve güneş gözlüklü çarpıcı bir adamı takip ediyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve o gülümsüyor.

Ve sonra sonsuza dek gitti.

Zihnim az önce o muhteşem yabancınn bana hediye ettiği külot eriten gülümsemeye takılıp kalmışken, bütün gün Jeremiah'ı düşünmediğimi fark ediyorum.

Onu özlediğimden bile emin değilim.

"Kime söyleyeceksin?" Bellamy soruyor. Bakışlarım tekrar ona dönüyor. "Şey, Beckham." Omuz silkiyorum. "Birbirimize neredeyse her şeyi anlatırız." Ya da en azından öyle hissediyorum.

"Sen ve Beckham birlikte misiniz?" diye soruyor.

Sanki uzun zamandır duyduğum en komik şeymiş gibi içimden güçlü bir kahkaha yükseliyor. "Kesinlikle hayır. Ve lütfen bunu bana bir daha sorma."

Bellamy beni gülerken izliyor. Yan masadaki müşteriler de öyle.

"Oradaydım. Yaptım bunu. Tişörtü aldım." Küçük el çantamı kucağıma oturup telefonumu çıkardı. "İti an çomağı hazırla."

Beckham nerede olduğumu soruyor ve Dane'in Leo'yu ziyarete gitmeden önce benimle hızlı bir toplantı yapmak istediğini söylüyor.

"Sanırım geri dönmemiz gerekiyor. Beck'le birlikte bakımevindeki amcasını görmeye gitmem gerekiyor."

Davet edilmemiş olabilirim ama yine de peşlerine takılıyorum. Benim gücüme ihtiyacı var. Bu sabah tüm uçuş boyunca sessizdi, üzerinde rahat bir keten takım elbise ve savaşa giden bir askerin vakur yüzünden başka bir şey yoktu. İçten içe parçalanıyor olmalı.

"Oh?" Bellamy ayağa kalkar.

"İşte bu yüzden buradayız," diyorum, ayağa kalkıyorum ve son damlayı almak için fincanımı geriye yatırıyorum. Onu yakındaki bir çöp tenekesine attıktan sonra bir kutu Rosebud Salve çıkarıp dudaklarımı kaplıyorum ve ardından bir sakız patlatıyorum. "Bir tane ister misin?"

"Elbette."

"Yani Dane sana Leo Amca'dan bahsetmedi mi?"
diye sordum. "Hayır."

"Şok oldum. Adam onları neredeyse ergenliklerinden beri büyüttü." Bildiklerim aşağı yukarı bu kadar. Arkadaş olmama konusunda bu kadar kararlı olmasaydım bana daha fazla açılacağından eminim.

Kafeden ayrılp ofise doğru yürümeye başladık. Yukarıdaki bulutlarda oluşan bir kırılma güneş ışığının süzülmesine ve soğuk havayı ısıtmasına izin veriyor. İçeride, sıcak kahve ve hüzünle doluyum. Kalbim Dane ve Beckham için kırılıyor.

Daha sonra babamı aramalıyım.

Eskiden her pazar akşamı telefonda konuşurduk. Jeremiah dışarı çıktığı anda telefonu açmayı bıraktım. Onunla bu konuyu konuşamam. Jeremiah'ı seviyor. Daha büyük bir ölçekte, kalbim babamın bu dünyadan ayrılmadan önce benim evlenmemi beklediğini biliyor. Bunu asla kabul etmez ama buna ihtiyacı da yok. Bunu gözlerinde görüyorum. Sözlerinde duyuyorum.

"Keşke Leo Amca'yla daha iyi günlerinde tanışabilseydin." Onunla çok eskiden tanışmışız gibi konuşuyorum. Onunla sadece iki hafta önce tanışmış olmama rağmen, kalbinizde ayak izlerini bırakan türden bir insan. Sıcak, açık sözlü ve aldığı her nefeste istenmeyen tavsiyelerde bulunan bu adam, klişeleşmiş bir İtalyan annenin yaşlı bekar versiyonu.

"Dane için yapmam gereken bir şey var mı?" diye soruyor. "Başa çıkmasına yardımcı olacak herhangi bir şey?"

Sivri topuklarım sabit adımlarla beton kaldırımı tıkırdatırken dudaklarım büzülüyor. "Bundan şüpheliyim. Sana henüz bir şey söylemediyse, muhtemelen bu konuda konuşmak istemiyordur. Doktorlar her an olabileceğini söylüyor. Eğer Dane her zamankinden biraz daha gerginse, nedeni bu olabilir."

"Anlıyorum."

Lobiye girip asansöre yaklaşıyoruz ve bizim kata geldiğimizde, aval aval bakan bir grup kızın bizi süzdüğü resepsiyon masasının önünden yan yana geçiyoruz. Onlara en iyi New Yorklu kaltak bakışımı atıyorum ve hepsi bakışlarını kaçırıyor, beni bir beyni paylaştıklarına ikna ediyorlar.

"Hazır mısın?" Beckham köşeyi dönüyor ve kolunu benimkine doluyor. Fırtınalı gözlerinde yersiz bir şakacılık var. Belki de Dane'le yaptığı sohbet moralini düzeltmiştir? Ya da belki de kendi iyiliği için, her şey gerçekten dağılmıyormuş gibi davranıyordur. "Nereye gittin?"

"Kahveye." Kolumu geri çekiyorum. "Ve sendendi, bu yüzden... teşekkürler."

"Benim için zevkti," diye alay ediyor, tek kaşını kaldırarak.

"Seninle tanışmak harikaydı Bellamy." Elimi kolunun yan tarafına koyuyorum. "Bu hafta ne kadar kalacağımızı bilmiyorum ama seninle tekrar karşılaşacağıma eminim."

Beckham'ı Dane'in çatık kaşları ve büzülmüş dudaklarıyla telefonunda gezinerek beklediği konferans odasına kadar takip ediyorum. Bir şeye sinirlenmiş, Bellamy'ye belki de. Amcası.

Tanrım, bu adamlar çok dirençli. Ve soğukkanlılar. Özel hayatları darmadağın ama yine de burada oturmuş her zamanki gibi iş konuşmaya hazırlar.

Beckham, "Bunu çabuk halledelim," diyor. Burada olmak istemiyor. Bunu gözlerinden anlıyorum. Telefonunu çıkardığını görüyorum. Bir mesajı okurken ifadesi düşüyor. Onunla ilgili her şey eskisinden biraz daha karanlık geliyor. "Leo Amca'yı görmem gerek."

Dane telefonunu kenara koyuyor ve toplantıyı başlatıyor. Dikkatim Beckham'a odaklanmış bir şekilde cevapları sıralıyorum. Gözlerini yana dikmiş, parmakları gümüş renkli tükenmez kalemle düşüncesizce oynuyor.

Tamamen başka bir yerde.

Toplantı sona ermeden önce iş teklifini gündeme getirip altı haneli bir maaş istiyorum. Dane anlaştığımızı açıklamadan önce gözünü bile kırpmadı. El sıkışıyoruz ve Dane saate bakıp saat ikide bir konferans görüşmesinden bahsetmeden önce onlara bu fırsat için teşekkür ediyorum. İşi başından aşkınken nasıl bu kadar odaklanmış ve robotik olabildiğinden emin değilim.

"Hazır mısınız?" Beckham'a söylüyorum. Sisinden sıyrılıyor ve cilalı masanın üzerinden gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ben de seninle geliyorum. Bunu yalnız yapmayacaksın."

Ayağa kalkıyor. "Buna gerçekten gerek yok." "Bazen yardım istemek iyidir."

İfadesi kararıyor, sanki teklifime gücenmiş gibi sertleşiyor. "Amcamı tek başıma ziyaret edebilecek durumdayım."

"Hayır, değilsin." Bir kaktüsü kucaklıyor gibi olsam da kollarımı kavuşturuyorum.

Kalemini keten yakasının arkasındaki cebine sokuyor ve uzun konferans masası boyunca görevdeki bir adam gibi adım atıyor.

"Cidden şimdi çekip gidecek misin?" Onun üzerine fazla gitmemeliyim. Biliyorum. Ama göğsümdeki yanma kafamda kelimelerin hızla kaynamasına neden oluyor ve hepsi bir anda yüzeye çıkıyor. "Burada arkadaş olmama izin ver. Tek yapmaya çalıştığım bu."

"Ne anlamı var ki?" Kapıya doğru fırlıyor. Yarı peşinden gitmek istesem de gitmesine izin vermem gerektiğini bilerek ileri atılıyorum. Ayaklarım yere basıyor ve durmasını izliyorum. Kapı eşiğini kavrarken yumruklarını sıkıp bırakıyor.

Nefesimi tutup konuşmasını bekliyorum.

Ama hiçbir şey söylemiyor.

Ve bir anda, o gitti.

BÖLÜM 29

BECKHAM

Yaşlı adamın elini saatlerce tuttum.

Hayatımda hiç başka bir adamın elini tutmadım ama bırakmayı reddediyorum. Onu uyurken izliyorum. Onunla oturuyorum. Bunun son şansım olması ihtimaline karşı ona veda ediyorum. Hemşire onu kontrol edip gittiğinde, ona Sadie'yi anlattım. Bütün hikayeyi. Hiçbir şeyi atlamadım.

Ondan sonra gözlerimi kapatıyorum, hiç gelmeyecek bir tavsiye için kendimi hazırlıyorum.

Onun tavsiyelerine hiç bu kadar ihtiyacım olduğunu hatırlamıyorum.

Ziyaret saati sekizde sona eriyor ve Golden Oak'a geri dönüyorum, hemen u ç s u z bucaksız malikane duvarlarında yankılanan acınası bebek ağlamalarının sesiyle karşılaşıyorum. Dolambaçlı merdivenleri hızla çıkarak, gürültüyü Odessa'nın odasına kadar takip ediyorum.

"Neler oluyor? O iyi mi?" Kalbim küt küt atıyor.

Odessa arkasını dönüyor, Sadie kollarında çığlık atıyor. Elinde yarısı bitmiş bir şişe duruyor ve Odessa özür dileyen bir yüz ifadesi takınıyor.

"Yaygarayı kesmesini sağlayabileceğimi düşündüm," diyor. "Elizabeth'in de bir molaya ihtiyacı vardı."

Sadie'ye doğru koşup onu Odessa'nın kollarından alıyorum. Onu omzuma kaldırarak battaniyeyi düzeltiyorum ve elimi minik sırtında daireler çizerek ovuyorum. Tüm çabalarımın rağmen ağlaması dinmiyor.

"Doktora ihtiyacı var mı?" Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Odessa dudağını ısırıp başını sallıyor ve Sadie'nin sırtına uzanıyor. Tüm bunlar olurken nasıl bu kadar sakin kalabiliyor, aklım almıyor. "Sıcak değil. Ateşi normal. Bir saat önce kontrol ettim."

Odessa'nın odasında dolaşıyorum, Sadie'yi yakınımında tutuyorum ve onu susturuyorum. Başıma gelebilecek en doğal olmayan şeyin birdenbire organik hissettirmesi ne tuhaf.

"Yeğenim Aubrey," diyor. "Koliği vardı ve kız kardeşim onu sakinleştirmek için gece geç saatlerde arabayla gezintiye çıkardı. Temiz hava yardımcı oluyordu sanırım. Bir de araba gürültüsü."

Sadie'nin bez çantasını alıp omzuma atıyorum. "Hadi gidelim."

Aşağıda Odessa bebeği araba koltuğuna bağlıyor ve ben de garajın yanındaki dolaptan bir dizi anahtar alıyorum. On dakika sonra, kardeşimin arazisini çevreleyen ıssız yola çıkıyoruz. Yukarı baktığımda gökyüzündeki tüm yıldızları görüyorum. Çoğu insan bunu görmenin güzel bir şey olduğunu düşünür.

Ben öyle düşünmüyorum.

Bana çok fazla evimi hatırlatıyor. İlk evimi.

Zion Çiftliği.

New York geceleri canlıdır. Canlı. Aydınlık. Hayatla doludur.

Geceleri Zion Çiftliği'nin karanlık ve sessizliği şeytanın oyun alanıydı. Gölgele arasında dans eder ve masum kurbanlarının arasında gizlenirdi. Emirleri, siyah gecenin ve yıldızlı gökyüzünün gölgesinde yerine getirilirdi. Gündüzleri ise göz önünde saklanır, korumaları ve bir avuç genç geliniyle etrafta dolaşır, öpmek isteyenlerin kolayca ulaşabilmesi için elini uzatırdı. Tanıdığım şeytanın bir adı vardı: Mathias Moon. Diğer herkes ona Peygamber derdi.

Başka bir karanlık yola döndüğümde arabanın altındaki çakılların çıtırtısı yumuşak bir gümbürtü getiriyor. Sadie'nin çığlıkları yumuşuyor, iniltiye dönüşüyor.

"Titreşim onu şimdiden sakinleştiriyor," diyor Odessa, onu kontrol etmek için geri dönerek. "Yoruluyor."

Parmak eklemlerim direksiyonu sıkıyor, karanlıkta bile beyazlaşıyor. Leo Amca'nın ölüyor olmasından ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmamasından nefret ediyorum.

Eva'nın yaptığından nefret ediyorum. Berbat bir duruma masum bir bebek getirdiği için ondan nefret ediyorum. Sadie'yi her düşündüğümde göğsümde sıkışan sıcaklık selinden nefret ediyorum ve birinin onu alıp götürmesi düşüncesiyle midemi bulandıran dehşetten nefret ediyorum.

Daha önce söylediklerimden sonra Odessa'nın bana karşı hala nazik olmasından nefret ediyorum.

En çok da tüm bunlardan kaçmak isteyen yanımdan nefret ediyorum. Her şeyi bir kenara itmek. Bir kutuya tıkmak, kapağını kapatmak ve bir cürufla okyanusun dibine batırmak.

Farlar bize Claxon'un altmış sekiz mil ileride olduğunu söyleyen yeşil bir tabelayı aydınlatıyor. Golden Oak'un Zion Çiftliği'ne bu kadar yakın olduğunu hiç fark etmemiştim.

"Elli beş erkek ve kız kardeşim olduğunu söylerken şaka yapmıyordum." İfadem aramızdaki sessiz boşluğu dolduruyor. Zümrüt bakışları dikkatle üzerimde geziniyor. "Claxon'un kuzeyindeki bir FLDS yerleşkesinde büyüdüm. Aslında buradan çok uzakta değil."

Odessa hiçbir şey söylemiyor ama sanırım söyleyecek bir şey yok.

"Dane benim üvey kardeşim," diye devam ediyorum. "Anneleri farklı. Aynı baba. Ortalarda bir yerde doğmuşuz. Son bildiğimde elli altı kişiydik. Eminim şimdi daha fazladır."

"Yakın mıydın?"

Öfkelendim. "Soyadını paylaşan koca bir köy dolusu insan varken ne kadar yakın olabilirsen o kadar. Yani... hayır."

"Peki ya Dane? Onunla yakın mıydınız?" Başımı sallıyorum. "Sürgün edilene kadar değildik."

"Sürgün mü? Topluluktan atılmak gibi mi?"

"Evet. Yaşlılar nüfusu kontrol etmeyi sever, ellerinin altında çok fazla kadın olmasını sağlarlar."

Kollarını kavuşturarak vücudunu bana doğru kaydırıyor. "Korkunç. Ve babanız buna izin mi verdi?"

"Babamız bize soyadını verdi, başka bir şey vermedi. O bizim babamız bile değildi. Biyolojik olarak değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Peygamber onlara 'tohum taşıyıcıları' derdi. Mathias Moon tarafından topluluğu çoğaltmak için seçilmiş on iki değerli kanlı adam."

"Bekle, ne demek istiyorsun?"

"Eğer bir kadın çocuk sahibi olmak isterse," diyorum. "Önce Mathias'tan izin alması gerekirdi. Mathias, kadının doğurganlığının zirvede olduğu dönemde evine bir tohum taşıyıcı gönderirdi. Kocalar ellerini tutup izlemek zorundaydı."

"Hasta olacağım." Odessa'nın eli yüzüne gitti, titreyen parmaklarının arasından sözleri boğuklaştı.

"Bu onlar için normal. Öyle olduğuna inanmaları öğretildi. Başka bir şey bilmiyorlar." Nefes veriyorum, ellerim direksiyondan aşağı kayıyor. Neredeyse on yıldır Zion Çiftliği hakkında konuşmamıştım. Bu konuda konuşmak hiç beklemediğim bir hafiflik getiriyor.

"Onlar... kaç yaşındaydın?"

"On beş." O güne dair anılar zihnime hücum ettiğinde midemin çukuru her zaman olduğu gibi sertçe bükülüyor. "Dane on altı yaşındaydı. Biz bir grup çocuk, bir kutu dolusu köpek yavrusu gibi arazinin birkaç mil dışına götürüldük ve serbest bırakıldık. Bir çuval öğle yemeği. Yirmi dolar. *İyi şanslar* bile dilemediler."

"Senin için korkunç olmalı."

"Başıma gelen en güzel şeydi." O zamanlar o hasta adamlarla bir gece daha geçirmektense evsiz kalmayı tercih ederdim.

Piçler.

Göz ucuyla elinin tersiyle bir damla gözyaşını sildiğini görüyorum.

"Benim için üzülme, Odessa," diye homurdanıyorum. "Lütfen. Lanet olsun. Yapma."

"Başına gelenler çok boktan. Kimse bunu hak etmez. Hele ki masum bir çocuk."

"Anlaşmada ben önde çıktım diyebilirim, sence de öyle değil mi? Tanrım, Odessa." Hangi gezegende sekizinci sınıf FLDS eğitimi almış evsiz bir çocuk büyüüp Manhattan'ın tamamını oyun alanı olarak kullanan milyarder bir playboy olabilir?

"Anneni özlüyor musun?" Elini göğsüne götürüyor, benim için üzülmemesini özellikle söylememe rağmen gözleri hüznle doluyor. Kafasında canlandırdığı annenin benim tanıdığım anneye hiç benzemediğinden eminim.

"Hayır." Hiçbir şeyi kaçırmıyorum. "Onu pek tanımıyordum. Neye benzediğini zar zor hatırlıyorum."

Yüzünün hatırası hafızamda bir belirip bir kayboluyor. Aradan geçen her yıl gözlerinin mavi mi yoksa gri mi olduğunu hatırlamamı zorlaştırıyor. Şakaklarına ak düşüyordu. O kadarını hatırlıyorum. Ve her zaman pişmiş ekmek gibi kokardı.

Babam, en azından onun adını paylaşan elliden fazla çocuk ve sekiz eşin başında olan babam, başka bir hikayeydi. Peygamber'in onayını ve kabulünü umutsuzca bekleyen babam, kızlarını sığır gibi açık artırmayla satar ve yedek oğullarını buruşuk yüzünde çarpık bir gülümsemeyle ve bir saniye bile düşünmeden teslim ederdi.

Kötülüğün içine doğmuştum, ergenlik çağındaki geleceğim benden habersiz ve hiç şansım olmadan planlanmıştı. Beckham Ford Townsend bu dünyaya istenmeyen, sevilmeyen biri olarak geldi. Beckham King, Manhattan'a adım attığım gün doğdu.

O zamanlar kendime iki söz vermiştim: Asla kimseye güvenmeyecek ve asla aşık olmayacaktım.

Sophie Glass'la tanıştığım gün ikisini de bozdum.

O ilişkiden kırık, yara bere içinde ve zorlukla nefes alarak ayrılmak, kendime olan bağlılığımı daha da derinleştirdi ve yeniledi. Leo Amca bir keresinde sarhoşken sadece aptalların söz verdiğini söylemiş ve fısıltıyla "*Ama sadece erkekler sözlerini tutar*" diye eklemişti.

Sophie'nin D listesinden bir aktör tarafından göğüslerinden kokain çekilirken yakalandığım gün sözümü yeniledim. Peri masalı aşk hikâyemiz o günden sonra magazin malzemesi ve yanlış spekülasyonlardan başka bir şeye dönüşmemiştir.

"Geri dönmeliyiz." Arabayı yavaşlatıyorum ve yakındaki bir tarlada geri dönüyorum.

Odessa başını salladı, asla söylememem gereken şeyleri sessizce içine çekti. Onu.

BÖLÜM 30

ODESSA

Beckham uyuyan Sadie'yi beşiğine yatırırken kapı aralığından izliyorum. Boğazımın arkasındaki ağrı, söylemek istediğim her şeyin bir anda çıkmasını engelliyor.

O kırılmış.

Kırılmış.

Ama o tanıdığım en güçlü adam.

Her parçam ona söylemek istiyor. Bunu duymayı hak ediyor. Kimsenin ona ne kadar muhteşem olduğunu söylediğinden şüpheliyim. Playboy görüntüsünün ve duygusal olarak anlamsız yaşam tarzının altında, hayal edebileceğimden çok daha fazlası var.

"Bakıyorsun." Şimdi yüzünü bana dönmüş, kara kaşlarını çatmış. Onunla ilgili her şey sert ve acı verici. Keşke hepsini içime çekebilsem.

"Onunla doğuştan yeteneklisin," diyorum, sanki her an saldırabilecek zehirli bir yılanla yaklaşıyormuşum gibi ona yaklaşarak. Dudaklarımdan hırıltılı bir nefes geçiyor ve hiç düşünmeden şakağındaki siyah saçlarını okşamak için uzanıyorum. "Sen hiç de düşündüğüm kişi değilmişsin."

Fısıldadığım sözler aramızda kalıyor, yarattığımız gerilim yatağında dinleniyor. Beckham hareketsiz, göğsü inip kalkarken bakışları bana sabitlenmiş durumda.

"Yatağa gitmeliyim." Bakışlarım tehlikeli bir noktaya, ağzına düşerken elimi yüzünden çekiyorum. Usulca dönerek odadan çıkıyorum ve yan kapıya yöneliyorum. Kaplama kapı kolunun hızlıca çevrilmesiyle, geniş süitimin sınırları içinde güvendeyim.

Elimi yüzümü yıkıyorum, pijamalarımı giyiyorum ve ipeksi battaniyelerin altına giriyorum.

Bedenim uyumak için yalvarıyor ama zihnim mücadeleden vazgeçmiyor.

Bir parça ışık kapımı aydınlatıyor. Doğruluyorum, gözlerim kapı aralığındaki adamın suretini seçmeye çalışıyor. Yatağa doğru kararlı adımlarla ilerleyip benimle birlikte yorganın altına girmeden önce kapıyı kapatıyor.

Üstü çıplak, erkeksi kokusu ve vücut ısıısıyla beni örtüyor. Soru sormuyorum.

O da hiçbir açıklama yapmıyor.

Beckham'ın dudaklarının tenime bastırıldığı tanıdık sıcaklık, yorgun bedenimin tamamen kucakladığı kalçalarımın arasında bir yanmayı ateşliyor. Öpücükleri arasında geçen saniyeler içinde vücudum canlanıyor.

Elini uyluğumun iç kısmında gezdirirken parmak uçları tümseğimin dış kısmında geziniyor. Anında kıpırdanıyorum, parmaklarının içimde dolaşıp beni hazırladığını hissetmek için yanıp tutuşuyorum.

Üstüme tırmanıp kalçalarımın doğru inerken yakıcı öpücükler karnıma doğru bir girdap gönderiyor. Pijama altımı ve külotumu yumuşak bir çekişle çeken Beckham'ın dili, karanlıkta klitorisimi bulmak için zaman kaybetmiyor.

Beni yutuyor. Yalama üstüne yalama, vuruş üstüne vuruş, emme üstüne emme. İki parmağı içeri kayıyor, dili yumruğumun etrafında dönerken her sokuşta kıvrılıyor.

Bu yeterli değil.

Daha fazlasını

istiyorum.

Daha fazlasına *ihtiyacım var*.

Beckham dizlerinin üzerinde yükseliyor, tamamen dikleşmiş sikinin dış hatları kalçamı sıyrıyor. Pantolonunu indiriyor, ben de doğrulup sertliğini kavriyor ve dudaklarımı etrafına sarıyorum. Sıcaklığı ağzımı dolduruyor, dilim alt tarafını tırmıklıyor ve her oral vuruşta ucunun etrafında dönüyor.

Belki benim hayal gücümdür ama Beckham daha önce hiç bu kadar büyük ve bu kadar sert olmamıştı. Ve hiç kimseye bu kadar çaresizce ihtiyaç duymamıştım.

Saçlarımı avucunun içine alıp birkaç dakika sonra başımı geriye çekerek sikinden ayırıyor. Odanın karanlığında bile gözlerindeki parıltıyı görebiliyorum. Belinden bir prezervatif çıkarıp paketi dudaklarının arasında yırtarak yatağa doğru uçuşan bir parça altın folyoyu tükürürken yastıklara yaslanıyorum.

Üstünü örttüğü anda kalçalarımı kavriyor, parmakları etimin derinliklerine giriyor ve beni kendine doğru çekiyor. İçimde değil ama üstümde duran kılıflı sikinin hissi vücudumda bir kıpırtı yaratıyor. Tırnaklarım kollarına batıyor, sessizce yalvarıyorum.

Sağ eli sikini dibinden kavriyor, kaygan girişime doğru yönlendiriyor ve içimin derinliklerine itiyor. Kalçalarım genişliyor, gevşiyor ve her santimini kabul ediyor. Her dalışta bedenlerimiz ve zihinlerimiz buna asla anlam yüklememek, bundan asla bahsetmemek için sessiz bir anlaşma yapıyor.

Hiçbir şey ifade etmek zorunda değil, ne bu gece, ne de hiçbir zaman.

Beckham beni daha sert sikiyor, her dalış bir öncekinden daha hızlı ve daha derin. Tenlerimiz birbirine yapışıyor, kokularımız birbirine karışıyor.

"Daha sert," diye

fısıldıyorum. Buna

ihtiyacı var.

Benim de ihtiyacım var.

"Daha fazla..." Parmaklarım saçlarında kayboluyor, çekiştiriyor, çekiyor, koparıyor.

Tırnaklarım mükemmel kıcının üzerindeki kıvrıma gelene kadar sırtından aşağıya doğru sürükleniyor. İçime dalarken kalçalarını kavıyorum, onu daha derine itiyorum.

Bu...

Hayatım boyunca özlediğim şey buydu.

Kelimelerin, boş vaatlerin ve hazır satılan klişe tekliflerin sağlayabileceğinden çok daha fazla bir yakınlık.

"Durma..." Dudakları dudaklarımı sustururken yalvarıyorum.

Asla durma.

Kalçalarının ritmik çırpınışları bizi sadece ait olduğumuz bir yere götürüyor ve her şey bittiğinde üzerimden yuvarlanıyor. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, sadece nefes almak için.

Ertesi sabah uyandığımda üşümüştüm. Ve yalnız.

BÖLÜM 31

BECKHAM

ZAYIF BİR ANIMDA, yapmam gerekeni yaptım. Odessa'nın odasına girip tek bir kelime bile etmeden onu almak bencillikti ama kelimeler işleri zorlaştırıyordu.

Onu sessizce almak, ikimizin de tamamen cinsel olduğunu bildiğimiz bir şeye bağlı ince örtülü güvenceler sunmaktansa daha iyiydi.

Bir kurtuluşa, bir özgürleşme anına ihtiyacım vardı. Bunu bana verebilecek tek kişi oydu.

Ve lanet bir korkak gibi, o uykuya dalar dalmaz odama geri döndüm.

Elizabeth, Sadie'yi almaya gelir gelmez duşa girdim. Yarım saat sonra Odessa'yla yüz yüze olacağım ve eğer havasındaysa bir cevap isteyecek.

Ne yazık ki onun için ben de havamdayım ve ona herhangi bir cevap vermeye niyetim yok.

Otuz dakika geçiyor ve ben şifonyerin aynasının önünde durup öfke renginde bir kravat bağlıyorum. Odamdan çıktığımda Odessa koridorda duruyor, kollarını kavuşturmuş duvara yaslanıyor.

İşte başlıyoruz.

Gözlerimi devirip kapımı kapatıyorum. "Bunu tartışmayacağız. Burada olmaz." Sulu yeşil gözleri iki kez kırpışıyor, dolgun dudakları titriyor.

"Beckham..."

"Hiçbir anlamı yoktu, Odessa. Bunu biliyorsun." Sözlerimi elimden geldiğince inanarak söylüyorum.

"Hayır," diyor. "Amcan. Bu sabah vefat etti. Mathilde az önce söyledi. Sana benim söylemem gerektiğini düşündüm."

Her türlü duygu tehdidiyle savaşıarak kapıya doğru yığılıyorum. Hayat beni eğip bükmüş olabilir ama ben kırılmayı reddediyorum.

"Sakıncası yoksa cenaze işlerini halletmeyi teklif etmek istiyorum," diyor. "Sen ve Dane istediğiniz özel bir şey varsa bana söyleyebilirsiniz, ben de cenaze eviyle çalışırım. Ailenle birlikte olmalısın, çiçek aranjmanları ve tabut renkleri hakkında endişelenmemelisin."

Kibarlığı beni çileden çıkarıyor ve şu anda dünyanın en büyük pıslığı olduğumun farkındayım.

"Ne yani? Birdenbire lanet olası bir iyilik perisi mi oldun?" Boynum geriliyor ve kırmızıdan başka bir şey görmüyorum. "Dur, Odessa. Olmaya çalışmayı bırak..."

Benim için çok mükemmel.

"Ne?" Yüzü sıkışırken gözlerinin sulanması durdu.

"Sanki beni tek sorumluluğun haline getiriyorsun. Sanki bir bakıcıya ihtiyacım varmış gibi. Sanki hiçbir şeyi kendi başıma halledemezmişim gibi," diyorum. "Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunun farkında mısın?"

"Beckham." Sesi alçak olduğu kadar sakin. "Çok fazla stres altındasın. Bunların hiçbirinde ciddi değilsin."

Burnumun ucuyla alay ederek ona doğru ilerliyorum. En gerçek yanımla bunu hak etmediğini biliyor. O kolay bir hedef. Bana nezaket göstermeye cüret etti ve ben şu anda tam olarak kendimde değilim.

Ayrıca, ağabeyim ve Leo Amcam dışında bana nezaket gösteren herkesin bir amacı vardı.

"Hepsini kastediyorum." Yükselen göğsümü parlak bir sıcaklık kaplıyor. Onun narin kokusunu içime çekmek normalde beni yeryüzüne indirir ama bugün değil.

Kıyafetlerime sinmiş.

Ciğerlerimde.

Tenimde.

Hiçbir şey söylemiyor. Gözleri yere düşüyor. Bir saniye sonra, başını salladı ve uzaklaştı.

Zayıflığı iyi taşıyamam. Ve dağılmaya da meyilli değilim.

Kendimi patlatırım.

ELIZABETH Sadie'yi alt katta bir sandalyeye oturtuyor. Kapıdan çıkmadan önce onu bir kez daha kontrol ediyorum. Çoğu zaman geride durup onu izliyorum. Hayatımda hiç şefkat görmedim. İçgüdülerim kapıdan çıkmadan önce başının tepesini öpmek ya da parmağımı tutmasına izin vermek değil. Ama onu izlemek bana hiç hissetmediğim bir dolgunluk veriyor.

Eğer bu aşksa, beklediğim gibi bir şey değil. Nazik, sıcak ve mütevazı.

Dr. Brentwood dün Dane ve Odessa ile görüşmem sırasında bana mesaj attı. Eva'nın daha iyi olduğunu söyledi. İlerleme kaydetmek. Nasıl olduğunu bilmeden

Sadie'ye sahip olduğum sürece içim yanıyor ve mizacımı bir öfke örtüsüyle doyuruyor.

"Odessa nerede?" Arabaya doğru giderken Mathilde'e soruyorum.

Parmakları gergin bir şekilde örölürken dudakları büzölüyor. "Gitti, mösyö." "Ne demek gitti? Onu on dakika önce yukarıda gördüm."

"Bronson'dan onu havaalanına götürmesini istedi."

Porte-cochere'e doğru döndüm. Normalde orada bekleyen makam arabası gitmişti.

Mathilde, "*Mösyö Townsend* ile anlaşımış," diye ekliyor.

Mathilde sessizce dışarı çıkıyor ve ben antrede durup gösterişli bir mermer masanın üzerindeki kusursuz beyaz güllerden oluşan vazoya bakıyorum.

"Onu üzecek ne yaptın?" Dane çalışma odasının kapısında oyalanıyor. Bugün takım elbise giymemiş, bu da bana işe gitmediğimizi hatırlatıyor. Bir cenaze töreni planlıyoruz.

Çenem tutuldu. Ona hiçbir şey açıklamama gerek yok. Nefesimi tüketmeye değmez ve yeryüzünde beni umursayan son kişiyi de kızdırmak istemiyorum.

"Sana onunla yatmamanı söylemiştim." Dane duruşunu genişleterek bana bakıyor.

Kendimi bir bok parçası gibi hissetmem için onun onaylamayan bakışlarına ihtiyacım yok.

Ben zaten o durumdayım.

"Hadi şu işi planlayalım," diyorum. "Leo Amca etrafta dikilmemizi istemezdi. Elimize bir paspas tutuşturur ve hayatımıza devam etmemizi söylerdi."

Dane'in çenesi kıvrılıyor ve elleri kalçalarına gidiyor. "Evet. Haklısın. Haklısın. Özel bir anma töreni yapabiliriz diye düşündüm. Geriye kalan tek ailesi biziz ve hep bunu istediğini söylerdi."

"Bana uyar."

Öğle yemeğinden sonra Dane'le birlikte cenaze evinden dönüyorum. Odessa'nın gittiğini ancak o zaman fark ettim. O kaçtı.

Onu uzaklaştırmayı başarmıştım.

Sadie'yi kucağıma alıp bir sandalyeye çöktüm ve telefonumu kontrol ettim. E-postama birkaç teslimat onayı geldi. Tüm kreş

Odessa'nın hafta başında sipariş ettiği ürünler binama teslim edildi.

Sadie'ye sarılmak beni beklenmedik bir huzurla yıkıyor.

Odessa'y a gelene kadar rehberimde geziniyorum, numarasını tuşluyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum.

Ona bir özür

borçluyum. Cevap

vermiyor.

Selamlamasını sonuna kadar dinliyorum, sesini içime çekiyorum ve sonra kapatıyorum.

Ondan önce gelen her kadın gibi o da bensiz daha iyi.

BÖLÜM 32

ODESSA

"SESİN DEPRESİF GELİYOR." Carly telefonun diğer ucunda sakızını çiğniyor. New York'a iner inmez tanıdık bir yüzün rahatlatıcılığından ümidimi keserek onu aradım. "İyi misin?"

"Uzun bir gün oldu. Havaalanına çok erken geldim. Sadece yorgunum."

Ona Beckham'dan, patlamadan, seksten ya da bunların hiçbirinden bahsetmedim. Konuyla ilgisi yok. Geçti ve bitti. Yeniden tartışmaya değmeyecek bir karar hatası. "O zaman bu gece gelmek ister misin?" Daha hafif bir tonla umarım onu şaşırtmak için. "Sanki seni uzun zamandır görmemiş gibiyim."

"Hm." Carly tereddüt eder. "Aslında iş yerinden birkaç kişiyle buluşmam gerekiyordu."

"Oh," diye iç geçirdim. "Sorun değil."

Bagaj alımına doğru ilerleyip kısa bir süre sonra bir taksi çağırarak, hafta sonu için saklanma niyetiyle eve uçuyorum. Yolun yarısında Beckham'dan gelen cevapsız bir çağrı görüyorum. Mesaj yok. Sesli mesaj da yok.

Prensip olarak onu geri aramadım. O kadar yolu sırf özrünü kabul etmek için gelmedim, böylece koca bir pislik olduğu için kendini daha iyi hissedebilirdi.

CUMARTESİ Jeremiah'ın isteği üzerine onunla kahve içmek için buluştum. Salt Lake City gezisinden kısaca bahsediyorum, o da sorular soruyor ve cevaplar onu rahatsız etmiyormuş gibi davranıyor.

Elini masanın üzerinden kaydırarak benimkini örtüyor ve gözlerimiz kilitleniyor.

"Bizi özledim Sam," diyor. "Seni geri istiyorum. Sana ihtiyacım var. Seninle konuşmadan bir hafta geçirmek mi? Bunu yapamam. Bunu daha fazla yapamam. Bir cevaba ihtiyacım var."

Beni aynı anda hem mutlu eden hem de üzen beyazlatılmış bir gülümseme yayıyor.

"Affedersiniz. Çok özür dilerim." Orta yaşlı bir kadın elinde telefonuyla omzuna dokunuyor. Yüzünün her yerinde Ortabatılı bir turist ifadesi var ve bana annemi hatırlatıyor. "Siz şef Jeremiah Crawford'sunuz, değil mi?"

"Evet, hanımefendi, benim." Yüzünü ona dönüyor ve cazibesini bir düğme gibi açıyor.

"Sizi bu sabah Times Meydanı'ndaki bir reklam panosunda gördüm. Şovunuz benim favorim," diye haykırıyor ve titreyen elini kalbinin üzerine koyuyor. "Kocam ve benimle bir fotoğraf çektirebilir misiniz?"

Göbekli, havacı gözlüklü bir adam arkasında duruyor, karısı kadar mutlu değil.

"Fotoğrafı ben çekerim." Üçü poz verirken ayağa kalkıp telefonunu alıyor. Telefonunun kamerası yanıp sönüyor ve çıkan fotoğrafta üçünden ikisi yüzlerinden daha geniş sırıtıyor. Jeremiah bu ilgiye bayılıyor.

"Çok teşekkür ederim!" Kocasını onu dirseğinden tutup uzaklaştırırken kadın ona bir öpücük konduruyor.

"Hayatının geri kalanına hoş geldin," diyorum otururken.

"Samantha, bu çok eğlenceli," diyor. "Birinin gününü böyle güzelleştirebileceğimi bilmek çok güzel. Keşke sen de beni gördüğünde böyle kocaman gülümsesen."

Başımı yana eğiyorum ve gözlerim yüzüksüz parmaklarıma takılıyor. Onun yanındayken gülümsemeyi ne zaman bıraktığımı hatırlayamıyorum.

"İçimden gülümsüyorum," diye takılıyorum.

"Burada ciddiym." Jeremiah'nın yüz ifadesi endişeye dönüşüyor. "Her şeyi berbat ettim. Mükemmel değilim. Bunu düzeltmek için bir şans istiyorum. Ve eğer hâlâ benimle evlenmek istemiyorsan, seni yalnız bırakacağım. Söz veriyorum. Bana bir şans ver Samantha. Bana olan aşkını kaybedeceğini bilseydim asla ara vermek istemezdim."

"Havai fişekler gitti." Tırnaklarımı karıştırıyorum, başımı eğmişim. "Eskiden yaşadığımız o çılgın, aptal, umursamaz aşkı özlüyorum. Birbirimize doyamazdık. O zamanlar aramıza hiçbir şey giremezdi."

"Bebeğim, o tür bir aşk geçicidir. Solup gittikten sonra, yeniliği geçtikten sonra, geriye kalan budur." Kollarını açıyor. "Sonsuza dek sürecek olan budur. Ailene sor. Benimkilere sor."

Eğer sonsuzluğumuz buysa, bunu istemiyorum.

Gözlerimi devirerek sırıtıyorum. "Annenle baban ellerini birbirlerinden uzak tutamıyorlar. Hâlâ yeni evlilermiş gibi davranıyorlar. Benim ailem ise her şeyden çok arkadaş, beş çocuklarıyla birbirlerine bağlılar. Asla senin ailen gibi olamayacağız ve ben de benimkiler gibi olmak istemiyorum. Bu şekilde değil."

"Yani bunun yolun sonu olduğunu mu söylüyorsun?" Jeremiah koltuğunda geriye yaslanırken burun delikleri şişiyor, zedelenmiş egosu ortaya çıkıyor. "Yani diyorsun ki

Beni seviyorsun. Benimle birlikte olmak istemiyorsun. Evlenmeyeceğiz."

Bu sözleri bir başkasının ağzından duyduğumda yutkunmak o kadar da zor olmuyor. Kafamda korkunçlar. Son. Saçma.

Keskin bir nefes alıyorum, bakışlarım onunkilere kayıyor. "Özür dilerim. Artık istediğim sen değilsin."

"Kahretsin, Samantha. Ne *halt* istiyorsun?" Jeremiah'nın sivri sorusu her şeyden çok savunmaya yönelikti, sanki biri için yeterince iyi olmama düşüncesini kavrayamıyormuş gibi.

Hayatımda ilk kez ne istediğime dair hiçbir fikrim yok. Bunun korkutucu olacağını düşünmüştüm. Meğer hiç de öyle değilmiş. Bu tatlı bir özgürlük.

Jeremiah'a bakarken, bir aydan uzun süredir ilk kez huzurlu hissediyorum. Bensiz de iyi olacak. Kariyeri yükselecek. Ünlü bir şef hayranıyla ya da B listesindeki bir aktrisle tanışacak ve sonsuza dek mutlu yaşayacak. Onu zaman zaman kablolu yayında QVC'de parlak renkli yemek takımları satarken ya da EAT ME, JEREMIAH'ın tekrarlarını izlerken göreceğim!

Ve kararımla tamamen barışık olacağım.

33. BÖLÜM

A PARÇASINI altıgen vida, halka rondela ve yaylı rondela ile B yuvasına TAKIN ve Alyan anahtarı ile sıkın.

Bu şeyi bir araya getirmesi için birini tutmalıydım.

Pazar akşamı çatı katımdaki boş yatak odasının zemininde oturuyorum, Sadie pembe preses battaniyesinin üzerinde yanımda dinleniyor ve ben beşiğini monte ediyorum.

Odessa'yı aramak istiyorum çünkü ben yokken teslim edilen eşyaların yarısının ne olduğundan emin değilim. Ama merhamete meydan okuyan davranışı için onu azarladıktan sonra karga yiyecek havada değilim.

Hay sikeyim. Şu anda ona ihtiyacım olmasından nefret ediyorum.

Yumuşak homurtular odayı dolduruyor ve Sadie'yi kontrol etmek için ona bakıyorum. Muhtemelen bugün dördüncü kez bezini dolduruyor. Burada fazladan bir çift elin olması güzel olurdu, ama Elizabeth'i Utah'ta benimle dört tam gün geçirdikten sonra gönderdim. Kadın asla şikâyet etmez ama bir molayı hak etti.

Alyan anahtarını bir kenara bırakıp Sadie'yi kucağıma aldım ve bez çantasını bulmak için odayı taradım. Alt değiştirme masası kutulardan birinde demonte halde duruyor ama şimdilik yatağımın ayak ucunda altını değiştirmek zorundayım. Pijamasının fermuarını çektiğim anda kendinden geçiyor ve onu nazıkçe beşiğine yatırıyorum.

Döndüğümde cebimdeki telefonum çalışıyor. Kalbim durmuş bir halde arayanın kimliğine bakıyorum.

Arayan Xavier'di.

Eminim birkaç hafta önceki bardan sonra bana ne olduğunu merak ediyordur. Bunların hiçbirine inanmayacak ve ben de ona şaka yapmanın benim tarzım olmadığını memnuniyetle hatırlatacağım.

Ayrıca, hayatımı oluşturan boktan, birbirine uymayan yapboz parçalarını tekrar anlatamayacak kadar yorgunum.

Ayaklarımın dibinde parça parça duran beşiğe bakarak şimdilik telefonu kapatıyorum.

Bir saat sonra beşik monte edilmişti. O şeyin her santimini inceliyorum, çekiştiriyorum, çekiyorum ve sağlam olduğundan emin oluyorum. Duvara doğru itiyorum.

alt değiştirme masası kutusuna doğru hareket edin, montaj talimatlarını okuyun ve parçaları sırayla yerleştirin.

Telefonum tekrar çalıy ve onu tamamen görmezden gelmeyi tartışıyorum. Bazen cevap vermezsem Xavier arka arkaya iki, üç kez arıyor.

Hızlı bir fikir değişikliğiyle telefonumun ekranını kontrol ediyorum. Odessa.

Cuma günü Golden Oak'tan kaçtıktan sonra beni hiç aramadı ve tüm hafta sonunu kendimi hiçbir kadının bu kadar baş ağrısına değmeyeceğine ikna ederek geçirdim.

Asansörde beni terslediği günden beri yapmam gereken şey buydu. Sürekli olarak ilişki durumunuzu, birinin bugün sizden hoşlanıp hoşlanmadığını ve yarın da hoşlanıp hoşlanmayacağını takıntı haline getirmediğinizde hayat çok daha kolay.

Sikerim böyle işi.

"Alo?" Altıgen bir cıvatayı uygun deliğe yerleştirirken telefonu omzuma yaslayarak cevap veriyorum.

"Selam." Sesi sinir bozucu derecede kayıtsız. "Burada oturuyordum ve yarın yeni işime başlamam gerektiğini fark ettim."

Unutmuşum. "Evet?"

"Teklifin hâlâ geçerli olup olmadığından emin değildim..." "Kaçan sensin."

Homurdanıyorum.

Telefona doğru nefes alıyor. "Beni suçlayabilir misin Beckham?"

Hayır. Suçlayamam.

"Teklifim hâlâ geçerli." Sürgüyü sıkıyorum ve sıradaki sekiz taneyi daha alıyorum. "İstersen Dane'in ofisinde çalışabilirsin."

"Utah'a taşınmayacağım Beckham."

"Tamam. Benimle çalışabilirsin. Özel bir muamele bekleme." "Özel muamele mi? Ne, beni duvara karşı becerdiğin zamanki gibi mi?

Ofisime mi?"

"Kesinlikle," diye sırtıyorum. "Becerdiğim kadınların ezici çoğunluğunun ikinci ya da üçüncü bir sürüşten zevk almadığının farkındasın değil mi?"

Çenesinin düştüğünü hayal edebiliyorum. Burada olsaydı, s u r a t ı m a okkalı bir tokat atardı.

"şanslısın ki Utah'ta Beckham King'in beni becerme turundan atladım. Bir daha binmeyeceğim," diye tükürüyor.

Dudaklarım genişçe açıldı. Günlerdir bu kadar geniş gülümsememiştim. "Her şeyi topladın mı?" diye soruyor.

"Tekrar arkadaş olduğumuzu fark etmemiştim. Ne zaman oldu bu?"

"Öyle bir şey olmadı, ukala. Sadece bir soru sordum."

"Artık benim çalışmam olduğuna göre, bana *ukala* dememeni şiddetle tavsiye ederim."

"Yarına kadar senin çalışmanın değilim," diyor. "Ve sana saygının kazanıldığını, verilmediğini hatırlatmak için zaman ayırmak isterim."

Bir cıvata daha sıkıp yoluma devam ediyorum.

"Aynı şekilde." "Bana saygı duymadığını mı söylüyorsun?"

"O anda hangi Odessa'yı yaşadığıma bağlı." Kıs kıs gülüyorum. "Paspas olan mı? Normal, günlük nezaketin ötesine geçen mi? Ona saygı duymuyorum. Bokumu almayı reddeden ve hemen geri veren mi? Ona saygı duyuyorum."

"Demek senin sırrın bu, ha? Kadınlarının şirret ve kaba olmasını tercih ediyorsun."

"Hiç de değil." Avuçlarım halının üzerinde kayıp bir çamaşır makinesi arıyor. "Açık sözlü ve saçmalıklara alerjisi olan biri, şirret ve kaba bir kadınla eşdeğer değildir."

Bir an sessiz kaldı. "Sanırım sana karşı nazik olmanın beni nasıl paspas yaptığını anlamıyorum."

"İyi insanların her zaman bir gündemi vardır."

"Benim hiçbir zaman bir amacım olmadı, Beckham. Sadece arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Arkadaşlar birbirini becermez. Biz arkadaşlık treninden uzun zaman önce atladık, tatlım."

"Ugh." İnliyor. "Bunun için zamanım yok. Tek sorduğum bebek eşyalarını toplayıp toplamadığındı. Ve bana cevap vermeyeceğine göre, sanırım yarın görüşürüz."

"Beşik tamam. Şimdi alt değiştiriciye başlıyorum." Değiştiriciyi destekliyorum ve bana bakacak şekilde çeviriyorum. Birkaç raf sonra bitmiş olacak.

"İkisi bitti, on tane kaldı," diye kıkırdıyor. "Sana yardım etmeyi teklif ederdim ama çok nazik olmak istemem. Tanrı korusun, yine paspas olduğumu düşünürsün."

Odanın içinde bitmek bilmeyen bebek paketlerine bakarak iç geçiriyorum. Yardım iyi olurdu.

"Sessizsin," diyor. "Benden yardım isteyemeyecek kadar gururlu musun?"

Alt dudağımı ısıriyorum, bir gülümsemeyi bastırıyorum. Beni çok sinirlendiriyor olabilir ama geri döndüğü için mutluyum.

"Bence yardım etmek *istiyorsun*." Biraz ters psikolojinin kimseye zararı olmaz.

"Aslında bu konuda yanılıyorsun." Ahizeden akan suyun sesi geliyor. "Burada küvetimde oturmuş, etrafım köpüklerle çevrili, şampanyamı yudumluyorum."

Sırılsıklam Odessa'nın görüntüsü zihnimde canlanınca aletim sertleşiyor. "Bir şeyi mi kutluyorsun?"

Bardak çınlamaları duyuyorum. "Kesinlikle. Özgürlüğümü kutluyorum. Artık Jeremiah yok."

"Şanslısın."

"Bekâr hayatın sana neden bu kadar çekici geldiğini anlamaya başlıyorum," diye düşündü, sesinde bir gülümseme vardı. "Bu gece süslenip püslenip bara gidebilirim, istediğim erkekle eve gidebilirim ve ertesi gün uğraşmam gereken ekstra saçmalıklar olmaz, anlıyor musun?"

Ayağa kalkıyorum, onun rastgele bir serseriyle takılma görüntüsü damarlarıma beklenmedik bir sıcaklık gönderiyor.

"O kız olma," diyorum, Tanrı'dan benim içimi görmemesini umarak. "Barda oturup azgın bir hergelenin onu tavlamasını ve bir iki saatliğine özel hissettirmesini bekleyen o yalnız kız olma."

Çağlayan suyun hafif şırıltısı kulağıma doluyor, sanki oturuyormuş gibi Şimd

i. "Tecrübelerinize dayanarak konuşuyormuşsunuz gibi geliyor," diyor.

"Belli ki."

"Şuna ne dersin? Güneş battıktan sonra ne yapacağım konusunda endişelenmemeye ne dersin?"

düşer, hm?"

"İnan bana, dünyada endişeleneceğim son kişi sensin." Leo Amca, sözlerine 'inan bana' diye başlayanların neredeyse her zaman yalan söylediğini söylerdi. Haklı olabilirdi.

"Doğru." Bana inanmıyor.

"Neden burada her ne yapıyorsak bırakmıyoruz?" diyorum. "Sen buraya gel ve benimle seviş, ben de seninle sevişeyim, sonra da bunu sistemimizden çıkaralım. Pazartesiye temiz bir sayfa açarak başlarız."

"İkimiz de biliyoruz ki bu işler böyle yürümüyor."

"Öyleyse yine de sevişmeliyiz."

Tanrım, onu becermek istiyorum. Onu becermem *gerek*. O sessiz.

"Şu anda sikim zonkluyor, Odessa. Çok büyük. Bir şeyi kanıtlamak istiyorsun diye boşa gitmesine izin vermek utanç verici olur."

Şampanyasını yudumladığını duyuyorum ve kadehi yerine oturttuğunda şingirtısını dinliyorum. "Sen başka bir şeysin Beckham."

"Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Beni gereğinden bir dakika daha fazla bekletiyor. "Bana bir saat ver."

BÖLÜM 34

ODESSA

Beckham beni aldığı anda asansörden henüz çıkmıştım, dudakları dudaklarıma çarpıyor, parmakları saçlarımda. Fuayenin duvarına yaslanmış, yarı burada ne halt ettiğimi merak ederken yarı da umursamaz bir haldeyim.

Ağız boynumdan aşağı sıcak öpücükler bırakıyor ve ben onun temiz kokusunu tekrar tekrar ciğerlerime çekiyorum. Parmaklarını saçlarıma arıyor, ben gelmeden önce aldığı duştan dolayı hâlâ nemli.

Başparmağının uyanan meme ucumun etrafında çizdiği her daireyle eriyen ağız sessiz yakarışlarla parçalanıyor. Elleri yanlarımdan aşağı kayıyor, kıcımı yuvarlıyor ve bacaklarını ona sarılana kadar beni yukarı kaldırıyor.

O ve ben biriz ve beni balkonuna çıkan sürgülere taşıyor. Geç oldu ve şehrin ışıkları parlıyor.

Şehir canlı. Ben
de canlıyım.

Beckham beni kendisinden uzaklaştırıyor, elleri burada giydiğim siyah elbisenin kenarlarından aşağıya doğru sürükleniyor. Bunu sadece kolay erişilebilir olması için seçmiştim, bu düşüncesizce yapılmış bir seks görüşmesiydi ve parlak bir çift kırmızı topuklu ayakkabıyla eşleştirmiştim.

Serbest eliyle saçlarıma topluyor ve kulağımı dişlerken başımı geriye doğru çekiyor. Beckham'ın diğer eli elbisemin eteklerini kalçalarıma kadar çekiyor ve kalçalarıma arasındaki sıcaklığa geri dönene kadar aşağı doğru kayıyor.

"Külot yok," diye kulağıma doğru nefes alıyor. Konuşurken gülümsediğini hissediyorum.

Sabit bir parmak içeri kaymadan önce yarığımın uzunluğunu geçiyor. Duruşum genişliyor ve şişmiş horozunun ana hatları uyluğumun arkasına doğru bastırıyor. Beckham, aşırı uyarılmışlığımın da yardımıyla ikinci bir parmağını içime bastırıyor ve omzumun derisini dişlerinin arasına alıyor.

Sol tarafa baktığımda komşu balkonun boş olduğunu görüyorum, gerçi orayı biri işgal etseydi pek umursayacağımı sanmıyorum. Temiz gece havası etrafımızda dönüyor ve korna çalan arabaların ve aşağıdaki şehir hayatının senfonisi bu riskli durumu resmediyor, ama zihnim orada değil. Zihnim saplantılı bir şekilde parmaklarının vücudumu okşayışına, öpücüklerindeki emre, tokasına odaklanıyor.

dizlerimde, omurgam boyunca uzanan karıncalanma izi ve içimdeki ağrıyan ıslaklık.

Elleri kalçalarımaya gömölürken beni kendine doğru çeviriyor ve alçalıyor. Beni yutan dili, biraz daha devam ederse beni dizlerimin üzerine çökertmekle tehdit eden mucizeler yaratıyor.

Bunun bitmesine henüz hazır
değilim. "Beckham," diye
fisıldıyorum.

"Mm, hmm," diye mırıldanıyor, dili hâlâ içimde. Baskı yoğunlaşıyor.

"Seni istiyorum... Seni içimde istiyorum..."

Bana inat olsun diye klitorisimi birkaç kez daha döndürüyor ve beni bileğimden tutup oturma odasına götürerek ayağa kaldırıyor. Beni domaltıp arkamdan almasını bekliyorum ama önce o oturuyor.

Pantolonunun fermuarını açıyor, boxerına bastıran şişmiş sikini görünce ağzım sulanıyor. Konuşmaya fırsat bulamadan dizlerimin üzerine çöküyorum, aletini serbest bırakıyorum ve dudaklarımı etrafına sarıyorum.

Koltuğa geri yerleşiyor, ellerini başının arkasında birleştiriyor. Onu yeme sırası bende ve buna tamamen niyetliyim. Beckham'ın yüzü bir geriliyor bir gevşiyor ve dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Jeremiah'ya sakso çekmek birkaç yıl sonra bir angarya haline gelmişti ama Beckham'ın bundan ne kadar keyif aldığını görmek, sakso çekme sanatına olan takdirimi yeniden alevlendirdi.

Elini benimkine doğru indiriyor, beni sikinden çekip kucağına alıyor. Cebinden altın folyo bir paket çıkarıp bana uzatıyor, ben de onu yırtıp şehrin en nefis manzarasıyla aydınlatılmış karanlık bir oturma odasında kılıfına sokuyorum.

Burada
sevişmiştik. O
ilk gece. Aynen
böyle.

Aynı yerde.
Unutmuştum.

Kendimi Beckham'ın duygusal bir adam olmadığına ikna ederek anıyı zihnimden uzaklaştırıyorum ve kucağına oturuyorum. Bir eli şişmiş sikinin dibinde, diğeri kalçalarımaya rehberlik ederken, omuzlarını kavırıyor ve kendimi onun sertliğine bırakıyorum.

Gözlerimi kapatarak saçlarımın sırtımdan aşağı dökölmesine izin veriyorum ve başımı eğiyorum. Her şeyi hissediyorum. Beni sahip olduğı her şeyle dolduruyor ve kalçalarım yukarı kalkıp beni tekrar doldurmasına izin vermeden önce kucağında dönüyor.

Parmakları elbisemi yırtıyor, avuç avuç tutuyor ve her şeyi başımın üzerinden çekiyor. Tecrübeli bir profesyonel gibi sütyenimin kancalarını açıyor ve odanın diğer ucuna fırlatıyor.

"Bu daha iyi," diye yarı sırtıyor. "Devam et, Dess. Beni becermeye devam et..."

Önce yavaş sonra hızlı bir şekilde sikine sürtünüyorum, umutsuzca o tatlı boşalmayı arzuluyorum.

Parmaklarım gömleğinin düğmelerini takip ediyor, çıplak göğsü ortaya çıkana kadar elimden geldiğince çalışıyorum. Beni kendine doğru çekiyor, göğüslerim onun sıcak, kaslı tenine bastırırken yüzünü boynuma gömüyor.

Bütün gece ona binebilir, vücudumu onunkeyne bastırabilir, lezzetli sürtünmelerimizde boğulabilir ve kendimi o yavaş, tehlikeli yanıkla sarabilirim.

Boynundaki bir gerginlik onun da benim kadar yakın olduğunu gösteriyor ama ikimiz de henüz bunun bitmesine hazır değiliz. Bileklerimden tutarak beni kendisinden uzaklaştırıyor ve sırtımı koltuk minderlerine bastırıyor.

Parmağı dikiş yerimde geziniyor ve başparmağı, sikini tekrar içime sokmadan saniyeler önce klitorisimin etrafında dönmek için duruyor, ancak bu sefer yavaşça, santim santim. Bakışlarımız kilitleniyor, sanırım kazara. Beckham'ın güçlü itişleri aynı anda hem acıtıyor hem de tatmin ediyor ve kaçmakla tehdit eden iniltileri bastırıyorum. Durmasını istemiyorum. O duramaz. Çok yaklaştım. Sınırdayım. Tam oradayım.

Şişmiş meme ucumu ağzına almak için eğiliyor, ağrıyan tomurcuğu diliyle döndürüyor ve tekrar yükseliyor, kalçalarımı kavırıyor ve daha sert beceriyor. Çenesi sıkılaşıyor, kenetleniyor ve gözleri sıkılıyor.

Rahatlıyorum, itişlerindeki gücü memnuniyetle karşılıyorum ve Beckham'ın beni gitmem gereken yere götüreceğine güvenerek beklenti şelalesine biniyorum.

Yanma. Zevk. Yoğunluk.

İçimde patlıyor, kıvranan sikiinin üzerine boşalırken tüm bedenime hükmeden bir elektrik dalgasını tetikliyor.

Beckham üstüme yığılıyor, kendimizi toparlamaya ve nefesimizi tutmaya çalışırken bedenlerimiz birbirine yapışıyor. Havada utanmazca uyarılmanın özür dilemeyen kokusu dolaşıyor.

Bir dakika sonra ayağa kalktığıında, sanki bu son kez olacakmış gibi yarı sertleşmiş aletine bir göz atıyorum. Bu ani ve beklenmedik bir şeydi ve belki de olmamalıydı, ama olduğu için mutluyum.

Onu son bir kez daha sistemimden çıkarmam gerekiyordu.

Odaya göz gezdirirken, şöminenin yanındaki deri koltukta yarı asılı duran elbisemi fark ettim. Topuklarım hala ayaklarımı örtüyor. Benim

anta fuayede bir yerde.

Beckham elbisemi bana fırlatıp yan odaya geçiyor ve ben de bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum. Elbisemi başımdan çekiştirip saçlarımı düzeltiyorum, ayağa kalkıp kalçalarımın üzerinden aşağıya doğru çekiyorum ve dzleşene kadar avucumu kırışıklıklar boyunca dzleştiriyorum.

"İçecek bir şey ister misin?" Beyaz bir tişört ve beline bağladığı eşofmanla geri dönüyor ve birkaç şişe su çıkarmak için mutfağa gidiyor.

"ıkacaktım..." Fuayeyi işaret ediyorum. "Henüz gitmek zorunda değilsin. Eğer istemiyorsan."

Kanepeye dönüp bana tertemiz bir şişe Fiji suyu uzatıyor ve yanıma kyor. Kendimi kullanılmış hissetmediğim için minnettarım, gerçi ben de çok istediğim halde bunun kullanılmışlık olarak sınıflandırılabileninden emin değilim.

Dudaklarım aralanıyor ve bir an için ona bebek eşyalarının geri kalanını toplamak için yardım isteyip istemediğini sormayı düşünüyorum. Yorumumu kendime saklamayı tercih ederek hiçbir şey söylemiyorum. Nezaket yüzünden tekrar çarmıha gerilecek havada değilim.

Sessizce oturuyor, sularımızı yudumluyor ve orgazm sonrası mutluluklarımızın tadını çıkartıyoruz.

"Birazdan gitmeliyim." Hayatım boyunca, burada böyle oturmanın garip olduğu gerçeğinden başka geçerli bir mazeret bulamadım.

Sadie yan odadan inliyor ve ben mutfak adasının üzerinde bir bebek telsizi görüyorum, geçen hafta onun için sipariş ettiğim telsiz. Beckham hiçbir şey söylemiyor. Odadan çıkıyor ve birkaç dakika sonra onunla birlikte geri dönüyor.

"Tamamen uyandı," diyor. "Ben bir şişe hazırlarken onu tutabilir misin?"

Onu kollarıma bıraktı. Bebek yumuşatıcısı ve lavanta gibi kokuyor. Koyu renk gözleri loş ışıkta odaklandığı için özellikle parlak. Parmaklarımı yumuşak, düz siyah sa tutamlarında gezdirmekten kendimi alamıyorum. Narin yüz hatları gülünç derecede sevimli ve minik parmaklarını başparmağıma doladığında sırtıyorum.

Beckham elinde sıcak bir biberonla dönüyor ve onu kolunun köşesine sıkıştırarak kucağına alıyor. Onu hâlâ kırmaktan korkuyormuş gibi tutuyor.

"Sana çok benziyor." Eğiliyorum, bu ikisinin birbirlerinin hayatında olması gerektiğine ikna oluyorum. En güzel ilahi şekilde birbirleri için yaratılmışlardı.

Kaşları kalkarken ağzının köşesi aşağı doğru çekiliyor. "Evet, şey..."

Cümlesini bitirmiyor ve eminim ki onun kendisinden olmadığı düşüncesi her gün, her dakika, her saniye aklının bir köşesinde duruyor.

"DNA testi yaptırabilmemiz için biraz zaman geçmesi gerekecek," diyor. "Eva hâlâ hastanede ve tüm bu süreç..."

Sesi sanki bu konuyu tartışmak istemiyormuş gibi titriyor.

"Şu eczanelerde satılan DNA testlerinden yaptırmayı düşündünüz mü? Onları görmüştüm. Yani, sonuçlar mahkemede falan geçerli olur mu bilmiyorum ama en azından sana bir cevap verir. İçim rahat eder. Bilmemeye dayanamam."

"Bunların varlığından haberim yoktu." Bakışları onu hiç terk etmiyor.

"Yemin ederim onları gördüm. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama Eva ile yasal işlerini halletmeden önce bir cevap alacağına eminim." Omuz silktim. "Bu sadece bir seçenek."

Ofluyor. "Duane Reade'den posta yoluyla DNA testi alırken görülmek en son isteyeceğim şey. Magazin basını bununla bayram eder. Altıncı sayfa beni canlı canlı yer."

"Ben yaparım. Bir tane alırım. Kimse beni tanımıyor."

Bana döndü, teklifimi düşünürken alt dudağı dışarı doğru çıkıktı. "Bu gece eve dönerken alırım," diyorum. "Yarın sana getiririm. ofiste."

Derin bir nefes alıyor, göğsü inip kalkıyor. "Evet, tabii. Elbette. Neden olmasın?"

İŞTE ORADA.

DNA sürüntü kitleri bir alt sırada, hamilelik testi sırasının iki sıra aşağısında göze çarpmadan duruyor.

Kutuyu kaydırıp ters çeviriyorum ve talimatları okuyorum. Sonuçların iki hafta içinde geleceği acele bir seçenek var, aksi takdirde tipik işlem süresi dört ila sekiz hafta.

Mükemmel.

Sepetime atıp kasaya yöneliyorum ve *onu* gördüğümde duruyorum.

Annelise.

Gülümsemeyi reddediyorum ve onu burada gördüğümde yaşadığım hayal kırıklığını gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyorum. Krem rengi kaşmir bir twinset ve mükemmel fiziğine uygun siyah deri bir tayt giymiş. Yüzü, bir kadının Barneys mağazasından aldığı türden bir makyajla kaplı. Annelise Duane Reade'e ait değil.

Bu çok fazla. Tesadüf ve rastlantıyı geçtik.

"Annelise." Eklemlerim beyazlaşana ve plastik avucuma batana kadar sepetin sapını kavıyorum.

"Odessa." Omuzlarını sıkıyor ve şeytani bir sırıtış takınıyor. Ne kıpırdanıyor ne de gözleri kayıyor. Biri bana karşımda duran kadının Annelise'in şeytani ikizi olduğunu söylese itiraz etmezdim.

"Burada ne yapıyorsun?"

Gözleri sepetime, DNA testinin üzerine düşüyor. Midem bulanıyor. Bahse girerim Beckham'ın evinden çıktığını gördükten sonra beni buraya kadar takip etmiştir. Eğer durum buysa, bu kalbi kırık kıza duyduğum sempati hızla profesyonel yardıma ihtiyacı olabileceği endişesine dönüşüyor.

"Bebeğin ondan olmadığını biliyordum."

Kollarını kavuşturdu. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Mavi gözleri yuvarlanıyor. "Buna kanmam."

"Onunla arana mesafe koymalısın," diyorum. "Bu sağlıklı değil. Ve lütfen beni takip etmeyi bırak."

Başını sallayarak sırıtıyor. "Onu benden daha iyi tanıyormuşsun gibi davranma."

Haftalar önce tanıştığım o beceriksiz, utangaç Annelise öldü ve gitti. Bu psikopat kadın resmen liderlik yapıyor.

"Artık seninle onu tartışmayacağım," diyerek yanından geçip kasaya doğru ilerliyorum. İçgüdülerim bana deliyle muhatap olmamamı söylüyor.

Beni takip ederken topuklarının tıkırtısı adımlarımla eşleşiyor. Soğuk bir ter ensemden aşağıya doğru akıyor. Bu kadın Beckham'a tahmin ettiğimden çok daha büyük bir ölçekte kafayı takmış.

"O bir canavar," diye sesleniyor arkamdan. "Onu ben yarattım ve onu nasıl seveceğimi sadece ben bilirim."

Dudaklarım geriliyor ve cildim kızarıyor.

Cevap vermek istemiyorum, ama arkama yaslanıp çılgın bir sapık kadının, yaptığı iyi şeyler için yeterince takdir görmeyen bir adama iftira atmasına izin vermeyeceğim.

Ama onu susturmak için döndüğümde gitmişti.

BÖLÜM 35

BECKHAM

"İŞTE BURADA." Odessa Pazartesi sabahı masama beyaz plastik bir torba koydu.

Önümde durup kıpırdanırken kiti inceliyor ve arkasındaki küçük yazıları okuyorum.

"İnternete girerseniz, bir ücret ödeyip acele siparişe geçebilirsiniz," diyor. "Her iki ağzınızdan da hızlıca bir örnek alın, postalayın, ücreti ödeyin ve cevabınızı iki haftadan kısa bir süre içinde alın."

"Teşekkür ederim." Kutuyu çuvala geri koyuyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum, gözlerim onun üzerinde geziniyor ve parmaklarındaki küçük bir seğirmeyi yakalıyorum. "Bütün bunlar da ne?"

"Pardon?"

"Titriyorsun." Umarım dün gece seviştiğimiz ve birdenbire bana karşı bir şeyler hissetmeye karar verdiği için bu kadar gergin değildir.

"Dün gece Annelise'e rastladım," diyor. "Üç hafta içinde üçüncü kez."

Kaşlarım çatıldı. Bu isim bana bir şey çağrıştırmıyor. "Annelise mi?"

"Evet." Sanki hatırlamama yardımcı olacakmış gibi kelimeye güç katıyor. "Annelise. Senin Annelise'in."

Kıkırdıyorum. "Benim bir Annelise'im yok."

Odessa ağzının kenarını kaşıyarak sol tarafa bakıyor. "Seni tanıdığını kesin. Nerede çalıştığını biliyor. Nerede yaşadığını. İki hafta önce adımı biliyordu. Ona benden bahsettiğini söyledi."

Kaşlarım kalktı. "Senden kimseye bahsetmedim."

Xavier dışında, ama bunu ona söylemeyeceğim. Ondan hoşlandığımı falan düşünür.

Sandalyeme çöküp çenemi ellerime yaslıyorum. Son zamanlarda uykusuzluk kısa süreli hafızam için pek bir şey yapmadı. Birkaç hafta önce Xavier'e Odessa'dan bahsettim ama bildiğim kadarıyla hiç Annelie tanımıyor. O gece eve birlikte gittiği kızın adının Hayley, Heather ya da Harper olduğuna eminim.

"İlk günümde buraya geldi, sana öğle yemeği getirdi ama sen gitmiştin," diyor

"Buraya mı geldi?" Öne doğru eğildim.

"Tamam, şimdi beni *korkutuyorsun*." Odessa misafir koltuğuna yığıldı.

"Buraya seni aramaya geldi. Ve ertesi hafta kahve almaya gittiğimde onunla karşılaştım. Ona seni unutması gerektiğini söylediğimde ağladı."

"Vay, vay." Elimi kaldırdım. "Kimden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Bir kadın buraya geldi, bana öğle yemeği getirdi ve sen onunla benim hakkımda konuştun, o da ağladı öyle mi?"

Bu Eva seviyesinde bir saçmalık.

"Evet," diyor, gözleri kocaman. "Ve dün gece eczanede ona rastladım. Beni kiti alırken gördü."

Ellerim başımın yanlarını tırmalıyor, tırnaklarım kafa derime batıyor. "Neye benziyor?" diye soruyorum, şüphelerim kalbimi gümbür gümbür attırırken büyür.

Odessa yüzünü buruşturarak tavana bakıyor. "Güzel bir kız. Kısa sarı saçlı. Platin. Büyük mavi gözler. Bol makyajlı. İyi giyimli. Onu ikinci kez gördüğümde yakasında elmas bir lotus kolyesi vardı."

"Orospu çocuğu."

"Ne?" Odessa'nın eli göğsüne gitti. "Kim o, Beck?"

"Adı Annelise değil." Dişlerim gıcırıyor ve boğazımdaki yumağı yutuyorum. "Sophie Glass, eski nişanlım."

"Bu kadın sana kafayı takmış." Elleri kucağında titriyor. "Sana canavar dedi. Eczanenin etrafında beni takip etti. Belki de tek gecelik bir ilişki yaşayıp işi çok ileri götürmüştür diye düşündüm. Daha önce de sapıkların olduğundan bahsetmiştin."

"Evet." Öfkelen dim.

"Bebeğin senden olmadığını bildiğini söyledi."

Dudaklarım birbirine sürtünüyor ve monitörümün yanındaki stres topunu kaptığım gibi yumruğumun içinde sıkarak yok olana kadar sıkıyorum. Bir dakika sonra ayağa kalkıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Sandalyesinin kollarını kavrayıp kendini yukarı itiyor.

Cevap vermiyorum. Öfke kafamı dolduruyor, istesem bile konuşmamı engelliyor. Beni takip etmek başka bir şey. Kadın çalışanlarımı takip etmek başka bir şey.

Ama Sophie'nin kızımı bu işe karıştırması bambaşka bir şey.

"Ne kadar da yüzüsüsün."

Sophie, babasının Meatpacking District'teki Lotus Hotel'inin çatı katı süiti olan dairesinin önünde duruyor.

"Beckham." Kırmızı dudaklarına yavaş bir gülümseme çizerken parmağı köprücük kemiğinde geziniyor. "Bu zevki neye borçluyum?"

Kapıyı çarparak yanından geçip gidiyorum. Kaynıyor. Boynum sıkıştı ve vücudum yanıyor. Sophie'yi o bitik aktörle bastığım gecedan beri kanım hiç bu kadar kaynamamıştı.

"Seni tekrar görmek güzel." Mini bara doğru yürüyüp kristal bir bardak ve bir şişe viski çıkardı. "Size bir içki ikram edebilir miyim? Bir içkiye ihtiyacınız var gibi görünüyor. Yine de, seni böyle heyecanlı görmekten her zaman keyif almışım. Mm. Çok tahrik edici."

Nefesimi kesiyorum. Net düşünmem gerekiyor çünkü bugün ona vereceğim mesajın çok net olması gerekiyor.

Sophie Glass, en azından standart tanımıyla, kalbimi kıran ilk kadındı. Bu unvanı taşımasından nefret ediyorum. Daha değerli birine gitmeliydi. Damarlarında para, votka ve kendine hizmet eden niyetler değil, gerçek kan taşıyan birine.

"Bebek çok tatlı," diyor bana bir içki uzatarak. Kabul etmedim. Omuz silkiyor ve bir kenara koyuyor. "Kabalaşmana gerek yok Beckham."

Kanepesine doğru ilerliyor, eğiliyor ve bardak altlığından bir martini bardağı alıyor. Bir şeyler içmek için biraz erken ama Sophie Glass zaman, sorumluluklar ve öz disiplin gibi önemli şeylere hiçbir zaman dikkat etmemiştir.

"Nişan duyurumuz hâlâ bende," diye düşünüyor. "Hem de çerçeveli. Babam her zaman istediği oğlunu kaybetmenin üstesinden gelemedi. Tanrı korusun, bir gün imparatorluğunu benim ellerime bırakırsa."

Howard Glass'ı müstakbel kayınpeder olarak kaybetmek büyük bir darbe oldu ama bunu ona söylersem namerdim.

"Bebeğimizin neye benzeyeceğini hep merak etmişimdir." Manikürlü tırnağı payet çizgili bir yastığın ana hatlarını çiziyor.

On üç yaşında bir kızın yatak odası. "Sanki erkek olacakmış gibi hissediyorum. Annemin sezgileri sanırım."

"O konuya girme Sophie." Omuzlarım geriliyor, yumruklarım esniyor ve sıkılıyor.

"Özür dilerim, seni bir aile babası olarak hayal edemiyorum," diye gülüyor. "Şimdi bu kısmet mi olur? Yoksa karma mı?"

Asla bir kadına vurmadım ama bu, parmaklarımın Sophie'nin porselen boğazına dolanıp onu duvara yapıştırdığı bir görüntüyü kafamda canlandırmama engel olmuyor.

"Seni lanet sürtük."

"Seni sorumlu tutuyorum." Beni işaret ediyor, gülümsemesi yerini ters bir bakışa bırakıyor. "Bunu bilmen gerekirdi."

"Bunca yıldan sonra hâlâ hayal görüyorsun."

Dudakları bir sırtışa dönüşüyor. "Sanrısalsan değil. Sadece bazı şeyleri farklı hatırlıyoruz."

"Hayır, Sophie. Sen her şeyi istediğin gibi hatırlıyorsun. Bu şekilde yaptığın korkunç seçimlerin sorumluluğunu almak zorunda kalmazsın."

"Nişanlığınıza hamile olabileceğinizi düşündüğünüzü söylediğinizde, o da çılgına dönüp hiçbir zaman çocuk istemediğini ve baba olamayacağını söyleyip duruyorsa, bir kız ne yapmalı?" Gözleri cam gibi ama bu sadece geçici bir durum. "Seni kaybetmek istemedim Beckham. Yapmam gerekeni yaptım."

"Dışarı çıkıp kürtaj yaptıramazsın, Sophie." Başımdaki zonklama, çenemdeki acı verici gerginlikle daha da artıyor.

Bacaklarını açıyor, kanepeye doğru çekiyor ve martini bardağına uzanıyor.

"O gece hışım ile çıkıp gittin. Bir hafta boyunca senden haber alamadım. Sorunu çözmem gerekiyordu." Sözleri savunmaya yönelik ama argümanı zayıf. "Ondan sonra bana geri döndün, değil mi?"

"Lanet bir moron gibi, evet." Sesim kısık bir hırıltıya dönüştü. "Pişman olmadığım bir günümün geçtiğini sanma."

Gözlerini deviriyor. "Erkekler çok zorlanıyormuş gibi davranıyor. Bir kliniğe girip yüzüme bir eşarp sararak masaya uzanıp bebeğimizi emdirmek benim için kolay mıydı sanıyorsun?"

Midem taş gibi oldu. "Senden kürtaj yaptırmamı hiç istemedim Sophie."

"İstemene gerek yoktu. Baba olmak istemediğini açıkça belirtmiştin. Küçük dileğini yerine getirdim çünkü seni seviyordum. Kaç kadın

bunu senin için yapar mıydı, Beckham?"

Masum çocuğumu asla tanıyamayacağımı düşündüğümde göğsümdeki yakıcı acı daha da artıyor.

"Korkmuştum Sophie. Boşluğa ihtiyacım vardı. Her şeyi sindirmeye ihtiyacım vardı." "Zayıftın," di ye tükürdü. "Seni istememin nedenlerinden biri de buydu. Zayıftın ve seni tekrar tekrar kırabilirdim. Seni ihtiyacım olan şekle sokabilirdim. Seni bulduğumda kaybolmuştun. Trajik derecede yakışıklı, kırık bir ruh. Bunun boşa gitmesine izin veremezdim. Sana arzulanmanın nasıl bir his olduğunu gösterdim ve seni istediğin her şeye dönüştürdüm. olmak."

Bu doğru. Bana daha önce hiç hissetmediğim bir arzu gösterdi. Başından beri arzuydu, aşk değil. Beni bu kadar güçsüz kılan bir şeyi hiç hissetmemişken aradaki farkı anlamak zordu.

Sophie bana dünyayı gümüş tepside sunarak nasıl diz çöktüreceğini biliyordu. Kalbimi yıllarca dişlerinin arasında tuttu, sonunda kopana kadar beni defalarca kırdı.

"Buraya seninle geçmiş i konuşmaya gelmedim." Kollarımı kavuşturdum. "Benden, ailemden ve Odessa'dan uzak durmanı söylemek için geldim."

Başını eğiyor, elinin üzerine koyuyor ve aşırı doldurulmuş koltuğuna geri gömülüyor. "Çok tatlısın. Hepiniz koruyucunuz. Böyle bir günü göreceğimi hiç düşünmezdim."

"Söyle bana Beckham. Bebeğe karşı neden korumacı olduğunu anlıyorum ama neden kız?" İçkisinden bir yudum alıyor. "Ona senin hakkındaki gerçeği söylememden mi korkuyorsun? Geçmişini, içinde büyüdüğün o iğrenç tarikatı ve kilise büyüklerinin seni götünden siktiği ayinlerde nasıl kullanıldığını?"

Başını geriye atıyor. Soluk pembe ikiz takımının içinde saf bir şeytan.

Yüzüm sıkışıyor, göğsüm kabarıyor. Ona saldırıyorum ve mavi gözlerinde ilk kez dehşetin izlerini görüyorum.

"Benden ve ailemden uzak duracaksın. Bizden bahsetme. Bizi takip etmiyorsun. Bizi aklına bile getirmiyorsun. Biz senin için yokuz. Sen bizim için ölüsün." Yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta. Bu psikopat kaltağı boğmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Odessa'yı rahatsız ettiğini duyarsam, seni bir yerde görürsem, yemin ederim Sophie, doğruca babana gider ve ona ilişkimizi bitirmemizin gerçek nedenini söylerim."

Yüzü soldu. Donup kaldı.

"İkimiz de biliyoruz ki babanın sana emanet ettiği madde bağımlılığı maddesi çok sağlam. Tek bir yasadışı uyuşturucu bile denediğini öğrenirse seni evlatlıktan reddeder ve mirasından mahrum eder." Ona hatırlatmama gerek yok. Çok iyi biliyor.

Yutkunuyor ve ben aptalca bir şey yapmadan fırlayıp gidiyorum. Sophie Glass buna değmez. Önceliklerim değışti. Endişelerim başka yerde yatıyor. Kirli dövüşmek istemiyorum, ama benim için önemli olan tek şeyi korumak söz konusu olduğunda, yapmam gerekeni yapacağım ve iki kez düşünmeyeceğim.

BÖLÜM 36

ODESSA

Central Park'ta boş bir bank bulup simit ve kahveden oluşan öğle yemeğimi bitiriyorum ve ailemi aramadan önce düşüncelerimi toparlıyorum. Onlara Jeremiah'tan bahsetmenin zamanı geldi: resmen bitti.

Temelli olarak.

Babamın cep telefonunu çevirirken parmaklarım titriyor. Artık her şeyi benden duymayı hak ediyor, annem aracılığıyla ikinci elden değil.

"Hey, bebek kekler!" Sesi ıslık gibi, nefes nefese.

"Selam, baba." Sesini duyduğumda gülümsemeden edemiyorum ama zavallı adamın kalbini kırmama saniyeler kaldığını hatırlayınca gülümsemem kayboluyor.

"Sesini duyduğuma sevindim," diyor. "Endişelenmeye başlamıştım. Her şey yolunda mı?"

"Evet," diyorum. "Gayet iyiyim. Gerçekten mutluyum."

"Geçen gün Jeremiah'nın TV programını izledim. Sezonun iki hafta önce başladığını bize söylememiştin," diyor. "Tekrarları izleyerek arayı kapatmaya çalışıyorum. Güzel bir dizi. Annen dün akşam yemeğinde onun güney usulü kızarmış tavuğunu yaptı."

"Baba, o tür şeyler yememelisin." "Herkes bir gün ölecek, değil mi?"

Sağlığını küçümsemesinden nefret ediyorum. Şaka yapmak kronik hastalıklarını yok etmeyecek.

"Annen bana Jeremiah'la aranızın biraz soğumaya başladığını söyledi," diyor. Ağır bir haberi hassas bir şekilde yorumlamayı anneme bırakın. İki yıl önce ağabeyim ve karısı evliliklerinde sorunlar yaşarken, babam yasal olarak ayrıldıklarını duyduğunda neredeyse kalp krizi geçiriyordu. "Her şey yolunda mı?"

Elimi bacağımda gezdiriyorum ve kendimi yeniden konumlandırıyorum. Tahta bir park bankında rahat etmeye çalışmak neredeyse imkânsız.

"Özür dilerim," diye başladım. "Ondan çok hoşlandığınızı biliyorum ama artık onunla evlenmek istemiyorum. İlişkimizi bitirdik. Temelli olarak."

Tepkisini beklerken yüzüm sıkışıyor, parmaklarım bu haberin onu hastanelik etmemesi için çarpı işareti yapıyor.

"Hâlâ orada mısın?" diye soruyorum. Diğer uçtaki hırıltılı nefes alış veriş bana orada olduğunu söylüyor ama bir şey söylemesini istiyorum. Herhangi bir şey.

"Lisedeyken," diyor. "Bir kızla çıkmıştım. Marian Tisdale. İnanılmazdı. İnanamayacağınız kadar gülümserdi. Amigo takımının kaptanıydı. Okulun en seksi kızıydı. Birlikte üniversiteye gittik ve hayatımı bu kızla geçireceğimi düşündüm. Onu her şeyden çok seviyordum."

Telefonu sertçe kulağıma bastırıyorum. Babam annemden önceki hayatından hiç bahsetmez ve hepimiz annem hayatına girene kadar onun var olmadığını varsayardık.

"Düğünden hemen önce," diyor. "Korktu. Benimle evlenemeyeceğini söyledi çünkü dışarıda çok fazla seçenek vardı ve ya yanlış seçim yaparsa? Ben onun sevdiği tek adamdım."

Ses tonu melankoliyle örülü ve babamın genç versiyonu için kalbim parçalanıyor.

"Çok üzgünüm."

"Sanırım babam herkesten daha çok üzüldü," diyor. "Benim için Marian Tisdale kadar mükemmel biriyle asla karşılaşamayacağımı söyledi. Ve yıllarca ona inandım."

Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum.

"Sonra bir gün babamın şarküterisinde çalışıyordum ve ikinci vardiyada birkaç saat çalışacak Bloom adında bir kız işe aldığını duyurdu. Bir sonraki kasabadan arkadaşının kızı."

Kalbim ısındı.

"Annen içeri girdi." Kısık sesle söylediği sözlerdeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Ondan sonra bir daha arkasına bakmadı."

"Ah," diye iç geçiriyorum. "Büyükbabamın şarküterisinde tanıştığınızı biliyordum ama Marian'ı hiç duymamıştım."

"Çünkü Marian'ın konuyla ilgisi yok," diyor. "Annene kadar hayatın bir önemi yoktu. O benim en iyi arkadaşım. Onu hak etmediğim halde yanımda olan kız. Hâlâ da hak etmiyorum. Ama otuz beş yıl sonra, o hiçbir yere gitmiyor. Hayat zorlaştığında yanınızda olacak birine ihtiyacınız var. Gerçekten zor. Çünkü öyle olacak. Her zaman öyle olur."

Beni göremeyeceğini bildiğim için başımı sallıyorum. Kelimelerim boğazımda bir yerde düğümleniyor.

"Bak. Jeremiah'dan hoşlandım. *Sevdiğimi* vurguluyorum. İşler zorlaştıysa ve Jeremiah seni yüzüstü bıraktıysa, seni hak etmiyor demektir," diyor babam. "Ve onunla sadece beni mutlu etmek istediğin için kaldığını bilseydim, kendimle yaşayamazdım."

Kalbimi sıkıyorum, umutsuzca bu konuşmayı haftalarca yapmış olmayı diliyorum

önce.

"Teşekkürler, baba." Bir ciğer dolusu temiz hava beni yeniden canlandırıyor.

"Gitmem gerek

İşe dönüyorum. Seni ve annemi birkaç hafta sonra göreceğim, tamam mı? Anneler Günü için geri dönüyorum."

"Tamam, bebek keki. Seni seviyorum."

"GERİ DÖNDÜN." Beckham'ın ofis kapısında oyalanıyorum. Yanakları çökmüş, gözleri eskisinden daha koyu. Daha önce tek kelime etmeden hışımla çıkıp gitmişti. "Sophie'yle konuştun mu?"

"Evet." Gözlerini bilgisayar ekranına dikmiş, klavyesini yumrukluyor.

"Her şeyi hallettin mi?" Burnumu sokmamalıydım ama yine de kadın beni takip ediyordu, o yüzden sormaya hakkım var.

"Bundan sonra seni rahat bırakacak."

Tüm alabildiğim bu mu?

"Ne dedi?" Ofisine girdim. Gözleri bana doğru kayıyor, sanki burada istenmiyormuşum gibi tepeden tırnağa beni süzüyor.

"Detaylar seni ilgilendirmez, Odessa." "Hayır, ilgilendirir. Beni takip ediyordu."

"Ve sana artık sorun olmayacağını söylemiştim. Bunun neresini anlamadın?" Klavye tepsisini masasına çarparak yavaşça ayağa kalktı.

"Senin derdin ne?" Kollarım göğsümde kilitleniyor ve kalçam yana doğru eğiliyor. "Bütün bunlar dün geceyle mi ilgili?"

Öyle olmak zorunda. Başka hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Belki Sophie'yi hâlâ seviyor ve dün gece beni becerdiği için kendinden nefret ediyordur? Boşa kürek çekiyorum ama neyin değiştiğini anlamam gerek.

"Bütün *bunlar* neden dün geceyle ilgili *olsun* ki?" Tek bir kaşı kalkıyor.

Çenem gevşiyor, kelimeler zihnimde kekeliyor. "Belki de ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsundur?"

"Kesinlikle hayır."

"Belki de hayatında olmamı istediğinden daha büyük bir parça olduğum için üzgünsün. Belki de bununla duygusal olarak nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun, bu yüzden içine kapanıyorsun."

Masanın etrafından dolanıyor, yüz yüze gelene kadar yaklaşıyor. Beni korkutmuyor ve ben de geri adım atmayı reddediyorum.

"Psikanaliz için teşekkürler, ama buna gerek yok." Sakin tonu kontrollü bir güçle iletiliyor.

"Her zaman bu kadar sert olmana gerek yok," diyorum. "Kenarlardan başka bir şey değilsin. Arada bir yumuşasan..."

"Herkes güneşin her zaman parladığı ve hayatın asla gerçek olmadığı küçük bir cam balonun içinde yaşıyor." Ofluyor, fırtınalı gözleri dudaklarımı okşuyor. "Her zaman bir şeyleri çözmüş olmak çok güzel olmalı, Odessa. Ama ben kendiminkiler üzerinde çalışıyorum, sen de bir kez olsun kendininkiler için endişelenmeye ne dersin?"

"Bunu neden yapıyorsun?"

Gözlerinde bu arkadaşlığın, her neyimiz varsa, kurtarılabilir olduğunu söyleyebilecek bir ipucu arıyorum çünkü Utah'ta ne gördüğümü biliyorum. O iyi bir insan. İyi bir kalbi var. Önümde kaynayan bu adam patlamak üzere ve patladığında parçaları toplayacak birine ihtiyacı var.

"Beni istediğin kadar it," diyorum. "Ama hiçbir yere gitmiyorum." "Bu bir tehdit mi yoksa söz mü?"

"İkisi de."

"Sen lanet bir aptalsın," diye homurdanıyor.

"Ben de öyle." Dik duruyorum. "Bana ihtiyacın var. Bana ihtiyacın var ve bu gerçekten nefret ediyorsun. Çekip gitmeme izin verirsen aptallık etmiş olursun ama şansına bunu yapmayacağım."

"Sana ihtiyacın olan şeyleri verebilecek kapasitede değilim." Sözleri öfkeli bir özür sunuyor.

"Bu *benimle* ilgili değil Beckham. *Benim* neye ihtiyacım olduğuyla ilgili değil." Gözlerimiz kilitleniyor. Asla bırakmayacağım. En azından o beni dinleyene kadar. "Bir keresinde bana herkesin kendisi için olduğunu söylemiştin. Ama yanılmışsın çünkü öyle olsaydı senden uzun zaman önce uzaklaşmış olurum. Haklısın. İhtiyacım olan sen değilsin. Ama *senin bana* ihtiyacın var. Ve ben de senin yanında olacağım çünkü arkadaşlar böyle yapar."

Hiçbir şey söylemiyor, göğsü inip kalkıyor.

"Ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, biz arkadaşız." İşaret parmağımı kalbine bastırıyorum. "İstediğin kadar inkar et, ama-"

Gözlerindeki parıltı bileğimi kavrayışından önce geliyor ve itiraz etmeme fırsat vermeden beni sert bedenine doğru çekiyor.

"Arkadaşlığımız uzun zaman önce bitti, sence de öyle değil mi?"

Ona kilitlenmiş durumdayım, elleri saçlarımda dolaşüyor ve dudakları ezici bir öpücükle dudaklarımı susturuyor. Dilim onunla dans ediyor. Nefes almak istemekle sadece bu anda var olmak istemek arasında sıkışıp kaldım.

Elleri belime düşüyor ve beni döndürerek masasının üzerine düşene kadar bana doğru adım atıyor. Öne doğru eğilerek arkamdaki boşluğu temizliyor ve zımbasını kenara itiyor. Bir fincan kalem yere saçılıyor ama onun odağı benim üzerimde. Beckham'ın parmakları önce pantolonumun düğmesini, ardından fermuarını açıyor ve saniyeler içinde pantolonum bir kenara fırlayıp külotum ikiye ayrılıyor.

Ağzı benimkine çarpıyor ve ellerim kemeriyle uğraşırken alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor. Parmaklarım katlarının altındaki sertliğe her değdiğinde vücudumdaki ısı yükseliyor.

Serbest kalıp kılıfına girdiği anda kalçalarımı kalçalarına doluyor ve sanki tüm özgür dünya buna bağlıymış gibi şişmiş sikini içime sokuyor.

Beckham'ın acı verici derecede lezzetli hamleleri sıcak bir sürtünme yaratıyor. Parmaklarım koyu renk saçlarına dolanmış, çekiştirip dururken bacaklarımı aralıyor ve her bir santimini kucaklıyorum.

Her dalışını.

Her itişini.

Her dürtüşünü.

Ama Beckham'la seks mükemmel bir suçlu zevkidir. Şehvetli ve karmaşık değil. Tam da olması gerektiği gibi.

Eli bluzumun üzerinden göğüslerimi yokluyor ve gözlerindeki çıplak olma, her yerime dokunma özlemini fark ediyorum. İnatla inkâr etmeye çalıştığı o yakınlığa ihtiyacı var.

Ayak bileklerim sıkı kışına giriyor, itişler hızlandıkça onu içimde daha derine itiyor. Tırnaklarım sırtını tırmalarken biriken sular üzerime akıyor. Sıcak fışkırmalar içimi dolduruyor ve sahip olduğu her şeyi içime boşaltırken yüzü geriliyor ve gevşiyor.

Bittiğinde, bunun hakkında konuşmuyoruz. Buna gerek yok. Bu neyse o. öyle.

37. BÖLÜM

BECKHAM

Ne olduğumuzdan emin değilim.

Tek bildiğim, benim sikim ve Odessa'nın amcığı birbirine bağımlı ve geçen ay ofisime girip Sophie'yle buluştuğum gün gitmeyi reddettiğinden beri de öyle.

Etiket istemiyor. El ele tutuşmuyoruz ya da gelecek hakkında konuşmuyoruz. Ben söz vermiyorum, o da söz beklemiyor.

Daha önce hiçbir anlaşımdan bu kadar memnun olmamıştım, ama başka bir pislikle tanışıp onunla kaçacağı düşüncesi kalbimin mideme inmesine neden olmadıysa yalan söylemiş olurum.

Odessa bana kontrol edemediğim şeyleri düşünmemem gerektiğini hatırlatıyor. Haklıydı.

Kahretsin. Neredeyse her konuda haklı.

Bu kadının en seksi, en sinir bozucu özelliği bu.

Mayıs ayının bu cumartesi sabahı lavabomun başına çökmüş, Accusure DNA Şirketi'nden gelen zarfa bakıyor olmamın nedeni onun tavsiyesini dikkate alma çabam.

Gerçek orada.

Kalın beyaz bir zarfla ayrılmış, benim ve Sadie'nin geleceğinin cevabı.

Onun benim olmasını hiç düşünmediğim kadar çok istiyorum.

Asla baba olmak istemedim ama Sadie'nin babası olmak istiyorum.

O şey haftalar önce geldi. Ona bakmaktan başka bir şey yapmadım, günün birinde içinde ne olduğunu görecektim gücü toplayabileceğimi umuyordum.

Odessa banyoya dalıp çekmecelerimi karıştırarak çilek kırmızısı diş fırçasını arıyor. Beni sürekli saklamakla suçladığı ve benim de onu sürekli yanlış yere koymakla suçladığım diş fırçasını.

"Bu da ne?" Beyaz zarfı görünce çekmeceleri karıştırmayı bırakıyor. "Bana bunun postayla geldiğini söylememiştin. Aman Tanrım. Açacak mısın?"

Koyu renk, ateşli saçlarını yüzünden süpürüp başının üstünde topluyor ve makyaj masasına yaslanıyor.

"Bilmiyorum." Zarfı kaydırıyorum ve parmağımı dikiş boyunca gezdiriyorum.

"Bilmiyorum da ne demek?" Yeşil gözleri parlıyor. "Anlamıyorum. Neden bilmek istemiyorsun?"

"Dün Dr. Brentwood'dan bir telefon aldım." Yorgun yüz ifademle önüme bakıyorum. Yemin ederim son iki ayda on yıl yaşlanmışım.

Kollarını kavuşturup beni inceliyor, sabırlı bir sessizlik içinde bekliyor.

"Görünüşe göre Eva birkaç haftadır hastaneden çıkıyormuş. Tedavi sırasında Sadie'nin ebeveynlik haklarından feragat etmek istediğini belirtmiş."

Odessa elleriyle gülümseyen dudaklarını kapatarak ayağa fırlıyor. "Bu iyi bir şey, değil mi?"

Ağzım sertleşiyor. "Dr. Brentwood'a tıbbi kayıtlarda tahrifat yaptığı için üreme kliniğinden kovulduğunu söylemiş."

"O zaman bu ne anlama geliyor? Sadie senin olmalı."

"Zaman çizelgesi uyuşmuyor." Sıcaklık kulaklarıma kadar tırmanırken boğazımdaki boğulma hissiyle savaşıyorum. "Hamilelik, doğum tarihi. Sadie, o kovulduktan sonra hamile kalmış olmalı."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, eli gergin koluma dayanıyor. Odessa yanağını koluma bastırmadan önce bir an tereddüt ediyor. Beni rahatlatabileceğini düşündüğü için aptalın teki.

"Eğer Eva Sadie'yi istemiyorsa." Göğsümdeki daralma nefes almamı zorlaştırıyor. "Ve o biyolojik olarak benim değil..."

"Sakın söyleme." Odessa parmaklarını dudaklarımda üzerinde gezdirerek geri çekiliyor.

Bunu söylemek zorundayım. Gerçek bu. Gerçek hayat bu. Acı gerçekten kaçmak bir seçenek değil.

"Mahkemenin onu evlat edinmeme izin verip vermeyeceğini bilmiyorum. Ben sadece Sadie'nin annesinin bir zamanlar becerdiği sıradan bir pisliğim."

"Sen bundan çok daha fazlasısın Beck. Sen Sadie'nin babasısın. Biyolojik olarak ya da değil. Sen onun tanıdığı tek babası. Birine en çok ihtiyaç duyduğu anda onu kurtarmaya gelen tek kişisin."

"Şiirsel bir şeymiş gibi söylüyorsun," diye hayıflandım.

"Aranızdaki bağ çok güzel bir şey."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bir aile mahkemesi hâkimine iki aylık bir bebeğin bana bağlı olduğunu nasıl kanıtlayacağım? Oraya gidip gece geç saatlerde beslenmemiz hakkında saçmalayamaz."

Dudakları acı tatlı bir gülümsemeye dönüşüyor. Umarım ağlamaz.
Çoğu gün beni ayakta tutan şey onun gücü.

"Ya bir anne ve babayla daha iyi olacağını söylerlerse?" Olabilecek en kötü sonuçların hepsi birden aklıma geliyor.

Odessa'nın bakışları yere düşüyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Onun annesi olmadığımı biliyorum, ama hayatındaki anne figürü olmaktan onur duyarım. Eğer yargıcın bu yolu seçeceğine inanıyorsan. Ben varım. *O da* bana sahip."

"Bu büyük bir taahhüt."

"Biliyorum."

"Bunu onun için yapar mısın?"

Nefes veriyor, eli göğsüne doğru kalkıyor. "Elbette Beck."

38. BÖLÜM

ODESSA

AŞIK OLDUM.

Yumuşak ve beklenmedik bir şekilde geldi, ama denesem de ondan kaçamazdım. Bu, ömür boyu süren türden bir aşk; sizi tanımlayan ve kalbinizin orada olduğunu hiç bilmediğiniz en derin kısımlarını ortaya çıkaran türden.

Ben onun annesi değilim ama onu aynı şekilde seviyorum.

Sadie'nin bebek arabasının üzerine eğildiğimde, bir bebek gülümsemesinin ipucunu yakaladığımda eriyorum. Geçen hafta iki aylık oldu. Beckham bu konuda yaygara koparmak istemiyormuş gibi davrandı ama ben yine de onunla birkaç düzine fotoğraf çektirdim. Söylemiyor ama hala çok bağlanmaktan korkuyor.

İkimiz de bunun için çok geç olduğunu biliyoruz.

Pembe bir emziği gül rengi dudaklarında gezdiriyorum, o emmeye başlayınca kadar ve ıkmadan önce bir muslin battaniyeyi karnına kadar kaldırıyorum. Cumartesi sabahı Haziran havası yeni yeni ısınmaya başlıyor. Dane ve Bellamy şehirde Beckham'ı ziyarete gelmişlerdi, ben de Sadie'yi Central Park'ta gezintiye çıkarmayı teklif ettim, böylece üçü de mama sandalyesi ve ücretsiz ıslak mendil olmayan bir restoranda güzel bir brunch yapabileceklerdi.

Yürüyüş yavaştı, temiz hava temizleyiciydi. Buna ihtiyacımız vardı. Mayıs ayı çok yağmurlu geçmişti ve Sadie çok uzun süre kapalı kalmıştı.

Yanımızdan koşucular, aileler ve köpeklerini gezdiren küçük yaşlı kadınlar geçiyor. Sadie kıpırdanıyor, pacasını tükürürken kolları kıpırdıyor. Yürüyüşe ara vermesi gerekiyor. İleride boş bir park bankı görüyorum, onu oraya doğru itiyorum ve kollarıma almadan önce kilide basıyorum.

Etrafına bakıyor, koyu renk gözleri kocaman. Ne kadarını görebildiğinden emin değilim ama Sadie görebildiği kadarını alıyor gibi görünüyor.

"Çocuk odandan çok farklı, ha?" Yanağından öpüyorum, pudralı lavanta kokusunu içime çekiyorum.

"Kızınız çok güzel." Tepeden tırnağa neon yeşili Nike giymiş yaşlı bir kadın geniş bir sırtıyla yanımdan geçip gidiyor, gözleri Sadie'den bana dönüyor.

"Teşekkür ederim." Başımı salladım.

Benim olmasa bile benim gibi hissediyor.

Onu kollarımın arasına alıp yüzünü inceliyorum. Beck'e benzeyip benzemediğine karar veremiyorum. Bazen bunu yüz ifadesinde görüyorum. Hâlâ zarfı açmıyor ve onu zorlamak bana düşmez.

Eva'nın ebeveynlik haklarından feragat etmesi nedeniyle yarın bir geçici velayet duruşması daha var. Beckham geçen haftadan beri karamsar, her gün bir öncekinden daha kötü.

Sadie'yi kaybetmek onu mahveder. Bunun olacağına inanmayı reddediyorum.

Sadie bana gülümsüyor, parmaklarını serçe parmağıma doluyor. Surat yapıyorum ve bacakları tekmeleyene kadar çenesinin altını gıdıklıyorum. Hayatımda gördüğüm en tatlı şey.

Biraz oynadıktan sonra dili dudaklarına yapışmaya başlıyor. Karnı acıktı. Bebek arabasının altından bez çantasını çıkarıp bir biberon hazırlıyorum, bankta arkama yaslanıyorum ve onu besliyorum.

Sadie dikkatle beni izliyor, karnı her saniye doluyor ve ben de biraz insanları izliyorum. Yirmili yaşlarda bir çift, parmakları birbirine geçmiş bir şekilde yanımdan geçiyor ve kalbim sıkışıyor.

Gazını çıkarmak için bebeği omzuma alıyorum ve avuçlarımı sırtında gezdirerek onu bir kez daha içime çekiyorum. Yargıç ne olursa olsun Beckham'la kalmasına izin verecek. Bunu tüm kalbimle biliyorum. Onun babası olmak için daha uygun başka kimse yok. Gözlerim bir an için yanıyor ama bu şüphe ve korkuları bir kenara itiyorum. Son zamanlarda Beckham'ı sakın tutmakla o kadar meşguldüm ki onu kaybetmenin bana nasıl hissettireceğini pek düşünmedim.

Onu biraz daha sıkarak tekrar koluma alıyorum ve şişeyi ağzına dayıyorum.

Küçük bir çocuk bisikletiyle hızla geçiyor, annesi peşinden koşuyor ve yavaşlaması için ona sesleniyor. Ona yetişip yetişemeyeceğini görmek için izlerken, ileride iki tanıdık yüz görüyorum.

Kalbim boğazıma düğüm leniyor ve bir an için nefesim kesiliyor.

Çift yaklaşıyor ve ben onlara çift diyorum çünkü açıkça el ele tutuşuyorlar.

Her saniye ağır çekimde geçiyor ve onları daha da yakınlaştırıyor. Beni görmüyorlar. Henüz görmüyorlar. Ama görecekler.

Derin bir nefes çekerek ayağa kalkıyorum, Sadie kollarımda ve en samimi ses tonumla, "Hey, siz ikiniz." diyorum.

Jeremiah ve Carly'nin küçük kız kardeşi Carissa aynı anda beni fark ederek donup kalıyorlar. Elleri düşüyor ve yüzleri soluyor.

Geniş asfalt yolda kasıla kasıla onlara doğru ilerliyorum, Jeremiah'nın bakışlarım altında kıvrınması kalbimi kırsa da beni tatmin ediyor.

"Bu da ne?" Gözlerim onların gözleri arasında dans ediyor. Carissa Jeremiah'ya dönüyor ama o bana bakıyor.

"Ne kadar zamandır?" Çenem midemdeki düğümden daha sert bir şekilde geriliyor.

Bu Carly'nin son takıldığımızdaki tuhaf davranışını açıklıyor. Son zamanlarda bu kadar mesafeli olmasının tuhaf olduğunu düşünmüştüm ama bunu Beckham ve yeni işimle uğraşmakla meşgul olmama bağlamıştım. Belki de birbirimizden kopuyoruz diye düşündüm.

Sanırım Jeremiah'a olan sadakati ile bana olan sadakati arasında sıkışmış hissediyordu.

Bu beklediğim son şeydi.

Jeremiah, "Planlanmış bir şey değildi," dedi. Sesi yumuşak ve tereddütsüz ama gözlerindeki kayma bana çok gergin olduğunu söylüyor. "Carissa stüdyoda staj yapıyordu. Birlikte birkaç gece geçirdik. Bir şekilde gelişti Sam."

Eski nişanlımın aklındaki şüpheyi ateşleyen genç kadına bakarak acı tatlı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Carissa ona asla veremeyeceğim bir heyecan sunmuştu.

O bir katalizördü.

"Seni asla incitmek istemedik." Carissa dudağını ısırđı. Carly ile üniversiteden beri en iyi arkadaşımđı ama Carissa Kaliforniya'daki aşçılık okuluna gittiğinden beri onunla sadece birkaç kez birlikte olmuştum. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Carly benimle konuşmuyor."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, onu tokatlamakla şanslı yıldızlarıma şükretmek arasında sıkışıp kalıyorum. Artık onunla evlenmenin hayatımın en büyük hatası olacağını biliyorum.

"İşler... tam olarak ne zaman gelişti?" Soruyorum, bu noktada önemli olduğundan değil, ama sormak için başka bir şansım olacağından şüpheliyim.

"O-oh, um," diye kekeliyor Jeremiah. Verdiğı tepki varsayımlarımı doğruluyor. "Yani, çok takıldık ama sen benimle kesinlikle evlenmek istemediğini söyleyene kadar hiçbir şey yapmadık."

Carissa onun göğsüne bir şaplak atıyor. "Sanki ben bir çeşit teselli ödölümüşüm gibi konuşuyorsun."

Mavi bakışları aramızda dolaşıyor. İkimizi de memnun edecek hiçbir şey söyleyemez.

"Sen bir teselli ödülü değilsin, Carissa. Lanet olsun. Bu konuşmayı yapmıştık." Dudakları büzüşüyor, elleri kalçalarına giderken burun delikleri açılıyor. Jeremiah bana bir kez daha bakıyor, gözleri yumuşuyor. "Şimdi mutlu musun Sam?"

Sorusu nazik, ifadesi samimi.

"Sadece mutlu olup olmadığını bilmek istiyorum," diyor tekrar.

Sadie'yi tutuşum sıkılaşıyor ve kollarımda uyuklamadan önce çikolata gözlerinin sonuncusunu yakalamak için aşağı bakıyorum.

Hayatımda beklediğimden çok daha fazla sevgi var. Sadie'ye olan sevgim bazen kalbimi o kadar dolduruyor ki patlayacak diye korkuyorum. Ve Beckham. O benim dikenli kaktüsüm. Sevgiyi hak ettiğine inanmayı reddettikçe, onu daha çok sevmek istiyorum.

Onu sevmek
istiyorum.

Seviyorum.

Onda daha önce hiç kimsede görmediğim şeyler görüyorum. Güçlü ve nazik, koruyucu ve sadık. Özür dilemeyen ve inatçı.

Bu adamı kolayca sevebilirim ve bu şimdiye kadar aldığım en zor, en ödüllendirici risk olabilir. Bazen ona aşık olmaya başlayıp başlamadığımı merak ediyorum. Neredeyse her gün birlikteyiz. O benim rahatlık ve heyecanın etiketsiz versiyonu.

Yine de bunu düşünmek tehlikeli. Sevmek istemeyen bir adama aşık olduğumu kendime itiraf etme düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Evet," diyorum. "Mutluyum."

"Güzel." Jeremiah son kezmiş gibi beni içine alıyor ve başıyla onaylıyor. "Bunu duyduğuma sevindim Sam."

"Görüşürüz," diyorum.

Carissa'nın elini tutarak uzaklaşıyorlar. Göğsümde bir hafiflik var. Artık nefes alabiliyorum.

"Geri dönmeye ne dersin?" Kollarımda uyuyan bebeğe fısıldıyorum.

"Merhaba, merhaba?" Bebek arabasını asansörden çıkarıp Beckham'ın fuayesine itiyorum. Oturma odasında en sevdiği berjer koltuğunda oturuyor. "Yine krallığını mı inceliyorsun?"

Dönüyor, bizi görünce yüzü aydınlanıyor. Ayağa kalkıp bize doğru geliyor ve Sadie'yi kucağına alıyor.

"Dane ve Bellamy geri mi dönüyor?" diye sordum.

"Evet. Toplanmak için otele gittiler. Uçakları birkaç saat içinde kalkacak."

"Bellamy tatlı bir kız. Ondan hoşlanıyorum."

Beckham başını eğiyor. "Kardeşim gibi bir adamla ne işi var emin değilim ama ben kimim ki yargılayayım?"

Yumruğumla omzuna vuruyorum. "Dane iyi bir adam. İyi bir kızı hak ediyor."

"Ona çok fazla kredi veriyorsun." Kaşları havaya kalkıyor. "Herkese çok fazla değer veriyorsun."

Beckham'ın bebeği kucağına alıp bir o yana bir bu yana sallamasını izlemek kısa sürede en sevdiğim şeylerden biri haline geldi. Sadie'nin bir gün sonra burada olmayacağı düşüncesiyle kalbim küt küt atarken başım dönüyor.

Bu son, tembel Pazar gününü Beckham ve Sadie ile geçirmek istemekle, onlara kendi son günlerini birlikte yaşatmak istemek arasında kaldım...

Ne olur ne olmaz.

"Artık gitmeliyim." Çantamın askısını omzumun üzerinden sıkıyorum. Yüzünü buruşturarak dikkatini bana doğru çeviriyor.

"Neden?" "Çamaşır," diye geveliyorum. "Bugün çamaşır günü."

İçimi görmemesini umarak yüzümü

buruşturuyorum. "Burada kalmalısın," diyor.

"Öyle mi?"

"Neden bu kadar tuhaf davranıyorsun?" Dolgun dudakları yukarı kıvrılıyor, başı eğik. "Bekle."

Sadie'yi alıp beşiğine götürüyor ve bir dakika sonra geri dönüyor.

Sonra.

"Kalıyor musun, kalmıyor musun?" Hâlâ bağlı olan ayaklarımı işaret ediyor. Parktaki yürüyüşümüzden kalma bir çift sıcak pembe koşu ayakkabısını giydim.

Onları tekmeleyip çantamı fuayedeki büfeye bırakarak, "Evet. Tabii. Biraz takılırım."

Onu oturma odasına kadar takip ediyorum ve sanki her şey benimmiş gibi koltuğuna yayılıyorum. Son zamanlarda bu kadar rahat olmam tuhaf ama neredeyse burada yaşıyormuşum gibi hissediyorum. En azından yarı zamanlı olarak.

"Mahkeme duruşması yarın." Ciddi sesi kalbimi kırıyor. "Biliyorum."

"Merak ediyordum," diye yutkunuyor. "Eğer sen de gelirsen. Bilirsin işte. Bir arkadaş olarak."

Ayağa kalkıp ona döndüm. "Elbette. Bunu kaçırmazdım."

Yüzü avucunun içinde, bakışları donuk, gri ve umutsuz.

Yanına gidip dizlerimin üzerine çöküyorum ve elini tutuyorum. "Bazen savunmasız olmakta sorun yok. Korkmak normaldir."

Beckham bana bakmayı reddederek sırtıyor.

"Ben ciddiylim," diyorum. "Senden gardını biraz düşürmeni istiyorum. Benim yanımdayken kendin olabilirsin. Arkadaşın olarak senden her zaman bu kadar güçlü olmayı bırakmanı istiyorum."

Gözlerimiz buluştu. Ben hâlâ dizlerimin üzerindeyim.

"Sanırım *arkadaş* aşamasını bir süre önce geçtik, sence de öyle değil mi?" Sözcükleri aç, korkmuş ve ahlaksız, hepsi birden kalbimi durduran alçak bir hırıltıya dönüşüyor.

"Geçtik mi?" Sesim kırılıyor, boğazımın arkasında uysalca ikamet ediyor.

Beni kucağına çekiyor, ben bedenimi onun kine yaslar ken parmaklarını belime doluyor. Dudaklarımız birbirine değiyor, parmaklarım ensesine dolanıyor.

"Nedir bu?" Fısıldıyorum, Beckham'ın hızlı bir boşalmaya ihtiyaç duyduğu başka bir durum olması ihtimaline karşı heyecanımı dizginlemeye çalışıyorum.

Dudakları dudaklarımı eziyor. "Ne olmasını istiyorsun,

Dess?" Beni zor durumda bırakmanın yolu.

Ağzını tekrar tekrar tadıyorum, zaman kazanıyorum ve arzularımı doyuruyorum.

"Biz bir şeyiz," diyor, sesi göğsünden benim kine doğru yankılanıyor. "Bunu inkâr etmek yok."

Başımı sallıyorum, parmaklarım onun kalın, koyu renkli yelesinde geziniyor.

"Gerçekten etiketlememiz gerekiyor

Bu mu?"

Dişleri boynumun etini tırmıklıyor, dudakları yanıyor ve Elleri gömleğimin üzerinde geziniyor.

"Evet," diye nefes alıyor. "Bunu etiketlemek istiyorum. Yarın uyandığımda, ne olursa olsun, sana sahip olacağımı bilmek istiyorum. İkinci de kaybedemem. Ben... yapamam..."

Gömleğimi başımın üzerinden çekerek, elleri sütyenimin dantelli demi kuplarının altına kayıyor ve yumuşak, istekli dudaklarının arasına bir meme ucunu almak için eğiliyor.

"Bana ait olduğunu söyle," diye homurdanıyor, başparmağı ve işaret parmağı arasında bir meme ucunu sıkıştırıyor. "Bunu duymam gerek, Dess..."

Başım geriye düşüyor, elleri bedenimi yokluyor, hassas tenimde geziniyor.

"Ben seninim," diye fısıldıyorum.

Parmakları taytımın belinden içeri kayıyor ve ıslak yarığımı bulana kadar kalçalarımın arasında geziniyor. Parmak uçlarını dikişlerimin arasında gezdirirken, başparmağı şişmiş klitorisimin etrafında dolaşıyor.

Ona sürtünüyorum, parmakları içimde derinlere kayıyor, beni ikna ediyor, beni kızdırıyor.

Durmuyor ve bunun onunla ilgili olmadığını fark ediyorum. İlk defa, bu Beckham için fiziksel bir rahatlamayla ilgili değil.

"Seni mutlu ediyor muyum?" Kalçalarım sallanırken boşdaki eli sırtımın alt kısmına bastırıyor.

Dudağımı ısırp gözlerimi sıkarak nefes nefese bir "Evet" diyorum.

"Senin için yeterli miyim?"

"Tanrım, Beckham, evet... Sen yeterlisin..."

Ama yine de sana doyamıyorum.

Dakikalar sonra aşağıda oluşan yakıcı sürtünmeye karşı koyamıyorum. Kalçalarımınla daireler çizerek ve sallanarak kendimi sınıra kadar götürüyorum, bittiğinde göğsüne yığılıyorum.

"Sana ihtiyacım olsun istemedim." Beckham'ın yüzü saçlarıma gömülüyken, yumuşak sesi kulağımı gıdıklıyor. "Tanrım, çok mücadele ettim."

O görmese de gülümsüyorum.

Parmakları ensemden kayarak saçlarıma dolanıyor ve gözlerimiz buluşana kadar beni geriye çekiyor.

"Utah'a ilk gittiğimizde bana ne söylediğini hatırlıyor musun?" Mavi gözleri öğleden sonra güneşinin altında ışıltıyor. "Günün birinde eşimle karşılaşacağımı ve onun beni yere sereceğini söylemiştin."

"Hatırlıyorum."

"Sen benim dengimsin, Odessa. O anda bunun sen olacağını biliyordum," diyor. "Asansörde beni terslediğin andan beri o sensin."

Sessiz kahkahalar göğsümü dolduruyor ve yanağımı onun çelik omzuna yaslıyorum. Kolları beni sarıyor, içine çekiyor.

Babamın sözleri zihnimde *yankılanıyor*: "*Annene kadar hayatın bir önemi yoktu.*"

"Seninle tanışmadan önce sadece var oluyordum," diye fısıldıyorum, sesim çatlıyor. "Sen beni hayata döndürdün."

Gözlerimi kapatıyorum, dudaklarım onunkileri buluyor, bu anın tadını çıkarıyorum, hayatımızın geri kalanında bizi tanımlayacak bir anın güzelliğinin tadını çıkarıyorum.

BÖLÜM 39

BECKHAM

Kravatımın düğümü eğri.

Bugüne kadar yüzlerce, binlerce kravat bağladım ama nedense bunu bir türlü doğru bağlayamıyorum.

Kravatı çözüp baştan başlarken parmaklarımda bir titreme belirtisi var. Aynanın karşısına geçip kravatı boynuma doluyor ve bir ucunu diğerinin üzerine geçiriyorum.

Odessa duştan çıkıyor, vücuduna bir havlu sarıyor ve sırlıslık saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Bana doğru yürüyor, soluk pembe kravatı kavıyor ve üstten başlıyor. Bir dakika sonra bitmişti. Mükemmel bir şekilde. "İşte."

Beyaz zarf banyo tezgahının üzerinde duruyordu. Haftalardır bir çekmeceye tıkmıştım, sonuçları görmeye henüz hazır değildim. Artık asla hazır olamayacağımı biliyorum.

"Duruşma bir saat içinde," diyor. "Gitmemiz gerek." Gözleri beyaz mektuba kaydı ve durakladı.

"Beck, açmak ister misin?"

Elim enseme, dişlerim alt dudağımı tırmalıyor. "Düşünüyorum."

"Orada ne yazarsa yazsın, her şey yoluna girecek. Buna inanmalısın."

Sert bir nefes çekerek zarfı kapıyorum ve kendimi vazgeçirmeye fırsat bulamadan yırtıp açıyorum. Gözlerim mektubu tararken Odessa zorlukla nefes alarak beni izliyor.

Hepsini okumuyorum. Okumama da gerek yok. "Dışlanmış" ve "sıfır olasılık" kelimeleri kalın yazılmış.

Dizlerimin bağı çözülüyor, kalbim göğsüme çarpıyor. Banyo sıcak. Dönüyor.

"Beckham..." Odessa bana doğru koşuyor ve kollarını altıma sokuyor. "Her şey yolunda. Geçti. Geçti. İyi olacaksın."

Onu itiyorum, nefesimi toparlayana kadar banyo tezgahının kenarına tutunuyorum.

"Sadie'yi çağırmanı ister misin?" Odessa elini omzuma koyuyor.

"Bir dakikaya ihtiyacım var, tamam mı?"

Eli düşüyor ama gitmiyor. "Sen onun babasıydın Beckham. Testin ne dediği önemli değil. Başka kimsesi yokken devreye giren sendin. İlk nefesini aldığı andan beri oradaydın ve bir kez olsun yanından ayrılmadın."

Sorular sessizce ricat ediyor. Ben onun babası değilsem, kim? Ya Eva fikrini değiştirirse? Ya yargıç onu koruyucu aileye vermeye karar verirse?

Beklenmedik bir sakinlik kaplıyor içimi. Güçlü olmak zorundayım. Mücadele etmeliyim. Başka seçeneğim yok.

Kendim için değilse bile, *kızım* için.

EPILOG

ODESSA

2 YIL SONRA.

"Maymunlara bak, Sadie!"

Annem orangutanlarla dolu bir alanı işaret ediyor ve Sadie ciyaklıyor, koyu renk at kuyrukları koşarken sallanıyor. Hayvanat bahçesi bugün daha da seyrek ve hava yetmiş beş derece. Devlet okulları tekrar açıldı, bu da neredeyse her yerin bize ait olduğu anlamına geliyor.

Beckham'ın birkaç adım gerisinde boş bebek arabasını itiyorum. Üçüncü üç aylık dönemime gireli bir ay oldu, herkese ayak uydurmak biraz daha zorlaşıyor.

Beck dönüyor, "İyi misin?" diyor.

Bir elimle şişkin karnımı avuçlayarak gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Bugün daha sert tekmeliyor."

"Bu sabah içtiğin elma suyu yüzünden," diye sesleniyor annem. "Bütün o şeker."

Sadie orangutanların yanındaki korkuluklara tırmanıyor ve Beckham arkasından gelip onu kucaklıyor ve görebilmesi için omuzlarına yatırıyor. O iyi bir baba ve kendisine yeterince değer vermiyor.

Beckham onu dizlerinden tutuyor ve kıpırdanmaya karar verdiğinde omuzlarından düşmemesini sağlıyor. Bazen ona karşı aşırı korumacı davranıyor ama onu suçlayamam. Aklının bir köşesinde hâlâ ona bir şey olacağından korkuyor. Kontrolü dışında bir şey.

Güçsüz bir Beckham tehlikeli bir Beckham'dır, her ne kadar son iki yılda biraz yumuşamış olsa da.

Bebek arabasını park edip onlara doğru yürüyorum. Annem yakındaki levhayı okuyor, Sadie'ye orangutanların ne yediğini ve doğal yaşam alanları hakkında her şeyi anlatıyor. Babam da burada olmayı çok isterdi ama ruhen burada olduğunu biliyorum.

"Yarın için heyecanlı mısın?" Beckham çömelip soruyor.

Sırıtan Sadie'ye bakıp başımı sallıyorum. Yarın benim kızım olacak. Yasal olarak. Beckham ve ben sekiz ay önce sivil bir törenle evlendik. Ailem, kardeşlerim ve onun en iyi arkadaşı Xavier buradaydı. Dane ve Bellamy de geldiler. Törenden sonra özel bir görüşme yaptık.

Şehrin en havalı restoranlarından birinde akşam yemeği yedik ve İtalyan balayına doğru yola çıktık.

Sadie'den ilk kez ayrılmak zordu ama annemle birlikte olduğunu bilmek hazmı kolaylaştırıyordu.

"Sabırsızlanıyorum." Elimini dirseğine geçirdim.

"Anne!" Sadie derme çatma bir dalda sallanan maymunlardan birini işaret ediyor. "Bak!"

"Görüyorum," diyorum ses tonuma ekstra heyecan katarak. Dünyayı onun gözünden görmekten asla bıkmayacağım.

Neredeyse iki yıl önce bir aile mahkemesi yargıcı Sadie'nin Beckham'la kalmasına ve Beckham'ın onu resmen evlat edinme sürecini başlatmasına karar verdi. Arada bir Eva'nın ortaya çıkıp Sadie'yi görmek istediğini ve fikrini değiştirdiğini söylemesini bekliyoruz ama en son bildiğimiz kadarıyla Eva, Şilili bir doktorda aradığını bulduğunda şehirden ayrılıp Arjantin'e geri dönmüştü.

Eva, Sadie üzerindeki haklarından feragat ettiğinde, Sadie'nin babasının anonim bir sperm donörü olduğunu söyleyerek kayıtlara geçti, hatta donör numarasını verecek kadar ileri gitti, biz de bunu New York'un dışında bulunan özel bir sperm donörü kayıt defteriyle eşleştirdik.

"Bunun resmileşmesine hazırım," diyorum. "Yardım edemem ama onun her zaman benim olması gerektiğini hissediyorum."

Beckham, Sadie'yi omuzlarından kaldırıyor ve anneme doğru uzaklaşana kadar onu nazikçe yere bırakıyor. Bana dönerek elimi tutuyor ve iyice sıkıyor.

"Ve sen," diyorum. "Senin de her zaman benim olman gerekiyordu."

"Hiç şansım yoktu," diyor ve bana tatlı bir öpücük vermek için eğiliyor.

"Pekâlâ, sanırım Sadie sırada zebraları görmek istiyor," diye sesleniyor annem.

Beckham boş bebek arabasını itiyor, annem Sadie'nin elini ileride tutarken bana ayak uyduruyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Bugün çok sessiz."

Dudakları sımsıkı kapalı, nazik bir gülümseme sunuyor. "Sadece bundan daha iyisinin olamayacağını düşünüyorum."

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum, yürürken yanağımı koluna bastırıyorum.

"Bu," diyor. "Ben bunun için yaşıyorum."

WINTER RENSHAW'IN KİTAPLARI

ASLA SERİSİ

Asla Bir Yabancıyı

Öpme Asla Söz Verme

Asla Asla Deme Acı

Rakipler: bir roman

Kibirli Serisi Kibirli

Piç Kibirli Efendi

Kibirli Playboy

RIXTON FALLS SERİSİ: ROYAL

Bachelor

Filthy

Bağımsızlar

Karanlık Cennet

Vegas Bebek

Soğuk Kalpli

BANA BİR ŞEY SOR.

Siz sordunuz, ben cevapladım!

Yazar olmak istediğinizi ne zaman anladınız? - Charlene D.

Yaklaşık otuz yıl önce! Anaokulundayken büyükanneime bir hikaye yazdırdığımı hatırlıyorum çünkü henüz nasıl yazacağımı bilmiyordum. İrade gücü olmayan bir kurbağa hakkındaydı. Ama yazma böceği beni gerçekten birinci ve ikinci sınıfta, Yazarlık Atölyesi sırasında ısırdı. Tüm kitaplarım da hâlâ bende!

Hikaye fikirleriniz nereden geliyor? - Felicia E.

Keşke bilseydim! Arada bir garip bir rüyadan ya da küçük bir fikir tohumundan ilham alıyorum ama çoğu zaman hikayelerimin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece zihnimde beliriveriyorlar, eğer bu mantıklı geliyorsa? Elizabeth Gilbert'in Büyük Büyü kitabını okuyana kadar deli olduğumu düşünüyordum, sonra tek olmadığımı fark ettim :-)

Ayrıca, hani bir şarkı dinlerken düşüncelerinizden bir süreliğine kaçarsınız ve bir hayale dalarsınız ya? Fikirlerim bana böyle geliyor. Kendi düşüncelerimden sıyrılıp bir süre hayal kurarım. Bazen üzerinde çalıştığım belirli bir kitap için bir grup sahne aklıma geliyor ve onları yazıp bir araya getiriyorum ve sıralarını belirliyorum.

Winter Renshaw. Sosie Frost. İki ayrı kişi mi? Onaylayın ya da reddedin. - Sosie F.

Bu soruyu sorduğun için teşekkürler, Sosie, çünkü kayıtları düzeltmemizin zamanı geldi. Bu bazılarınız için şok edici olabilir, ancak Winter Renshaw ve Sosie Frost aralarında yaklaşık 780 mil (ve birkaç yıl) olan *tamamen* ayrı iki kişi.

Bu karakterler ve hayatları size nasıl geliyor? - Ronetta W.

Bir önermeyle başlıyorum ve sonra bu önermenin en çok zorlayacağı karakterleri yaratıyorum. Ne kadar zorlayıcı olursa o kadar iyi!

En iyi arkadaşına ihtiyacın var mı? Çünkü ben müsaitim. - Erica W.

Ne kadar çok, o kadar iyi! <3

En sevdiğiniz yazar kim ve neden? - Carrie S.

Whitney G., kesinlikle! Birkaç yıl önce *Reasonable Doubt* serisine bağlandım ve yazdığı her şeyin saf altın olduğuna ikna oldum. Whitney gibi seksi bir alfa pislği yazabilen (ve kurtarabilen) birini tanımıyorum ve karakterlerinin şakalaşma tarzına bayılıyorum, bayılıyorum, bayılıyorum. Kimya onun kitaplarında hayat buluyor.

İlk kitabınızı yazmaya karar verdiğinizde kaç yaşındaydınız? - Libby B.

Küçük bir çocukken hikayeler yazmayı bir kenara bırakırsak, ilk roman uzunluğundaki kitabımı otuz yaşına kadar yazmadım. Başladım ve bıraktım, milyonlarca kez başladım ve bıraktım, asla bitiremedim çünkü asla yeterince iyi olmayacaklarına %100 ikna olmuşum.

Genellikle günde kaç saat yazıyorsunuz? - Denise T.

Bir roman üzerinde çalışırken üç ila dört saati hedefliyorum. Bundan daha fazlası kalitemi düşürüyor ve buna değmiyor.

Başka bir yazardan herhangi bir tavsiye alabilecek olsaydınız, bu ne olurdu ve onlara ne sorardınız? - Sandra W.

Mia Asher en iyi seks sahnelerini yazıyor. Herhangi bir tavsiyesi varsa bilmek isterim! Yazımı çok güzel, şiirsel ve neredeyse ritmik. Şık ve güzel, aynı zamanda kızgınlık ve ham duygularla dolu. Seks sahnelerinin harika olmasına şaşmamalı.

Kitaplarınız için ne kadar araştırma yapıyorsunuz? - Stephanie P.

Duruma göre değişir! Geçmişte araştırmak zorunda kaldığım bazı şeyler oldu (çok eşlilik ve hokey benim için en öne çıkan iki konu, çünkü bu iki konuda da hiç deneyimim yoktu). Çoğu zaman Google'dan araştırıyorum ve

Her zaman küçük rastgele şeyler (iki şehir arasındaki sürüş mesafesi, havalı otel isimleri, bir Old Fashioned nasıl yapılır, vb.)

Başlamadan önce hikayeyi tamamen düşünüyor musunuz yoksa daha organik mi? Yazdıkça mı gelişiyor yoksa ikisinin karışımı mı? - Anthula G.

Eskiden hikayelerimi kapsamlı bir şekilde taslak haline getirirdim ve bu onları gerçekten hızlı bir şekilde yazmama yardımcı oldu (Never Kiss a Stranger 10 günde yazıldı!). Ancak bir yazar olarak büyüüp değiştikçe, kendimi ilerledikçe uydurmayı tercih ederken buldum. Bir sonraki adımda ne olacağını tam olarak bilirim sıkılıyorum ve hikayeden soğuyorum. Bu yüzden şimdi, bir seferde 2-3 bölümün taslağını çıkarıp ona göre yazabiliyorum ve dönüm noktalarını ya da doruk noktasında veya karanlık anda ne olacağını biliyor olabilirim, ancak bir noktadan diğerine geçmek genellikle o sahneler üzerinde çalışana kadar benim için bir sürpriz oluyor. Karakterlerin yol göstermesine izin vermeyi seviyorum. Bu şekilde kitaplar benim için daha organik oluyor.

Yazmak için konfor alanınızın tamamen dışında bir tür seçmek zorunda kalsaydınız, neyi denemek isterdiniz? - Jessica P.

Bunun dışında başka bir tür var mı bilmiyorum ama hep bir zaman yolculuğu romanı yazmak istemişimdir! Günün birinde, belki yaparım ...

Tüm kitaplarınız arasında hangi karakter olmak isterdiniz? - Kelli J.

Asla Bir Yabancıyı Öpme'deki Addison! Bence New York'ta yaşamak ve üst düzey emlak satmak harika olurdu. Belki de sadece benim zihnimde göz alıcıdır çünkü eminim ki bu çok stresli ve acımasız bir kariyerdur, ama o şehir saf sihirdir ve o mülklerden bazılarının içine adım atabilmek dünyadaki cennet olurdu. Yine de o komisyonlar... lol.

Hangi türleri okursunuz? Yeni bir fikre uyması için bir kitabın bir bölümünü veya bir kısmını kaç kez yeniden yazarsınız? - Diana S.

Çoğunlukla romantik ve kurgusal olmayan (anılar, ebeveynlik kitapları, yazma kitapları, bu tür şeyler) kitaplara bağlı kalıyorum. Arada sırada *Trendeki Kız* ya da *Büyük Küçük Yalanlar* gibi çok satan bir kitabı elime alıyorum.

Her zaman yazar olmak istediniz mi? - Tereasa J.

Kendimi bildim bileli!

Başka bir yazarla işbirliği yapabilecek olsaydınız kimi seçerdiniz? - Mellissa C.

Sosie Frost derdim, çünkü onu çok seviyorum ve bir yazar olarak ona büyük saygı duyuyorum. Birkaç yıl önce bir yazar topluluğunda beta grubu kurmakla ilgili bir paylaşım yaptığımda tanıştık. Tavsiyeleri birinci sınıf olduğu ve işini bildiği için profesyonel olarak bana bir nimet olmakla kalmadı, aynı zamanda her gün çevrimiçi sohbet ediyoruz veya mesajlaşıyoruz ve o şimdiye kadarki en tatlı, en zeki ve en komik insan. Onunla işbirliği yapmak tam bir patlama olurdu!

Bir ilham periniz var mı? - Darlene B.

Her kitapla birlikte değişiyor. Kitaba başlamadan önce kahramanımı ve kadın kahramanımı "seçmeye" çalışıyorum, böylece onlara hemen bir yüz ve tavır koyabiliyorum. Bunu yapmazsam, ilerledikçe bazı şeyleri değiştirme eğiliminde oluyorum (bazen farkına varmadan) ve bu bir düzenleme kabusu olabiliyor.

Nasıl oldu da Locke'un sadece bir novellası oldu? - Franci K.

Son zamanlarda bu soruyla çok sık karşılaşıyorum ve Locke'a uzun metrajlı bir hikâye yazmayı çok isterdim ama bu yılki programıma bakınca bunun mümkün olmayacağını anladım. Çok fazla işim var, bu yüzden *Cold Hearted*'in arkasında küçük bir bonus novella hiç yoktan iyidir diye düşündüm :-)

Bu kadar kısa sürede bu kadar çok kitabı nasıl yazıp yayınladığınızı ciddi bilmiyorum.

bir süre. Bu kadar üretken olmanızın sırrı nedir? - Sherri M.

Her şey disiplinle ilgili! Kendime günlük hedefler koyuyorum (kelime sayısı veya bölüm sayısı) ve bunları her gün yazıyorum. Yapılacaklar listemi her gün yeni bir kağıda yeniden yazdığım için kocam benimle dalga geçiyor ama bu her zaman yaptığım ve hedeflerime odaklanmama yardımcı olan bir şey.

İlk kitabınızı yayınladığınızda kaç yaşındaydınız ve onu yazmanız için size ilham veren neydi? - Jessica G.

İlk uzun metrajlı kitabım olan *Never Kiss a Stranger*'ı yayınladığımda otuz bir yaşındaydım. Ondan önce birkaç roman denemiştim ve hiçbir iyi sonuç vermemişti. Yazar olmak istediğimi hep biliyordum ve üniversitede birkaç ders almıştım ama geriye dönüp baktığımda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir adım geri çekildim, takıntılı bir şekilde zanaatımı inceledim, yazma üzerine bir milyar kitap okudum, yaklaşık kırk RWA semineri dinledim, inanılmaz yetenekli yazar arkadaşlarımdan yardım aldım ve yazımı geliştirmek için neler yapabileceğimi buldum. Bugün hâlâ olumsuz eleştirilerim üzerinde "çalışıyorum" ve yazma sanatı üzerine kitaplar okuyorum. Sürekli daha iyi ve daha iyi olma isteği içindeyim. Biraz mükemmeliyetçiyim ama bunun bu sektörde kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum.

Bu kitabı yazmam için bana neyin ilham verdiğine gelince, o zamanlar herkes "üvey kardeş romanları" yazıyordu ve hepsi de çoğunlukla aynıydı. Modaya uygun ama farklı bir şey yapmak istedim ve "İki insan bir arkadaşlık uygulaması kullanarak tanışsa ve sonra üvey kardeş olduklarını keşfetse nasıl olurdu?" diye düşündüm. Ve hikaye doğdu.

Bugüne kadar kaç kitap yazdınız/yayınladınız? - Sabrina G.

Mükemmel Yanılsama da dahil olmak üzere bugüne kadar 16 roman ve 1 novella yazdım. 2017 için planladığım birkaç tane daha var!

Sizin için yazması en zor/en duygusal kitap hangisiydi? Sabrina G.

Kesinlikle Kraliyet. Tüm kitaplarım arasında en çok duygu yüklü sahnenin bu kitapta olduğunu düşünüyorum. Bazı güçlü anlar vardı ve yıllardır gömdüğüm bazı oldukça derin duygulara dokunmak zorunda kaldım. Yine de katartikti!

En sevdiğiniz renk ve en sevdiğiniz çiçek nedir? - Sabrina G.

Mevsimlere göre değişiyor gibi görünüyor, ama şu anda en sevdiğim renk sardunya kırmızısı ve en sevdiğim çiçekler mavi ortancalar!

Bana Bir Şey Sormak İster misiniz?
Sorunuzu[**authorwinter@hotmail.com**](mailto:authorwinter@hotmail.com) **adresine gönderin, bir sonraki**
AMA'ma dahil edeyim!

MÜKEMMEL İLLÜZYON İÇİN TEŞEKKÜR

Bu kitap, benim için inanılmaz derecede değerli olan aşağıdaki kişiler olmadan mümkün olmazdı.

Ardent PR'dan Neda ve Liz - tüm sıkı çalışmalarınız ve anlayışınız için teşekkür ederim.

Ashley, olağanüstü beta okuyucu. Seni çok seviyorum.

Louisa, bu işte en iyisi olduğuna %100 ikna oldum. Esnekliğiniz ve anlayışınız için ve yeni kapağı orijinali kadar güzel yaptığınız için teşekkür ederim.

Wander ve Andrey, muhteşem müşteri hizmetleriniz ve objektif arkası becerileriniz için teşekkür ederim.

Wendy, sabrın için ve teslim tarihlerimi kaçırdığımda her zaman nazik davrandığınız için teşekkür ederim.

Carey ve Janice, kartal gözleriniz ve yararlı geri bildirimleriniz için teşekkür ederim!

K, C ve M, sizler bu çılgın bağımsız yazar dünyasında benim yardımcılarınısınız. Sizi çok seviyorum. Son birkaç aydır yokluğuma katlandığınız için teşekkürler.

Okurlarıma ve kitap blogcularına, Casa de Renshaw'da ışıkları açık tuttuğunuz için teşekkür ederim. Desteğiniz benim için DÜNYA demek ve sizi kelimenin tam anlamıyla seviyorum, seviyorum, seviyorum. Sizi çok seviyorum. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Ben bu işte uzun vadede varım ve umarım siz de varsınızdır.

YAZAR HAKKINDA

Wall Street Journal ve Amazon'un en çok satan 1 numaralı yazarı Winter Renshaw gerçek bir hayalperest. ABD'nin ortasında bir yerde yaşıyor ve güvenilir Mead notebook'u ve ultra taşınabilir dizüstü bilgisayarını olmadan nadiren görülebiliyor. Yazmadığı zamanlarda kocası, üç çocuğu ve Mississippi'nin bu yakasındaki en tembel köpekçikle birlikte Amerikan Rüyası'nı yaşıyor.

Yeni çıkan hiçbir kitabı kaçırmak istemiyor musunuz? **RENSHAW yazıp 24587**'ye gönderin. SADECE Winter'ın yeni bir kitabı çıktığında bir mesaj alacaksınız. Ne daha fazlası, ne daha azı!

[Facebook'ta Winter'ı beğenin.](#)

[Özel posta listesine katılın.](#)

[Winter'ın Facebook okur grubu/tartışma grubu/sokak ekibi CAMP WINTER'a katılın.](#)

İçindekiler

[Telif Hakkı](#)

[Winter Renshaw Tarafından](#)

[Yazılan Kitaplar Açıklama](#)

[Epigraf](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46 Sonsöz](#)

[ACI RAKİPLER](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfa Açıklama](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Kibirli Playboy](#)

[Telif Hakkı](#)

[Açıklaması](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Sonsöz](#)

[Winter Renshawın Kitapları](#)

['Bana Her Şeyi Sor](#)

[Mükemmel Yanılsama için Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

